

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VANCOUVER HAVOC SERIES

01

Crossed Signals

VH

HANNAH COWAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ÇAPRAZ SİNYALLER

VANCOUVER KAOSU
KİTAP 1

HANNAH COWAN

İÇİNDEKİLER

[Hannah'dan da Bir Diğerleri](#)
[İçerik Uyarıları](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Epilog](#)

[Genişletilmiş Epilog](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylara, yerlere veya kişilere (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2026, Hannah Cowan'a aittir.

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

YAPAY ZEKÂ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek üzere üretken yapay zekâ (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar.

Birinci Baskı

Düzenleme ve düzeltme: Sandra @oneloveediting

Kapak tasarımı: Mary @booksnmoods

Vancouver Havoc logosu Samantha (@inkandvelvetdesigns) tarafından tasarlandı.

İç sayfalardaki bölüm başlıkları ve sahne geçişi illüstrasyonları Riley Nevels (@roobee.doodles) tarafından tasarlanmıştır.

Also By Hannah

Swift Hat Trick

Şanslı Vuruş
Dönemler Arası
Mutlu Kanca
Hayati Beklenmedik Durum

En Büyük Aşk

Onun En Büyük Hatası
Onun En Büyük Macerası
Onun En Büyük İlham Kaynağı
Onun En Büyük Hazinesi
Onların En Büyük Gücü

Kiraz Tepesi

Sürüklenerek
Kıvılcımları Yakalamak
Eve Dönüşü Kovalamacası
Güneş Işığını Çalmak
Sonsuza Kadar Seçmek

Oak Point

Bana Nasıl Yapılacağını Göster
Bana Hatırladığını Göster

Umut Limanı

Güç Değişimi

Amateurs In Love düeti

Oyuncuyu Özlemek
Oyuncuyu Evcilleştirmek

Kar Çanı Sırtı

Kar Zararı, Suç Yok
Aşk Tanrısı Bizi Ayırana Kadar
Bana Sahte Bir Şans Ver

Vancouver Havoc

Çapraz Sinyaller
Mesai Sonrası

VANCOUVER HAVOC

Important Names

MANAGER/HEAD COACH

ROMAN SHORE

OUTFIELD

#89 ASHER VAUGHN

#0 KELLAN PIKE

PITCHERS

#12 FINN AVERY

#95 RHYS CASEY

#69 BECK ROURKE

INFIELD

#33 JETT ELLINGTON

CATCHER

#44 WESLEY HAYES

Lütfen bu hikayeye başlamadan önce, içinde birkaç hassas konunun ele alındığını bilin.

*Bunlar arasında şunlar yer almaktadır:
Alkolizmden bahsediliyor (ana karakterlerimizden hiçbiri değil) ve bir aile üyesine kanser teşhisi konulduğundan bahsediliyor.*

Lütfen Aubrey'nin kariyeriyle ilgili bazı değişiklikler yaptığımı da unutmayın. Özellikle Finn ile bazı gizli bilgileri paylaşması konusunda. Bunu gerçek hayatta yapmanızı tavsiye etmem.

Teşekkürler x

Tüm erkek düşmanlarıma sesleniyorum: Biz etraftayken asla huzur bulamamışlar.

Aubrey

İlk buluşmaların sorunu şu ki, daha içki sipariş etmeden tanıştığım her erkekte bir düzine olumsuz işaret görebiliyorum.

Geçmişteki flört deneyimlerimi göz önünde bulundurursak, bu kesinlikle benim sorunum. Bu, son iki haftadaki beşinci akşam yemeği denemem mi acaba? Randevum... Harry—ya da Henry... sıkıcı. En kibar tabirle söylemek gerekirse, tamamen ilgisiz.

Bu sabah spor salonunda ne kadar ağırlık kaldırdığı umurumda değil, tıpkı son kripto para madenciliği keşfi gibi. Dürüst olmak gerekirse, sade Yunan yoğurdunun içine aromalı protein tozu eklerseniz vanilyalı yoğurtla aynı tada sahip olacağını anlatmaya başladığından beri tamamen dalgınım.

Sesi donuk ve çok kalın. Sanki her kelimesinde beni baştan çıkarmak için ağzının önüne bir Cadılar Bayramı ses değiştirici tutmuş gibi. Onun yanında geçirdiğim her dakika, ofiste masamda duran birkaç yeminli ifadeyi bitirmek için geçirebileceğim bir dakika demek. Burada oturup bu adamın aralıklı oruç hakkında uzun uzun konuşmasını dinlemek için çok fazla işim var.

Espresso martini'nden uzun bir yudum aldım ve kalın sandalyemde rahatsızca kıpırdanarak bacaklarımı masanın altına çaprazladım. İleriye doğru bakarak parlak dudaklarımı birbirine bastırdım ve bardağımı bıraktım. Kare çenesini saran düzgünce kesilmiş sakalı ve derin, maun rengi gözleri olan randevumdaki kişi beni hafifçe ilgilendirmeliydi. Ama ilgilendirmede.

Vücut yapısı geniş ve kaslı, dar yeşil golf tişörtünün kollarının altından kasları belirgin bir şekilde belli oluyor, ama bu gece hiç çekiciliği yok. Cinsel olarak kapalı olduğumu düşünmüyorum, ama açıkça kendi kendime yarattığım bir kuraklık döneminden geçiyorum. Aylardır dudaktan bir öpücük bile almadım. Bu, bu geceki randevuya çok daha fazla ilgi duymamı sağlamalıydı.

Bardağımın kenarına tırnaklarımla vurarak düşüncelere dalıyorum. Bu akşam ofisten bir saat erken çıktım ama müşteriime güncellenmiş toplantı saatini göndermeyi unutmadığımı sanmayın...

Kahretsin, belki de yaptım.

"Aubrey? Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırpıştırıp boğazımı temizledim. "Sabahları yemek yemeyi tercih ederim, böylece öğlen olmadan bayılma riskim olmaz."

"Ah, yapmazsın canım. Vücudunu günün ilerleyen saatlerinde yemek yemeye alıştırdıktan sonra asla. Başladıktan sonra oldukça basit," diye açıklıyor, benim bariz ilgisizliğimi fark etmeden.

"Alışkanlıklarımı değiştirmekle ilgilenmiyorum."

"Tamam. Sorun değil. Sağlıklı beslenmeye devam ettiğin sürece, eminim bir şekilde hallederiz. Şu an biraz iri olduğumu fark etmişsindir herhalde, ama tekrar kilo vermeye başladığımda ne kadar zayıflayacağıma şaşıracaksın."

Martini bardağımı kapıp bir çırpıda içiyorum, bardağın dibinde sadece bir köpük birikintisi kalıyor. Kırmızı dudak parlaticım bardağın kenarına bulaşıyor, dudaklarım kuruyor. Parmaklarımı kaldırıp barmene başka bir içki getirmesi için işaret ediyorum. Aldığım anlayışlı baş sallama beni biraz rahatlatıyor. Belki de sorun bende değilmiş.

"Eğer bu sizin 'temiz beslenme' tanımınıza uyuyorsa, dün gece iki günlük brokoli ve biftek yemeğimdiki her bir brokoli parçasını yediğimden emin oldum," diye mırıldanıyorum, zaten tekrar dalıp gitmeye başlamıştım.

Çantam ayaklarımın arasında yerde sürekli titriyor ve bu noktada randevumdaki kişi beni tamamen kaybetmiş durumda. Hiç düşünmeden eğilip çantamın içini karıştırıyorum ve telefonumu buluyorum. Gelen arama, az önce merak ettiğim müşteriden. Hiç düşünmeden cevaplıyorum.

"Lydia? İyi misin?"

"Lütfen bana bunu bildiğini söyle Aubrey! Bütün gece çok kötü bir hissim vardı—Tanrım! Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim. Bunu yapamaz, değil mi? Elbette bunu mahkemede kullanacak değiller."

Donup kaldım, buz kestim. "Neyden bahsediyorsun?"

"Kevin! Bana az önce bunu gönderdi... bu fotoğrafı ve eski kız arkadaşından bir mektup. Elbette bu fotoğrafı hiçbir şey için kullanamaz! Üç yıl önce çekilmişti. O zamanlar Nathan'ın velayeti bende değildi!"

"Biraz yavaşlaman gerek," diye sertçe söyledim, sandalyemi masadan uzaklaştırıp çantamın saplarını sıkıca kavradım. "Hangi fotoğraf?"

"Birkaç yıl önce bir doğum günü partisiydi. O zamanlar çok gençtim ve birkaç içki içtim, belki bir de esrar içtim. Zararsız bir eğlenceydi. Bunun olacağını bilmiyordum. Aubrey, bunu kullanmakla tehdit ediyor! Avukatlarının bu saçma sapan mektupla yeni bir yeminli ifade taslağı hazırladığını söylüyor."

Yanımdaki kişiye bakmadan cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp masaya bıraktım ve çıktım. Topuklu ayakkabılarım cilalı mermer zeminde tıkırtı çıkararak kalabalık masaların arasından çıkışa doğru süzüldüm. Yanımdaki kişinin neredeyse robotik sesi arkamdan seslendi. Cevap vermedim.

"E-posta görmedim. Ofiste değildim, ama biri bir şey göndermiş olsaydı mutlaka haberdar olurdum. Seni korkutmaya çalışıyor Lydia. Cevap verdin mi?"

Restorandan çıkarken çantamdan anahtarlarımı çıkarıyorum ve Harvey'nin ısrar ettiği gibi vale'ye vermediğim için kendime şükrediyorum. Adımlarımı hızlandırırken Audi'min farları otopark boyunca parlak bir şekilde yanıp sönüyor.

"İşte işe yarıyor! Bu davayı kaybedemem Aubrey. Ciddiyim! Kevin'in velayeti almasına izin veremeyiz."

Bunun farkında olduğum için çenemi sıkarak kendi kendime başımı salladım.

Akıl hocam ve Aldridge, Clarke ve Shaw LLP hukuk firmasının üç ortakından biri olan Rowena Shaw, altı ay önce bu davayı bana

getirdiğinde, kolay bir zafer olacağını varsaymanın yanlış olduğunu biliyordum. Vesayet davaları, özellikle kariyerlerinin büyük bir bölümünü bu alanda uzmanlaşarak geçiren benim gibi avukatlar için, ilk bakışta görüldüğü kadar basit değildir.

Yine de, durum çok açık ve net olmalıydı. Bir yıl önce Lydia, kız kardeşi ve Nathan'ın annesinin trafik kazasında ölmesinin ardından yeğeni Nathan'ın velayetini almıştı. Bir vasiyetname yoktu, bu da Nathan'ın babası Kevin'in hayatına tekrar dahil olup velayeti talep etmesi durumunda yardımcı olabilirdi.

Sadece Nathan'ın yedi yıllık hayatının son beş yılında ortada olmamakla kalmadı, aynı zamanda alkol ve Vancouver Polis Departmanı ile de kötü bir geçmişi var. Kendisi ve düşük ücretli avukatlarından oluşan ekibi, bir yıldır ayık olduğunu, oğlunun AA toplantılarına katıldığını ve hayatını düzelttiğini uzaktan izlediğini iddia ediyor. Açıkçası, ben buna inanmıyorum, Lydia da inanmıyor.

Son birkaç aydır Kevin'in vesayet yolundaki yükselişine son verecek sağlam bir dava oluşturmak için çalışıyorum, ancak birçok engelle karşılaştım. Lydia'yı kötü bir kötü adam olarak gösterme yönündeki acınası girişimler artık çok beklenen bir durum haline geldi.

Yıllar önce çekilmiş bir fotoğraf ve şu ana kadar adını bile duymadığım eski bir kız arkadaşından muhtemelen zorla alınmış bir ifade, önümüzdeki hafta mahkemede hakimi etkilemek için son bir umut ışığı. Tabii, Lydia'yı korkutup davayı düşürmesini sağlayamazlarsa.

Arabamın kapısını hızla açıp içeri girdim, pahalı deri koltukların sırtıma değdiğini hissederken sorumu tekrarladım: "E-postasına yanıt verdiniz mi?"

"Hayır. Hayır, Aubrey. Yapmadım," diye ağır ağır cevap veriyor.

"Güzel. Şimdi yapmanızı istediğim şey, bu e-postayı bana iletmeniz, böylece ben de bu işi halledebilirim. Hiçbir şekilde benimle iletişime geçmeyeceksiniz. Anladınız mı?"

Arabamı çalıştırırken, telefonumun görüşmeye bağlanmasını dinliyorum. Otoparktan çıkıp ofise doğru giderken, hoparlörlerden onun cevabı yankılanıyor.

"Anlıyorum." Bir an duraksadı. "O fotoğrafta daha yirmi yaşındaydım. Nathan'ı yanıma aldığım günden beri içki içmeyi ya da partiye gitmeyi aklımdan bile geçirmediğime inanmalısın."

Öfkem damarlarımda dalgalanıyor, kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Hayal kırıklığım ona yönelik değil. Kesinlikle değil. Bu benimle Kevin'in avukatı arasında bir mesele.

"Ekibi yeminli ifadeyi sunabilir Lydia, ama hakim bir sonraki duruşmada bunu dikkate almayacak. Bu açıkça sizi korkutmak için hazırlanmış bir karalama kampanyası. Şu anda ofise gidiyorum. Eğer yine de bunu sunmayı seçerlerse, hemen bir karşı savunma dilekçesi vereceğim. Kevin bu hukuk ekibini nereden buldu bilmiyorum ama onlarla işim bittiğinde bu davayı aldıkları güne pişman olacaklar. Ciddi söylüyorum Lydia. Bu yüzden kendini hasta etmeni istemiyorum. Biraz kafanı toparla ve yeğeninle biraz otur."

Aile hukuku zayıf kalpliler için değil. Hukuk fakültesinden mezun olduğumdan beri geçen üç yılda birçok kanlı olay gördüm. Bunların hepsi mahkeme salonunda gerçekleşmedi. Karmaşanın çok daha büyük bir kısmı mahkeme salonunun dışında yaşanıyor ve ilgili herkesin anlatacak bir savaş yarası ve bir korku hikayesi var.

Bu acımasız mücadeleler beni bu uzmanlık alanını seçmeye itti ve bu da Rowena'yı, henüz kariyerinde yükselme arzusuyla dolu, gözleri parlayan, hevesli bir hukuk mezunuyken beni kanatlarının altına almaya ikna etti. Bu noktaya gelmek için kan, ter ve gözyaşlarından çok daha fazlası gerekti; son on beş yılda firmanın en genç ortağım. Otuz yedi yaşında ortak olan Rowena bile bunu başaramadı.

Yirmi yedi yaşındayım ve ismimin onun isminin yanında o duvarda yazılı olduğunu görme konusunda doymak bilmez bir özlem duyuyorum.

Lydia hafifçe nefes verdi ve sanırım başını sallayarak, sonunda bulunduğu yere oturdu. "Neler olduğunu anladığın anda arar mısın?"

"Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim, Aubrey."

"Henüz teşekkür etmeyin. Bunu yarın, daha iyi haberlerim olduğunda saklayın."

Hafif, kısık bir kahkaha. "Yapacağım. Ve yeri gelmişken, böyle aradığım için özür dilerim. Sadece..."

"Yapma. İşte bu yüzden buradayım. Senin takımındayım ve bunu senin için kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum. Bunu ne kadar takdir ettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum."

"Öncelikle yeğenine benim adıma bir öpücük ver, tamam mı? Şu anda her zamankinden daha çok güvende hissetmeye ihtiyacı var. Bütün bunlar onun için. Bunu kendine hatırlat, çünkü önemli olan tek şey bu," diye olabildiğince yumuşak bir sesle söylüyorum.

"Haklısın. Biliyorum. Bunu hallederim."

"Evet, öyle. Yarın konuşacağız."

Telefonu kapatıp ciğerlerimde yanan bağıışı serbest bırakıyorum, öfkeli bir fırtına gibi arabanın içini dolduruyor. Önümdeki ışık kırmızı ve saçlarımı omzuma atıyorum, daha önce toplamadığıma pişmanım. Sokaklar boş olsa da, ofisin altındaki otopark dolu. Victor Eldridge'in Porsche'sini tanıyorum ve kaşlarımı çatıyorum, bu gece onun kışkırtıcı sorularına cevap verecek ya da buz gibi tavıyla mücadele edecek havamda değilim.

Bayan Merrick, bu saatte neden buradasınız? Rowena burada değil, Bayan Merrick. Bu ofise gerçekten ihtiyacınız olduğundan emin misiniz?

Tamam, bana son soruyu hiç sormadı. Ama üzerinde düşündü, biliyorum. Eğer ona kalsaydı, Rowena beni hiç işe almazdı. Ama bu düşünceden onun kötü niyetli uşağını sorumlu tutuyorum. Ofiste kendisi ve diğer iki ortak dışında herkesten üç kat daha fazla çalıştığım halde neden benden hoşlanmadığının tek açıklaması bu.

Kendimi toparlayıp arabadan iniyorum, tüm bunları kafamdan atıyorum. Bu gece önemli olan tek bir şey var, o da bu karalama kampanyasının daha da büyümeden ortadan kaldırılması.

Bu konuda iyiyim. Ve Kevin'in danışmanına tam olarak neden burada olduğumu hatırlatmak üzereyim.

Hazır olup olmadıklarına bakılmaksızın.

2

Aubrey

ANLAŞILAN HAZIRDILAR. DAHA DOĞRUSU, HAZIR OLDUKLARINI SANIYORLARDI.

Bunun bir blöf olacağını tahmin ediyordum. Kevin bu süreç boyunca tam bir pislikti ve geri çekilmek *isteyeceğini* beklemiyordum ama avukatının onu buna zorlayacak kadar akıllı olacağını umuyordum. Dün gece saat onda aldığım e-posta bunun aksini kanıtladı.

Hakime sundukları yeminli ifade tamamen saçmalık ve ben de bu davanın tamamen düşmesini sağlayacak her yalanı ayrıntılı olarak anlatan bir karşı savunma yazmak için iki saat harcadım. Her iki taraf da Lydia'nın velayet için tek seçenek olduğunun farkındayken, bu savaşla herkesin zamanını ve parasını boşa harcıyoruz. Bu, bir başka sorumsuz babanın, kendini daha az beceriksiz hissetmek için yaptığı son bir çaba.

Kazansa bile, bu sadece kazandığını söyleyebilmek için olurdu. Küçük oğlu hiçbir şey ifade etmezdi ve eninde sonunda yine Lydia'nın kollarında olurdu.

Yorgunluktan gözlerim yanarken, ziyaret merkezinden gelen son raporu açıp Kevin'in oğluyla geçirdiği son birkaç saati okuyorum. İyi bir oyun sergiledi; bunu kabul etmeliyim. Alkolikler Derneği'nin açıklaması da eski kız arkadaşının mektubu kadar sahteydi, ama şimdiye kadar yapılan tüm alkol testlerinden geçti. Eğer içki içiyorsa, bunu oğlunu göreceği günlerde yapmıyor.

Masama vurarak daha sık ve rastgele testler isteme fikrini düşünüyorum. İcğüdülerim bana hâlâ içki içtiğini söylüyor, ne zaman içtiği konusunda akıllıca davranıyor olsa bile. Bunu bu şekilde kanıtlayamam. Son raporu kapatıp takvimimi açıyorum ve bir sonraki mahkeme duruşmamızın tarihini buluyorum. Gelecek hafta hâlâ çok uzak, ama yeterince yakın. Gerekenleri hazırlamak için yeterli zamanım olacak.

Ekranımın köşesindeki küçük saat, burada çok uzun süredir kaldığımı gösteriyor. Victor bile beni rahatsız etmeden gitti. Eğer deneseydi, kalemligimi ona fırlatır ve işten kovulurdum, bu yüzden gitmesi en iyisi oldu. Küçük uşağı da beni ziyaret etmedi, belki de daha hızlı çalışmamamın tek sebebi bu.

Bu, Spencer'ın bana olan öfkesini doruğa çıkaran tam da bu tür bir durum. Bu küçük hain, onu benden çalmak için birkaç kez plan yaptı, ama Rowena ve Lydia yüzünden her seferinde başarısız oldu. Artık çok ileri gittim, Victor bile onun argümanlarını dinleyemez.

Spencer, firmadaki herkesin önce kıdemli ortak olacağını düşündüğü avukattı. Benim yüzümden olmasaydı başarılı olabilecek kadar zekiydi. Benden iki yaş büyük, daha fazla dava tecrübesi var ve firmada en çok söz sahibi olan ortakla yakın bir ilişkisi bulunuyor. Yine de ben onun altından altın halıyı çekip, yere serilmiş bedeninin üzerinden atlayarak unvanı kendime aldım. Bundan asla pişman olmadım. Bu iş çok acımasız ve bana terfi teklif edildiğinde hiç düşünmeden kabul ettim.

Sıradaki kişinin kendisi olduğunu bilmesine rağmen aynı duyguları paylaşmıyor.

Başımı masaya yaslayıp, pürüzsüz ahşap yüzeye uzun bir nefes üfledim. Dairem şirkete arabayla neredeyse on dakika uzaklıkta, ama bu bile çok uzun geliyor. Ofisimde sayamayacağım kadar çok kez uyudum. Kanepede uyuyakalsam da hiç garip olmazdı...

Bir homurtuyla sandalyemi geriye ittim ve çantamı kaptım. Arkamdan kapıyı kilitledim, Spencer'ın her zamanki gibi mahremiyetime saygı göstereceğinden emin değildim. Asistanımın masası her zamanki gibi düzenli bir şekilde kapımın tam karşısındaydı. Doğru bir seçim yaptığımı bilerek kendi kendime gülümsedim.

Trafik olmadığı için, yirmi dakika yerine on dokuz dakikada eve vardım; küçük bir zafer. Asansör, on sekizinci katta zil çalana kadar kat kat çıkarken motorun uğultusu dışında sessizdi. Kapılar açılır açılmaz, ağır adımlarla koridora girdim ve bir an durakladım.

"Saat kaç olduğunu biliyor musun, Finn?"

En yakın arkadaşımın kapımın önündeki yerinden bana fırlattığı çocuksu sırıtış, umursamadığının açık bir göstergesi. Yorgunluktan parlak mavi gözleri duvara yaslanmış, iki kalın kolunu geniş göğsünde kavuşturmuş. Üzerindeki Vancouver Havoc MLB kapüşonlu sweatshirt, daha önce maç sırasında gördüğüm formayla aynı yeşil renkte.

"Öyle mi? Daha önce mesajıma cevap vermediğinde çalıştığını düşünmüştüm. Yiyeceklerim var."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak başımı salladım ve sııttım, ayaklarının arasında duran beyaz paket yemek çantasına baktım. Duvara yaslanıp kollarını indirdi ve neredeyse taşıyamayacak kadar yorgun olduğum çantaya uzandı.

"Halının üzerinde karınca olmayacağına çok fazla güveniyorsun. Eğer eriştemin içinde böcekler bulursam, bu boku yediğin için seni şikayet edeceğim."

"Bu binada mı? Altın olanlardan olurdu. Eminim ki hayatta kalırdınız."

Burnumu çekerek çantamı almasına izin verdim, kapıyı açıp içeri girdim. Elimle bir hareketle ışıkları yaktım. Topuklu ayakkabılarımı çıkarırken havaya fırladım ve ayak tabanlarımdaki ağrıya iç çektim.

"Bu gece kazandın mı?" diye soruyorum, apartman dairesinde dolaşırken.

Çok güzel bir yer. Terfi aldıktan sadece iki ay sonra satın aldım. Belki de bu kadar güzel bir şeyi bu kadar çabuk almak biraz dürtüseldi, ama eski evimdeki kira sözleşmem bitmişti ve Finn akran baskısı konusunda tam bir felaket. Bir yılda kazandığı para, benim tüm çalışma hayatım boyunca kazanacağım paradan daha fazla. Yine de, sanki hesaplarımda onunla aynı miktarda para varmış gibi, kararlarımı etkilemesine izin veriyorum.

Şık koyu renk ahşap zeminler, beyaz ışıklar altında parıldıyor ve mutfakta pahalı mermere dönüşüyor. Nadiren yemek yaparım, ama

bu mekanı her gördüğümde denemeye meyilli oluyorum. Cihazlar en üst düzeyde, eminim ki bu da burayı başka birine satardı. Benim içinse, buranın benim yerim olduğuna beni ikna eden şey oturma odasındaki pencereler oldu.

Manzara tam istediğim gibiydi; iki duvarı boydan boya cam pencerelerle limana ve orada demirlemiş teknelere bakıyordu. Coal Harbour ucuz değil, *şaşırtıcı değil*. Tek yatak odalı dairem, şanslıysanız Vancouver'ın başka herhangi bir yerindeki üç yatak odalı bir evin fiyatına denk geldi. Aldığım yüklü ikramiye olmasaydı peşinatı ödeyemezdim, ama başardım ve işte buradayım.

Finn, mutfığı tamamen atlayarak yemeği sehpanın üzerine bırakırken, "Başlangıç atıcısı *bendim* Aubrey," diye takıldı. "Hem de tam yedi inning oynadım."

"Doğru. Ne kadar da aptalmışım."

"Bir sonraki maçına gelme şansın olur mu acaba? Takım arkadaşlarım sürekli seni soruyor."

Yanına oturup omuzlarımı gevşeterek yemek kabını alıyorum. Kapağını açmamı bekledikten sonra bana çatalı uzatıyor.

Elime alıp kanepeye yaslandım. "Ne zaman?"

"Gitmeden önce takviminizdeki tarihi işaretleyeceğim."

"O kadar mı kötüleştim?" diye soruyorum, her kelimemde suçluluk duygusu daha da derinleşiyor.

Bana güven verici bir gülümseme fırlattı ve çatalının uçlarına erişte sardı. "Hayır. Sadece çok yoğun olduğunu biliyorum. Bu yüzden gece yarısından sonra eve geliyorsun, neredeyse açlıktan ölmek üzeresin."

"Aslında, bu geceki sorunlarımın en az yarısından randevum sorumlu." Bir de Ford'un vesayet davası var, ki şu an bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

"Ah, doğru. Henry ile dışarıdaydın, değil mi? Sanırım iyi bir izlenim bırakmamıştır?" Dudaklarının kenarları çatalının etrafında kıvrıldı.

Gözlerimi diktim. "Artık senin ayarladığın hiçbir randevuyu kabul etmeyeceğim. Bu adamları nereden buluyorsun sen?"

"Ah... oruç tutmaktan bahsetmişti, değil mi?"

"Tabii ki!" Dirseğimi onun pazusuna saplayıp kaşlarımı çattım, geçmişe dair anılarım canlandı. "Hem de yakında 'kesinti' yapmaya başlayacak olması."

Finn boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "Özür dilerim, tamam mı? Doğrusu, o Wes'in seçimi idi."

Wesley Hayes, Havoc takımının yakalayıcısı ve Finn'in en yakın arkadaşı. Tabii ki benden sonra. Bir lokma erişte yutuyorum ve gün boyu topuklu ayakkabıların içinde sıkışıp kalmaktan kramp girmeden önce ayak parmaklarımı esneterek koltuğa daha da gömülüyorum.

"Ve bu, Wesley'nin benim aşk hayatıma son kez karışması olacak."

Finn, üst dudağının üzerinde uzattığı bıyığını kaşıyarak, "İstersen eski usulde bir erkek bulmayı deneyebilirsin," diye öneriyor. "Ya da bir süreliğine bırakabilirsin."

Çatalımı neredeyse homurdanarak erişteye sapladım. "Bunu bırakmak zorunda kalmamalıydım. Flört etmek bu kadar zor olamaz, değil mi?" Finn'in ani sessizliği beni sinirlendirdi. Çatalımı ona doğru uzattım. "Ne?"

"Pekala, Henry'nin senin tipin olmadığı açıkça belli. Yarın Wes'e bunun hesabını soracağım. Ama ona seni şaşırtması için bir şans verdin mi? Belki de ilk başta düşündüğün kadar berbat biri değildi."

"Hadi ama. Tabii ki şimdi bunu söylüyorsun. Terapinin bir aldatmaca olduğunu, *her şeyi çok iyi anladığını* anlatan aydınlatıcı argümanını duymadın mı?" Son üç kelimeyi söylerken tırnak içinde söylüyorum, gözlerimi ifadesiz bir şekilde kırpıyorum.

Finn yüzünü buruşturdu ve dağınık sarı saçlarını geriye itti. "Pekala, haklısın."

"Kesinlikle."

"Ama—" Bana dikkatlice bakıyor. "Flört konusunda pek de nazik biri olmadığını kabul etmelisin."

"Eğer benim yeterince gülümsemediğimle ilgili bir şey söylersen, buradan saçında erişteyle ayrılmak zorunda kalacaksın."

Alçak sesli kahkahası etrafımızda yankılanıyor, hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu. "Bunu söylemek istemiyordum, biliyorsunuz. Sadece erkekler söz konusu olduğunda çok yargılayıcı olabiliyorsunuz demek istedim."

"Benim ne iş yaptığımı unuttunuz mu?"

"Kesinlikle değil. Dikkatli olmak için her türlü nedeniniz var. Sadece bazen randevularınızda en kötü ihtimali arıyorsunuz ve bu da başarı oranınızı biraz sınırlıyor olabilir diye düşünüyorum."

Evet, bu konuda ona hak veriyorum. *Tamamen* haksız değil. Son birkaç haftadır ben de bu sonuca vardım ama bunu en yakın arkadaşımından duymak daha kötü hissettiriyor.

Yemeğimi bitirdikten sonra homurdanarak, "Beni bu kadar iyi tanıman beni ne kadar sinir bozucu olduğunu sana hiç söyledim mi?" dedim.

Başımı kanepeye yaslayıp tavana bakıyorum, dudağımı ısıyorum ve kolçaklara vuruyorum. Finn son yirmi yıldır en iyi arkadaşım. İkinci sınıfta tanıştığımızdan beri hiç ayrılmadık. Ülkedeki ve hatta yurt dışındaki herhangi bir üniversite arasından seçim yapma şansı varken o Vancouver'da üniversiteye gitti, ben de aynısını yaptım. Havoc onu kadrosuna aldığı anda, sanki yıldızlar hizalanmış gibiydi ve benden ayrılmak zorunda kalmayacağından emindim. Sonra ben de firmada iş buldum ve gerisi malum.

Sorunlarımın her birini bu kadar kolaylıkla çözümleyebilmesi hiç de şaşırtıcı değil.

"Erkeklere karşı daha nazik davranabileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum sert bir şekilde.

"Belki 'daha nazik' doğru kelime değil. Peki ya... biraz daha sabırlı olsanız? Tıpkı bana ve ekibe karşı olduğunuz gibi."

"Bu adil bir kıyaslama değil. Aslında hepinize karşı daha nazikim ve bunun iyi bir sebebi var. Sizler, daha önce çıktığım erkeklere benzemiyorsunuz."

Kendinden emin bir şekilde sırttı. "Biliyorum."

"Öyle gülümseme. Çok ürkütücü."

"Ve eminim ki, her randevunun neden fiyaskoyla sonuçlandığını merak ederken tanıştığınız erkeklere de aynen böyle saçma sapan şeyler söylüyorsunuzdur," diye alaycı bir kahkahayla ekledi.

"Bu konuyu burada bitirsek nasıl olur? Çok yorgunum."

"Evet, öyle görünüyorsun."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Ve hâlâ neden bekar olduğunu merak ediyorsun, Bay Mükemmel?"

"Bu tamamen kişisel bir tercih, bebeğim."

Bu bir yalan, ama gözlerimi kapatıp bunu kafamdan attım.
"Burada mı kalacaksın?"

"Evet."

Onaylarcasına bir ses çıkararak bacaklarımı uzattım ve yatağıma gitme çabasından vazgeçtim. Yumuşak, ağır bir battaniye üzerime düştü ve kumaşı kavrayıp hemen çeneme kadar çektim. Finn'in aynı derecede yorgun iç çekişi, uykunun sersemliğine teslim olmadan önce duyduğum son şey oldu.

3

Finn

"AUBREY SENİ MAHVEDECEK WES. GÖMÜLMİYİ Mİ YOKSA YAKILMAYI Mİ istediğine karar verdin mi?" diye sordum kulüp binasının diğer ucundan.

Omuzları gerilen Wes, dolabından arkasını dönüp bana baktı. Ters taktığı şapkasını düzelterip üzerinden atmaya çalışırken gözlerindeki korku parıltısına güldüm. Artık tepkisini gizlemek için çok geçti. Adam ligin en iyi savunma oyuncularından biri olabilir, ama Aubrey kızdığında onu hâlâ çok korkutuyordu.

Yoluna çıkan herkes üzerinde böyle bir etki bırakma eğiliminde.

"Bu sefer ne yaptı acaba?" diye soruyor en iyi vurucumuz Kellan Pike, en yakın koltukta oturduğu yerden.

Yanındaki, telefonunda gezinmekle meşgul olduğu için tartışmaya hiçbir şey katamayan adam, geçen sezon transfer edilen, içine kapanık orta saha oyuncusu Asher Vaughn. Aslında onun burada olmasına bile şaşırdım. Son birkaç antrenmanda, istediği zaman gelip gitti ve antrenör ekibinden birkaç sert yorum aldı.

Kolumu arkama doğru uzattım ve sııttım. "Henry Bates'i hatırlayan var mı?"

En iyi bitirici oyuncumuz Beck, Wes'e başını sallayarak ve yüzünü buruşturarak cevap veriyor: "Evet, bunu hak ettin."

Wes, "Benden onu biriyle tanıştırmamı yalvardı!" diye iddia ediyor.

Kellan kıkırdayarak iri cüssesini öne eğdi ve dizlerinin üzerine doğru eğildi. "Ve ilk aklına gelen Aubrey miydi?"

"Onunla başa çıkabileceğini düşündüm. En azından artık bu konuda beni rahatsız etmeyi bırakabilir."

Asher homurdanarak ayağa kalktı ve sanki konuşmalarımız onu derinden incitmiş gibi bize dik dik baktı. "Sadece defolup gitmesini söyleyin," dedi. "Siz yetişkin bir adamsınız."

"Bugün huysuz musun, Ash?" diye sordu Beck, inatçı yeşil gözleriyle doğrudan ona bakarak.

İki adamdan da Asher'a bahse girerdim. Beck tank gibi yapılı ama Asher "Seni paramparça edip iç organlarında yuvarlanmaktan korkmam" tarzında iri yarı. O adamın bana yumruk atmasını en son isteyeceğim kişi ben olurdum. Yumruk atmadan önce dişlerimi yutardım.

Asher, Beck'e sert bir bakış fırlattı. "Hayır. Ben işe dedikodu yapmak için gelmiyorum."

Kellan, genellikle Jett'e ayırdığımız sorumlu ebeveyn rolünü üstlenerek, "Kulüp binası hepimiz için yeterince büyük," diyor.

Jett Ellington, Sara adında sekiz yaşında tatlı bir kız çocuğu olan bekar bir baba ve en yakın arkadaşlarımdan biri. Şu ana kadar yokluğu muhtemelen en iyisi. Yoksa Ash çoktan kulüp binasından homurdanarak çıkmış olurdu ve henüz sahaya bile çıkmadığımızı düşünürsek, bunun işleri nasıl iyileştireceğini anlamıyorum.

Sezonun henüz üç haftasındayız, ancak takım arkadaşları olarak aramızdaki bağ, Asher'ın daha önce hiç yaşamadığı türden bir bağ. Bunu bizimle tam olarak paylaşmadı ama açıkça görülebiliyor. Adam, her zaman yalnız kurt olmaktan kaynaklanan bir şekilde içine kapanık. Havoc'ta böyle oyunculardan pek fazla yok.

Hiçbirimize cevap vermeden, Asher omuzlarını dikleştirip uzaklaştı. Kaşlarımı çattım ama ağzımı kapalı tuttum. Wes'in şaşkın bakışları benimkilerle buluştu ve omuz silkerek konuyu geçiştirdim. Bu tartışmanın zamanı değil.

Omzumdaki ağrıyı hafifletmek için kolumu biraz salladım ve "Konuya geri dönelim. Wes, Aubrey'nin ona yapacağı her şeyi hak ediyor." dedim.

"Ya oydu ya da kuzenimin kız kardeşinin oda arkadaşıydı," diye mırıldandı.

Beck kahkaha atarak, "Ve Aubrey'i mi seçtin?" diye sordu.

"O da bekar, o da bekar! O zamanlar mantıklı gelmişti!"

Kellan, "Mantiğın tanımını açıkça bilmiyorsunuz," diyor.

"Pekala, Wes vasiyetini hazırlarken, birileri gayet iyi durumda, epey kullanılmış bir beyzbol eldiveni ister mi? Cömert davranıp açık artırmayı dört bin dolardan başlatacağım," diyerek dolabımdan eşyalarımı alıyorum.

Beck de yanımda aynı şeyi yapıyor. "İçine dokunma riskini mi göze alacağım? Asla!"

"Tamam, öncelikle bu kaba bir davranış. İkincisi, temizleniyor," diyor Wes, gitmeye hazır bir şekilde.

Son birkaç dakikadır buradaki gürültü biraz arttı, daha fazla oyuncu eşyalarını almak ve çalışmaya başlamak için içeri giriyor. Her oyuncuyu ve antrenörü tanımakla gurur duyuyorum ama keşke hepsini daha yakından tanımak için daha fazla zamanım olsaydı. Yine de, bence bu, takım dinamiğimiz hakkında çok şey söylüyor; birlikte bu kadar iyi oynamak için en iyi arkadaş olmamıza gerek yok.

Güneş gözlüğümü şapkamın kenarına koydum ve çıkışa doğru yöneldim, giderken de onlara doğru döndüm. "Kim tarafından?"

"Eğer *temizlenecek* bir şey kalmış olsaydı, sizinkini de temizleyecek olanlar aynı kişiler olurdu," diye homurdanarak karşılık veriyor.

Hafifçe yıpranmış eldivenimi önüme kaldırıp, hem eldivene hem de aynı yöne doğru giden adamlara baktım. "Gayet iyi çalışıyor, teşekkür ederim. Ayrıca, paramı harcayabileceğim daha iyi şeyler var."

"Ne gibi? Porno abonelikleri mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Kellan.

Wes çok yüksek sesle gülüyor, bu da benim ona ters ters bakmama neden oluyor. "Ne? Utanılacak bir şey yok Finn. Herkes porno izliyor."

"Kendin için konuş. Ben gerçek kadınları tercih ederim," diyor Beck, duvara çarpmadan önce beni öne doğru çevirmek için elini uzatarak.

Boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum. "Evet, sanırım Vancouver'ın tüm nüfusu bunu biliyor."

"Yüzünü duvara çarpmana izin vermeliydim," diye homurdanarak karşılık verdi.

Jett'in sesi bir an sonra devreye girerek gelişini duyurdu: "Hadi acele edin! Tanrım, sizler Sara'nın okula hazırlanırkenki halinden bile daha kötüsünüz. Daha az sohbet edin, daha çok hareket edin."

Tünelde bizi bekliyor, geri kalanımızın sakinleşip yerimize oturmasını sağlayacak, heybetli bir güç gibi. Anahtar kelime "*gerektirir*". Bunun yerine, geniş bir gülümsemeyle koluna vurup yanımızda yürümesi için onu itiyorum.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedim.

Tüneldeki enerji biraz gerginleşiyor ve arkama bakmadan Asher'ın bizi yakından takip ettiğini biliyorum. Jett omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atıp kaşlarını çattıktan sonra tekrar öne dönüyor. Sorusunu sormadan önce başımı sallıyorum.

"Endişelenme. Bugün biraz huysuz. Antrenmanda hallederiz."

Başını salladı. "Belki onu bazen diğer oyuncularla birlikte dışarı çıkarmamız gerekiyor."

"Eğer onu ikna edebilirsen, elbette."

"Sen takımın köpeğisin. Ona sor."

Gülmekten boğazım düğümlendi. "Ve sen bizim manevi babamızsın. Eminim bu senin yetki alanına giriyor."

"Pekala," diye mırıldandı sertçe. "Bunu çözmeye *çalışacağım*."

Ellerimizle sırtlarımızı sıvazladıktan sonra Kellan başını bizimkilerin arasına soktu, güneş alınlarımıza vuruyordu. "Aubrey de gelirse Wes'in saklanabileceği bir yer olduğundan emin ol."

Jett kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordu.

Kellan mırıldanıyor. "Ah, nereden başlayayım?"

"Kadınları davet ettiğimizi kim söyledi?" diye soruyor Wes, aramıza katılarak. Sesini alçaltarak ekliyor, "Bu arada, Asher'ın tüm bu süre boyunca sizi dinlediğinden oldukça eminim."

Beck, "Aubrey her şeye katılıyor, başka kadınları davet etsek de etmesek de fark etmiyor," diyor ve ilk sorunun ne kadar aptalca olduğunu gizlemiyor.

Sahaya adım atıyoruz ve etrafıma uzun uzun bakıyorum, içimde o tanıdık tıkırtıyı hissediyorum. Birdenbire, beyzboldan başka hiçbir

şeyin önemi kalmıyor. Eldivenimdeki parmaklarımı sıkıyorum ve gruptan sıyrılıyorum, dikkatim tamamen atış koçuna yöneliyor. Sonra işe koyuluyorum.

TOP WES'İN ELDIVENİNE GIRERKEN ben de sırtarak onun topu geri atmasını bekliyorum.

Elimi göğsümün üzerinden kaldırıp atılan topu yakaladım ve tekrar atış tepesine döndüm. Derin bir nefes alarak, kulağımdaki robotik sesin Wes'in hangi atışı istediğini söylemesini dinledim ve atmaya hazırlandım. Topu parmaklarımın arasında tuttum ve eldivenimle korudum. Wes çenesini kaldırdı ve ben de vücudumu hizalayıp dizimi kaldırarak öne doğru hamle yaptım. Top elimden fırlayıp havaya yükseldi, tam ortadaki çizgiye doğru uçtukten sonra keskin bir şekilde aşağı doğru düştü.

Wes eğilip onu alıyor ve maskesinin altından sırtarak ayağa kalkıyor. "İşte o lanet şey, Finn. Çok iğrenç."

Antrenöre şöyle bir baktım ve onun da onaylayarak başını salladığını gördüm. Top, Wes'in eldiveninde birkaç saniye daha kaldıktan sonra bana geri gönderdi. Top tekrar elime geçtiğinde, eldivenimdeki sol parmaklarımı uzattım ve antrenöre doğru işaret ettim.

"Sence bu, kavisli atıştan daha mı iyi?"

Saçları grileşmiş yaşlı adam, sorumu düşünürken başını hafifçe yana eğdi. "Daha yavaş ama çok daha fazla hareket kabiliyeti var. Bence en az birkaç hafta boyunca olabildiğince çok kullanalım ve görelim. Denver maçında en çok kullanacağınız şey bu olmalı. Oradan sonra ayarlamalar yaparız."

"Pekala. Bunu Kellan üzerinde denemek istiyorum," dedim, gözlerimi topa dikerek.

Antrenör çarpık bir gülümsemeye başını salladı. "Pike! Buraya gel."

Geçen sezonun *en iyi hücum oyuncusu* ödülünü kazanan isim, yeşil-gümüş renkli sopasını bana doğrultup kaşlarını çattı. "Rezil olmaya mı hazırlanıyorsun, Avery?"

"Öyle misin?" diye karşılık veriyorum.

"Göreceğiz."

"Rahatla Kellan," diye uyarıyor Wes, seçtiği ses tonunu şapkamın içine gizlenmiş hoparlörden gönderirken.

Parmaklarımı beyzbol topunun etrafına yerleştirip eldivenime yasladım, ikisini de göğsümün önünde tuttum. "Son bir sözünüz var mı?"

Kellan, ev plakasında ayaklarını genişçe açıp sırtıyor, gözleri heyecanla parlıyor. Kellan'ın eldivenli parmaklarının sopayı kavramasını izliyorum, ilk iki parmağı hafifçe vuruyor. Sopayı omzunun üzerinden sallıyor ve bana gözlerini kısarak, ondan bir atış geçirmeye çalışmamı bekliyor. Başarılı olmak için tam da ihtiyacım olan baskı bu. Arkasında, Wes pozisyonunu alıyor ve o kadar kısık sesle kıkırdıyor ki neredeyse duyamıyorum.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra bacağımı kaldırıp elimi eldivenimden kurtarıyorum. Geriye doğru hazırlayıp, bir saniye daha bekledikten sonra ileri atılıyorum. Top, parmaklarımdan korkunç bir hızla fırlayarak sağ üst köşeye doğru gidiyor. Kellan hareketsiz kalırken ben ön bacağımın üzerinde durup topun yükselişini izliyorum.

Sopasının hareketi havayı bir mermi gibi yarıp geçiyor ama topa temas etmiyor. Ne olduğunu anlamadan önce, top vuruş bölgesini yarıp geçiyor ve Wes'in eldivenine düşüyor.

"Vuruş!" diye bağırdı yakalayıcımız, son derece dramatik bir şekilde.

Kellan dengesini yeniden sağlarken bir an bana baktı ve başını salladı. "Yine mi!"

Kolumu arkama doğru uzatıp omzumu oynatarak kahkaha attım. Antrenör bile hafifçe kıkırdadı, ama bu egomu yatıştırmaya yetmedi.

"Bu senin sonun," diyorum Kellan'a.

Artık şakalara tahammülü yok. Her kritik anda sahaya çıktığında yedek kulübesinden şahit olduğum o ateş, şimdi gözlerimin önünde

alevleniyor. Bu da onu saf dışı bırakma isteğimi daha da artırıyor. İlk defa olmayacak ama yine de harika bir his verecek.

Wes topu bana geri atmadan önce başını salladı. Topu kolayca yakaladım ve ligin en iyi vurucusunu saf dışı bırakmak için ne kadar gerekirse o kadar denemeye hazırlanarak tekrar yerime oturdum.

Ancak o zaman kendime geri adım atma şansını tanıyorum.

Aubrey

OFIS KAPIM , EN UFAK BİR SAYGILI VURUŞ BİLE OLMADAN KENDİLİĞİNDEN açılıyor.

Bilgisayar ekranından gözlerimi ayırıp kaşlarımı çattım. Spencer'ın yüzü her zaman inanılmaz derecede yumruk atılmaya müsait, ama bugün sanırım tekmelenmeye de müsait. Özellikle de gür kaşlarını beklentiyle kaldırıp bana el salladığında, sanki onu içeri davet etmediğim için onu gücendirmişim gibi.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp ona bakmaya devam ediyorum, içimdeki öfkenin bakışlarımda biraz daha alevlenmesine izin veriyorum. Yüz kaslarım en ufak bir kıpırdama göstermezken, zihnimde onun kare gözlüklerini ikiye kırıp ofis penceremden dışarı fırlatıyorum.

Spencer yakışıklı, evet, ama şımarık kişiliği yıllar önce ona fiziksel olarak ilgi duyma ihtimalimi tamamen yok etti. Onunla gereğinden fazla yakınlaşma fikrini aklımdan geçirmektense çıplak bir kaktüse binmeyi tercih ederim. Yanından her geçtiğimde omzuna kasten çarpmak bile midemin bulanmasına yetiyor.

Her zamanki ütülü gri pantolonu ve bileklerinden kıvrılmış, aynı renkteki gömleğiyle, burun delikleri genişlemiş bir şekilde doğrudan bana bakıyor. Bir kez göz kırpyorum ve o da aynı hareketi tekrarlayarak beni kışkırtıyor. Benimle bakışma yarışını hiç kazanamadı, bu yüzden bir dakika sonra nihayet boğazını

temizleyerek dayanamayınca, kendinden emin bir şekilde gülümsüyorum.

"Bu sabah kapımın önüne tuz koymayı unuttuğumu biliyordum."

Yüzünde bir somurtma belirdi. "Ayrıca, sağında yuva yapmış olan kuşu da yuvadan çıkarmayı unuttun."

"En azından saçım var. Saç uzatma konusunda uzmanlaşmış klinikler olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bakımlı tırnağımın oval ucunu saç çizgim boyunca gezdiriyorum.

"İlginç. Hepimiz kıdemli olmayan ortak maaşı almıyoruz ve harcayacak binlerce dolarımız yok."

Alt dudağımı büzdüm. "Sanırım kıskançlığın içinde oturup iyice olgunlaşmak için yeterince zamanın oldu Spencer. Artık yoluna devam etmelisin tatlım."

"Bunu hak edenin ben olduğumu kabul etmediğin sürece konuyu kapatmayacağım!"

"Terfiden daha büyük sorunların var, endişelenmen gereken. Bu arada, bu sabah topuklu ayakkabı giymeyi mi unuttun? Bugün biraz... kısa görünüyorsun."

Bana alaycı bir şekilde dudaklarını bükerek, "Sen tam bir cadısin, Aubrey," dedi.

"Bununla ilgili ne diyeceksin?"

Bilgisayarıma geri dönüp e-postamı yazmaya devam ettim ve onun arkasını dönüp gitmesini bekledim. Özel yapım pembe klavyemin tıkırtısı ofisi doldururken, ekranımın köşesindeki saate bakarak bekledim. İki dakika geçtikten sonra, parlak ayakkabılarını yerde sürüklediğini ve boğazını temizlediğini duydum.

"Ofiste bir söylenti dolaşıyor."

Çenem kasılarak yavaşça nefes veriyorum. "Bu nedir?"

"Geçen gece bir randevudan ayrılıp gittin. Duyduğuma göre, adam sen ortadan kaybolduktan sonra bir saat boyunca barda senin adını lanetleyip durmuş."

"Bu neden önemli ki? Ben randevu ayarlayabilirken sen yalnız kaldığın için mi kıskanıyorsun? Şimdi buna ne diyorlar? Erkek yalnızlık salgını mı?"

Restoranda ofisten tanıdığım biri olup olmadığını düşünürken yüz ifademi boş tutmaya çalışıyorum. Aklıma kimse gelmiyor, ama zaten

etrafımdaki hiçbir şeye pek dikkat etmiyordum.

"Biliyorsun, yıllık yardım galası yaklaşıyor, değil mi? Rowena, firmanın en yeni kıdemli ortağı olarak firmayı temsil etmeye hazır olduğundan emin olmak için sürekli seni sıkıştırıyordur herhalde," diyor, ses tonunda giderek artan bir hastalıklı mizah anlayışıyla.

Bu galalardan birkaçına katıldım ama evet, bu farklı, bunu kabul ediyorum. Geçen yıl kıdemli ortak değildim. Müşterilere kendimi tanıtırken ve daha önce hiç hukuki yardımımıza ihtiyaç duymamış yeni yüzlerle tanışırken kıdemli avukat olarak görev yapıyordum. Bu yıl üzerimde daha fazla baskı var. Bunun son derece farkındayım.

"Bunun benim flört hayatımla ne alakası olduğunu hâlâ anlamıyorum. Spencer, senin flört hayatınla ilgili benden bir tür tavsiye mi bekliyorsun?"

"Hayır!" diye hırladı, burnunu kırıştırarak. "Sana, böylesine... hayal kırıklığı yaratan bir itibarla ortaklığa başlamanın daha iyi olabileceğini söylemeye çalışıyorum. Kimse iş yerinde dramının merkezinde olan başarılı bir kadını sevmez."

Bu dikkatimi çekiyor. Yavaşça gözlerimi bilgisayardan ayırıp Spencer'a dikiyorum. Şu an kendisiyle çok fazla gurur duyuyor ve bu hiç de iyi değil. Sandalyemde doğrulup dudaklarımı ıslatıyorum.

"Bir konuda haklısın. *Hiç kimse* başarılı bir kadını sevmez . Ve işte tam da bu yüzden ben kıdemli olmayan bir ortağım, sen değilsin. Buraya gelmek için senden on kat daha çok çalıştım ve durmayacağım. Ne şimdi, ne de daha sonra, sen kendini Aldridge, Clarke, Shaw ve *Merrick'te* avukat olarak tanıtırken. Benden aşağıda olmaya alış, Spencer. Bu fırsatı sadece bir kez yakalayacaksın."

Yüzünün rengi iyice kızardı, endişe verici bir kırmızıya büründü. Ellerini ceplerine sokup parmak uçlarında öne doğru eğildi. "Feminist saçmalıklarla konuyu saptırmaya çalışma. Sen yürüyen bir kırmızı bayraksın Aubrey ve buradaki herkesin bunu sonunda görmesi uzun sürmeyecek. Flört hayatın, birlikte vakit geçirdiğin insanlar için ne kadar çekilmez biri olduğunun sadece ilk işareti."

"Seçtiğin hakaretler çok sıkıcı. Hepsini daha önce duydum."

Ama yine de çok fena yanıyorlar. Yine de üzerimdeki etkilerini görmesine izin vermiyorum, ona hiçbir şekilde tepki vermemeye özen gösteriyorum. Yoksa bir parazit gibi bundan beslenir.

"Bu söylentilerin devam etmesi gerçekten çok yazık olurdu. Acımasız randevularınızdan biri buraya gelip olay çıkardığında alacağınız bakışları bir düşünün? Ya da daha da kötüsü, galaya geldiğinde. Sevgiliniz olmadığına göre, en yüksek ücreti ödeyen müşterilerimizin sizin yarattığınız dramdan biraz... utanmamaları zor olurdu diye düşünüyorum."

"Benim erkek arkadaşım yok diyen kim?"

Kahretsin .

Spencer duraksıyor, sözünün etkisini anlamasını bekliyor. Verdiği cevap tam da beklediğim gibi.

"Peki o zaman geçen gece olay çıkaran adam kimdi? Reed bana açıkça, adamın bir randevusunun kendisini ektiğini iddia ettiğini duyduğunu söyledi."

Reed, ha? Bunu sonraya bırakıyorum, şu an kendimi daha da zor duruma düşürmemeye odaklanmam gerekiyor. Hızlıca bir bahane uydurup gerçeğiymiş gibi gösteriyorum.

"Bir müvekkilim. *Beni* randevusu olarak değil, bir önceki gece tanıştığı bir kadın olarak kastediyordu. Birlikte olmuşlar ve uyandığında cüzdanının ve değerli eşyalarının, ayrıca yarım yamalak bir evlilik cüzdanının kayıp olduğunu fark etmiş. Ona doğru avukat olmadığımı söyledim ve daha önemli bir şeyle ilgilenmek için izin istedim. Ne hakkında gevezelik ediyorsa benimle ilgili değildi, ama bu ofiste benden çok daha fazla güce sahip bir avukat hakkında dedikodu yaymayı kabul edilebilir bulan kişiyi paylaştığınız için teşekkür ederim."

Bir şekilde yüzü daha da kızardı. "Gözümünden kaçtı."

"Önemli değil. Kim olduğunu artık biliyorum ve sizinle özel hayatım hakkında konuşmayı bitirdim Spencer. Kendin çıkabilirsin."

"O kadar hızlı değil," diye aceleyle söyledi ve masama doğru üç ölçülü adım attı. "Kimle çıkıyorsun?"

"Sana o konu hakkında konuşmayı bitirdiğimi söyledim. Kadınlara saygı göstermenin yanı sıra sınırlar konusunda da bir derse mi ihtiyacın var?"

"Eğer yalan söylüyorsan, yalanı tüm ofisin önünde ben ortaya çıkaracağım," diye tısladı.

Onun blöfünü doğrudan anlamayacak kadar zekiyim. "Ne için? Victor'un senin bu küçük intikamını terfi için mücadele etme ve benimkini elinden alma gerekçesi olarak kullanacağını mı düşünüyorsun?"

"Belki. Ya da sadece arkama yaslanıp senin rezil duruma düşmeni izlemek isteyebilirim."

"Defol git buradan!"

"Pekala. Bu erkek arkadaşını görmeyi dört gözle bekliyorum. Eminim ona o kadar aşıksın ki, gala öncesinde onu buraya getirmek için can atıyorsun. Elbette, sevgilini akıl hocanla tanıştırmak istiyorsundur."

Dişlerimi yalayıp yutkunararak son bir kez daha tekrarladım: "Çık. Dışarı."

"İyi günler, Aubrey," diye mırıldanarak sonunda topuklarının üzerinde döndü ve ofisimden ağır adımlarla çıktı.

O gözden kaybolduktan sonra kapım açık kalıyor ve farkına bile varmadan yerimden kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. Dişlerimi sıkarak, dikkat çekmeden olabildiğince sert bir şekilde kapatıyorum.

Şu an başım dertte ama aklımı kaybetmeyi reddediyorum. Hiçbir zaman baskı altında çökmedim ve Spencer beni bu duruma sürüklemekten sorumlu olmayacak.

Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

RESMEN DIBE VURDUM .

Altı ay sonra ilk kez Tinder'ı açıp sağa kaydırmaya başlarken kendime bin kere bunu söyledim. Ve dürüst olmak gerekirse, başlangıç çok da kötü değildi. Erkekler kendi tarzlarında çekiciydi ve her sağa kaydırduğımda anında bir eşleşme görmenin hiç de gurur verici olmadığını inkar etmeyeceğim. Sonra, her şey altüst oldu.

Telefonum karmakarışık bir hale geldi ve zihnim olup bitenleri anlamaya çalışırken ardı ardına mesajlar gelmeye başladı. Her biri bir öncekinden daha kötüydü, bir şekilde erkekler hakkında nefret

ettiğim her şeyi ve *daha* fazlasını özetliyordu. Fotoğraf istekleri, tek gecelik ilişki teklifleri ve hatta bir adam bana, ayaklarımı dantelli, kullanılmış külotlarla giydirirken çektiğim videolar için para almayı hiç düşünüp düşünmediğimi sormuştu.

Tam umudumu kaybettığımı düşündüğüm anda, yeterince iyi bir arkadaş *olabileceğini* düşündüğüm tek bir kişi daha vardı. Açılış cümlesi "Sen, ben, uzun bir kadeh şarap ve yıldızların altında bir öpücük" olunca biraz abartılıydı. Yine de, en dibe vurmuştum ve o beni en az rahatsız eden kişiydi.

Cehennem gibi geçen bir günün ardından burada olmamın tek sebebi bu, bir randevuyu ağırılıyorum.

Güzel manzaralı bir restoran seçtiği için ona puan vereceğim. Güneş ufukta alçalıyor, limanı turuncu, pembe ve morun yumuşak bir karışımıyla boyuyor. Masanın etrafında yankılanan alçak, bunaltıcı müziğin üzerinde martılar çığlık atıyor ve sertleşmiş kaslarımı gevşetmeye yardımcı oluyor. İnce menüden başımı kaldırıp karşımda oturan adama baktığımda bile, bu kadar huzurlu bir yerde *tamamen* tiksinti duymak zor.

"Ne sipariş edeceğini seçtin mi?" diye soruyor Jay, robotik ses tonunun olmamasıyla önceki randevumdakinden çok daha iyi bir izlenim bırakarak.

"Bence öyle. Antrikot güzel görünüyor."

Kaşlarını çatmasını veya yargılayıcı bir şekilde kaldırmasını bekleyerek tepkisine hazırlanıyorum. İkisi de olmuyor. Bunun yerine gülümsüyor ve—bekleyin. Yanaklarında gamzeler var. İçeceklerimiz gelmeden önce kalkıp gitmeyi düşünmediğim için, istemsizce ben de gülümsüyorum ve sandalyemi masaya biraz daha yaklaşıtıyorum.

"Ben de onu sipariş etmeyi düşünüyordum. Salata düşünmediğine sevindim. Yemek yemeyi bilen kadınlardan hoşlanırım."

Başım geriye doğru düşerken, hayal kırıklığıyla karışık bir iniltiyle boğuluyorum. Her şey her zamankinden çok daha iyi gidiyordu. Şaka yine benim üzerime patladı.

Rahat ol Aubrey. Bir hata dünyanın sonu değil. Daha iki hata var.

Duruşumu düzelterek, topuzumdan çıkardığım dağınık saç tutamlarını kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Peki, ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben satış elemanıyım."

"Ne tür?"

"Başarılı olanlardan, bebeğim."

Nefes almak .

Küçük bir el martini bardağını önümdeki masaya bırakınca başımı çevirdim. Birkaç dakika önce bizi oturtan aynı kadına gülümseyerek bardağını kaptım. Kadın tek kelime etmeden hızla uzaklaştı, bu da kaşlarımı çatmamı sağladıktan sonra martiniyi gerekenden daha büyük bir yudumla içtim.

"Akşam yemeğindeyken rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum. Yalnız bırakılmak istediğimizi anlamayan garsonlardan daha kötü bir şey yok," diye yanıtıyor Jay, sormadığım soruma.

"Anlıyorum."

"Garsona en kısa zamanda tekrar gelmesini söyleyeceğim. O zamana kadar... Profilinizde avukat olduğunuzu belirttiğinizi hatırlıyorum."

İçeceğimi masaya bırakıp başımı salladım, içimden o bilgiyi silmediğim için kendimi azarladım. "Siliyorum."

"Bu inanılmaz. Aslında size bir soru sormayı umuyordum."

"İlişkin?"

Birdenbire, çenesindeki diğer yerlere göre daha az kıllı olan o bölgeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Ya da kaşlarının arasındaki, yolunmamış gibi duran ve ona tek kaş görünümü veren kıllara. Gömleğinin en üst düğmesi yanlış ilikte, bu da diğerlerinin de iliklenmemiş olmasına ve etek ucunun düzgün olmamasına yol açmış. Ceketinin sağ tarafında bir çıkıntı var, bu da sigara içip içmediğini merak etmeme neden oluyor.

Konudan sapıyorum. Bu tarz buluşmalarda hep aynı yola giriyorum ve şimdi kalkıp gitmeyi, başka bir kusur bulmadan önce, düşünüyorum ama yerimde kıpır kıpırım. Bu gece yargılayıcı bir cadı olmayacağım.

Hayır, anlayışlı olacağım. Hatta sabırlı bile olacağım.

İşte sana, Spencer.

"Sormadan önce, sakıncası yoksa şöyle bir şey yapabilir miyim...?" Sözünü yarıda kesip elini ceketinin içine soktu ve kocaman bir elektronik sigara çıkardı. Büyüklüğüne şaşırdım, onu ağzına sokup

nefes nefese kalmış gibi içine çekeceğini hiç beklemiyordum. "Böyle daha iyi. Çok özür dilerim. Sadece gerginim, biliyor musun? Bu sakinleşmeme yardımcı oluyor."

Nefesinden yoğun bir esrar kokusu geliyor ve bu kokudan kurtulmak için geriye doğru yaslanmak zorunda kalıyorum, sandalyemin arkasına rahatsız bir şekilde kıvrılıyorum. Esrar kokusu, ondan ne kadar uzaklaştım da soluduğum havaya siniyor.

"Sakıncası var mı?" diye sertçe sordum, sabrım tükeniyordu.

"Neyi kastediyorsun? Sigara mı içiyorsun?" Krom kaplı elektronik sigarayı bana uzattı ve gülümsedi. "İstersen bir nefes çekebilirsin tatlım. Seni sigara içen biri sanmıyordum."

Evren, hayatımı on kere mahvet.

"Hayır. Demek istediğim, dumanınızı yüzüme üflemedeniz olur mu? Eve ölü bir kokarca gibi kokarak gitmek istemem."

Sözlerime karşılık gözleri hafifçe irileşti. "Ah. Özür dilerim, biraz esrar konusunda bu kadar hassas olacağınızı bilmiyordum."

"Ve bu, *tatlım* , üçüncü hatan oldu. Sanırım bu, elendiğin anlamına geliyor."

"Jay? Burada ne yapıyorsun?"

Ve bir şekilde, dördüncüsünü de almak üzere.

Bize yaklaşan, buradaki diğer tüm garsonlarla aynı üniformayı giymiş kadının parmağında göz kamaştırıcı elmas alyanslar var. Jay'in ona bakarken teninin yeşilimsi bir renge bürünmesinden, yüzükleri oraya koyanın o olduğunu tahmin etmemin doğru olduğu açıkça anlaşılıyor.

Tamamen mahvoldum.

5

Finn

Aubrey evime girdiğinde ağızımdan çıkan ilk şey, "ONUNLA DÖVÜŞMEMİ mi istiyorsun?" oldu.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp uzun koridorda kendinden emin adımlarla ilerlemeden önce cevap vermedi. Buzdolabından soğuk bir şişe roze şarap çıkardığında kaslarım gerildi ve ben de mutfağa kadar onu takip ettim. Hemen doğrulup bana, "*Geliyorum* " mesajının anlatamadığı her şeyi anlatan ağır bir bakış attı.

Randevuda giydiği dar, zeytin yeşili elbise, arkasındaki dolaplarla neredeyse birebir aynı. Topuklu ayakkabılarını giymemiş olsa bile, benim 1.88 boyundan sadece birkaç santim daha kısa. Kısa boylu kadınlarda yanlış bir şey yok elbette, ama bu özelliğini her zaman takdir etmişimdir. Birlikte ne kadar sık vakit geçirdiğimizi düşünürsek, ona bakmak için başımı eğmek zorunda kalmamak çok güzel.

Kusursuz manikürlü tırnakları, şişeye dik dik bakarken kıvrımlı kalçasının çıkıntısına dokunuyor. Şişenin bin parçaya ayrılmadan önce açmamı isteyip istemeyeceğini sormayı düşünüyorum ama aniden dönüp bir dolabı açıp bir şarap kadehi alınca fikrimi değiştiriyorum.

"Evliydi. *Evliydi* ! Ve işleri *daha da* kötüleştirmek için beni onun çalıştığı yere getirdi. Yani, hadi ama!" diye patladı, çekmecedен aldığı fark etmediğim bir mantar açacağını yerine sokarak. Güçlü bir şekilde çekerek şişeyi açtı ve arkaya uzanıp saçlarını açtı, siyah dalgalar sırtından aşağı döküldü. "Ve elektronik sigaradan hiç

bahsetmeyin bile! Hala esrar kokuyorum, üstelik buraya camlar açık arabayla geldim."

Umursamazca havayı koklamaya çalışıyorum ama o beni yakalıyor, kaşlarını çatarak başını öne eğiyor.

"Sen kötü kokmuyorsun."

"Çok teşekkürler."

"Onunla nerede tanıştınız?"

Bardağını doldururken duraksıyor, açık pembe sıvı bardağın kenarına değene kadar durmuyor. "Tinder."

"O zaman bence esrar kullanan evli bir adam, çıkabileceğin en kötü randevu değil."

"Finn! Bu hiç yardımcı olmuyor."

Ellerimi mutfak tezgahına dayayarak öne eğildim. "Artık Tinder kullanmadığımı sanıyordum."

Bir gün onunla buluşmak için evine gelen bir adamla görüştüğümde sonra, adamın arkadaşını gözaltı hücresinden çıkarması için polis karakoluna götürmesinden bu yana bir şey değişmedi. Bu olay aylar önce oldu ve umarım hâlâ mesleğini avukat olarak kaydetmiyordur.

"Anlamıyorum!" diye haykırdı, bardağını ağzına götürüp içindekilerin yarısını bir dikişte içti ve bardağın kenarında parlak kırmızı bir leke bıraktı. "Anlamıyorsun çünkü kadınlarla tanışmak için flört uygulamaları kullanmak zorunda değilsin."

"Özür dilerim, son beş dakikada seri sevgili değiştiren biri haline geldiğimi bir şekilde unuttum mu acaba?"

"Benim kastettiğim bu değildi, bunu sen de biliyorsun."

Nefesimi vererek tezgahı bıraktım ve ona doğru yaklaştım. Geri çekilmediği için, şarap kadehini elinden alıp yere koymanın yeterince güvenli olduğuna karar verdim. Ardından ellerimi kollarına koyup ovuşturarak soğuk tenini ısıttım.

"Neler oluyor, Bree?"

Yalan söylerken gözlerini başka yöne çevirdi. "Artık yerleşme zamanım geldi."

"Güzel deneme. Bu sefer doğruyu söyle."

Ona bu kadar yakın durunca, randevusunda tamamen ıslanmış olması gereken otun kokusunu *alabiliyorum*. Ama şimdi onu kurcalamanın zamanı değil. Yirmi yıllık arkadaşlığımdan sonra, bir

şeylerle boğuştuğunu her zaman anlayabiliyorum. Duygularını açıkça gösteren biri değil, bana bile göstermiyor, ta ki şu an yaptığım gibi ısrar edene kadar. Her zaman böyleydi, ama yine de not aldığım bazı ipuçları var.

Alkole yönelmesi bunlardan biri. Bir cevap almak için ısrar ettiğimde susup yalan söylemesi ise bir diğeri.

"Bu şeytanın yavrusu," diye sonunda patladı.

"Spencer?"

"Başka bir iblis yavrusu tanıyor musun?"

"Hım, tartışılabilir," diye mırıldanıyorum, Asher'ın bugünkü sahadaki tavrını hatırlayarak.

Herkes terlemeye başlayınca durumun düzeleceğini ummuştum, ama tam tersine daha da kötüleşti. Bugün muhtemelen takımın onunla geçirdiği en zor gündü.

"Asher, Spencer'a kıyasla bir aziz," diyor, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. "En azından Asher kıskançlıktan dolayı işini sabote etmeye çalışmıyor."

Kollarını son bir kez ovduktan sonra ellerimi indirip kalçamı mutfak adasına yasladım. "Haklısın. Yani, hâlâ bu konuyu kafandan atmıyor mu?"

"Hayır. Aksine, her geçen gün daha da sinirleniyor. Ve şimdi, anlaşılan, istediğini elde etmek için şantajla başvurmaya başladı."

"Seni tehdit mi ediyor?" diye sordum, göğsüm kızarıken doğruldum.

"Bir bakıma öyle. Söylentilere göre, geçen akşam bir müşteriye yardım etmek için randevumu iptal ettiğimde, hukuk asistanlarından biri restorandaydı. Bundan hiç etkilenmemiş ve barda benim hakkımda kötü şeyler söylemeye başlamış."

Biraz rahatlıyorum ama yeterince değil, hâlâ koruma içgüdüleriyle doluyum. "Ve sanırım bunu Spencer'a da anlattı, değil mi?"

"Daha çok dinleyecek herkese anlattım diyebilirim. Benimle birlikte olacak tek bir erkek bile bulamayan, soğuk kalpli bir kadın olarak ün saldığımın dair bir söylenti yaymış. Ve şu lanet olası gala da yaklaşırken çok sinirlendim ve ona bir tane bulduğumu söyledim."

"Neyden bahsediyorsun?" diye yavaşça sordum, sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Çenemi sıkarak ekledim: "Ve sen soğuk

kalpli bir sürtük *değilsin* ."

Omuz silkmesi, olması gerekenden daha çok sinirimi bozuyor. "Her neyse, beni etkiledi Finn. Başıımı ağrıtmaması için bir erkek arkadaşıım olduğunu söyledim ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi."

"Bunun onun için neden önemli olduğunu anlamıyorum."

"Benim de öyle. Özel hayatımın profesyonel hayatımı hiçbir şekilde etkilemediğini biliyorum, ama o intikam peşinde. İşıımı istiyor ve işimi kaybettiğimde en n sıradan izlemek istiyor," diye açıklıyor, her kelimesi bir öncekinden daha ağır. "Ki bunu *yapmayacağım* ."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Kıskanç bir aptal."

"Bu, durumu kibarca ifade etmek oldu."

"İşini kaybetmiyorsun. Rowena zaten buna izin vermezdi. Ona seni taciz ettiğini söyledin mi?"

Omuz silkerek bardağını tekrar almak için döndü. Parlak mavi gözlerinin yorgunluktan donuklaşması beni rahatsız etti. "Yukarı çıkıp onu şikayet etmeyeceğim. Ona kendim bakmalıyım. Sadece... bir hata yaptım."

"Sakin hata yapma, Bree."

"Evet, yaptım. Şimdi de, firmayı benden hoşlandığına ikna edebilecek bir erkek arkadaş bulmak için altı haftam var."

"ylece rol yapacak birini bulamazsın, değil mi? Bu da bir şey."

"Hayır," diye hemen yanıtlıyor, ardından bir yudum şarap alıyor. "Gerçek olması gerekiyor. Eğer birisi, özellikle de Spencer, erkek arkadaşıım varmış gibi davrandığımı öğrenirse, her şey on kat daha kötü olur."

"İşte bu yüzden Tinder buluşması," dedim alçak ve gergin bir sesle. "Bunu yapmaya kendini zorlamandan hoşlanmıyorum."

Omuzlarını düşürerek içini çekti ve bana hafif bir gülümseme sundu. "En iyi arkadaşıım olsam da olmasam da, Finn, onaylayıp onaylamaman önemli değil."

"Bree," diye uyardım, başımın tepesindeki asi saçlarımı elimle düzeltirken.

"Onaylamanıza gerek yok... ama sizden başka bir şey daha yapmanızı rica ediyorum."

Kaygı omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. "Ne yapacağım?"

Bu sefer şarabından bir yudum aldı ve oturma odasını işaret etti. "Hadi oturalım."

"Eğer benden Spencer'ı öldürmeme yardım etmemi isteyeceksen, cevabım evet. Beni oturtup sormana gerek yok."

"Sanki öyle dememişsin gibi yapacağım. Ne olur ne olmaz."

Cevap vermemi beklemeden, yanımdan sıyrılıp oturma odasına girdi. Onun odasının neredeyse üç katı büyüklüğündeydi ama manzarası yoktu. Su kenarına yakın bir yer yerine arka bahçesi ve eğlence alanı olan bir yer satın almanın bedeli buymuş işte.

Bu ev, ilk büyük sözleşmemi imzaladığımda maaşımın büyük bir kısmını harcadığım şeydi. 300 milyon dolara 10 yıl hiç de fena değil, kesinlikle. Beş yatak odası, altı banyo ve az önce içinde bulunduğumuzdan çok daha fazla kullanılan bir dış mutfakıyla, uygun bir satın alma gibi geldi. O parayla başka ne yapacaktım ki? Onu mezara götüremem ve eğer onlara yeni bir ev alıp son otuz yıldır yaşadıkları evden çıkarmaya çalışırsam, ailem kafama vurur. Tek çocuğum ve en iyi arkadaşım ona bir şeyler aldığımda hoşuna gitse de, benden fazla bir şey kabul edecek kadar bağımsız değil.

Karanlık kanepeye yığılıp çıplak, pürüzsüz bacaklarını altına kıvrmasını izliyorum. Kocaman on iki kişilik kanepede o kadar küçük görünüyor ki neredeyse gülecektim. Bunun yerine boğazımı temizleyip yanına oturuyorum, aramızda yarım yastık boşluk bırakıyorum.

"Evet, spermlerimi sana bağışlayacağım," dedim nazikçe, elimi dizine koyarak. "Çocuğumuzun babası gibi saatte yüz mil hızla top atabileceğini garanti edemem, ama elimden gelenin en iyisini yapıp sana en iyi sperm örneğini sunmaya çalışacağım."

Aubrey boğazından sert bir ses çıkardıktan sonra elimi dizinden çekip beni yana doğru itti. Dengeyi sağlamak için koltuğun kenarına tutunurken kahkaha attım ve ona göz kırptım.

"Bir daha öyle deme," diye patladı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "İğrençsin."

"Benim sahte erkek arkadaşın olmamı istememenin sebebi bu mu?" Engellememe fırsat vermeden ağzından dökülüyor.

Bir an hiç konuşmuyor, sadece suçluluk duygusuyla dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Sonra— "Bunu başarabileceğimi düşünseydim,

çoktan sana sormuş olurdum. Şirketteki herkes arkadaşlığımızı çok iyi biliyor, birdenbire aşık olduğumuza asla inanmazlar. Spencer beni hemen eleştirirdi."

"Haklısın," diyorum, içimdeki o endişe kıpırtısını bırakarak.

"Bana çıkabileceğim düzgün bir adam bulmamda yardım etmeni istiyorum. Sonra da ona nasıl kaba *davranmayacağımı* öğretmeni istiyorum. Bu sefer gerçekten yapmalıyım."

"Eğer zamanınızı gerçekten hak eden biriyle dışarı çıksaydınız, bence en başından beri kaba davranmazdınız."

Aubrey yutkundu, boğazı kasıldı. "Haklısın demek istiyorum ama sanırım işim beni çok... duyarsızlaştırdı. Bir adam görüyorum ve hemen yaptığı veya söylediği her yanlış şeyi düşünüyorum ve en ufak hatasını bile didik didik ediyorum. Her erkeğin bir sırrı var ve sanki beni gafil avlamadan önce onu bulmam *gerekiyor*."

"Kariyerin boyunca çok fazla zorlukla karşılaştın."

"Evet, buldum. Ama böyle davranmaya devam edersem asla birini bulamayacağım..." Sözüünü yarım bırakıp dudaklarını büküyor.

"Koruma altında mı?"

Gülüştü derin ve acınasıydı. "Evet, bunu söylemenin bir yolu bu."

"Kendine biraz fazla yüklenmediğini düşünmüyor musun? Takımdaki hiç kimseyi yerden yere vurmada takımı yönetiyorsun. Ayrıca, benim kusurlarımı aradığını da hiç hissetmedim."

Dudakları seğirerek bana göz kırptı. "Onlar sayılmaz. Onlardan hiçbirisiyle asla çıkmayacağım. Ve kusurlarını da aramıyorum çünkü hepsini zaten biliyorum. Son yirmi yıldır hepsinin ortaya çıkışını izledim."

"Peki ya benim tehlikeli, erkeksi sırrım?" diye karşılık verdim, kaşlarımı belirgin bir şekilde kaldırarak.

"Hangisinden bahsediyoruz? Temizlik konusunda inanılmaz titiz olduğunuz için günde iki kez iç çamaşırınızı değiştirmenizden mi, yoksa on üç yaşındayken bir YouTube kanalı açıp hala orada duran berbat gitar cover'ları yüklemenizden mi?"

"Videolardan haberiniz var mıydı?"

"Elbette. Bir keresinde gelmişim ve seni video çekerken yakalamıştım ama seni utandırmamak için gitmişim. Annene, geldiğimi sana söylememesi için yalvarmak zorunda kaldım."

Yüzümü elimle ovarken ateşim birden yükseldi. "Bu çok utanç verici."

"Doğrusu, oldukça sevimliydi," diye şakayla karışık söyledi, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Öyle mi? Ama yine de benimle çıkmayı kabul etmedin."

Gözlerini devirerek bunu görmezden geldi ve ilerlemeye devam etti. "Neyse, sen ve ekip, çıktığım erkekler için pek de iyi birer kıyaslama örneği değilsiniz. Yani, bana yardımcı olur musunuz?"

"Sizin için ne yapabileceğimden emin değilim ama evet, elbette yapacağım."

"Kendini benim flört koçum olarak düşün."

Pes edip kıkırdadım. "Öyleyse gerçekten dinlemeye açık olmalısın."

"Öyleyim. Spencer beni yenemeyecek."

Eğer benim elimde bir söz konusuysa, o öyle değil.

6

Aubrey

" BUNA GERÇEKTEN HAZIR MISIN?" DIYE SORUYORUM, TIRNAKLARIMI BİRBİRİNE vurarak. "Çok yorgunsan, bunu başka bir gün yapabiliriz."

Finn masanın karşısından bana gülümsüyor. Restoranın karanlık bir köşesinde saklanıyoruz ve koyu renkli güneş gözlüklerinin ardında bile gözlerindeki sıcak desteği görebiliyorum. Son deplasman maçlarından sadece üç saat önce eve gelmiş olmasına rağmen, yorgunluğunu uyuyarak atmak yerine benimle burada.

"Muhtemelen ben senden daha hazırım. Kusmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyorsun."

Bu kadar haklıysa onunla tartışamam. "Eşi, sevgilisi veya geçmişten kalma gizli bir çocuğu olmadığından emin misin?"

"Evet, Bree. Eminim. Bu adamın yaptığı en kötü şey vergilerini geç ödemesi."

"Yani, o sorumlu değil, öyle mi?" Bu soruyu ağzımdan çıkarır çıkarmaz içimden bir ah çektim.

Finn kısık sesle güldü ve su bardağını bana doğru itti. "Bir yudum al, sonra derin bir nefes al. Sakin kaldığın sürece her şey yolunda olacak."

"Gerçekten de randevuya çıkmadan önce hiç gerilmiyor musun?"

Saçlarımı ensemden yukarı çekiyorum, toplamadığıma şimdiden pişmanım. Aşırı sprey sıkılmış bukleler omuzlarımın üzerinde ve terli sırtımda ağır bir yük gibi duruyor. Elbisemin askılı yakası ısınmış tenimi sıkıştırıyor ve ön kısmındaki kıvrımları çektiğirsem de

rahatlamıyor. Ayakkabılarım bile rahat değil, topuklarım daha önce hiç olmadığı kadar batıyor.

Daha randevumla görüşmeden, hele ki ilk parfüm kokusunu almadan veya kahkahasını duymadan bile aşırı heyecanlanıyorum. Buraya gelirken Finn'e zorla gösterdiğim fotoğraf da bana hiçbir şey hissettirmedi ve bu da sakinleşmeme kesinlikle yardımcı olmadı. Erkekler konusunda neden bu kadar seçici olduğumu bilmiyorum ama, sanki süper modelmişim gibi davranıyorum.

Finn düşünürken başını hafifçe yana eğdi, kolları masaya düştü. Muhtemelen gerekenden biraz daha uzun süre onlara baktım, öne doğru eğildiğinde ve dirseklerini tahta masaya bastırıldığında pazılarının nasıl şiştiğini inceledim. Kendimi savunmak gerekirse, yıllar içinde onların büyümesini, daha doğrusu *onun tüm* gelişimini izleme deneyimini tam olarak yaşayan tek kişi bendim.

Gençlik yıllarımızda, hızlı çalışan metabolizması sayesinde ne kadar yese de aynı kiloda kalırdı. Sonra mezun olduk ve inanılmaz bir hızla kas kütlesi kazanmaya başladı. Her gözümü kırptığımda vücudunda bir santim daha kas vardı ve kolları o kadar kalınlaşmıştı ki, kan dolaşımını engellememesi için gömleklerinde bir beden büyük giymek zorunda kalıyordu.

Fiziksel görünümünde artık gençliğe dair hiçbir şey kalmamış. Çenesi daha köşeli, dudakları kalınlaşmış, sırtışı daha küstah bir hal almış ve hatta saçları bile bir şekilde seksi bir şekilde daha dağınık hale gelmiş. Son birkaç yıldır, artık sadece sevimli değil, gözlerimin gördüğü en yakışıklı adam olduğu bana daha da netleşti. Fiziksel olarak tüm kriterlerimi karşılayan birinin tamamen ulaşılmaz biri olduğunu bilmek dünyanın en büyük tokadı.

Dilim ağzımda ağırlaşmaya başlarken bile, onun en iyi arkadaşım olduğunu ve vücuduna sanki onu en sevdiğim oyuncağım gibi bakmak istemediğimi kendime hatırlatmak zorundayım. İçimdeki sıcaklık, onu söndürürken ve ağzımı uzattığı soğuk suyla doldururken tıslıyor.

"Bazen. Sanırım tarihe bağlı," diyor, daha önce ona göz ucuyla baktığımı tamamen görmezden gelerek.

Boğazımı temizledim. "Ne?"

"Her zaman gergin olmam. Aslında çok nadiren gergin olurum."

"Doğru," diye mırıldandım, tekrar söz alarak. "Ne şanslısın sen. Sanırım bunun binlerce insanın önünde beyzbol oynaman ve yaptığın her kötü atış için insanların seni yargılamasıyla bir ilgisi var. Artık insanların senin hakkındaki düşüncelerini umursamıyorsun."

"Hey, hey, ben kötü atışlar yapmam."

"Çevrimiçi hayranlara göre öyle değil," diye şarkı söylüyorum.

"Oynamakla izlemek arasında fark var, Bree. Bazı insanlar, izledikleri sporculardan daha iyi bildiklerini sanarak gevezelik etmeyi severler."

"Çok mütevazısın Finn. Belki de hiç gergin olmamanın sırrı budur."

"Vay be, koçluk taktiklerim şimdiden işe yarıyor!"

Bardağı ona doğru ittim ve uzun parmağıyla bardağın kenarındaki çiğ damlalarını silmesini izledim. "Bana verebileceğin somut bir tavsiye var mı?"

"Sadece anın tadını çıkar. Onunla kavga etmeden oturup IKEA masası kurup kuramayacağınız konusunda aklınızın dağılmasına izin vermeyin. En azından önce kardeşleri olup olmadığını veya ailesiyle yakın olup olmadığını öğrenene kadar bekleyin."

"Bu imkansız. İlk buluşmada bu şeyleri düşünmezsem, önemli bir şeyi kaçırma ve iki yıl sonra beni hayal kırıklığına uğratacak bir adamla ilişki içinde kalma riskim var."

"Peki, bunun yerine ne? Hiçbir erkeğe yüz vermemek ve hayatının geri kalanını berbat kör randevularla geçirmek mi?"

"Bu daha güvenli bir seçenek."

Kaşlarını çatıyor ve ben de suçluluk duygusundan midemin kasıldığını hissediyorum. "Bu gece Leo'ya fazla yumuşak davranma. Benim için."

"Pekala. Ama yemin ederim Finn, o gerçekten de bir aziz olmalı."

"O... oldukça iyi. En azından daha önce çıktığın adamdan on kat daha iyi."

"Jett'in kuzeni olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Otuz bir yaşında, düğün fotoğrafçılığı yaparak kendi işini kurup iyi para kazanıyor ve -ekstra puan olarak- hiç evlenmemiş."

Gözlerimi devirip çantamdan dudak parlatıcımı çıkardım. Kapağını açıp masanın karşısındaki Finn'e baktım. Omuzumun üzerinden bana bakıyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı ama çok düşünmeden

kayboldu. Sandalyemde döndüğümde, girişte duran iri adamı görünce iki kere göz kırpmak zorunda kaldım; sanki birini arıyordu. Beni mi?

Mide bulantısı yapan sinirlerim yerini hafif bir kelebek hissine bıraktığında hoş bir sürpriz yaşadım. Dudaklarıma hızla dudak parlatıcısı sürdüm ve deri sapını kavrayarak çantamı tekrar içine attım. Arkamı dönüp Finn'e takdir dolu bir gülümsemeye baktığımda saçlarımın o kadar ağır olmadığını fark ettim.

"Pekala, eğer bu Leo ise, bunun iyi sonuçlanma olasılığı düşündüğümünden daha yüksek."

"Öyle. İşin bitene kadar burada kalacağım," diyor, sandalyesine yaslanıp bir kolunu sandalyenin üzerinden sarkıtarak. Sonra, çarpık bir sırıtişla ekliyor, "Aksi yönde mesaj atmadığınız sürece."

"Acele etmeyin. O kadar ileri gideceğini sanmıyorum."

Her ne kadar bu adamdan normalden biraz daha fazla umudum olsa da. İlk randevuda erkeklerle birlikte olmaya hiç meyilli olmadım. Dördüncü randevuda bile. Neyse.

"Her iki durumda da buradayım. Bu sadece senin... randevunun mahvolmasına neyin yol açtığını daha iyi anlamam için. Tekrar bana bakıyor. "Bizi oturtan kıza senin hakkında soruyor. Şansın bol olsun Bree. Ona burada küçük bir şans vermeyi unutma. Ve eğer araya girip seni oradan uzaklaştırmam gerekirse, bana *yardım* anlamına gelen bir şey yap yeter."

O ayağa kalktığında, Leo'nun gelip gelmediğine bakmaya cesaret edemediğim için, ona doğru bakmaya devam ederken kalbim göğsümde sinirli bir şekilde çarpıyor. En iyi arkadaşımın tanıdık kıkırdaması beni bayılacak gibi hissetmeyecek kadar rahatlatıyor.

"Fazla ileri gitme," diye patladım, ona uzanmamak için ellerimi kucağımda birleştirmek zorunda kaldım. "Ne zaman deli gibi ellerimi sallamaya başlayacağımı bilmiyorum."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözleri en sevdiğim mavi tonuna bürünüyor ve başını sallayarak, sesini kısık bir fısıltıya indiriyor: "Yakında olacağım."

Sonra gitti ve ben yalnız başıma oturmaya devam ettim. Derin bir nefes alarak omuzlarımı geriye çektim ve girişe baktım. Bu sefer o devasa adam beni fark etti ve karanlık bakışlarında tanıma ifadesi

belirince gülümsedi. Bana doğru gelmeye başladığında nefesimi tuttum; benden çok daha kendinden emin görünüyordu.

"Aubrey?"

Başımı zorla aşağı indirip onaylayarak ayağa kalktım. Bunun hiçbir anlamı olmadığını fark edince bu tercihimden neredeyse anında pişman oldum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu, sanki bir toplantıya girmişim gibi elini mi sıkacaktım? Kaba bir kahkaha atarak tekrar yerime oturdum, o da Finn'in boş koltuğuna oturdu.

"Evet. Sen Leo olmalısın."

"Bu benim. Ve fazla ilgili görünme riskini göze alarak söylemeliyim ki, kuzenimin bana gösterdiği fotoğraftakinden çok daha güzelsiniz."

Derin kahverengi gözlerinin ağırlığı altında yüzüm alev alev yanıyor. Gözlerinde bir talepkarlık var ve ona bakmaya çekildiğimi hissediyorum, teslim olduğumda dilim boğazımda kalıyor. Bu hissi daha önce de yaşadım, ama genellikle mahkeme salonuyla sınırlıydı. Bu adam Finn'in onu gösterdiği kadar masum değil. Aksine, tam tersi olduğunu düşünüyorum ve bu da beni biraz rahatsız ediyor.

Dezavantajlı durumda olmaktan hoşlanmıyorum ve Leo'nun kadınların ona karşı böyle davranmasına alışkın olduğunu düşünüyorum.

O, ne kadar yakışıklı olduğunun farkında olan ve bunu kendi avantajına kullanan bir adam; kadınların özgüvenlerini zedeliyor ve dikkatini kaybetme riskini göze almamak için söylediği her şeye katılmak zorunda olduklarını hissettiriyor.

Ve *kahretsin* . Bunu yine yaptım.

Başka bir hayatta, devasa malikanemde, duvarda doktora derecesi asılı bir ofisim olurdu ve ben onun tüm kişiliğini yerle bir ederken, önümde bir adam mendiline ağılardı.

Çaresizce, terli avuçlarımı uyluklarıma sildim ve etrafımızdaki masalara göz gezdirdim. Finn'i bulmam bir kalp atışımın durmasından daha uzun sürmedi. Üç masa geride oturmuş, güneş gözlükleriyle nereye baktığını gizleyerek menüye bakıyormuş gibi yapıyordu. Ama bakışlarını hissedebiliyordum. Düşüncelerimden beni uzaklaştırmaya yetmiyordu, ama ciğerlerimdeki gerginliği yavaş yavaş hafifletiyordu.

Menü biraz daha aşağıya kayarak küçük, cesaret verici bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. Bir an ona baktıktan sonra tekrar renkli

lenslerime baktım.

"Belki de bunu çok erken söyledim. Seni kırmak istemedim," diyor Leo, gözlerimi tekrar kendisine çevirerek.

"Hayır, beni gücendirmedin. Flört konusunda biraz paslanmışım." Finn'in yarı dolu su bardağına uzanıp bir yudum aldım. "İltifatın için teşekkür ederim. Seni görünce ben de aynısını düşündüm."

Düzgünce kesilmiş sakalın gölgelediği, büyüleyici bir gülümseme bana doğru parlıyor. "Umarım hayal kırıklığına uğratmam."

"Kesinlikle hayır."

"Geç kalmadım, değil mi? Uzun zamandır burada yalnız başına oturmuyorsun?"

"Hayır. Sadece bunu sipariş etmek için yeterince uzun sürdü." Yalan söylerken bardağa vuruyorum.

Başını salladı ve menüsüne uzandı. Ben de yanağımı yaladım ve kendi menümdeki yemek listesini bininci kez tekrar okudum.

"Çok içki içer misin?" diye soruyor.

Yüzünde bir beklenti belirtisi aradım ama bulamadım. "Uzun bir günün ardından ya da ilk randevuda keyifle içerim."

"Aynı şekilde."

Hepsi bu kadar mı?

"En sevdiğiniz içecek nedir?"

Menüyü kendine doğru tutmasına rağmen, benim göremediğim bir şekilde menüye dokunuyor. "Tekila."

"Papatya mı?"

Gülüşü o kadar yüksek ki, tükürüğün uçuşmasını engellemek için yerimden sıçradım. "Hayır. Kendi kendine."

"Genellikle tekila içmeyi tercih etmem."

"Her şeyin bir ilk defası vardır," diye mırıldanıyor, bana göz kırpmak için kısa bir süre başını kaldırarak. "Benimle bir kadeh deneyin."

"Üniversiteden beri tekila içmedim. Martini'ne devam edeceğim."

Bu sefer bakışları daha uzun sürdü. Tenime yapışmış gibiydi, rahatsızca kıpırdanmama neden oldu. "Sadece bir tane. Sana yedek olarak bir martini sipariş edeceğim."

Biraz ısrarcıydı. Zevki berbattı. Ama yine de karşılaştığım en kötüsü değildi. Sanki Finn'in açık fikirli olmamı hatırlatan sesini

kafamda duyabiliyorum.

"Pekala. Sadece bir tane," dedim ona, biraz taviz vererek.

Garson birkaç dakika sonra geldi ve şaşırtıcı bir şekilde, yedek martini siparişi verilmemişti. Sinirimi bastırdım ve bir şeyi daha görmezden geldim.

"Fotoğrafçısınız, değil mi?" diye soruyorum, o tekrar konuşma konusunu seçmeden önce.

İlgisini uyandırdı, bu da beni hafifçe gülümsetti. "Evet."

"Bir uzmanlık alanınız var mı?"

"Önce düşün fotoğrafçılığıyla başladım, ama bir süre sonra kadınları fotoğraflamanın çok daha kolay olduğunu fark ettim. Hiç boudoir fotoğraf çekimi yaptırınız mı?"

Duraksıyorum, verebileceğim güzel bir cevap düşünmeye çalışıyorum. "Hayır, yapmadım. Şimdi yaptığınız iş bu mu?"

"Ah, evet!" Yine o ani, sert kahkahayı attı. Ne yazık ki, geçen seferkinin aksine, tükürükten zamanında kaçamadım. "Kadınların erkeklerden çok daha iyi tebaalar olduğunu duymak sizi şaşırtmamıştır herhalde. Emirleri çok daha iyi yerine getiriyorsunuz."

Garson tam da bu sırada içeceklerimizi getirdi. Ona içeceğimi geri almasını söylemek için ağzımı açtım ki Leo teşekkür edip benimkini önüme koydu. Ağzımı sıkıca kapatarak, içimde tuttuğum kelimelerin ağzımdan çıkma ihtimalini ortadan kaldırdım ve peçetemi alıp köprücük kemiğime, tenimdeki tükürüğü silmek için hafifçe bastırdım.

Bu sefer Finn'in oturduğu yere baktığımda, Leo'ya dik dik baktığını gördüm. Ayağa kalkıp gitmeyi düşündüm ama sonra mavi gözleri bana kayd ve anında yumuşadı. "*Benim için yap*," dedi.

Şu anda Leo'yu tekilasıyla işkenceye maruz bırakmayı ne kadar çok istesem de, neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum ve tekrar sakinleşip, pes etmeyi reddederek, ayaklarımı yere sağlamca basıyorum.

7

Finn

BELKI DE BU BİR HATAYDI.

Aubrey'e yardım etmem değil; o kadın için alevlerin içinden geçerdim. Ama onun için daha önce hiç iyi sonuçlanmamış olan kör randevuları ayarlamayı seçmek... Bu gece onu başarısızlığa mahkum etmiş gibi hissediyorum ve şimdi onların hemen arkasındaki masada oturup Leo'nun ağzından çıkan her kelimeyi dinlerken, bundan sonra çok büyük bir özür dilemem gerekeceğinden eminim.

Kendimi savunmak için elimde sadece Jett'in kuzeninin çok iyi biri olduğuna dair güvence vermesi var. Takım arkadaşımı yeterince iyi tanıyorum ve bana yalan söylemeyeceğini biliyorum, bu da Leo'nun ya mükemmel bir oyuncu olduğu ya da Jett onu son gördüğünden beri hayatını değiştiren bir şey yaşadığı anlamına geliyor. Her iki durumda da, gördüğüm tek şey tehlike işaretleri.

Buradaki loş ışık, güneş gözlüklerimin koyu tonundan görmeyi daha da zorlaştırıyor, ama şu anda onları çıkarmamın imkanı yok. Bu akşam bu restorani seçtim çünkü sahiplerini tanıyorum ve her zaman takıma iyilik yapıp fotoğrafımızın çekilmesini veya taraftarlar tarafından rahatsız edilmemizi engelliyorlar. Yine de, Aubrey buradayken güneş gözlüklerimi çıkarıp istenmeyen bir ilgi çekme riskini göze almayacağım.

Geçmişte kameralardan veya hayranlardan hiç rahatsız olmamıştı, ama beni suçlu hissettiren şeylerden biri de, bir yerde yalnız başımıza olduğumuzda ve benim kim olduğum yüzünden rahatsız

edilmemizdir. Bu gece de istisna olmayacaktı, özellikle de Leo ve onun anlamsız gevezeliğiyle uğraşmak zorunda kaldıktan sonra.

Dr Pepper'ımdan bir yudum alıyorum ve arkamda geçen konuşmalara odaklanıyorum. Ona tekila içmesi için baskı yapmaya başladığı andan itibaren, kalkıp onu ondan uzaklaştırmaya hazırdım.

"Tadı nasıl?" diye soruyor, sesi son yarım saat içinde alçalmış ve kısık bir tona bürünmüş.

"Pekala. Sadece pizza işte."

Aubrey'nin kısa cevabına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"İyi mi? Otuz dolara daha iyi olmalıydı."

"Şikayetçi değilim."

Leo mırıldanarak, "Sanırım beklentilerim daha yüksek. Özellikle bir kadınla dışarıdayken ve hesabı ödemeyi planlıyorsam." dedi.

"Buna gerek kalmayacak—"

"Her zaman ben öderim. Para benim için sorun değil."

Oturduğum yerde sinirlenip parmaklarımı bardağın kenarına o kadar sert bastırdım ki kırılmamasına şaşırdım.

"Yemeğimin parasını ben ödeyeceğim."

Kısa bir sessizlik. "Anlıyorum. Demek bana inanmıyorsun."

"Sana ne konuda inanayım?"

"Fotoğrafçılık gerçek bir meslek, Aubrey. Hukuk fakültesine gitmedim ama yine de başarılıyım."

"Tamam, burada sözünü kesiyorum. Senin tahminlerinle uğraşacak havamda değilim. Başarılı olsun ya da olmasın, yemeğimin parasını kendim öderim. Bir erkeğin benim için ödeme yapmasına izin verdiğim tek zaman, ikinci bir randevu olacağını düşündüğüm zamandır."

"Benim işe yaramaz olduğuma çoktan karar verdin mi yani? Bütün bunlar senin için bir şaka mıydı? Vaktimi boşa harcadın!"

Aubrey derin bir nefes aldı ve ben ayağa kalkıp sandalyemin arkasından ceketimi aldıktan sonra parayı masaya bıraktım.

Aynı şeyi yaptığında ses tonu buz gibi soğuklaşıyor. "Dikkat edin."

"İşte bu yüzden kadınlarla stüdyomun dışında değil, içinde konuşmayı tercih ediyorum."

"Bunun gurur duyulacak bir şey olduğundan emin değilim. Kuzeninini seni kör randevuya ayarlamasının bir sebebi var ve bu,

kadınların başarılı erkeklere saygı duymakta zorlanmasından kaynaklanmıyor. Bunu tekrar denemeden önce, sahip olduğun o abartılı özgüven kompleksini düzeltmeni öneririm. Ve şunu da belirtmekte fayda var, tek başına tekila içmek iğrenç bir şey."

"Buraya tuzağa düşürülen tek kişi ben değilim. Belki de bu kadar yargılayıcı bir pislik olmaktan vazgeçseydin, bu randevulara çıkmaya da gerek kalmazdı. Bana bir şans vermek istemediğine karar vermen sadece iki dakika sürdü. Gördüm!"

Masayı farkında olmadan hızla döndüm. Aubrey'nin çelik gibi bakışlarındaki acı parıltısını yakaladığımda dizim masanın kenarına çarptı ve bakışların karnımı kestiğini hissettim. Leo ayağa kalkmaya çalıştı ama ben omzunu kavrayıp onu daha da derine ittim. Diğer elimi masaya koyup ona doğru eğilirken öfke içimi yaktı, çenem kasıldı.

Benden çok daha iri ama bu pozisyonda başını geriye eğip bana bakmak zorunda kalıyor. Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle, her kelimeyi vurgulayarak yavaşça konuşuyorum: "Kuzen bu gece senin için kefil oldu ve onu önemseydiğim için yemeğinin geri kalanını boğazına kaçırmaya izin vermeyeceğim. Ama Aubrey'e şimdi ya da gelecekte bir kelime daha edersen, sana saygı dersi vermekten vazgeçmeyeceğim."

Geri çekilip Aubrey'nin çantasını yerden aldım, kolumu omzuna doladım ve tek kelime etmeden onu masadan uzaklaştırdım. Konuşmadı ama nefes alışverişi ağırdı, bu sözlerin onu ne kadar derinden etkilediğini ele veriyordu. Zırhı neredeyse aşılmazdı ama herkes gibi onun da zayıf noktaları vardı.

"Hâlâ kendi faturalarımı kendim ödüyorum. O bu zaferi elde edemez," diyor daha fazla ilerlemeden.

Başımı hafifçe sallayarak onu bıraktım. En yakın arkadaşım çantasından cüzdanını çıkardı ve çenesini yukarı kaldırarak bara doğru yürüdü. Barmeni çağırıp kart makinesini eline alırken ben hiç kıpırdamadım. Omuzumun üzerinden tek başına masada oturan, kaşlarını çatarak tekila bardağını ağzına geri götüren adama baktığımda pişmanlıkla göğsüm sıkıştı.

Kahrolası pislik. Üstelik onu ben onunla tanıştırdım.

"Hadi gidelim," dedi ifadesiz bir yüzle yanıma dönerken.

"Başka bir yere mi gitmek istersin, yoksa seni eve mi bırakayım?"
Gözleri bana doğru bakarken gözlerinde birkaç parıltı belirdi.
"Nerede?"
"Bana güveniyor musun?"
"Bu bir tuzak soru mu? Çünkü bu geceden sonra biraz itibar kaybettiniz."
Bunu geçiştirmeye çalışıyorum ama kahretsin, gerçek bu.
"Biliyorum. İzin ver de telafi edeyim."
"Pekala. Evet, sana güveniyorum," diye mırıldandı.
Ve bana gereken tek şey bu.

"BENİM HAKKIMDA TAMAMEN HAKSIZ DA DEĞİLDİ ! Oturduğu anda onu yargılamaya başladım!"

Aubrey, elindeki balyozu kırık bir masaya indirirken odaya doğru bağıyor. Tahtanın parçalanma sesi havayı kesiyor, ardından balyozu omzunun üzerinden atıp durduğum yere bakıyor. Öfke odasında bize giydirdikleri mavi, tüm vücudu saran tulumlar ona çok büyük geliyor ve belinde garip bir şekilde buruşuyor, ama sanırım bu onun en sevdiğim hali.

Mavi gözlerindeki vahşilik, beni beklentiyle izlerken gözlerini daha canlı, neredeyse bir ton daha parlak hale getiriyor. Yuvarlak yanakları kızarmış ve her zaman parlak olan dudakları, derin bir nefes verirken aralık. Saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmış, her yere dağılmış tutamlarla, korkusuz, sivri dilli avukat rolünü bir kenara bırakmış. Bunun yerine, karşımda en iyi arkadaşımın neşeli, açık yürekli halini görüyorum.

Burada birlikte olmak bana on yıl önceki halimizi hatırlatıyor, ki bu da bu gece tam olarak ihtiyacımız olan şeydi.

"Herkes yargılar, Bree. Eğer onun sana aynı şeyi yapmadığını düşünüyorsan yanılıyorsun," dedim, önümdeki yemek tabakları yığınının altına vurarak. "Ve bu, sana karşı kullandığı tavrı mazur göstermez."

"En azından o kadar belli etmiyordu."

"Onun adına sevindim. Bu benim bakış açımı değiştirmiyor."

Eski bir kutu televizyonun ekranını parçalarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Takımınız iki maça sıfır puan aldı."

"Ve onları gereken şekilde cezalandırmak için tam yetkiye sahipsiniz."

"Jett gerçekten de kuzeninin bu kadar sinsi biri olduğunu bilmiyor muydu?"

Derin bir nefes alıp balyozunu sehpaye vuruyor ve sehpanın paramparça oluşunu sırtarak izliyor. Ben de yanına geçip ona katılıyorum ve balyozu vururken kaslarımda oluşan gerilimi hissediyorum.

Hayır. Seni onun gibi biriyle randevuya çıkarmazdı.

"Biliyorum," diye inledi, balyozunu yere bırakırken. "Onu azarlamak için henüz aramamamın tek sebebi bu."

"Hâlâ dayak yemeyi hak ediyor. Sadece belki Wes kadar kötü değil."

Gözlerinin kenarları kısılrken ayağını uzatıp topuğunu lastiğin yan tarafına sapladı. "Evet, önümüzdeki hafta akşam yemeğinde konuşmayı beklediğim kişi o."

Yüzümü buruşturarak dudaklarımı geri çektim. Aylık takım yemeklerimiz her zaman biraz çlgınlaşmaya meyillidir ve son iki haftadaki olaylardan sonra, bir sonraki yemeğin delilik konusunda yeni bir çıta belirleyeceğini tahmin ediyorum. Çocukların başlarına gelecekleri hak etmediklerini söyleyemem.

"Bu geceki olaylar Jett kadar benim de hatam," diye itiraf ediyorum, o itiraz etmek için ağzını açtığında zaten başımı sallıyordum. "Doğru. Bu gece bir ilişki koçu olarak berbat bir iş çıkardım. Daha fazla kör randevuya değil, temellere geri dönmeliyiz."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Baltamı kırık masanın parçalarına yaslıyorum. Doğrusu, bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum, ama onun için bir yolunu bulacağım. En azından artık ne *yapmamam* gerektiğini biliyorum.

"Benimle dışarı çıkacaksın ve bazı hoşlanmadığın şeylere hemen kendini kapatmadan nasıl tepki verebileceğini birlikte bulmaya

çalışacağız. Ayrıca, bu bana hangi tip erkeklerden hoşlandığını görme fırsatı da verecek."

Bir an bana dik dik baktı, inanmadı. "Bu işe yaramayacak. Bence benden hoşlanmadığın gayet açık."

"Hayır, ama bunu değiştirebilirim ve sonra da erkeklerin gözlerinde yaşlarla annelerinin yanına koşmalarına neden olmadan, tepkilerinizle nasıl başa çıkacağınızı bulmanıza yardımcı olabilirim."

"Bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum."

"Hayır, öyle olmayacak. Eminim beni yanlışlıkla ağlatacaksın ama bunu yapabileceğin en iyi kişi benim çünkü gücenmem."

Düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken dudağını ısırdı. "Emin misin?"

"Evet, Bree, öyleyim. Bu geceki berbat randevu ve koçluk performansına karşılık olarak gelecek her türlü hakareti dikkate alabiliriz."

"Pekala, ama eğer beni zorlarsan ve ben de karşılık verip duygularını incitirsem çok sinirleneceğim."

"Yapamazsın." Çarpık bir sırıtişla balyozumu kaptım ve omzuma yasladım. "Peki ya takım yemeğinden sonra?"

"O zamana kadar yarı uykulu olmazsam sorun yok."

Çenemi uzatarak onun bıraktığı balyozuna doğru işaret ettim. "Randevulaştık. Şimdi, onu al ve zamanımız dolmadan bu odayı yıkmayı bitirmeme yardım et."

"Teşekkür ederim, Finn," diye birden söyledi.

"Henüz bana teşekkür etmeyin. Bunu, en ufak bir ilerleme kaydettiğimiz zamana saklayın."

Onun kahkahası hoş bir ses ve istemsizce ben de gülümsememe izin veriyorum. "Sus ve katlan."

" *Rica ederim* ," diye mırıldanarak, henüz dokunulmamış beş çekmeceli bir şifonyerin önüne geçtim.

"En çok hasarı kimin verebileceğine bahse girmek ister misin?"

"Tamam."

Yanıma geldi ve balyozunu havaya kaldırdı, duruşu Kellan'ın sopasını sallamadan önceki duruşuna benziyordu. Ona gülmek için boğazımı temizledim.

"Kaybeden gelecek hafta takıma bira almak zorunda kalacak," diye ekliyor, tamamen şifonyere odaklanmış bir şekilde.

"Umarım minik bagajınızda yeterli yer vardır."

"Hiçbir önemi olmayacak."

"Göreceğiz. Beş."

"Dört."

Ahşap sapı daha sıkı kavradım. "Üç."

"İki." Gözleri bir anlığına yanağıma dikildi.

"Bir."

Balta darbelerimizin tahtaya vurduğu çıtırtı ve kırılma sesleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ama en önemlisi onun kahkahası. Ve eğer darbelerimi yumuşatırsam, kim bilecek ki?

Kesinlikle o değil.

Aubrey

Lydia ile gergin geçen telefon görüşmesini SONLANDIRIP telefonumu cebime koyduktan sonra Kellan'ın kapısını çalıyorum.

Bugün neredeyse normal bir Çarşamba günüydü. Eğer günün büyük bir bölümünde Kevin ve onun aptal avukatlarından oluşan ekibine çok kızgın olmasaydım, öyle olurdu. Lydia'nın parti geçmişiyle ilgili saçma iddiaları ve sözde eski kız arkadaşının mektubundaki utanmaz yalanlarla adını lekelemeye çalışmış olmalarına rağmen, hâlâ peşlerini bırakmıyorlar.

Hakim huzurundaki inceleme duruşmamız bir aydır yarın için planlanmıştı, ancak dün gece geç saatlerde avukatı duruşmanın ertelenmesini talep etti. Nedenini anlamıyorum ve açıkçası hakimi ikna etme konusunda çok kötü bir iş çıkardılar, çünkü hakim hiç düşünmeden talebi reddetti.

Reddedilmesi beni yatıştırmadı doğrusu. Gün boyunca e-postayı on üç kez okudum, bu girişimin asıl sebebine dair herhangi bir ipucu bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Bu da beni daha da sinirlendirdi.

Olan bitenlerden haberdar edilmemekten hoşlanmıyorum, hele de bu pisliği yenmeye bu kadar yakinken.

Kevin'in, Lydia'yı korkutmak için yaptığı son girişimlerin yeniden alkol kullanmaya başlamış olabileceğini açıklayan bir yeminli ifadeyle birlikte, ziyaret saatleri dışında planlanmamış alkol testlerine girmesi için iki saat önce dilekçemi gönderdim. Yarın bu herifi duvara

çivileyeceğim ve oğlunu ve onu koruyanları terörize etmeye devam etmesini engelleyeceğim.

"Bakın sonunda aramıza kim katıldı!"

Gözlerimi kırıp karşımda duran uzun boylu adama odaklandım. Kellan Pike, neredeyse kapı aralığı kadar geniş, düzgün kesilmiş kahverengi saçları, kendisine küçük gelen bir beyzbol şapkasının altında saklı ve içine bakmaktan kendinizi alamayacağınız yumuşak kestane rengi gözlere sahip. Gülümsediğinde gamzeleri belirginleşti ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı.

"Evet, evet. Ben de seni özledim," diye homurdandım göğsüne doğru.

"Eğer Finn size maçlarımız için bilet ayarlamıyorsa, bana sormanız yeterli. Orada olmanızı özlüyoruz."

"Maça gittiğimi bile anlayamazsın," diye karşılık verdim, ağır kollarından kurtularak.

İçeri girmem için kenara çekiliyor. "Evet, girebilirim. Her şey enerjide bitiyor, bebeğim."

"Pekala." Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, atılmış diğer ayakkabıların yanına doğru parmak uçlarımla itiyorum. Birbirine benzeyen beyaz spor ayakkabıların sayısı biraz endişe verici. "Eğer biriniz yakın zamanda bir kız arkadaş edinirse harika olur. Bu akşam yemeklerinde tek kadın olmak istemiyorum."

"Yani, tüm dikkatimizi çeken tek kadın olmaktan hoşlanmıyor musun?" diye takıldı, kapıyı arkamızdan kapatırken.

"Bu ciddi bir soru muydu?"

"Ne olursa olsun, Aubrey. Bizi seviyorsun."

"Eğer böyle olmasaydı, hepinizle başa çıkamazdım."

Kellan kısık bir kıkırdamayla kolunu omzuma attı ve beni geniş koridordan, seslerin uğultusuna doğru çekti. Dokuz metrelik tavanlar, evin olduğundan daha büyük görünmesini sağlıyor ki bu... zaten ne kadar büyük olduğunu düşünürsek, mümkün bile olmamalı. Sadece on beş bin metrekarelik bu evde, arka bahçede bir havuzun yanı sıra kapalı bir havuz da var. Mutfağı benim tüm dairemle aynı büyüklükte ve ana yatak odası, okyanusun ve özel iskelesinin net bir manzarasına sahip bir terasa açılıyor. Bu sezon dışında satın aldığı ve

bizi hâlâ denize çıkarmadığı özel yapım, çelik grisi ve mavi tekneye saatlerce hayranlıkla baktım.

"Bunu bir doğum günü kartına yazdırmak için birileriyle iletişime geçmelisin," diyor ve beni ilk yaşam alanının yanından geçirerek, adamların kart oyunları oynadığı loş odaya doğru yönlendiriyor.

"Bunu size bırakıyorum."

Omzumu sıktı ve gerekenden daha uzun süre bana baktı. "Stresli görünüyorsun."

"Bunu nasıl anladınız?"

"Kaşın titriyor galiba."

Boğazım garip bir şekilde öksürerek yutkundum. "Ne?"

"Üzgün olduğunuzda kaşınızın altındaki damar kasılır," diyor, sanki bu çok açık bir gerçekmiş gibi.

Elimi uzatıp kaşıma dokundum. Gerçekten de biraz zonkluyordu. "Bunu biliyor olman garip, Kell."

"Suçu Finn'e atın. Bütün sırlarınızı bizimle paylaşıyor."

"Elbette ki öyle."

"Wes ve Jett'e kızgınsanız, dışarıda kavga etmenizi öneririm."

"Fiziksel bir kavgaya hazır gibi mi görünüyorum? Merak etmeyin, onlara karşı *nazik* davranacağım."

Kolunu omzumdan çekip yanına bıraktım ve diğerlerinin yanına katıldığımızda doğruldum. Duyduğum ilk net cümle Beck'ten geldi, aynı anda Finn de kartlarını masaya fırlattı ve küstahça gülümsedi.

"Sen tam bir hilebazsın, Avery."

Finn, masanın üzerindeki fiş yığınına çekerken, "Güzel bir savuşturma," diye karşılık verdi.

Kellan masadaki tek boş sandalyeye uzandı—görünüşe göre onun sandalyesiydi—ve kendini oraya bıraktı. Ağırlığı sandalyenin ayaklarının gıcırdamasına neden olurken ben Finn'in arkasında durup omuzlarından tuttum. Beni hissettiğinde başını yana çevirdi ve gözlerini kaldırdı. Dudaklarındaki kıvrım anında belirdi.

"Endişelenmeye başlamıştım."

Başımı sallayarak derin bir nefes verdim. "Buradayım."

"İyi misin?" diye soruyor, grimsi mavi gözlerinde endişe parıltısı belirliyor.

"Özür dilemem mümkün mü, böylece bu durumu artık herkes duyabilir? Bütün hafta Henry yüzünden kendimi suçlu hissediyordum!" diyor Wes masanın diğer tarafından.

Bana bakarkenki şaşkın haline neredeyse gülüyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun benim için ayarladığı randevuyu çoktan unuttum. O zamandan beri bana bir düzine mesaj attı, özür diledi ve biliyorum ki kötü bir niyeti yoktu. MLB yıldızları olsun ya da olmasın, bu masada oturan tüm bu adamlar benim bulduğum ailemin üyeleri. Ama bu, onu hemen affedeceğim anlamına gelmiyor.

"Wes, fitness yolculuğuna başlamam gerektiğini düşündüğün için mi beni onunla tanıştırdın? Gerçekten mesele bu muydu?" diye sordum, dudaklarım sert bir şekilde büzülerek.

Çenesi açık kalmış, dili birkaç saniye boyunca ağzında sallanırken yeşil gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Hayır! Hayır, hiç de öyle değil!"

"Emin misin? Henry'nin kilo verme ve kas geliştirme konusunda ne kadar takıntılı olduğunu ve benim sağlıklı beslenmemi ne kadar önemseydiğini düşünürsek..." Sözüm yarım kalıyor.

Jett'in yanındaki yerinden uzanıp Wes'in kafasına vurması karşısında gülmek imkansız. Finn'in omuzları avuçlarımın altında sessizce gülüyor.

Wes, kahkahamı duyunca biraz ciddileşti. "Sen tam bir felaketsin. Kesinlikle aklımdan geçen bu değildi."

"Evet, bunu hak ettin. Şimdi devam edebiliriz." Jet'e işaret ederek bakışlarımı biraz kıstım. "Bu arada, kuzenin korkunç biri. Bir dahaki sefere onunla aile tatiline gittiğinizde, yatak odası fotoğraflarına olan hayranlığını sorun."

"Finn bana her şeyi anlattı. Üzgünüm, gerçekten bu kadar tuhaf birine dönüştüğünü bilmiyordum."

Omuz silktim. "Sorun değil. Ama artık beni başkasıyla tanıştırmaya çalışmanız yasak. Referanslarınız berbat."

Jett, sözlerinde ağır bir özürle, "Anladım," diyor.

"Oynamak ister misin?" diye soruyor Finn bana.

Gülerek omzunu bıraktım ve bana uzattığı uyluğuna oturdum. "Ve geceyi bu kadar erken mi mahvedeceğim? Hayır, akşam yemeğinden sonra size katılırım, böylece hepinizin somurtmasını dinlemek zorunda kalmam."

Wes bu alaya karşılık sırtıttı. "Doğru hatırlıyorsam, geçen ay kazanan bendim ve bana hâlâ üç yüz dolar borçlusun."

"Sadece hile yaptığın için! Asher, oyunun bitmesini istediği için kazanmana yardım etti." Masanın etrafına bir kez daha baktım ve huysuz adamın bu akşam burada olmadığını fark ettim. "Bu arada, onu davet eden oldu mu?"

Esmer saçlı, parlak gözlü, çapkın Beck'e (ki ona karşı sinir bozucu bir şekilde biraz zaafım var) boğazını temizleyip birasını masaya bıraktı. "Yaptık. Gelmek istemedi."

Finn, Havoc'a ilk katıldığında, organizasyonda daha önce sadece Wes vardı. İkiisi hemen kaynaştı ve beni onunla tanıştırdığında, biz de aynı hızla anlaştık. Jett birkaç yıl sonra serbest oyuncu olarak katıldı, ardından Beck ve Kellan da onlara katıldı.

Taraftarlar neredeyse her yeni takım üyesini sıcak karşıladı, ancak konu Beck olunca, kötü şöhreti biraz ön plana çıktı. Eğer onu şahsen tanımıyorsanız, bu şöhreti kesinlikle hak ediyor. Medyada tavrı kaba ve aşırı özgüvenli olarak algılanıyor ve algılanma biçimini değiştirmekle hiç ilgilenmedi. İki yıl önce onu bir barın dışında sarhoş halde bulup, kadınlarla ve kötü manşetlerle gizlediği adamı bana tüm içini döktüğü geceyi yaşamasa ydım, muhtemelen ben de onu gözden çıkarırdım.

Ama hayır. O geceden beri, bağlılığın ne demek olduğunu anlamayacak kadar aciz olan bu adama karşı sinir bozucu bir sempati duyuyorum. En azından Havoc dışında. Eminim ki, diğerleri gibi o da sonuna kadar burada olacak.

Şimdi ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ve sen onun öylece atlamasına izin mi verdin?"

"Onu bağlayıp bagaja mı atmalıydık?" diye soruyor Kellan.

"Hayır, ukala. Demek istediğim, kendini açıkça yabancı hissediyor. Bu, onu daha çok zorlamak için bir sebep olmalı değil mi?"

Finn kolunu sırtıma doladı ve beni kendi üzerine daha da yaklaştırmak için bacağımı yeterince uzun süre kavradı. Dokunuşu nazik ve tanıdıktı. Belki de Wes'in masanın karşısından ona attığı bakıştan anlaşıldığı üzere, fazla tanıdıktı. Eğer bunu gizlice yapmayı amaçladıysa, başarısız oldu çünkü kaşlarını çatması inanılmaz derecede belliydi.

Aramızdaki ilişki her zaman böyle olmuştur. Birinin yanında büyüdüğünüzde, onunla olabildiğince rahat olmamak imkansızdır. İlişkimiz platoniktir. Ya da en azından, birkaç yıl önce, elime dokunduğunda kollarımda tüylerim diken diken olmadığında veya avucu dizime değdiğinde yutkunmadığımda kendimi buna ikna etmek daha kolaydı.

Erkek arkadaş bulma ihtiyacımın tek sorumlusunun Spencer olduğunu düşünmek istesem de, bir yandan da bu yeni ortaya çıkan tepkilerime son vermeye yardımcı olacağını da biliyorum.

Finn, orta parmağını hızlıca sallayarak Wes'i güldürüyor ve olayı geçiriyor. Konuştuğunda ise, boynumun yan tarafına sıcak bir şekilde bastıran alçak bir mırıltı çıkıyor.

"Asher, istediğinizi yapması için zorlayabileceğiniz türden bir adam değil. Onu zorlarsanız, arkasını dönüp gidecektir."

Jett araya girerek, "Haklı. Ben de denedim ama maçlar dışında kendisini bizden ayrı tutmak konusunda oldukça ısrarcı," dedi.

Wes yeni bir biranın kapağını açıp masanın ortasına fırlattı. "Eğer onunla denemek istiyorsan, buyur. Belki seni dinler."

"Şey, bu kadar kendinden emin konuşma," diye mırıldandım.

Finn altımda kıpırdandı ve Dr Pepper kutusuna uzandı. "Sana güvenmediğimden değil. Asher sadece zor bir dönemden geçiyor."

"Ve aramıza açılmakla da hiç ilgilenmiyor," diyor Beck.

İleri uzanıp masaya attıkları kartları toplamaya başladım, konuyu değiştirdim. Çocuklar hemen konuyu değiştirme fırsatını yakaladılar ve ben de kartları karıştırmaya odaklandım. İşimi bitirdikten sonra, bir sonraki eli dağıttım.

"Sara gelip maçı izlemek istediğini söylüyordu, bu yüzden yedek kulübesinin arkasında bir sıra aldım," diyor Jett, ben sohbete odaklanırken.

Beck gür kaşlarını çatarak öne eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Kızın için bütün bir sıra mı aldın?"

"Onun rastgele hayranlarla oturmasını istemiyorum, bu yüzden Aubrey'nin gelmesini umuyordum. Yeni bir çocuk bakıcım var ve henüz ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim."

"Onu sorguya çekmemi mi istiyorsun?" diye soruyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra, Sara son on iki gündür seni ne zaman tekrar göreceğini soruyor. Ben de sayıyorum."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılarak gülümsedim. "Onu özledim. Maç ne zaman?"

"Önümüzdeki üç gün evimizde oynayacağız, ama ben sadece Cumartesi günü için sıra ayarlayabildim."

"Bilgileri gönder, ben hallederim," diye söz veriyorum, zihnimde yaklaşan programımı şimdiden düzenlemeye başlamışken.

Jett'in gözleri yumuşadı, minnettarlığı neredeyse tarifsizdi. "Teşekkür ederim."

Ona teşekkürünün gereksiz olduğunu söylemeden önce kapı zili çaldı.

"İşte akşam yemeği bu kadar. Hemen döneceğim," diye duyurdu Kellan ayağa kalkıp sandalyesini yerine koyarken.

O gittikten sonra Wes tuvalete gitmesi gerektiğini söyler ve Jett yeni bakıcısını kontrol etmek için dışarı çıkar. Beck telefonuyla o kadar meşguldür ki, Finn bana doğru eğilip önü sırtıma sıcak bir şekilde değdiğinde ne bana ne de Finn'e dikkat etmez.

"Bu gece için hâlâ uygun musun?"

" *Randevumuz* için mi?" diye soruyorum, tırnak içinde "parmakla" ifadesini kullanarak.

"Başka planlarınız yoksa, evet."

Başımı çevirebilmek için ondan biraz uzaklaştım, gözlerimiz buluştu. "Evet, iyiyim. Sen iyi misin? Yarın oynayacak olan ben değilim."

"Sana yardım edeceğimi söylemiştim Bree. Yarın mahkemen var, o yüzden her şeyi benimle ilgili hale getirme."

Bunu görmezden gelerek, "Bu randevunun nasıl geçeceğinden hala emin değilim. Seni öylece unutamam ki." diyorum.

"Ey imansızlar! Bir geceliğine her şeyi analiz etmeyi bırakın ve bırakın ben deneyeyim. Eğer işe yaramazsa, bir dahaki sefere farklı bir şey yaparız."

Hâlâ tam olarak ikna olmamış olsam da, başımı sallayarak onun istediğini yapmaya kendimi zorluyorum. Bana yardım etmeye en azından çalışacak birine güvenebiliyorsam, o da Finn'dir. Ayrıca, günler bu kadar hızlı geçerken pek fazla seçeneğim yok zaten.

Ya bu ya da hiçbir şey, her ne kadar bunun gerçekten berbat bir fikir olduğunu hissetsem de.

Finn

Aubrey'nin onu nereye getirdiğimi anlaması tam üç saniye SÜRÜYOR .

Önümüzdeki mini golf sahasının parlak, neon renkli yanıp sönen ışıkları, yüzünde öyle ekşi bir ifade oluşturuyor ki sanki limon emiyor gibi. Yanımızdan kahkahalar ve tezahüratlarla koşan çocukları da ekleyin, tek bir yanlış kelimeyle C4 bombası gibi patlamaya hazır. Sırttım ve elini tutarak onu kayıt kulübesine doğru çektim.

"Ciddi misin Finn?" diye sert bir şekilde söylüyor.

"Ama öyleyim. Burası tam da seni iyi tanımayan bir adamla gideceğın türden bir yer."

"Evet, bu onu satmıyor."

Elini elimden çekmeye çalışıyor ama ben parmaklarımı birbirine geçirip sıkıyorum, bırakmayı reddediyorum. Başını hızla geri çevirip bana dik dik baktığında, rahatsız edici öpme sesleri çıkarıyorum.

"Hadi ama, tatlım. Bana bir şans ver. Büyük babanın sana güzel vakit geçirtmesine izin ver."

Gözlerini sımsıkı kapatarak sessizce öğürme hareketi yapıyor. "Eğer bunun amacı beni daha açık hale getirmekse, çoktan başarısız oldunuz bile."

"Pekala, peki." Kendimi ayılmaya zorlayarak iç çektim. "Bana güvendiğini söylediğın zamanı hatırlıyor musun?"

"Maalesef."

"Ben de bundan faydalaniyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra isteksizce çenesini sallayarak onayladı. Önümüzdeki iki genç, kayıt masasındaki ödemelerini bitirip golf sopalarını alarak kenara çekildiler. Elim hâlâ Aubrey'nin elini tutarken, onu öne doğru çekip yerlerimizi hazırladım.

Kasiyer çocuk, hesabı ödememi bekledikten sonra bana iki top ve sopalarımızı verdi. Güneş gözlüğüm ve başımın üstüne iyice eğilmiş şapkamla, beni tanıdığına dair hiçbir işaret göstermedi. Mükemmel bir dünyada, bu gece burada tek bir kişi bile beyzbol hayranı olmazdı.

Masadan uzaklaşıp, açık elimdeki golf toplarıyla Aubrey'e baktım. "Yeşil mi, siyah mı?"

"Siyah."

Yeşil olanı uzatırken dudaklarım seğirdi ve parmaklarımı onun etrafına kenetledim. "Tabii ki en eğlencesiz rengi seçtin."

"Affedersiniz Bay Yargıç, ama siyah klasik bir renk. Şu anda etrafımızda, en karanlık ruhlara bile neşe getirecek kadar çok renk var, bir golf topuna ihtiyacımız yok," diye mırıldanıyor bakışlarını topuklu ayakkabılarına indirmeden önce. "Ofisten ayrılmadan önce bu akşam burada olacağımızı önceden bilseydiniz, daha uygun giyinirdim."

"Tinder'da tanıştığınız biriyle elde edemeyeceğiniz bir lüks."

Bakışları, beni hariç herkesi kesebilecek kadar keskin. "Sanırım bundan biraz fazla zevk alıyorsun."

"Ben mi? Bu tamamen seninle ilgili, tatlım. Şimdi, bu gece şöyle işleyecek," diye başlıyorum, ilk başlangıç pozisyonuna doğru ilerlerken. Sopamı üzerine koyup yana doğru eğilirken, yeşil çimler karanlıkta bile gözlerimi kamaştıracak kadar parlak. "Her delikte farklı bir adam olacağım."

"Yani benimle mini golf sahasında hızlı bir tanışma mı istiyorsun?" diye soruyor, sanki bu fikir onu rahatsız ediyormuş gibi ve bu da benim sırtımda daha da genişletiyor.

"Kesinlikle."

"Bunun ne anlamı var ki?"

"Sizin için tehlike işareti olan şeylerle, sadece erkeklere karşı alerjiniz olan şeyler arasındaki farkı anlamak için. Ayrıca, bir daha Aslan burcu deneyimi yaşamamanız için sizi hangi tip erkekle tanıştırmam gerektiği konusunda bana daha fazla bilgi verecek."

"Erkeklere alerjim yok," diye savunuyor ama bu zayıf bir argüman.

Golf sopamı vücudumun önüne çekip kıkırdadım. "Başarısız geçen randevularınızdan sonra hiç vücudunuzda kızarıklık olup olmadığını kontrol ettiniz mi?"

"Hayır. Çünkü tüm erkeklere alerjim yok. Sadece berbat olanlara."

Cevap vermeden aramızdaki mesafeyi kapatıp, parlak saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına alıp okşadım. "Saçların çok güzel. İpek gibi... Gerçek olduğundan emin misin?"

Şaşkınlık dolu bir sessizlik. Boğazını temizledi ve gözlerini bana dikti. "Ne yapıyorsun?"

"Gözleriniz çok parlak. Tam olarak hangi mavi tonunda olduklarını hiç merak ettiniz mi? Tıpkı annemin gözleri gibi."

"Topuna vur, Finn."

"Ancak bunu yaparken beni izlersen, güzelim."

Parlak dudakları, golf sopasının ucuyla sırtıma dörterken takma isim karşısında yassılaştı. "Bunu kığına sokmak zorunda bırakma beni."

Gölmekten boğulurken maskem çatladı. "Tamam, sakın ol. Konudan saptırıyorsun beni."

"Şu lanet olası sopayı salla artık."

Pes edip topu yere bıraktım ve vuruşa hazırlandım. Topun küçük tepeyi aşp deliğe girmesi için hafif bir dokunuş yeterli oldu. Yerime geçmesi için kenara çekildim ve o da benim hareketlerimi tekrarladı. Onun topu deliğin yanından süzölerek geçti ve ardından bir inilti geldi.

"Mükemmel bir vuruşunuz var," diyorum tatlı bir sesle.

Gözleri benimkilerle buluşunca gözlerinde zehir parıltısı belirdi. "Tamamen saçmalıyorsun."

"Profesyonel olarak golf oynamayı hiç düşündünüz mü?"

Gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi, hiç duygusuzdu. "Sence bunu hiç düşündüm mü?"

"İşte bu yüzden soruyorum, güzelim. Seni tanımaya çalışıyorum."

Yüz ifadesi tamamen değişti. Birdenbire, ona yeterince yaklaşırsam tenimi yakacak kadar ışı ışı ışı bir gülümsemeyle karşı

karşıya kaldım. " Çok tatlısın. Ama aslında golfü gerçekten nefret ediyorum."

"Ah!" diye telaşlanmış gibi yaparak sopamla oynuyorum. "Pekala, bir sonraki buluşmamız için başka bir şey planlayacağım. Tercihen güzel vücudunu daha net görebileceğim bir mekanda."

Bana doğru sopasını salladı ve ben geriye doğru sendeledim, kafamın arkasına darbe almaktan kıl payı kurtuldum. Kahkaham aniden yükseldi, sahada yankılandı ve birkaç kişinin dikkatini çekti. Elimi uzatıp sopasını elinden aldım.

"Pekala. Peki, iltifatlarla ilgili sizi tam olarak ne sinirlendiriyor?"

"İltifat edilmekten hoşlanırım. Beni sinirlendiren şey ise yapmacık, sahte olanlardır."

"Sana söz verebilirim ki, kulüpteki randevuna gidip suçlanmak, onlara verilecek en iyi yanıt değil, Bree. Erkekler basit yaratıklardır—aptallar evet—ama basittirler. Şeker gibi iltifatlardan hoşlanmıyorsan, bunu söylemen yeterli."

"Çünkü erkekler çok iyi dinliyorlar mı?"

"Haklısın. Ama eğer seni dinlemiyorsa, en başından onunla vakit kaybetmemelisin. Yine de, önce sen saldırmak yerine tercihlerini belli etmenin de bir zararı olmaz."

"Sadece sen olduğun için saldırdım," diye homurdanıyor kısaca.

"Tamam, topunu al. Devam ediyoruz."

Çimden topunu aldıktan sonra, sopasını ona geri verip ikinci deliğe doğru yol gösterdim. Çocukların çığlıkları biraz azalmıştı, umarım bu onların gittiği anlamına gelir. Vardığımızda zaten geç olmuştu, ama sanırım bu, benim çocukluğumdakiyle aynı anlama gelmiyor.

Minyatür, sallanan bir yel değirmeninin önünde durduktan sonra ona, "Bu sefer sen önce git," dedim. Yanımdaki bir noktayı işaret ederek ekledim, "Şuraya gel."

O bunu yapınca, ben de arkasına geçip ön taraftan uzanarak sopayı kavradım. Elleri sopayı sıkıca tutuyordu, ama ben pozisyonlarını düzeltince gevşediler. Bir anlığına donakaldı, nefesi şaşkınlıkla kesildi, ama bu uzun sürmedi.

"Yanlış tutuyorsun. Ellerini doğru yere koymazsan, doğru şekilde sallayamazsın," diye sertçe uyardım. Derin bir nefes verip ellerini az

önce koyduğum yerde tutunca başımı salladım. "Hayır. Hayır, *hâlâ* yanlış."

Dizlerini büküp sopayı sallarken çenem şakağına değiyor. Ona izin vermiyorum. Kontrolü ele geçirerek sopayı yerinde tutmaya zorluyorum ve daha da yaklaşıyorum, birbirimize yapışıyoruz. Pozisyon, planladığımdan daha samimi... ve donup kalıyorum.

Aubrey sabırsızca kıpırdandı ve dirseğini yanıma sertçe vurdu. "Sen..."

"Hadi ama. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu sefer iyi bir şey yapmak istiyorsun, değil mi?" diye mırıldandım, nefesimin kulağının arkasına ve oradaki sayısız piercinge nasıl çarptığının farkındaydım.

"Mini golf oynamayı çözebilirim," diye tersleyerek söylüyor.

Vücudundan yayılan sıcaklık, elimi gevşetip son bir kez daha tutuşunu ayarlamama rağmen, sanki bana yapışıp kalıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum, tatlım."

Güçlü bir itmeyle beni geniş bir adım geriye savurdu. Doğrulmadan önce elimi ensemin arkasına götürdüm, nemli olduğunu fark ettim.

"Kendini beğenmiş bir tavır sergiliyorsun."

"Aynen öyle. Ve beni azarlamayı bekliyordum ama yapmadın. Neden?"

Beni görmezden gelip golf topuna vuruyor. Top, yel değirmeninin dönen kanatlarının arasındaki bir açıklıktan geçip diğer taraftaki deliğe girdiğinde, dudaklarını büzerek bana alaycı bir bakış atıyor: "Çünkü bunu kendim yapabileceğimi biliyordum."

Burnumu çektim. "Şanslı bir şuttu."

"Öyleyse, başarabilecek misin bakalım," diye karşılık veriyor.

"Kolay."

Ama vuruşu yaptığımda top bir bıçaktan sekip bana doğru geri yuvarlandı. Tekrar denedim ve top deliğe girmeden hemen önce delikten geçti.

"Bu da karma, *tatlım*."

Sırıtmamı bastırıp topuma doğru yöneldim ve onu aldım. "Hadi, devam edelim."

"Bu sefer hangi tarihte veriliyor bana?" diye soruyor, sesi birdenbire monotonlaşıyor.

Üçüncü durağa doğru ilerliyoruz ve ilk ben başlıyorum, sonunda topumu zorlanmadan deliğe sokuyorum. Bitirdikten sonra, sıranın ona gelmesi için el sallıyorum.

"Beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?"

Bana doğru hızla dönerken ayakkabısının topuğu çime saplandı; şimdi karşıdaki adamın ne tür bir adam olduğunu çabucak anlamıştı. "İlk buluşma için çok kışkırtıcı bir soru bu."

"Zamanımızı boşa harcamadan önce geleceklerimizin örtüşüp örtüşmediğine bakmamız önemli, değil mi?"

" Yanılmıyorsunuz ."

Bizim bulunduğumuz deliği sahanın ilerisindeki bir delikten ayıran küçük yarım duvara yaslandım ve ona devam etmesini işaret ettim. "Biliyorum. Peki, geleceğin?"

Fotoğraf makinesinin nişangahını ayarlarken biraz temkinli bir şekilde, "Kariyerimde nerede olmak istediğimden başka pek bir şey düşünmedim," diyor.

"Öyleyse, orada gördüklerinizi bana anlatın."

Topu savurduktan sonra bana doğru bakıp dudağını ısırtıyor. İkimiz de topun nereye gittiğine bakmıyoruz.

"Firmamda ortaklardan biri olmak ve bu süre zarfında mevcut müşteri sayımı en az üç katına çıkarmak istiyorum."

"Bundan sonra ne gelecek? Evlilik mi? Aile kurmak mı?"

Bileğindeki altın bileziğiyle oynamasından ve gözlerimden kaçınmasından rahatsızlığı açıkça belli oluyor. "Bu konularda henüz bir şey bilmiyorum."

"Onlardan korkuyor musun? Başka zayıf yönlerin neler?"

"Korkular zayıflık değildir," diye çıkıştı ve anında yüzü bembeyaz oldu. "Kesinlikle değildirler."

Şu an bu kişiliğe son vermeyi düşünüyorum ama biraz daha devam etmeye karar veriyorum. Çok çabuk içine kapanıyor ve eğer ciddi bir ilişki istiyorsa, bu sorulara bir şekilde cevap vermesi gerekecek. Bunu ben bile biliyorum ve şu anda böyle bir şeye hazır değilim.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, duygusal olarak ne kadar ulaşılabilirsiniz?"

"Finn!"

"Sadece soruyu cevapla. İlk buluşmaların amacı bu zaten."

"Eğer birisi bana bu soruları bu kadar çabuk sorsaydı, çoktan kaçmış olurdum."

"Aynen öyle. Ama gerçek bir şey arıyorsan bunu yapamazsın. Sahte bir şey istiyorsan, Bree, bunu sana tüm bu zahmete girmeden verebilirim, ama Spencer'ın herhangi bir ilişkiye inanmasını istiyorsan, böyle oyalanmayı bırakmalısın."

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirdikten sonra, ağzı açık palyaçonun elinde tuttuğu topu yakalamak için çömeldi. "Lütfen bir sonraki randevuya geçelim."

"Henüz topa bile vurmadım."

"Bir sonraki delikte ilk önce sen başla."

"Aubrey."

"Finn."

Elindeki topu bembeyaz olmuş parmak uçlarıyla sıkıca tutarak, bana tartışmaya yer olmadığını anlatan bir bakışla beni adeta yere serdi.

"Bu arada, o aşırı ciddi olan adamdı," diye hafifçe söylüyorum.

"Onu kadro dışı bırakın."

Gülerek palyaçonun etrafından dolaşıp yanına gittim. "Üzerinde çalışırız."

"Lütfen beni trafiğe sürüklemeyecek birini seçin."

Evet... sanki bu kolay bir iş olacakmış gibi.

Aubrey

Şu an Finn'den başka biriyle birlikte OLSAYDIM , polis beni çoktan polis arabasının arkasına bindirip götürmüş olurdu.

Bu gece taklit ettiği erkeklerin listesi yedinci deliğe vardığımızda da bitmek bilmez bir hal alıyor ve adam sendeliyor, topunu düşürüyor. Ayaklarına takılıp düşen eski en iyi arkadaşım bana çarpıyor ve gülüyor; ben de sopamı yanıımızdaki küçük hendeğe atıp onu boğmayı düşünüyorum.

"Ah, çok sakarım işte! Özür dilerim."

"Beceriksiz" kelimesi bunu tanımlamak için yeterli bir kelime değil.

Çim kaplı parkurda topunu bulmak için çabaladıktan sonra sonunda topu kaptı ve başlangıç pozisyonuna doğru koşmaya başladı. Gözlerindeki ışıltı, bu saçma rolü yüzünden onu azarlamamı engelliyordu.

"Biraz kenara çekilebilir misin?" diye soruyor, topunu yere bırakıp pozisyonunu alırken.

Ondan hızla uzaklaştım ve aramızda geniş bir mesafe bıraktım.

"Yanlışlıkla yüzüne vurmak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Ah, tabii ki. Çok düşüncelisiniz."

"Teşekkür ederim! Bazen insanların beni dağınık, beceriksiz bir adam sandığını düşünüyorum, ama aslında çok tatlı biriyim." derken yüzündeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Dağınık?"

Garip bir şekilde gülüyor ve sopasını sallamaya çalışıyor. Görünüşe göre bu işe o kadar kendini kaptırmış ki, kendini sakatlamayı bile göze alıyor, çünkü bir anda *dengesini kaybedip* dizlerinin üzerine düşüyor. Hareket o kadar ani ki, yere yığılıp sırt üstü yuvarlanmadan önce geri çekilmek için yarım saniyem bile yok. Geceye doğru inleyerek bacaklarını tutmak için elini uzatırken, ayağım ağırlığının altında sıkışıyor.

"Ne kadar utanç verici! Beni böyle görmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm!" diye bağırdı, başını şapkasından kurtararak.

"Kalk ayağa, Finn. Yemin ederim ki—"

"Lütfen! Benden henüz vazgeçmeyin. Yemin ederim daha iyi olabilirim. Sadece ayağa kalkmama yardım edin!"

"Bu arada, eğer sen tam olarak başka *biri* olsaydın, işte tam bu saatte giderdim," diye sertçe söylüyorum ona elimi uzatmadan önce. "Otoparka vardığımda çoktan yolum tıkanmış olurdu."

"Ya altın gibi bir kalbim olsaydı ama biraz fazla gürültücü ve sakar olsaydım?"

Elimi tutarak düşmüş şapkasını düzeltti ve ayağa kalktı. Yanımda durduğunda sıcaklığı beni adeta boğdu, parlak gözleri yaramazlıkla doluydu. Kararlı kalmaya çalıştım ama onunla bunu yapmak her zaman zor oldu. Ne kadar zıt olduğumuzu düşünürsek, bu kadar iyi geçinmememiz gerekirdi. Ben sert ve planlıyım, o ise neşeli ve her günü olduğu gibi yaşayan biri.

Ama işte o burada, beni onun başarmamı istediği hedefe kendimi açmaya teşvik ediyor. Birkaç kusurunu görmezden gelmeye ve bunların altında benim için mükemmel olabilecek bir insanı görmeye istekli olmaya. Bu, hayatım boyunca başaramadığım bir şey.

Finn, elimi bırakmadan ve geri çekilmeden önce bir kez parmak boğumlarımı okşadı. "Kaosu sevmiyorsun, Bree. İkimiz de bunu biliyoruz, ama gerçekten de yeterince hoşlandığın birini bulursan, bunu biraz da olsa görmezden gelemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Düzensiz olmak bir kusur değil, Finn. Bu, insanın genetik yapısının bir parçası. Adamın varlığından yeterince keyif alsaydım bazı küçük şeyleri görmezden gelebilirdim, ama bu mu? Bu benim tam tersim."

Daha önce çıktığım her erkekle bunu yaptım. Ve bakın şimdi neredeyim. Beni nereye getirdi.

"Bu adil. Seni test etmek için sadece bir randevum daha kaldı."

İçimden bir inilti yuttum. "Lütfen diğerlerinden daha kötü hale getirmeyin."

"Yapmayacağım." Üç plastik ayçiçeğinin yanına yerleşti ve topuna, topun küçük tepeden aşağı doğru, deliğe giden daralan boruya doğru yuvarlanmasını sağlayacak kadar hafif bir basınç uyguladı. "Eğer bunu deliğe sokarsam, yanağımdan öpmeyi hak ediyorum."

Onun topu takip ederek sahada ilerleyişini izlerken kaşlarım çatıldı, sözleri sindirmeye çalışıyordu. "Putt atma becerilerine bu kadar mı güveniyorsun?"

"Hayır, ama gerçekten istediğim bir şey için şansımı denemeye hazırım, başarılı olma ihtimalim de düşük."

"Ah." *Çok acınası, Aubrey.*

Top, borunun diğer tarafından çıkıp kıvrımlı yoldan ilerlese bile yuvarlanmaya devam ediyor. Hiç yavaşlamıyor gibi görünüyor.

"Bu kadar korkmuş görünme Bree. Daha önce en az iki kez öpüştük," diye takıldı ve o kadar hızlı göz kırptı ki neredeyse kaçırdım.

"Korkmuyorum. Sadece beni gafil avladınız."

Topu hâlâ yuvarlanırken arkasından tanıdık kahkahası duyuluyor. Giydiği açık renk kot pantolon, benden tamamen uzaklaşıp kaçınılmaz zaferini izlemek için hafifçe eğildiğinde, kalçalarına bakmamayı imkansız kılıyor. Gerçekten de neredeyse kalça pornosu gibi. Ve ben de topumu yere bırakıp dikkatimi dağıtmak için birkaç deneme vuruşu yaptığımda bile, yine de ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Topun henüz durmamış olması imkansız.

"İşte tam olarak bundan bahsediyorum!"

Başımı hafifçe çevirip topunun girdiği deliğe sırtarak baktığını görünce göğsüm sıkıştı. "Gerçekten de topun deliğe girme ihtimali yok."

"İnanmıyorsanız yaklaşın ve kendiniz bakın."

"Ve öpüşmenizden şimdiden para kazanma riskini mi alıyorsunuz? Asla."

Bu sözleri söylerken midemde garip bir his beliriyor ve hemen onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Boğazımı temizleyip ondan uzaklaşıyorum ve onun duruşunu ve vuruşunu birebir taklit etmeye odaklanıyorum. İyi bir günde bile iyi bir golf oyuncusu değilim ve her delikte durduğumuzda, kaçınılmaz yenilgime zihinsel olarak hazırlanmak zorundayım. Bu sefer, topa sert bir vuruş yapıp borunun kenarından sekip küçük *hendeğe* yüksek bir sesle düşmesini izlemek daha da utanç verici görünüyor.

"Al. Yakala."

Finn'in sesi, topunu delikten çıkarıp sahanın karşısına bana doğru fırlatırken dikkatimi tekrar ona çekiyor. Bir mucize eseri, topu yakalıyorum ve sıkıca kavıyorum.

"Bu size fazladan kazanç sağlamayacak," diye uyarıyorum, dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılarak.

"Hayır, bunu bedava sayın."

"Ne kadar şanslıyım."

"Öyle tahmin etmiştim. Bu sefer boruya sokmayı denesenez nasıl olur?"

Bakışlarım anında dikildi, ama o bunu hafif bir kahkahayla savuşturdu. Bana doğru yavaşça yaklaşırken her hareketimi izledi, bu da tüylerimi diken diken etti.

"Bana bakmayı bırak. Dikkatimi dağıtıyorsun," diye mırıldandım, ayaklarımı birbirinden ayırıp sopamı daha sıkı kavradım.

Omuzlarımı hafifçe oynatarak onun dikkatinden kurtuldum ve sopayı geri çektim. Dikkatim, yavaşça elimi kavrayan ele ve beni saran iri, kaslı bedene takıldı. Finn, parmaklarımı sopadan nazikçe ayırıp bir santim yukarı doğru yönlendirdiğinde teni sıcaktı.

"Bu biraz daha iyi olmalı. Şimdi dene," diye mırıldandı başımın yanına.

İptal et. İptal et. İptal et.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Senin bu kadar yakınımda sallanamam."

"Neden?"

"Hareket özgürlüğümü kısıtlıyorsunuz."

Göğsü sırtıma sürtünüyor ve aniden terlemeye başlayan ellerimin kayacağını düşünüyorum çünkü tutuşumu tekrar düzeltmesi

gerekiyor. Sopayı geri yönlendirmeden önce tek kelime etmiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu kendim yapabilecek kadar net düşünebildiğimden emin olmadığım için beni hareket ettirmesine izin veriyorum.

Şu anda tamamen yeni rolüne odaklandığı aşık, ama burada neyi kanıtlamaya çalıştığını çözemiyorum. Açıkçası, artık neyi sevdiğimi ve neyi sevmediğimi biliyor. Bu gece bana sunduğu en iyi seçenek, son birkaç rolünü göz önünde bulundurursak zaten belli olmalıydı. Nazik, erkek egemen bir şekilde açıklama yapmadan yol gösteren ve beni tokatlamak istemeyecek kadar hassas bir karakter.

Finn, rahat bir nefes vererek, sopanın düz kenarını topa doğru getirip sertçe vurdu. Top, borunun ağzına doğru fırladı ve içeri süzülerek diğer taraftan çıktı. Bir an için onu gözden kaybettim ve beni yerimde tutan, etrafımı saran bedenden kurtulmakta tereddüt ettim. Tanıdık kolonya kokusu bluzuma ve aramızda sıkışmış gevşek buklelerime sindi, bu gece bittikten çok sonra bile kokusunu alacağımı garantiledi.

Finn'in parmakları aşağı iniyor ama geri adım atmıyor. Sopayı daha sıkı tutuyorum, sonra bir elimi bırakıp uyluğumu avuçluyorum ve hafifçe kuruluyorum. Omuzlarım biraz gevşiyor, kalçalarımı döndürerek onun elinden kurtulmaya hazırlanıyorum.

"Topun deliğe girse bile, yine de ben kazandım," diyor elini uzatıp çenemi çimdiklerken. "Paramı alıyorum."

Dilim boğazıma kaçıp beni boğmaya çalışırken, o da elimi kullanarak başımı çevirdi ve dudaklarını sıcak yanağıma bastırdı. Bu durumdan ne kadar etkilendiğimi hissedebildiğini bilmek beni utançtan boğdu. Ben geri çekilip zoraki bir kahkahayla uzaklaşırken o hâlâ beni öpüyordu.

Ondan uzaklaştığım anda yanağımı kuruluyorum ve her şeyi soğukkanlılıkla göz devirerek geçiştiriyorum. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp sahanın sonuna doğru yürümeye başlarken zihnim karmaşa içinde zonkluyor. Gözleri sırtıma yapışmış, bluzumun içinden geçip lanet olası ruhuma kadar işliyor, ben de beceriksizce golf sopamı sallıyorum.

"Pekala, belki de ne dediğinizi biliyorsunuzdur. Gerçekten de girdi."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Güvenin de ne kadar boşa gittiğini anladın, değil mi?" diye yanıtlıyor.

"Golf konusunda sana güvendiklerini belirtmedin. Bir dahaki sefere daha açık olmalısın. Ayrıca, o güven sana yönelikti, şu anda kimmiş gibi davranıyorsan ona değil."

"Her zaman avukat olan Bree," diye mırıldanıyor, tekrar yanıma gelirken.

Bu sefer aramızda biraz mesafe bırakarak iki parmağıyla topu çekip aldı. Yutkundum, sonra gözlerimi kaldırıp onun yumuşak bakışlarıyla karşılaştım. Kas kas gevşedim, o garip gerginliği bıraktım.

"Peki, bu akşam not tuttun mu? Bu berbat hızlı tanışma seansı bittiğine göre, tam bir değerlendirme bekliyorum," diyorum.

Gülümsemesi anında ve içten geliyor. "Evet, tatlım. Tabii ki yaptım."

"Bana bir daha öyle seslenirsen, bir sonraki maçlarından birinin dışında gördüğüm ilk muhabire, bebekken aldığın o peluş zürafayı hâlâ her deplasman yolculuğuna getirdiğini söyleyeceğim."

"Bunu yapmazdın."

"İsterim."

Karşılıklı duruyoruz ve her geçen an daha da dik dik bakıyoruz. İnatçılığım alevleniyor, geri adım atmayı reddediyorum, çünkü Finn'in yaklaşık beş saniye içinde pes edip, sanki bu her seferinde olmuyormuş gibi gücenmiş gibi davranacağını herkesten daha iyi biliyorum.

"Berbatsın," diye homurdandı gözlerini kırpıştırarak ve çıkışa doğru yöneldi.

Başımı öne eğerek kendi kendime güldüm ve onu takip ettim. "Kaybetmeyi hazmedeme. Bu sportmenliğe aykırı."

"Sizi burada yalnız bırakacağım."

"Hayır, değilsin. Çok fazla endişelenirsin."

"Sana hiç 'her şeyi bilen' diyen oldu mu?"

"Günde yaklaşık beş defa."

Ön taraftaki kulübenin yanına yaklaştığında adımlarını yavaşlattı; biz de orada golf sopalarımızı ve toplarımızı aldık. Başını çevirerek, gölgelerde bile parıldayan parlak bakışlarıyla beni adeta büyüledi. "Hangi randevu en sevdiğin oldu?"

"Hiçbiri."

"Birini seçmek zorunda *kalsaydınız* , kimi seçerdiniz?"

Ona doğruyu söylediğime dair hiçbir ihtimal yok.

"Finn, bu umutsuz bir durum. Benim için mükemmel erkeği asla bulamayacaksın."

"Evet, öyleyim. Artık kesinlikle uzak duracağınız şeyleri biliyorum ve bir dahaki sefere sizi biriyle tanıştırdığımda, sizi tökezletecek bazı durumların üstesinden gelmenize yardımcı olmak için telefonda olacağım."

"Vay canına, lütfen flört becerilerimin yetersizliği konusunda biraz daha kendinden emin konuşsan iyi olur," diye mırıldanıyorum, her geçen dakika daha da yenilmiş hissederek.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Aubrey. En ufak kusura bile saldırmak, oturup gerçekten görüldüğü kadar kötü olup olmadığını düşünmekten daha kolay senin için. Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Elimi başımın arkasına uzatıp saçlarımı omuzlarımın üzerinden geçirdim ve iç çektim. "Gerçekten randevularda bu kadar iyi misin? Hiç yargılamıyor ve paniklemiyor musun?"

"Ah, evet, ama... daha iyi saklıyorum."

"Öyleyse bana göster."

Çenesi gevşemiş bir halde duraksıyor. "Ne?"

"Birisiyle dışarı çık, ben de izleyeyim ve dinleyeyim," diye omuz silkerek açıkladım. Bana sessizce bakmaya devam edince, "Arayıp çıkma teklifi edebileceğin kimsen yok mu bana?" diye ekledim.

"Yani, elbette ki öyle düşünüyorum."

"Bu yüzden?"

"Bu randevuyu ne zaman ayarlamamı istersiniz?"

"Peki ya önümüzdeki sezonki maçlar? Cumartesi günü maçta olacağım, yani en kötü ihtimalle, kendin birini ayarlayamazsan tribünde sana birini bulurum."

Yüzü belirgin bir şekilde buruşuyor. "Bir tane bulurum."

"Anlaştık o zaman." Elimizi uzatıyorum.

"Bu gerçekten de el sıkışmaya değer bir şey mi?"

"Evet, ciddiym Finn. Sen eve döndüğünde, galaya bir aydan biraz fazla zaman kalmış olacak."

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanırken midemde sinirler kasılıyor, elimi tutmasını bekliyorum. Fark ettiğinde ifadesi biraz yumuşuyor ve elini benimkine vuruyor. Hemen elini bırakıp yumruğunu benimkine indiriyor ve sonra da diğer tarafa vuruyor. Çocukluğumuzdan kalma el sıkışmamız çok karmaşık bir şey değil, ama biziz. Kan yemini kadar geçerli.

"Planları ben yapacağım, Bree," diye yemin ediyor ve ben de ona inanıyorum.

Aubrey

Masanın arkasında TAMAMEN HAREKETSİZ OTURUYORUM ve doğrudan hakime bakıyorum.

Ahşap cilası, evrak işleri ve erkek çaresizliğinin kokuları etrafımı sarıyor ve dikkatimi yoğunlaştırıyor. Kevin'in avukatı Anthony Rindback, ikimiz de geldiğimiz andan beri alaycı bakışlarını benden ayırmadı. Onu görmezden gelmeye devam ediyorum. O bir baş belası. Küçük bir servet harcadığım apartman dairesinden daha çok evimdeymiş gibi hissettiğim bir yerde can sıkıcı bir durum.

Pahalı takım elbisesi, bilekleri ve ayak bilekleri tam olarak dikilmiş, erkeklerin zenginliklerinin bir göstergesi olarak her zaman takmayı tercih ettikleri o gülünç büyük kol düğmeleriyle tamamlanıyor. Erken yaşta kellik belirtileri gösteren kafasında tek bir tel bile yerinden oynamamış, tıraşlı, yuvarlak çenesinde de tek bir sakal izi yok. Başka bir mahkeme salonunda, diğer avukatların karşısında, eminim ki onu korkutucu bulmak yanlış olurdu.

Bugün benim için o, kırmızı tabanlı topuğumun altında ezmek için sabırsızlandığım bir böcek.

Yanımda, Lydia'nın bacağı şiddetle sallanıyor, kasları gergin ve ifadesi titrek. Elimi dizine koyup sakinleşmesini bekledikten sonra elimi geri çekip evrak yığınının üzerine koyuyorum. Evraklar önümde düzenli bir şekilde duruyor, Lydia isterse okuyabilir. Müşterilerimi, başka çare kalmadıkça, hiçbir zaman karanlıkta bırakmayı sevmedim.

Şu anda o aşamada değiliz.

Soluma doğru bakarsam ne göreceğimi biliyorum. Kevin'in dikkati, onu ve avukatını görmezden gelmeye devam ederken, bugün burada ona hiçbir tepki vermemeye çalışırken, boynuma bir ilmek atmaya çalışıyor. Karşı masada oturan bir adamın hissetmesi gereken her şey arasında, en çok dilediğim şey korku. Eğer avukatı ona, çok fazla zorlandığımda ne kadar azgın olabileceğimi anlatmazsa, hayatının şokunu yaşayacak.

"Bundan emin misin?" diye fısıldadı Lydia, omzuma yaslanarak.

Hakim gözlerini önündeki evraklara dikmiş, hiçbir şey belli etmiyor. Bu benim için şaşırtıcı değil ve endişe verici de değil. Dilekçem dün gece gönderildi, karşı tarafın avukatının bu duruşmaya kadar bir karşı savunma hazırlayamaması için tamamen kasıtlı olarak planlanmıştı. Bunun beni Rindback kadar kötü yapıp yapmadığı şu anda benim için önemli değil. Belki de asla önemli olmayacak.

Sonunda, hakimin gözleri masasından yukarıya doğru kaydı. Önce gözlerinin ağırlığını üzerimde hissettim, sonra koridorda gezinip tekrar evraklarına odaklanmalarını izledim. Mahkeme katibi herkesle konuştu, duruşu dik ve kendinden emindi.

"Thompson v. Ford davasına ilişkin meseleyi ele alıyoruz."

Hakim, gözlerini mahkeme salonunda Anthony ve Kevin'e çevirerek, "Başvuranın mahkemede hazır bulunup bulunmadığını" sordu.

Anthony hızla ayağa kalktı, elleriyle ceketinin önünü düzeltti. "Anthony Rindback, Bay Ford'un avukatı."

"Aubrey Merrick, Bayan Thompson'ın avukatı," diye belirttim, daha ayağa kalkmışken.

Hakim bir kez başını salladı. "Anladığım kadarıyla bugün burada Bay Ford'un velayet talebini ve bu mahkemenin o zamandan beri yürürlüğe koyduğu geçici ebeveynlik anlaşmalarını gözden geçirmek için bulunuyoruz. Bunlar arasında denetimli ziyaretler ve dün gece geç saatlerden itibaren alkol takibinin ayrıntıları yer alıyor."

Onun dikkatini üzerimde hissediyorum, son sözü tam da hissedilebilecek kadar anlamlıydı. Yüz ifademi soğukkanlı tutarak başımı sertçe salladım. "Evet, Sayın Yargıç."

"Evet, Sayın Yargıç," diye tekrarladı Anthony cansız bir sesle.

"Pekâlâ. Karşı taraftan yanıt almadan önce, geç teslim edilmiş olmasına rağmen, Bayan Merrick tarafından sunulan dilekçeyi, en son denetim raporu da dahil olmak üzere, tamamen incelediğimi belirtmek isterim. Ayrıca, son birkaç hafta içinde sunulan önceki yeminli ifadeleri de dikkatlice okudum. Avukat Bey, devam edebilirsiniz."

Sandalyeme yaslanıp, omurgamı dik tutarak, duruşumu mükemmel bir şekilde ayarlayarak kalemimi alıyorum. Şirketteki ilk günümünden beri kullandığım aynı kalem. Siyah ucunu not defterime bastırırken ve Anthony konuşmaya başlarken, elimdeki tanıdık ağırlığı beni rahatlatıyor.

"Sayın Yargıç, müvekkilim oğluyla yeniden bağlantı kurmak için mümkün olan her türlü çabayı göstermiştir. Mahkemenin mevcut emirlerine memnuniyetle uymuş ve denetimli her ziyarete katılmıştır. Bu nedenle, kaybettiği o ilk yıllardan sonra oğlunu yeniden tanımayı ne kadar çok istediğini gösterdiğine inanıyoruz."

Göğsüm sıkışıyor, saçma yalanlarına karşı içimde sıcak bir öfke patlaması yayılıyor. Dışarıdan duygusuz kalıyorum, kuruyan dudaklarımı ıslatacak bir kelime bile kullanmadan, ileriye doğru bakıp konuşabileceğim saniyeleri sayıyorum.

"Bayan Thompson ve avukatı bu durumu gereksiz yere zorlaştırdılar. Rastgele alkol testi talebi aşırı, müdahaleci ve temelsizdir. Müvekkilim her denetimli görüşmede ayık olmuştur. Karşı taraf, izin vererseniz, sınırlarını aşmaktadır. Mahkemeden rastgele alkol testi talebini reddetmesini rica ediyoruz."

Bu neredeyse kaşlarımı kaldırmama neden olacaktı. Tepkimi bastırıp yavaşça başımı çevirdim ve Kevin'in avukatının yanında hızla başını salladığını, iki pis kahverengi gözünün yuvalarından fırlamış gibi durduğunu gördüm.

Evet, çünkü bu adam tam bir bebek yüzlü, nasıl olur da böylesine korkunç bir şey isteyebilirim ki? Benim sınırlarımın ötesinde bir şey? Burada yedi yaşında bir çocuk söz konusu değil ki.

"Bayan Merrick," diyor yargıç, beni tekrar söze çekerek. "Yanıtınız nedir?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Ceketimin kolları tam istediğim yerde duruyor, ellerimi belimde birleştirip dikkatimi tekrar mahkeme

salonunun önüne veriyorum. Tenime serin gelen uğurlu altın bilekliğim bileğimde, kolumun altında gizli ama dengemi sağlamaya yetecek kadar duruyor. Oda sessiz ve serin, bu da ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes almamı sağlıyor.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," diye başlıyorum, gerek yokken notlarıma bakarak zaman kaybetmiyorum. "Evet, Bay Ford planlanan ziyaretlerden *önce* alkol testine uydu. Ancak bu kısa zaman dilimi, onun hala içki içmediği anlamına gelmiyor. Sadece ziyaretlerden önce içki içmekten kaçınabildiğini gösteriyor."

Gözümü kırpmadan, Kevin'in nefesindeki kesintiyi ve ardından gelen alaycı gülüşü görmezden gelip önümdeki evraklara parmağım ile dokunuyorum.

"Dilekçemde de okuduğunuz gibi, son yedi hafta içinde Bay Ford, planlanan son üç ziyaretinden üçüne de geç kaldı. Bu durum, özellikle Bayan Thompson için sorun teşkil etmeye başladı, çünkü son zamanlarda ortaya çıktı. Gecikmeli ziyaretlerin her biri birbirinin devamı niteliğindedir ve belki de şimdiye kadar yaşanan en endişe verici ana kadar uzandı: Bay Ford, müvekkilime gece geç saatlerde son derece tehditkar sözler içeren bir e-posta ve henüz resmi olarak sunulmamış yeminli bir ifade gönderdi. Bu e-postanın içeriği, bu gecikmeli ziyaretler ve en son amir raporunda belirtilen davranışsal endişelerle birlikte, beni rahatlatmıyor, müvekkilime de herhangi bir teselli sağlamıyor, Sayın Yargıç."

Anthony kekeleyerek, "Davranışsal konsantrasyon—" dedi.

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Denetçi raporunun dördüncü sayfası, ikinci paragraf. Bay Rindback, belgelerimi okuduğunuzu varsayıyorum, ama okumadıysanız, bende fazladan bir kopyası var."

Hareketlerimi yumuşak ve kendinden emin tutarak, altımdaki evrak yığını alıp zaten bana doğru gelen memura uzattım. Memur evrakları alıp Anthony'nin masasına, tam onunla Kevin'in arasına koydu.

"Daha da önemlisi." Boğazımı temizleyip kendimi toparladım. "Sayın Ford'un bizzat müvekkilime gönderdiği e-posta, bu dava için belirlenen mahkeme protokollerinin ihlali olmakla kalmayıp, burada dikkate alınmasını istediğim en önemli eylemdir. Uygunsuz, tehditkar ve bugün ele aldığımız istikrarsızlığın doğrudan bir örneğidir."

Hakimin Kevin'i onaylamayan bir bakışla yere serdiğini görünce içimden gizli bir onay duygusuyla masamın kenarına doğru bir adım attım. "Sayın Hakim, rastgele Soberlink testi, geçmişte veya günümüzde alkol bağımlılığı içeren yüksek yoğunluklu davalarda kullanılan, minimal invaziv bir araçtır. Tutarlılık, hesap verebilirlik ve müvekkilim için gönül rahatlığı sağlar. En önemlisi—" Kevin'e döndüm, söylediğim her kelimeyi hissetmesini sağladım. "—masum yedi yaşındaki bir çocuğu bir yetişkinin kararının sonuçlarından korur."

Avukatı onu susması konusunda uyarmadan önce Kevin, "Bu saçmalık," diye mırıldandı.

Neyse ki, hakim bu çocukça itirazı fark etmedi. Ya da fark ettiyse de, bunu dile getirmenin ateşe benzin dökmekten başka bir işe yaramayacağını çok iyi bildiği için bahsetmedi.

"Rastgele test talebimiz, Sayın Yargıç, Bay Ford'un sergilediği davranışlarla doğrudan bağlantılıdır. Akılsız suçlamalarla değil. Eğer ayıklık bir sorun değilse, testten geçemez. Geçse bile, çocuk korunmuş olur. Her iki durumda da, Nathan bizim önceliğimiz ve her zaman güvende olmasını sağlamak için buradayız," diye bitirdim sözlerimi, sesim buz gibi soğuktu.

Yavaşça sandalyeme yaslandım. Lydia sırtıma hafifçe dokundu ve ben de ona hızlıca, güven verici bir gülümseme gönderdim. Artık eskisi kadar korkmuş değildi, ama bu iş bitene kadar onu asla rahatlamış göremeyeceğimi biliyordum.

"Teşekkür ederim, Bayan Merrick," diyor yargıç, bana bir kez başını sallayarak. Yüz ifadesi okunması zor, ama sonraki sözleri son derece açık. "Bay Rindback, müvekkilinizle ilgili aynı endişeleri paylaşıyorum. Bay Ford için belirlenen kurallar her zaman oldukça açık olmuştur ve onunla Bayan Thompson arasında bir başka iletişim ihlaline müsamaha göstermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Sayın Yargıç," diyor Anthony, utançtan kelimeleri titreyerek.

"Bayan Merrick'in talebine gelince, bunu kabul ediyorum. Mahkeme, mevcut karara ek olarak, derhal geçerli olmak üzere kademeli Soberlink testlerini de ekleyecektir. Buna uyulmaması durumunda görüşme hakkı askıya alınacaktır."

Kevin öfkeyle patladı. Sandalyesi parlak zeminde kayınca başını hızla ona çevirdim ve öfkeyle dolu sesi mahkeme salonunu yırtıp geçti.

"Ne? Bu adil değil. Beni sarhoş gibi gösteriyor!"

Öyle değil mi?

Hakim tokmağını sertçe vurarak Kevin'i susturdu ve avukatının müdahale etmesine neden oldu. "Bay Ford. *Oturun lütfen* . Buranın bir mahkeme salonu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Anthony, Kevin'in gömleğinin sarkan kolunu çekiştirerek onu yerine oturttu. Karşımdaki iki adam arasındaki etkileşim inanılmaz derecede tahmin edilebilir. Bu, mahkemede üçüncü karşılaşmamız ve her karşılaşmamızda Kevin'in adım adım dağıldığını izliyorum. Yakında onu, davanın tamamen reddedilmesine ve tek bir galibiyet bile elde edememelerine yol açacak öfkeli sözlerle boğacağım.

"Üzgünüm Sayın Yargıç. Kararınızı anlıyoruz ve gerekli testleri yapacağız," diyor Anthony gergin bir şekilde.

İkisi de yerlerine oturduktan sonra, yargıç devam eder. Lydia uçuşan elbisesinin eteğiyle oynar ama bacağını tekrar sallamaz. Korkuyor, ama bana güveni var ve bu davayı kaybetmenin hayal kırıklığıyla bu güveni kırmayı reddediyorum. Bununla ve ailesiyle ilgileneyeceğim ve Kevin'i onun arkasında yolda ölü bir kemirgen olarak bırakacağım.

Rowena yıllar önce bende bunu görmüştü. Tek bir bakışta, bu mahkemede kazanmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek biri olacağımı anlamıştı. Kanımı, terimi, gözyaşlarımı ve sayısız uykusuz saatimi bu işe akıttım ki şimdi Lydia gibi insanların yanında oturup onlara yardım etmek için doğru kişi olduğumu bileyim.

Acımasızlığım ve bir erkeği parça parça yıkma yeteneğim sayesinde şu an bulunduğum yerdeyim. Evet, aynı özelliklerim yüzünden hala bekarım ve en yakın arkadaşımdan bu kadar çaresizce yardıma ihtiyacım var, ama kendimi hiçbir şeyle değiştirmem.

Ne bir randevu için ne de Spencer'ın benim aşk hayatıma olan saçma sapan takıntısını alt etmek için.

Benim için bundan daha önemli hiçbir şey yok ve bu asla değişmeyecek.

Finn

WES'IN ATIŞ ÇAĞRISINI KULAĞIMDA DINLIYORUM VE BAŞIMI SALLIYORUM. SAN Diego kadrosunun altıncı vurucusu vuruş pozisyonuna geçiyor ve beni dikkatlice inceliyor. Alçak bir topa vurup iskaladıktan ve bir diğerini faul yaptıktan sonra, Havoc'un bu gece şimdiye kadar uyguladığı baskıyı hissediyor.

Tek sayı farkla öndeyiz ve maçtaki tek sayıyı da biz attık, yedinci inningin sonuna doğru zor bir durumdayız. Bu inningde San Diego'lu bir oyuncunun base'e ulaşmasını engellemem gerekiyor. Şimdiye kadar başarılı oldum, ama kibirlendiğim an, karma beni cezalandıracak biliyorum.

Kariyerimin en iyi maçlarını oynama arzum her zaman Aubrey'nin varlığı etrafında dönüyor gibi görünüyor. Onun burada, stadyumumuzda beni izlemesinin, özgüvenimi artırırken kazanma ihtiyacımı da körükleyen bir yanı var. Fiziksel olarak burada olmadığı zamanlarda maçlarımızın çoğunu evde izlediğini biliyorum, ama bu sefer durum farklı. Sahada bana hiç yakın olmasa da, sanki yanımda duruyormuş gibi varlığını hissediyorum.

Çocukken, Küçükler Ligi maçlarımın her birine gelirdi ve ben ciddi olarak oynamaya başladığımda, sezon başına birkaç maçtan fazlasını kaçırmamak için tribünde ödevlerini yapardı. Şimdi çalıştığı firmaya başlayana kadar, çalışma programı bile benimkine göre şekilleniyordu.

Umarım, çok meşgul olduğum zamanlarda bile ona hatırlatmakta zorlandığım anlarda bile, desteği için ne kadar minnettar olduğumu biliyordur.

Tekrar konsantre olup, eldivenimin içindeki topu daha sıkı kavrayıp, hazırlık nefesi veriyorum. Hareket ettiğimde, etrafımdaki hava, vuruşun tanıdık sesi veya iskanın sesi için hazırlanıyor. Nadiren de olsa, vurucu topun yerinde olduğunu söyler, ama yine de Aubrey buradayken gerçekten çok iyiyim.

Yorgunluk kaslarıma iyice yerleşirken Wes pozisyonundan kalktı ve yakaladığı topu bana geri attı. Topu tutmak çok zor değildi, bu yüzden umursamadım ve eldivenimi kaldırdım, topun bir an sonra eldivene çarptığını hissettim.

Kalabalığın çığlıkları, tekrar pozisyonumu alırken ve Wes'in çağrısını dinlerken beyaz gürültü gibi geliyor. Önümdeki vurucu Rodrigues, omuzlarını geriyor ve onay vermeden önce plaka üzerinde birkaç deneme vuruşu yapıyor. Alışkanlık gereği atış saatine bakıyorum ve hareketlerimi tekrarlamadan önce avucumu uyluğuma siliyorum. Bu sefer Wes başka bir şey istiyor ve parmaklarımı topun üzerinde ayarlayıp, tanıdık ve rahatlatıcı dikişlere bir kez dokunuyorum.

Bir anda top havayı yarıp geçiyor ve vurucudan uzaklaşıyor. Top yere düşecekmiş gibi görünüyor ama bunun yerine Wes'in eldivenine düşüyor. Hareket eden sopa beni etkilemiyor çünkü zaten temas etmeyeceğini biliyorum.

Wes bir saniye sonra elini kaldırdı ve ben de sırtarak havaya yumruk attım. "Aynen öyle!"

Maçı bitirirken kalabalık tezahürat yapıyor ve ben de bu geceki istatistiklerime bir sayı daha ekliyorum. Jett arkamdan gelip sırtıma vuruyor, diğer oyuncular da aynı şeyi yapıyor. Bize yaklaşmaya çalışmayan tek oyuncu Asher. Orta sahadan geliyor ve bana ılık bir bakış atıyor, sanırım bu bir takdir ifadesi, sonra da koşarak yedek kulübesine gidiyor.

Jett, Asher'a baktığında hafifçe solan, "Bu gece harika iş çıkardın Finn," diye neşeyle bağırdı. "Hâlâ üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Hadi bakalım baba, dene. Bana içini dökmek isteyeceğinden şüpheliyim."

"Asher'dan mı bahsediyoruz?" diye soruyor Wes, aramıza katılarak. Omzumu sertçe silkerek ekliyor, "Bu senin oyunun, dostum. Burada müthiş bir güç oldun."

Övgülerin tadını çıkarırken sııttım. "Yanımda en iyi yakalayıcı var. Sizi hayal kırıklığına uğratamam, değil mi?"

"Beni iyi gösteriyorsunuz," diyor, hak ettiği iltifatı kabul ederken.

Havoc'un ona bu kadar yüksek bir maaş ödemesinin ve son üç sezonda sağdan soldan gelen takas tekliflerini geri çevirmek zorunda kalmasının bir nedeni var. Wes bu takımın ayrılmaz bir parçası ve ben şahsen onun ayrılmasını asla istemiyorum.

Asher'ın ardından üçümüz yan yana, hızlı bir tempoda yürümeye başladık. Eldivenimi çıkarıp terli parmaklarımı gerdim. Jett de aynısını yaptı ama eldivenini başındaki şapkasını çıkarmak ve saçlarını dağıtmak için kullandı.

Jett açıkça, "Aubrey burada," diyor.

Ani bilgi bombardımanı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Evet, öyle. Ve onu yeni bakıcınız için insan yalan dedektörü olarak kullanıyorsunuz."

"Benim kastettiğim bu değil."

İki takım arkadaşımın da önüne geçip ilk olarak soyunma odasına girdim. Wes etrafımızda dolaştı ve diğer oyuncularından biriyle el sıkıştı, Jett ise omzuma elini koyup beni çevirdi. Yüzündeki gerginlik beni o kadar endişelendirdi ki, bu kadar samimi davranmasıyla ilgili onunla dalga geçmedim.

"Asher, Aubs'ı seviyor. Belki onunla konuşabilir," diyor, kimse duymasın diye sesini alçaltarak.

"Yani, tek seferde onunla on kelimedenden fazla konuşabilecek kadar tahammül edebileceğini mi kastediyorsun?"

"Eminim ki bu, onun için onu en iyi arkadaşı olarak gördüğü anlamına geliyor."

Şu anda bize çok yakın olan gözlerin ve kulakların farkında olarak iç çekiyorum. "Bir yolunu buluruz."

"Bunun sezonumuzu etkilemesini istemiyorum. Finn bencilce hareketler yapıyor. Bunu beğenmiyorum."

Altıncı inning'de, topu ondan almak için sol saha oyuncumuzun alanına girdikten sonra neredeyse düşürdüğü o uçan topu

hatırladıkça midem kasılıyor.

"Hâlâ bize ve takıma alışmaya çalışıyor. Bu bir gecede olacak bir şey değil. Sadece büyük, mutlu bir aile olmamızı istediğiniz için onu en iyi arkadaşımız yapamazsınız." Bunu olabildiğince nazikçe söylüyorum ama yine de kaşlarını çatarak karşılık veriyor, bu da içimde suçluluk duygusuyla bir burkulma yaratıyor.

Beni bırakırken gözlerinde bir teslimiyet ifadesi belirdi. "Biz bir aileyiz. Bunca emek verdiğimiz şeyi hiçbir şeyin veya hiç kimsenin zedelemesini istemiyorum. Bu bizim yılımız olabilir. Bunu *hissedebiliyorum*."

"Bunu hallederiz. Bu takım için aksaklıklar yeni bir şey değil. En kötü senaryolara atlamadan önce ona birkaç hafta daha süre verin."

Cevap vermek yerine, isteksizce başını sallayarak konuyu geçiştiriyor. Yanımdan geçerken eldivenini banka bırakıp vuruş ekipmanlarını toplamasını izliyorum. Söylemediği çok şey var ve maçtan sonra bunu gündeme getireceğime kendime söz veriyorum.

Jett için en önemli şey aile. Bu takımdaki her oyuncuyu ve personeli, kendisi ve Sara'nın dışında kurduğu ailenin bir parçası olarak görüyor. Son birkaç yıldır, diğerlerinden daha çok yakınlaşan grubumuz, onun sayesinde bu hale geldi. Yine de, aramızdaki bağ anında oluşmadı ve oluşmasına da gerek yoktu çünkü hepimiz birbirimizi Asher'ın bizimle birlikte dalmakla ilgilendiğinden çok daha derin bir seviyede tanıma fırsatı bulduk. Bunu büyük ölçüde anlayabiliyorum ve ona biraz nefes alma alanı verdim, ancak Jett, Asher'ın burada kurduğumuz aileye neden katılmak istemediğini anlamıyor.

Ona göre sadakat, dostluk ve sevgi evrenden gelen büyük birer hediye. Buna katılmıyorum, ancak bu durumda Asher söz konusu olduğunda bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor. Onu zorlamaya devam etmek, sadece daha da geriye gitmesine ve bencil hatalarının daha da artmasına neden olacaktır.

Şu an o konuyu konuşmanın zamanı değil.

"Finn, harika oynadın. Sekizinci inning için Beck oyuna giriyor. Biraz nefes al ve bir şişe su iç," diyor takım menajerimiz Roman Shore.

Gözlerimi kırıp sesine doğru döndüm. Yedek kulübesinin girişinde oturmuş, alıştığım o acımasızca yoğun bakışıyla beni inceliyordu. Kırk yaşında olmasına rağmen, arkasında veya sahanın karşısındaki bullpen'de sohbet eden çaylaklardan herhangi biri kadar genç görünüyordu. Yaşını biri söylemedikçe, ona bakıp benden on yıldan fazla büyük olduğunu anlayamazdınız.

Siyah saçları her zamanki gibi geriye doğru taranmış, sağ kulağındaki iki helix piercing'ini ortaya çıkarıyor. Aubrey onunla tanıştığında ilk dikkatini çeken şey siyah halkalar olmuştu. Piercinglere olan hafif endişe verici takıntısı nedeniyle, sohbet etmeye başlamaları sadece üç saniye sürdü ve hemen anlaştılar. Beş yıl sonra, yeni bir piercing yaptırmak istediğinde fikir almak için gittiği kişi o. Daha iyi bilmeseydim, Roman'ın burada yanında dururken görebildiğimden çok daha fazla piercing'i olduğunu düşünürdüm.

Evet, o piercinglerin nerede olduğunu tahmin etmek istemiyorum.

Bu oyunda daha fazlasını verebileceğimi bilmeme rağmen, bu gece savaşmak istemediğimi bilerek kendimi serbest bıraktım. Beck bizim bitirici oyuncumuz ve ben oyunu bitirdiğime göre sahada hiçbir riske girmeyecek. Ben de fırsat buldukça nefes alacağım.

Bu akşam işimiz biter bitmez, Aubrey ile birlikte neredeyse hiç tanımadığım ve hakkında bilgi edinmekle de ilgilenmediğim biriyle randevu planlamam gerekiyor; umarım bu sayede onun flört becerilerini ciddi anlamda geliştirebiliriz.

Zoraki bir gülümsemeyle Roman'ın bana uzattığı dövmeli eli tuttum ve tokalaştım. "Teşekkürler, Rome."

"O kavisli vuruş üzerinde çalışmaya devam et. Bu takım son üç maçta bunu düzeltmekte çok zorlandı ve eğer böyle devam edersen bu durumun uzun süre devam edeceğini düşünüyorum. Kolun iyi hissediyor mu?"

Hem övgüsü hem de endişesi karşısında derin bir minnet duygusuyla doluyorum. Aubrey'den kesinlikle sakladığım omuz sakatlığımdan bu yana iki hafta geçti. Sadece ufak bir incinmeydi, ama bir maçımı kaçırmama ve hem Roman'ın hem de atış koçumun bana sanki omzum tamamen kesilmiş gibi davranmasına neden oldu. Şimdi sapasağlamım ve oynamama izin verildi, ama içimden bir ses hala temkinli olduklarını söylüyor.

"Endişelenmiyorum. Bu yüzden mi beni çekiyorsun?"

Roman kollarını duvara yaslayıp başını salladı, Kellan geniş bir adım atıp omzunu gererek bir sonraki vuruş turunda üçüncü sırada vuruş yapmaya hazırlanırken ona baktı. Menajerimiz bilerek dağınık bıraktığı çenesinin yanını kaşıdı ve ardından Havoc kapüşonlu kazağının kolunu ön koluna doğru daha yukarı çekti.

"Hayır. Sizi zorlamayacağız. Bu maç neredeyse golsüz gidiyor ve maç sonuna kadar vuruş sayılarını aynı tutmak istiyorum. Beck bir süredir ısınıyor. O bitirecek."

"Peki."

"Ama kolunu biraz daha uzatmanı istiyorum." Ses tonunda tartışmaya yer yok. Keskin ve fiziksel bir darbe gibi iniyor. "Bu sezon sana ihtiyacımız var. Daha oynanacak çok maç var."

"Anladım. Bu kadar endişelenmene gerek yok," diye hafifçe mırıldandım, dudaklarımın kenarını biraz daha yukarı kıvrarak.

Omuz silkerek güldü ve elini sallayarak soyunma odasının içine doğru ilerlememi işaret etti. "Git otur ve rahatla. Tekrar söylüyorum, bugün sahada gerçekten çok iyi iş çıkardın."

"Benimle her yere iltifatlarla gidebilirsin, Roma."

13

Aubrey

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Sanırım bu kadar çaba için aldığım ödülü biraz daha yükseltmem gerekiyor...

Ben: Çok geç. Bir randevunuz var mı, yoksa bugünkü maç için konuşmamı mı hazırlayayım? Merak etmeyin, Star Wars aksiyon figürü koleksiyonundan henüz bahsetmeyeceğim. Bunu size bırakıyorum.

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Beni sınıma Bree. Ama soruna cevap vermek gerekirse, EVET, KENDİ RANDEVUMU BULDUM!!

Ben: Yine Jett'in kız kardeşi değil, değil mi?

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Peki ya öyleyse?

Ben: O zaman bu koleksiyonu kalabalık bir Wendy's restoranının ortasında bir hayranına açıklamak zorunda kalacaksın.

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Çok sert. Hayır, öyle değil Jackie. Bu kadar kıskanç olmana gerek yok, tatlım. Sen benim en sevdiğimsin.

Ben: O, çıkarıcı biri, Finn.

Bugün daha önce gönderdiğimiz mesajları TEKRAR OKUDUM ve göğsümde o tanıdık koruyucu yanma hissiyle tekrar kaşlarımı çattım. Jackie şu an bir sorun değil, ama geçmişte çok büyük bir baş belasıydı. Jett'in kız kardeşi olduğu için onun nezaketini ve mizahını paylaşacağını düşünürdünüz, ama tam tersi. O, Finn'i birkaç haftalığına hayatına sokup, cehennemin kapılarından geri dönmeden önce ona binlerce dolar harcaması için teşvik etme saplantısı olan, şımarık, küçük bir canavar.

Son bir araya gelmelerinin üzerinden iki yıl geçti ama belli ki ben hala bunu unutamadım.

"Bir tane daha!" diye sevinçle bağırdı Brielle, yerinden fırlayarak.

Wes'in kız kardeşi ve en yakın arkadaşım bugün dıştaki koltuğa oturdu ve yanındaki adamın elindeki patlamış mısırı neredeyse elinden düşürecekti. Sırtında erkek kardeşinin numarası yazılı yeşil bir forma giyen kız, heyecanla alkışlayarak bizim bölümde tezahüratlara öncülük etti.

Koyu kiraz rengi saçları omuzlarının üstüne kadar uzanıyor. Yanaklarına değen iki parlak kırmızı tutam, güneş altında parlayarak, gerçek mutluluğunun ötesindeki nedenlerle birçok bakışı üzerine çekiyor. Benden birkaç santim daha kısa ama sözlü atışma söz konusuysa benimle başa baş mücadele edebilir.

"Yaşasın, Finn Amca!"

Solumdan gelen genç, tiz bir ses var. Bu ses, gönülden sevdiğim sekiz yaşındaki sevimli kıza ait. Sara diğer tarafımda, büyük stadyum koltuğunda bacaklarını kenardan sarkıtmış, kucağında mavi ve pembe pamuk şeker dolu bir poşetle oturuyor. Jett muhtemelen hepsini yemesine izin verdiğim için beni azarlayacak, ama ben bunu bugün beni keşif görevine gönderdikleri için bir nevi intikam olarak görüyorum.

"Şimdilik bunu kaldırmamamız gerektiğinden emin misin?"

Arkama yaslandım ve Sara'nın yanında garip bir şekilde oturan kadına baktım. Yeni çocuk bakıcısı Jasmine, tahminime göre on dokuz yaşından büyük değil. Oldukça iyi biri gibi görünüyor ve Jett'in kızına tek başına bakabilmesi için birileri onu iyice incelemiş gibi, ama bence asıl sorun yaşı. Daha geç saatlere kadar ayakta kalabilmesi ve sabahları yarı ölü uyanmamak için on saatlik kesintisiz

uykuya ihtiyaç duymaması dışında, genç olmak ona pek bir fayda sağlamıyor. Ya da en azından, sağlığını ve deneyimsizliğini yaşına bağlıyorum.

Sahadaki adamlardan hiçbiri yanlarında güvenlik ekibiyle dolaşmıyor. Böyle bir yerde olduğumuzda Jasmine'in Sara'yı koruması gerekiyor ve koltuklarımıza giderken kalabalıkta iki kez elini bıraktığını gördüm. O zamandan beri sürekli tetikteyim, onu sürekli sorguluyorum ve kk kızın kaçıp gitmemesi için onu sıkıca tuttuğumdan emin oluyorum.

Sara'ya bakarken, pamuk şekerden kocaman bir parça daha koparıp ağzına attığında kendi kendime gülümsüyorum. Yanakları şişiyor, avucu dudaklarına değiyor ve yutkunana kadar orada kalıyor.

"Evet, eminim. Jett kızarsa, sorumluluğu stlenirim," diyorum, biliyorum ki kızmayacak. Kızının gülümsemesini gördükten sonra asla kızmayacak.

ocuk bakıcısı yerinde biraz kıpırdandı ve başının arkasına uzanarak beyzbol şapkasının kayışını sıktı. "Hâlâ bilmiyorum..."

"Sorun yok. Bu kadar endişelenmen gereken bir şey değil."

"Bak!" diye haykırdı Sara, Avery formamın kısa kolunu çekiştirerek. "Bir no-hitter daha. Aferin Finn Amca!"

Sonunda gözlerimi tekrar sahaya çevirdim. Ve işte oradaydı, atış tepesindeki adamlarla kutlama yapıyordu. Son birkaç atışını kaçırdığını fark ettiğimde midem kasıldı. Sara'nın ona doğru yüksek sesle bağırmasıyla dikkatim tekrar dağılınca bu his geçti.

Buradan hiçbir erkek onu duyamaz, ama bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacağım. Henüz sekiz yaşında olmasına rağmen, hayatının büyük bir bölümünü kulüp binalarında ve babasının şu anda yürüdüğü sahada geçirerek beyzbolla büyüdü. İlgi duyduğu an doğduğu andan itibaren vardı ve bence burada oturup oyuna bu kadar hayran kalmasını izlemek dünyanın en tatlı şeyi olabilir.

Brielle koltuğuna geri oturup uzun, biçimli bacaklarını çaprazladı. "Sence baban bu gece bir kez daha sayı yapacak mı, Sara?"

"Kesinlikle bir tane daha. İkinci vuruştan beri bir daha base'e ulaşamadı."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı bkyorum. "Maçtan sonra ona bu konuda epey takılmalısın."

"Yapacağım. Topa çok fazla vurdu."

"Aman Tanrım. Çok sert bir eleştirmenmişsin, SareBear," diye takıldı Brielle, kucağımın üzerinden uzanıp uyluğunu çimdikleyerek. "Finn'i çok desteklediğimizi ona mutlaka anlatmalıyız, değil mi?"

Sara hızla başını salladı. "Umarım çok iyi oynadığının farkındadır."

"Ona söyleyeceğiz," diye onu temin ediyorum.

Brielle, "Aubrey *kesinlikle* yapacak," diye şarkı söylüyor.

Ona baktığımda, bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eminim bu akşam ikinizin de başka bir randevusu vardır. Belki onu tebrik edebilirsiniz."

"Randevu mu?" diye masumca sordum.

"Sakin deneme. Wes'in çok geveze olduğunu biliyorsun."

Hava kararınca inleyerek hemen sahaya baktım. Boğmak istediğim yakalayıcı ise çoktan gitmişti, Finn de dahil olmak üzere diğer oyuncularla birlikte yedek kulübesindeydi.

"Öyle değil," diyorum ona, olabildiğince kararlı bir ses tonuyla.

"Evet, öyle. Yani sadece platonik bir ilişki yaşıyorsunuz, değil mi?"

Buzlu içeceğime uzanıp uzun bir yudum aldıktan sonra, "Hiçbir şekilde sevgili değiliz. O sadece erkeklere karşı olan tiksintimi yenmeme yardımcı oluyor," dedim.

"Hım. Tamam."

"Brielle," diye mırıldandım, hem azarlayarak hem de bana olan yanlış ilgisine katılmamı sağlamaya çalışmaktan vazgeçmesi için yalvararak. Birkaç aydır bununla mücadele ediyorum. "Başlama."

Ellerini uyluklarına vurup, gözlerimin içine bakabilecek şekilde koltuğunda döndü. "Çok geç. Bu en iyi arkadaş numarasına inanmadığımı biliyorsun..."

"Burada olmaz!" diye cıykladım.

Etrafımızdaki hayranların bizi izlediğini ve konuşmamızı dinlemeye çalıştığını çok iyi biliyorum. Havoc'un ailelerini veya sosyal medya varlıklarını bilen herkes beni ve Sara'yı tanıyabilir. Bazen Brielle'i de görürler ama o özünde sosyal medya karşıtı ve Wes'in fotoğrafını çevrimiçi olarak paylaşmasından hoşlanmıyor.

Finn'in işinin pek hoşlanmadığım bir yönü bu, ama aynı zamanda pazarlık konusu da değil.

Brielle dudaklarını birbirine bastırıp iyice azarlanmış bir şekilde geriye yaslandı. Sıkıca tuttuğum nefesi bıraktım ve buzlu içeceğimi hızla içtim, soğukluğun içime işlediğini hissettim. Çocuk bakıcısı konuşmadığı için sadece Sara kendi kendine mırıldanıyordu. Sahayı dikkatle izliyor, babasının tekrar sahaya çıkmasını bekliyordu.

Birkaç dakika sonra San Diego'nun atıcısı ve dış saha oyuncuları sahaya çıkıyor. Havoc'tan ilk vurucu, sekizinci sıradaki oyuncu oluyor ve iki vuruş daha yapmadan önce faul yapıyor. Atıcı ilk vuruşunu kutladığında Sara yuhalıyor ve sonra sakinleşiyor.

"Bahse girerim ki çok kötü kokuyordur," diye çıkışıyor.

Gülüşüm boğazımdan sert bir nefes verişle çıktı. "Sara!"

"Doğru."

Brielle, görünüşe göre sessizliğinden sıkılmış bir şekilde, "Katılmıyorum demiyorum," diye söze katılıyor.

Başımı salladım ve boş bardağımı kolumun altındaki tutucuya yerleştirdim. "İçimdeki düşünceler bunlar, arkadaşlar."

"Sıkıcı olma. Sen de aynısını düşünüyorsun."

"Ben öyle düşünmüyorum," diye karşılık veriyorum.

Çok daha kötü bir şey düşünüyorum. Sara'nın yanında asla söylemeyeceğim ve Jett'e tekrarlama riskini göze almayacağım kelimeler.

"Babam şimdi dışarıda!" diye cıvıladı Sara, önümüzdeki yaşlı çiftin başının ötesini işaret ederek.

Jett, beyzbol sopasını sahanın kenarına doğru sallıyor, sırasını bekliyor. Yeşil kaskı yüz ifadesinin yarısını bizden gizliyor ama Sara'nın umurunda değil. Onun için önemli olan tek şey, onu sahada görmek ve binlerce tezahürat arasında sesini duyabilmesi umuduyla olabildiğince yüksek sesle tezahürat yapmak.

Dokuzuncu vurucu birinci kaleye ulaşıyor ve tribünler tezahürat ve çığlıklarla coşuyor. Jett'in yüzü ve istatistikleri sahanın karşı tarafındaki ekranda beliriyor ve Sara yerinden fırlayıp zıpladığında kendi kendime gülümsüyorum. Arkamızdaki taraftarlar o kadar yüksek sesle gülüyorlar ki, Sara'nın Jett'in son on iki vuruşunda olduğu gibi aynı şekilde paniklediğini duyabiliyorum.

Pozisyonunu alıyor ve ben de bakışlarımı geldiği yere çeviriyorum. Yedek kulübesine o kadar yakın oturuyoruz ki, ayağa kalksam içine

bakabilirim belki. Ama kendimi buna ikna edemiyorum. Brielle'in sözleri canımı yakıyor, minigolften beri çektiğim karmaşayı daha da artırıyor.

Yüzde doksan dokuz oranında eminim ki bende bir sorun var. Şu an burada otururken, her zaman yaptığım gibi Finn'i aramaya çalışmaktan, ona çok dostça ve destekleyici bir şekilde el sallamaktan çekinmemeliydim. Ama yapacağım son şey bu. Brielle'in aklımı okuyabiliyormuş gibi bana küçümseyerek bakması ve içinde bulunduğum tuhaf duygusal iniş çıkışlarla bunu asla yapmayacağım.

İşimin dikkatimi dağıtmaması ve Brielle'in her zaman yaptığı gibi benim ve Finn hakkında çaresizce ağzından kaçırdığını görmezden gelme imkanım olmaması beni tam bir karmaşaya sürüklüyor. Bu kadar kısa sürede birini bulma baskısı ve sürekli flört etme durumu... Kendime, onun alaycı tavırlarının beni bu kadar etkilemesinin tek nedeninin duygularımın karmakarışık olması olduğunu söylüyorum.

Evet, aynen öyle.

"Hadi baba! Hadi!" diye bağılıyor Sara, iki kolunu da havaya kaldırarak.

Ondan uzaklaşıp sııttım, zihnimi o tehlikeli kara delikten çıkarmasına izin verdim. "Biraz daha yüksek sesle konuşursan duyabilir."

Sözlerimi ciddiye alıyor ve bu sefer daha yüksek sesle tekrarlıyor, ta ki kulak zarlarımı delemek kadar yüksek sesle duyana kadar. Yine de, bu anıların on yıl sonra en sevdiği anılar arasında olacağını bilerek, devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Jett ilk vuruşunu yapıp topu faul bölgesine gönderdikten sonra bizim bulunduğumuz bölüme doğru döndü. Onu gerçekten görüp görmediğini bilmiyorum ama kocaman bir sırıtış sergiledi ve biliyorum ki o da bunu kendi sırıtışı olarak benimsedi. Küçük kız ellerini göğsünde birleştirip bana doğru yaslandı, neredeyse heyecandan titredi.

"Gördü!"

Sırtının üst kısmını okşayıp başımı sallıyorum, sahaya bakıyorum. Etrafımda böyle bir mutluluk varken hiçbir şey için endişelenmek imkansız. Bu yüzden bu maçlara gelmeyi çok seviyorum. Sahada Finn

olmasa bile, sadece onun için değil, benim için de çok değerli olan oyunculara bakıp gülümsüyorum.

İşte benim ailem burada. Beni buldular ve istedikleri sürece koruyacaklar.

Finn

"ŞİMDİ NE OLACAK? HATA YAPMASINI MI BEKLEYECEKSİN?" DIYE SORDUM AĞZIM sıcak pizzayla doluyken.

Dilimdeki yanma, kelimeleri peltek söylememe neden oluyor. Kaynar peyniri yutuyorum ve Dr Pepper'ıma uzanıp bir yudumda içiyorum. Kabarcıklar önce acıyı daha da kötüleştiriyor, sonra yatıştırıyor ve ağzımı tekrar hissetmemi sağlıyor.

Aubrey bana alaycı bir gülümsemeyle baktı ve ciddileşmeden önce dilimine hafifçe üfledi. "Maalesef. Bu beni korkunç bir insan gibi gösteriyor ama umduğum şey bu. Kevin gibi adamlar değişmez. Bunu binlerce kez gördüm. Bu, oğlunu terk ettikten sonra kendini daha iyi hissetmek için yapılan kendini beğenmiş bir girişimden başka bir şey değil. Eğer gerçekten Nathan'la bir ilişki kurmak isteseydi, bunu farklı yapardı. Velayet davası açmadan önce Lydia, onun şehre geri döndüğünden bile habersizdi. Yanılıyor olmayı ve oğlunun iyiliği için gerçekten ayık kalmayı başarmış olmasını çok isterdim ama bunun böyle olduğunu sanmıyorum. Annesini kaybettikten hemen sonra oğlunu bu karmaşaya sürüklemek, alkolik bir adam için bile acımasızca."

"Onu duvara çivileyeceksin Bree. Keşke mahkemede olup izleyebilseydim."

"Senin kıkırdamanla konsantre olamazdım," diye şaka yaptı sonunda pizzasından bir ısırık alırken.

" *Kıkırdamam* . Derinden gülerim."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, elbette canım."

Omzuna hafifçe vurup kaşlarımı çattım. "Egomu incitiyorsun."

"Biraz kurcalamaya ihtiyacı var. Eminim bir gün patlatmayı başaracağım."

Aubrey gözlerini devirdi ve bir lokma daha aldı. İnce hamur, üzerine koyduğumuz ekstra peynirin ağırlığı altında çöktü ve onun evine geldiğimizden beri midem milyonuncu kez guruldadı. Dört dilimi çoktan yemiş olmama rağmen, o ikinci dilimini bitirmeden önce bir tane daha almak için uzandım. Bacaklarım açıkken, kucağının üzerinden kutuya uzanırken dizim onun dizine çarptı.

"Olmaz. Ben böyle yemeye devam edip Süpermen fiziğimi koruyabildiğim sürece, siz daha fazlasını isteyeceksiniz."

"Evet, bunun tam benim kıcıma gideceğini, senin ise yarın dokuzuncu karın kasınla uyanacağını hatırlattığın için teşekkürler."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, bir yandan da ikinci dilimi dudaklarıma doğru götürüyordum. Duraksadım, yağın beyaz koltuğuna damlamaması için dua ettim ve "Kıcına bulaşmaz. Bulaşsa bile hiçbir şey değişmez." dedim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, hafifçe rahatsız olmuş bir şekilde.

Daha iyi açıklayamamaktan dolayı göğsümde bir hayal kırıklığı filizleniyor. Dürüst olmak gerekirse, en yakın arkadaşı olarak sınırlarımı aşmak istemiyorum. Aramızdaki dostluk, yıllar boyunca söylenmemiş birçok iltifatı sakladı ve açıkçası, onun ne kadar güzel olduğunun farkında olmadığımı bir an bile düşünmek ona haksızlık olur.

Onun en iyi arkadaşı olabilirim, ama aynı zamanda hayatının neredeyse her aşamasında yanında olmuş, ateşli bir erkeğim. Sınıfta rastgele ereksiyonlar yaşarken, o daha sütyen giymeye yeni başlamıştı. Onuncu sınıfın ilk haftasında, o Brad Crowley ile mangal başında öpüşürken ben ilk kez porno izliyordum. Sonra, on yedi yaşımıza girdiğimiz yaz, anne babamın göl kenarındaki evinde ilk bikinisini giyyordu ve ben de güçlü tepkimle onu travmatize etmemek için misafir evine gidip mastürbasyon yapıyordum.

Elbette, aramızdaki ilişkinin platonik olması gerektiğini bilmek kendimi kontrol altında tutmamı kolaylaştırıyor, ama kahretsin. Ben

bir erkeğim ve o muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel kadın olabilir.

Yıllar geçtikçe, ona karşı duyduğum yoğun fiziksel tepkileri gizlemek daha da zorlaştı, ama eğer o bu tepkilere karşı bu kadar safsa, sanırım yeterince iyi bir iş çıkarıyorum. Duramam ki. Özellikle de o, bizzat Afrodite tarafından yaratılmışsa.

Aubrey hayatı boyunca kıvrımlı bir vücuda sahip olmuş, ancak son on yıldır adeta bir rüyadan fırlamış gibi. Geniş kalçaları, giydiği her dar eteğin kumaşını esnetebilecek kadar kalın uylukları ve şişmanlamasından çok korktuğu kalçaları, kulüpte görmek zorunda kaldığım kalçalardan daha yuvarlak. Benden sadece birkaç santim kısa olması bile başlı başına bir çekicilik, ama her şeyin üstüne bir de bu eklenince? Erkeklerin nereye giderse gitsin ona bakmalarına, onunla konuşabilmek için otobüsün önüne atlamayı düşünüyor gibi izlemelerine şaşmamalı.

Yine de güzelliği sadece fiziksel özellikleriyle sınırlı değil. Uzun, simsiyah saçları, şimdiye kadar gördüğüm en elektrik mavisi gözleri (her şeyi etrafında görüyor gibiydiler) ve parlak, dolgun dudakları kusursuz eklemeler. Vücudunun her santimi bir sanatçının bakışıyla şekillendirilmiş.

Onun aşk hayatındaki eksikliğin, çıktığı erkeklerin gerçekten çok kötü olmasından mı yoksa onun yanında kendilerini yetersiz hissetmekten korktukları için kendileri olamamalarından ve bu yüzden tökezlemelerinden mi kaynaklandığını hep merak etmişimdir.

Burnuma değen, yüzümün önünde sallanan ele gözlerimi kırptırıyorum.

"Finn, dünyada mısın?" diye sesleniyor, bir dakika öncesine göre çok daha yakına eğilerek. Kaşlarının arasında endişeli bir çatma var. "Kanepeme yağ bulaştıracaksın."

Pizzayı ağzıma tıkıyorum. Çiğnerken yanaklarım kuruyor ve tişörtümün omzundan aşağı kayıp ortaya çıkan teninin bir kısmını fark etmek yerine, pizzanın tadına odaklanıyorum. Bitirdikten sonra, emin olmak için bir kez daha yutkunuyorum.

"Yorgun musun? Pizzayı seninle eve gönderebilirim," diye teklif ediyor, sözlerinde yumuşak bir anlayış var.

"Hayır. Hayır, henüz değil. Hala biraz enerjim var. Roman beni çok erken oyundan çıkardı."

"Bunu merak ediyordum. İyi misiniz?"

Omuzumdaki sakatlığı kendime saklamaya devam ettikçe içim sıkılıyor. "İyiym. Beck hazırды ve sadece bir sayı önde olduğumuz için tüm maçı oynamama gerek yoktu."

"Bugün harikaydınız, zaten bilmiyorsanız diye söylüyorum. Sara sizi izlerken çok eğlendi."

"Öyle mi? Jett ikinci home run'ını vurduğunda tüm şehir onun çığlığını duydu sanırım."

Aubrey kanepenin arkasına yaslanıp yumuşak yastığa gömüldü. Bacaklarını yukarı çekip altına kıvırdı ve bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu gece dudaklarında parlatıcı yoktu, ama yine de her zamanki gibi yumuşak şeftali tonlarındaydı.

Ona doğru döndüm ve bir bacağımı kaldırdım, ayağım yastığın üzerindeydi, dizim bükülüydü. "Dadı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"O..." Dudakları kıvrılarak ilk tepkisini belli etti, ardından soğuk bir kayıtsızlığa dönüştürdü. "İyiydi."

"Bree, Jett'e tam olarak bu yorumu verdiğinden emin ol. Eminim bu onu rahatlatacaktır."

"Neyin aksine? Kızın adını bile hatırlamıyorum ama o ortamda bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmeye hazır olmadığını biliyorum."

Hafifçe doğruldum. "Bir şey mi oldu?"

"Öyle değil. Jett'in takdir edeceği kadar özenli değildi. Ona zaten mesaj attım ve söyledim. Yüz yüze de söyledim ama *birileri* çok sabırsızlanıp dışarı çıkamadı."

"Kim? Ne bencil bir herif."

Kahkahası apartman dairesinde yankılanıyor. Gözlerinin yavaşça kırılması beni içgüdüsel olarak gülümsetiyor, yorgunluktan bitkin düşmeye başladığını izliyorum. "Kimle ve ne zaman randevuya çıkıyorsun söyle bana."

"Bu konuyu bu akşam konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet. Seni gizlice izleyebilmek için programımı boşaltmam gerekecek."

Omuzlarımı geriye doğru çekerek bir kez başımı salladım. "Stadyumun karşısındaki kafenin baristasına sordum. Bilirsin işte."

Blank Page?"

"Ciddi misin?"

"Neden olmasın ki? Sanırım o benim hayranım değil."

"Finn," diye inledi ve hemen yüzünü elleriyle kapattı.

"Ne yani? Sanki bu tür işlere dahil edebileceğim, elimde bir sürü kadından oluşan bir iletişim listesi varmış gibi davranıyorum."

"Yani, senin kim olduğunu hiç bilmiyor mu?"

Duraksadım, tereddüt ettim. "Ben öyle demedim."

"Aman Tanrım. Eğer tanıdığı herkese bunu anlatmazsa şanslısın. Eğer bu buluşmanın gerçek sebebini öğrenirse—"

Hiç düşünmeden uzanıp elini tuttum ve yüzünden çektim. Bana kaşlarını çattı ama elimden kurtulmadı, parmak boğumlarını okşayarak onu sakinleştirmeme izin verdi.

"Ben hallederim."

"Nasıl?"

Son iki saniyede ördüğü duvarların ardında tereddüt etmesini izliyorum. Aubrey, her zaman etrafındakilere güvenmekte zorlanmıştır, çünkü her şeyin üstesinden kendi başına gelebileceğini bilir. Suçu çok uzun zaman önce ailesine attım ve ona aslında işlerimi bana yaptırmasından hoşlandığımı kanıtlamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Bu hala devam eden bir zorluk; sanırım her zaman da öyle olacak. Etrafınızda Aubrey gibi güçlü ve kendine güvenen bir kadın olduğunda, onun bağımsızlığı, rahatsız olmak yerine kabul etmeniz gereken bir şeydir.

"Bunun hiçbir yere varmayacağını biliyor ve evet, gizlilik sözleşmesi imzaladı. Ben hallettim," diye onu rahatlattım. "Sana herhangi bir sorun çıkarmayı göze almayacağımı biliyorsun."

Boğazı kızarıırken yutkunarak "Özür dilerim" dedi.

"Özür dilemenize gerek yok. Başka birini bulabilirdim ama bunu hızlıca halletmek istedim. Bitiş tarihine yaklaşıyoruz ve size yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadım."

"Evet, haklısın. Bunu karmaşıklaştıran benim. En iyisi numara yapmaya devam edeyim," diyor, sözleri ağır bir tonda.

Kendime kızarak parmaklarını sıktım. "Hayır. Bunu yapmayacaksın. Ya gerçek olacak ya da hiç olmayacak."

"Ya tüm bunlardan sonra hala kimseyi bulamazsam?"

"O zaman... Spencer'ı ortadan kaybettireceğim."

Yorgun gözlerinin kenarları kırıştı. "Sakin ol, katil."

"Cinayetten kim bahsetti ki?"

"Tarih ne zaman, ukala?" diye soruyor, yanağını koltuğun arkasına yaslayarak.

"Pazartesi günü dört günlüğüne Teksas'tayım. Yarın ya da döndüğümde görüşebiliriz."

"Sen dönene kadar beklersek çok uzun sürer. Yarın daha iyi."

"Anlaşıldı. Planları yarın sabah kesinleştireceğim."

Başını onaylarcasına yukarı kaldırıyor ve ardından sessizlik geliyor. Garip değil, ama her zamankinden biraz daha ağır bir his veriyor. Onun kendi düşünceleriyle meşgul olduğunu biliyorum ve bu beni her zaman tedirgin ediyor. Düşüncelerini merak etmektense, onları duymayı tercih ederim.

Konuşurken sesi alçak, neredeyse gergin. "O kahve dükkanına bu kadar sık gitmekte bu kadar ısrarcı olmanın sebebi o mu?"

"Kim?" diye soruyorum, hâlâ yarı bilinçli bir şekilde tuttuğum parmaklarımdan gelen hafif çekmeyi hissederek.

Aubrey neredeyse utanmış bir şekilde homurdandı. "Randevunuz. Sizi bu kadar sadık bir müşteri yapan şeyin kahve olduğundan şüpheliyim. Bir blok ötedeki dükkandan daha iyi değil. Yani, hoşlandığınız barista mı?"

"Yani, onunla olan ilişkimin ne kadar *ciddiyetsiz* olduğunu kimseye anlatmaması için gizlilik sözleşmesi imzalattığım kadından mı bahsediyorsun?"

Soruyu sorarken hissettiğim kadar, ağzımdan çıkarken de saçma geliyor. Kafam karışıklıkla doluyken elini çekiştirip onu kendime doğru eğilmeye zorluyorum, kaçamıyorum. Kaşlarını çatıyor, söyleyeceği şeyi daha söylemeden bana belli ediyor.

"Bu yerinde bir soru. Onunla olan şansınızın mahvolmasına sebep olmak istemezdim."

"Dur." Parmaklarımızı kenetleyip onun pozisyonunu taklit ederek yüzümü kanepeye yasladım. Boğazını saran kırmızı renk yukarı doğru çıktı ve bir an ona bakarak, sandığımdan daha yorgun olup olmadığını düşündüm. "Onunla ilgilenmiyorum. Eğer ilgilenseydim, onu bir flört deneyinde kullanmazdım."

Bu yeterli bir açıklama olmalıydı, ama nedense bununla yetinemiyorum, bu baristaya ne kadar az önem verdiğimi anlamasını sağlamam gerekiyor.

"Oraya yakın olduğu için gidiyorum ve Beck'in de sahibine karşı bir hayranlığı var, bir türlü bırakamıyor. Bunun, sebepsiz yere gizlilik sözleşmesi imzalamaya ve benimle çıkmaya hazır olan o rastgele baristayla hiçbir ilgisi yok."

Tekrar yutkunuyor, gözleri benimkine kilitlenmiş. Gözleri, sanki sözlerimdeki gerçeği arıyormuş gibi, gözlerimin derinliklerine kadar işliyor; oysa ben kelimelerin zaten gerçeğe dolu olduğundan eminim. Yine de, ona bakmaya devam etmesine izin veriyorum, aramızdaki mesafeyi açık tutarak açıklamama karşı çıkmasını bekliyorum.

Ama bunu yapmak yerine, gözlerini kaçırıp biraz geriye yaslandı. "Beck'in kiminle ne sorunu var?"

Konunun değişmesi omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettirdi. Kıkırdayarak elini bıraktım ve avuç içi açık bir şekilde karnına yaslamasını izledim. Hava birkaç derece serinledi ve az önce ne kadar gergin bir hal aldığını fark ettim.

Anlaşılan ikimiz de sandığımızdan daha yorgunuz.

Aubrey

BU ÇOK GARIP.

Finn'in daha önce bana fırlattığı kulaklıklardan gelen hafif vızıltı, onun ve *yanındaki kadının* birkaç adım gerisinde beklerken durumu daha da garip hale getiriyor. Bu kadını nereye götürmüş olabileceği konusunda ilk tahminim bir akvaryum olmazdı; üstelik bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elbette, ben de diğer kızlar kadar su hayvanlarını severim, ama bu... benimle ilgili değil. Aslında değil.

Önümdeki bardağa bakıyorum ve devasa bir kaplumbağanın suyun içinde süzülerek başka bir kaplumbağaya doğru ilerleyişini izliyorum. Bu kattaki aydınlatma berbat. Karanlık, kasvetli bir enerji yaratıyor ve bu da beni çifti çok sık izlemeye itiyor. Açıkça romantik değil, ama karanlık köşeler ve başka kimsenin olmaması, cesur dokunuşlar ve hızlı öpüşmeler için ideal bir ortam oluşturuyor.

Son on iki saattir, onu sessiz bir köşeye çekip onunla birlikte olmasının nasıl görüneceğine kendimi hazırlamaya çalıştım. Elbette, bu beni rahatsız etmezdi. Bu onun biriyle ilk birlikteliği olmazdı ve son birkaç yıldır flört hayatında olmamasına rağmen, seks yapmadığına inanacak kadar saf değilim. Yine de bu hatırlatmalara rağmen, neredeyse hiç uyuyamadım. Zihnimi saran görüntüler çok yoğun. Korkarım ki göz kapaklarıma kazındılar.

"Madem burası senin fikrindi, o zaman sen tam bir fırsatçı adamsın demek oluyor?"

Sevgilisinin sesi kulağımda cızırtılı bir şekilde yankılanıyor, omuzlarım geriye doğru çekiliyor. Onlara bakma dürtüsünü görmezden gelip, bunun yerine iki kaplumbağaya bakmaya devam ediyorum. Çantamın askısını daha sıkı kavrayarak, göğsümdeki öfkeli arı sürüsünü dışarı atmaya çalışıyorum.

"Bu, hangi türden bahsettiğimize bağlı. Hemşire köpekbalığı mı? Elbette. Büyük beyaz köpekbalığı mı? Orada sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

"Biliyorsunuz, köpekbalığı saldırılarının çoğu insanların olmamaları gereken yerlerde bulunmalarından kaynaklanıyor."

"Çoğuyla, ama hepsiyle değil. Daha önce bazılarıyla yüzdüm, ama asla tek başıma ve kesinlikle beni iki lokmada yutabilecek türden olanlarla hiç yüzmedim. Bıçaklarla dolu bir çenenin yanında kendimi pek sakin hissettiğimi söyleyemem."

Gülüşü o kadar hafif ki neredeyse kıkırdama gibi. "Haklısın."

Parlak zeminde ayak sesleri duyuyorum ve başımı çevirip bu bölümden çıktıklarını görüyorum. Ayaklarımda karıncalanma hissediyorum, bir dakika daha olduğum yerde donakalıp sonra onları takip ediyorum. Topuksuz ayakkabı giymem tam olarak bir stil tercihi değil, Finn'in kararıyla uygulanan bir " *casusluk tekniği* "ydi. Bunun yerine, basit bir tayt ve fermuarlı bir kazakla, topuklu ayakkabılarımın asla yapmadığı şekilde zemini çizgen siyah spor ayakkabıları giydim. Değişikliğin amacı tıkırtı sesini ortadan kaldırmaktı, ancak zemini çizmenin daha kötü olabileceğini düşünüyorum.

Burada kendimi yabancı hissediyorum ve aksini ne kadar iddia edersem o kadar geriliyorum. Sevgilisinin konuşma konuları ve masum küçük kıkırdamaları hiç yardımcı olmuyor.

Finn onu uyararak, "Dikkatli ol; biraz kaygan," dedi.

Köşeyi dönerken, spor ayakkabımın zeminde çıkardığı gıcırtyla irkildim. Çift çoktan ikinci kata çıkan merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı, benim hatamı duyamayacak kadar uzaktaydılar. Finn'in elinin kadının sırtında, onu desteklemek için durduğunu görünce dizlerim kilitlendi. Yukarı çıkıp gözden kaybolana kadar onlara baktım.

Bu... masum bir şey. Hatta normal bile. Finn iyi adamlardan biri ve bu da sadece bunu kanıtlıyor. Ateşimin yükselmesinin ya da

ayakkabılarımın tabanının ıslak zemine yapışıp beni takip etmekten alıkoymasının hiçbir sebebi yok.

Onlara sadece biraz yalnız kalma fırsatı veriyorum. Hepsi bu.

"Hayat kurtarıcısın, Finn."

Onun içten gelen kahkahası kulağımı dolduruyor, boynumdan omurgama doğru yayılıyor ve beni hareket etmeye teşvik ediyor. "Şuradan gidelim. Burada deniz inekleri var."

"Peki ya balıklar? Önce onlara bir bakalım."

Merdivenlere ulaştım ve Finn'in cevabını dikkatle dinleyerek yukarı çıkmaya başladım. Buluşmasının akvaryumda olmasını önermesine rağmen, balıklara hiçbir zaman büyük bir hayranlık duymamıştı. Dokuz yaşındayken kuzeni akvaryumuna iki kutu balık yemi döküp balıklarını öldürdüğünden beri. Ertesi sabah hepsini su yüzeyinde yüzerken bulmuştu.

"Elbette," diye onayladı.

Sesindeki gerginlik gözümden kaçmadı. Yine de onunla aynı fikirde oldu ve önerisini onu tamamen gözden çıkarmak için bir bahane olarak kullanmadı. İçimden bir şey koptu. Evet, ben olsam aynısını yapardım.

Arkamdan heyecanlı bir çığlık geldi, ardından bir grup çocuk yanımdan hızla geçti. En uzun boylu olanı kolunun altında oyuncak bir köpekbalığı taşıyordu ve arkamdan gelip hızlı adımlarla onları takip eden, muhtemelen ebeveynleri olduklarını düşündüğüm kişileri görünce gülümsedim.

Finn, çocuklar ona ve sevgilisine ulaşmadan önce arkasına dönüp bir göz attı. Güneş gözlüğü ve şapkası yüzünü yeterince iyi gizliyordu ve bakışlarının bana değdiğini hissetsem de, bunu göremedim. Bir an sonra sevgilisine baktı ve gülümsedi.

Duvara asılı tabelada balıkların solda olduğu yazıyordu ve ben birkaç adım geride dururken o da o yöne doğru ilerledi, yanındaki kadın da peşinden geldi. Kadın köpekbalığı tutan çocuğa el salladı ve çocuk dişlerini göstererek gülümsedikten sonra diğer yöne, deniz ineği sergisine doğru hızla uzaklaştı.

Onları takip ederken omurgamda keskin bir acı hissediyorum. Cildim terliyor ve boynuma yapışıp rahatsız edici hale gelen saçlarımı

topluyorum. Kadın Finn'in eline uzanıyor ve ben bu rahatsızlığı gidermeye çalışarak yutkunuyorum.

Finn, kadın elini tuttuğunda bir an tereddüt ediyor, ama sonra kadının parmaklarını birbirine geçirmesine ve onu benden daha da uzaklaştırmasına izin veriyor.

"Biliyorsunuz, bugün buraya gelirken biraz gergindim," diye itiraf ediyor.

Burada daha gürültülü ve en büyük akvaryumun yakınındaki kalabalık bir grubun arasından sıyrılıp yanıma geldiklerinde onlara yakın durmak için mücadele ediyorum. Onları sadece kulaklıklarla duyabiliyorum ve o bile biraz cızırtılı geliyor.

Finn'in beyzbol şapkası hâlâ görünüyor ve ben ona odaklanıyorum. "Bunun için gerek yok. Ben rahat biriyim."

"Böyle bir şey yapmam her gün olan bir şey değil. Hele de senin gibi biriyle. Şartlar ne olursa olsun, yine de seni etkilemek istiyorum sanırım."

"Sadece kendin ol. Beni etkilemek için endişelenmene gerek yok."

İrkilerek geri çekildim.

O kadar rahat söylüyor ki. Sanki gerçekten içten söylüyor, ki biliyorum ki öyle. Son bir yılda çıktığım tüm randevuları düşündükçe midem bulanıyor; hiçbir erkek bana bunu söylemedi.

Unutmak istediğim başka şeyler de duydum. Mesela, " *Lütfen benimle tartışma* " veya " *Neden hesabı benim ödememe izin vermiyorsun?* " gibi. Bazı şeyleri unutamadığımda daha da kötü, bazen acımasız sözler söylendi. " *Biraz daha gülümseyemez misin?* " ve " *Hiç bu kadar soğuk bir cadı olmaktan vazgeçmeyi düşündün mü?* " gibi sözleri de çok duydum.

Birine uygun olmadığınızı bilme hissi, kaç kez hatırlatılırsa hatırlatılsın, asla kolaylaşmıyor. Çoğu erkeğin birlikte çıkmaktan hoşlandığı türden bir kadın olduğumu asla iddia etmedim, ancak haftalar, aylar , hatta yıllar geçtikçe, dünyada farklı düşünecek tek bir erkek bile olmayabileceğini fark ediyorum.

Sergi boyunca ikisini takip ederken adımlarım yavaş. Burada olmak birdenbire bir öğrenme deneyiminden çok bir cezaya benziyor. Her şeyden önce, öğrendiğim tek şeyin Finn gibi bir adamın geleceğimde olmayacağı olduğunu düşünüyorum. Onun anlayışı ve

sabır erkek nüfusunun yüzde doksan dokuz nokta dokuzunda bulunmuyor ve ilgilenmediği bir kadına olan düşkünlüğünü izlemek, var olmasını istemediğim hassas yanıma incitmekten başka bir işe yaramıyor.

Gözlerim yanmaya başladı ve nemin dışarı çıkmadan önce hızla göz kırpıp sildim. Heyecanlı çocuk kalabalığından çoktan uzaklaşmış ve birkaç adım soldaki banyoya doğru dönmüştüm. Hayal kırıklığı tenimin altında ateş gibi yanarken, kapıyı iterek açtım ve titrek parmaklarımla boş bir kabine girdim, kapıyı kilitledim.

Derin bir nefes verip çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve tüm bu süre boyunca yaptığım görüşmeyi sonlandırıyorum, başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. İş, bir arkadaş, her gece kontrol ettiğim Solitaire uygulamasından gelen lanet olası bir bildirim, *her şey ...* Ekranı yukarı kaydırıp birkaç e-posta ve takvim hatırlatıcısına göz gezdirdikten sonra Brielle'den gelen bir mesaj buluyorum.

Elle: Bu hafta spa mı? Wes'e ödeteceğim.

Dudaklarımın titremesini dindirmeye çalışarak onları birbirine bastırırken bir yandan da cevap yazıyorum.

Ben: Lütfen. Sadece ikimiz, değil mi?

Hemen cevap vermiyor, bu da muhtemelen işine geri döndüğü anlamına geliyor. Brielle yakın zamanda kendi giyim butiğini açtı ve kendini çok yoruyor. Çalışma ahlakımız ortak noktalarımızdan biri ve bizi tanıştıranlar sayesinde bu kadar çabuk bağ kurduk. Benzer düşünce yapısına sahip birinin yanında olmak, yıllar içinde beni bir ya da elli sinir krizinden kurtardı.

Şu an ona tüm hislerimi anlatmak istiyorum ama mesajlarımı ancak daha sonra fark edeceğini bildiğim için bu fikri hemen bir kenara bırakıyorum. Bu banyodan çıktığım an, duygularım kilit altında kalacak ve anahtar kanalizasyon borularında kaybolacak. Daha sonra bunlar hakkında konuşmayacağız.

Telefonum bir arama bildirimiyle yanıp sönüyor ve arayan kişinin fotoğrafına bakarken kaba, düzensiz bir kahkaha atıyorum. Cevap

vermeden önce etrafımdaki sessizlik dayanılmaz hale geliyor ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Bir kadın tuvaletteyken ona 'kadın' diye hitap etmek kabalıktır."

Finn homurdanarak, "Binlerce küçük çocuğun koşuşturduğu bir kadınlar tuvaletine dalmış olsaydım daha kötü olurdu, değil mi?" dedi.

Tuvalet kabiniinde dönüp kapıya doğru baktım ve yavaşça nefes aldım. "Bir an kendimi iyi hissetmiyordum sadece."

"İçeride yalnız mısınız?"

"İçeri giremezsiniz."

"Öyleyse dışarı çık."

"Birkaç dakika içinde çıkacağım. Randevunuzu kısa bir tuvalet buluşması için bırakmak ayıp olur," diyorum hafifçe, gözümün altındaki yanma hissi tekrar başlayınca tırnağımın ucuyla gözümün altına bastırarak.

"Sorun nedir?"

"Belki de regl oldum."

"Öyle mi?"

Gözlerimin arkasında daha fazla baskı hissedince duraksıyorum, çenemi sıkıyorum. "Bir dakika içinde çıkacağım."

"Ben de tam burada bekliyor olacağım."

Şimdi ağlamamak neredeyse imkansız. Göğsüm titrerken zorlanarak içime çektiğim nefesi duymadan telefonu kapatıyorum. Şimdi içimi parçalayan şey pişmanlık. Keşke onu bu karmaşaya hiç bulaştırmasaydım diye düşündüren türden bir pişmanlık, çünkü şimdi o bu işin içinde olduğuna göre, çıktığım her erkeği onunla karşılaştırıyorum. Her bir sonraki randevuya ondan bekleyerek gideceğim.

Onun nezaketi, açıklığı ve dürüstlüğü. Konuşurken gözlerinizin içine bakması ve cevap vermeden önce söylediğiniz her kelimeyi duyduğundan emin olması; verdiği cevapların sadece laf kalabalığı olmaması, aksine ciddi ve düşünceli olması.

Zemin kaygan olduğunda yaptığı yumuşak, yol gösterici dokunuşları ve kendimi toparlayana kadar banyo kapısını bekleyip beni içeride saklaması... Çünkü biliyor ki, eğer o beklemezse, ben kapanana kadar burada saklanırım. Onu, potansiyel erkek

arkadaşlarıma göstermem gereken ışığın altına koymak sağlıksız olur.
Biz en iyi arkadaşız ve bu asla değişmeyecek.
Bizden beklenen tek şey bu.

Finn

Tuvaletin dışında volta atarken BİRKAÇ ÇOCUK beni merakla süzdü; şüphesiz ki içeride güneş gözlüğü takan bir adamın içeri girmek yerine kapıyı kırıp içeri girecekmiş gibi görünmesinin nedenini merak ediyorlardı.

Buraya gelirken takındığım sakın tavrı kaybettim. Her boynumu kaşıdığım, huzursuz göründüğümü ve şüpheli bakışlar çektiğimi biliyorum. Elimden bir şey gelmiyor. Aubrey'nin saklandığını ve açıkça üzgün olduğunu bildiğimde, bunu yapamıyorum. İçimden bir sızı geliyor ve kapıya dik dik bakarak, içeri dalmanın değip değmeyeceğini on beşinci kez düşünüyorum.

Bu, onun en son istediği şey.

Kaşlarımı çatarak, burada neyi yanlış yaptığımı anlamak için beynimi zorluyorum. Bu randevuda her şey yolunda gidiyor gibiydi, ama sonra arkama baktım ve son bir saattir yaptığım gibi onu kontrol ettim, ancak orada olmadığını fark ettim. Callie'nin elinden parmaklarımı kurtarıp kalabalığın arasından geldiğimiz yöne doğru geri dönmeden önce panik şimşek gibi içimi kapladı.

Bu aşırı korumacılık gibi görünebilir, ama öyle değil. Tamamen değil. Aubrey duygularını kolayca gösteren bir kadın değil, bu yüzden aradığımda sesindeki çatlamayı duyduğumda, saklamaya çalıştığı şeyi görmezden gelme şansım yoktu.

İşte buradayım, kadınlar tuvaletinin önündeki koridorda dolaşıyorum, insanlar yanımdan geçerken şaşkınlıkla bana bakıyorlar,

sanki güvenlik görevlisini mi çağıracaklar yoksa gelip iyi olup olmadığını mı soracaklar bilemiyorlar.

Bileğimdeki saate baktığımda normalden daha ağır geliyor. Henüz on dakika geçti ama bu bile çok uzun. Onunla yüz yüze görüşüp sorunun ne olduğunu anlayana kadar rahatlayamayacağım.

İki dakika daha geçince ayağımı yere vuruyorum. "Boş ver gitsin."

Kendimi bu fikirden vazgeçirmeye fırsat vermeden, kapıya uzanıp kolu ittim ve aynı anda karşı taraftan biri kapıyı çekti. Kadın öne doğru sıçrayıp gözleri kocaman açıldığında geriye doğru eğildim. Tam olarak söylemek gerekirse, gözleri parlak, kırmızı kenarlı maviydi.

"Ne yapıyorsun?" diye söylenerek banyodan çıktı Aubrey.

İkimiz de kapıdan sendeleyerek uzaklaştık ve koridordaki birçok gölgeden birinin içine girdik. Benim adımlamam olmasaydı, geçen kimse bize ikinci bir bakış bile atmazdı. Rahatlamam kısa sürdü çünkü onun ağır, hüzünlü bakışlarıyla karşılaştığımda kalbimin aniden sertleştiğini hissettim.

Hiç düşünmeden ona uzanıp kollarıma alıyorum. Bir anlığına kasılıyor, sonra gevşiyor ve ellerini ihtiyatlı bir şekilde belimin altına koyuyor, sanki karşılık verip vermeyeceğinden emin değilmiş gibi. Saçları çenemi gıcıkıyor, ben de başımı onun başına bastırıp nefes alıyorum, telaşlı kalbimi sakinleştiriyorum.

Yüzünü omzuma yaslıyor ve zihninde dönüp duran düşünceleri kendi kendine saklıyor. Hepsini duymak istiyorum. Nefesimi tutarak ona duymak istediklerimi söylemesini istemeye çok yakıным, ama bunun yerine onu bir saniye daha tutuyorum, umarım onu daha iyi hissettirebilirim.

Geri çekildiğinde hava buz gibi oluyor. Aniden içeri sinen bu boşluğa kaşlarımı çatıyorum.

"Tam bir anaçsın Finn," diyor umursamaz bir şekilde, saçlarıyla oynarken.

"Öyle olsun. Bu benim endişemi azaltmıyor."

"Sanırım flört kılavuzlarında, en yakın arkadaşın için tuvaletin dışında oyalanmak amacıyla bir kızı terk etmenin doğru olmadığı yazıyordu."

Bu düşünceyi kafamdan sildim, kaşlarım daha da çatıldı. "Bir şey mi oldu? Lydia iyi mi?"

"Hiçbir şey olmadı. İşler yolunda. Sadece kendimi iyi hissetmiyordum ve biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Bana yalan söylüyorsun."

Yüz hatları gerildi ve gözlerini, yanından ayırmadığı zırhıyla kaplayarak bakışlarını nasıl kapattığını izledim. "Boş ver. Bitirmen gereken bir randevun var ve ben henüz hiçbir şey öğrenmedim."

"Buluşma bitti. Gidiyoruz."

Sanki ikinci bir kafa çıkmış gibi bana şaşkınlıkla bakıyor. "Hayır, öyle değil. Buraya bir sebeple geldik."

"Ve bu sebep şu an benim için önemli değil."

"Finn."

Başımı salladım. "Callie çoktan gitti."

"Ne? Aman Tanrım, Finn! İçeride ölmüyordum. Bunu yapmana gerek yoktu."

Benden yüzünü çevirip ana salona doğru yürümeye başladı, attığı her adımda spor ayakkabıları gıcırıyordu. Hayal kırıklığımı yutarak bileğinden yakaladım ve hafifçe çektim. Başını hızla geri çevirip o kızgın bakışları bana dikildiğinde neredeyse sııttım.

"Seni bir yere götüreyim Bree. Kaçma."

Ağzı üç kez açılıp kapandıktan sonra nihayet şu sözleri söyledi: "Nerede?"

"ŞAKA YAPIYORSUN HERHALDE."

Ona göz kırptım. "İki konuda şaka yapmam. Birincisi elbette sensin, ikincisi ise beyzbol."

"Uzun zamandır burada değildik."

"Biliyorum. Ama aynı şey. Bakımının iyi yapıldığından emin oluyorum," diye itiraf ettim, yavaşça bakışlarımı ondan ayırıp bizi götürdüğüm terk edilmiş beyzbol sahasına doğru çevirerek.

Burada ilk kez golf oynamayı öğrendim ve yıllar sonra Aubrey'e de öğrettim. Bavulumdan sopamı çıkarıyorum. Ona uzattığımda,

kendinden emin bir şekilde alıyor. Yedek eldivenimi kolumun altına sıkıştırıp topu havaya atıyorum ve sonra ona dönüyorum.

"Sen sorunun ne olduğunu anlatırken biz de birkaç topa vuralım."

Kaşlarını çatarak, sopanın ucunu toprağa vurdu. "Sana zaten söylemişim—"

"Gerçeği söyle Bree. Senin razı olacağımı sandığın sulandırılmış versiyonu istemiyorum. Beni artık daha iyi tanıyor olmalısın."

Bakışlarını kaçırarak sahaya bakıyor. Ben de aynısını yapıyorum, sessizliği görmezden gelip beyzbola ilk aşık olduğum yerin manzarasını seyrediyorum. Bu sahanın yıkılıp yerine bir iki apartman dairesi yapılmasını engellemek için her yıl çok fazla para harcıyorum çünkü buraya geri dönememe düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Burası huzurlu. Burada kamera yok, ulaşılmaz beklentilerle izleyen taraftarlar da yok. Bugün olduğum kişi olmamı sağlayan sporla yeniden bağlantı kurmak istediğimde buraya geliyorum ve burayı, tıpkı böyle, korumak için her şeyi yapacağım.

Tribün yok ve yedek kulübesi o kadar eski ki, on sekiz yaşımdan beri, draft gününden önce son kez oraya adım atmaya cesaret edemedim. Avucumdaki topu daha sıkı tutuyorum ve parmağımı dikişlerin üzerinde gezdiriyorum, sonra Aubrey'e bakıyorum. Gözleri çoktan üzerimde, dudakları hafifçe kıvrılmış.

"Hadi ama. Sana karşı nazik davranacağım," diye mırıldandım.

Derin bir nefes verdi. "Senin için kolay olan şey aslında kolay değil."

"Bunu söylediğiniz için çok teşekkür ederim."

Beyzbol sopasının yuvarlak ucu kalkıp kalçama dokunurken ben de kahkaha atıp onu ileri doğru ittim. Gözlerini devirdi ama içindeki buzun santim santim eridiğini görebiliyordum. Çitin arasındaki açıklıktan geçip ayağım çime değdiği anda omuzlarımı gevşettim. Burada anlık bir enerji değişimi oldu ve ben de bunu bastırmaya çalışarak tadını çıkardım.

"Vuruş kaçırdığımda benimle dalga geçmenize izin yok. En az bir yıldır beyzbol sopası sallamadım," diye ilan ediyor Aubrey, zaten ev vuruş noktasındaki yerini almışken.

Son derece düz olan atış tepesine adımımı atıp ayağımı üzerinde gezdiriyorum, geride bıraktığım izlere bakıyorum, sonra tekrar yukarı

bakıyorum. Boğazımı temizlerken gözlerim bir anlığına faltaşı gibi açılıyor, gözlerini onun durduğu yerden, soyunmaktan ayırmaya çalışıyorum. *Tamamen değil tabii.*

Bugün giydiği fermuarlı kazak, ince, elastik kumaştan yapılmış yoga kazaklarından biriydi ve onu çıkarıyordu. Yutkundum, kollarını kazağın içinden çıkardığında ortaya çıkan çıplak omuzlarına gözlerimin kaymasını engellemek için sessiz bir mücadele verdim. Güneş enseme vuruyor, bakışlarımı bir santim aşağı indirdiğimde terlememe neden oluyordu.

Spor sütyeni çok açık değil. Kalın, en az iki santim göğsünün altına kadar uzanan bir bandı var ama bunun bir önemi yok. Şu an değil. Gözlerim, ortaya çıkan dekolteye ve rahat, sakın nefesler alırken göğsünün yumuşak iniş çıkışlarına kilitlenmiş durumda. O kazağını buruşturup yana fırlatırken, dilim ağzımın üst kısmına yapışmış durumda, böylece tüm üst bedenini engelsiz bir şekilde görebiliyorum.

Onu böyle ilk kez görmüyorum. Daha önce de mayo giymiş halde yanında bulunmuştum, ama... bu farklı *hissettiriyor*. Plaja gitmenin aksine, bir tür samimiyet var.

Bakışlarımı zorla sütyeninin parlak mavi askılarına ve altındaki bronzlaşmış teni süsleyen çillere çeviriyorum. Aman Tanrım, her yer çil dolu. Bunu daha önce fark etmiş miydim, yoksa bu yeni mi oldu?

Tahta sopanın vuruşu dikkatimi dağıttı. Yanaklarımdaki ani kızarıklığı görmezden gelerek gözlerimi kırıştırdım ve onun meraklı bakışlarının beni beklediğini fark ettim. Sıcak gün onu da etkilemiş olmalı, çünkü şimdiden pembeleşmişti.

"Topu her kaçırdığında, bana bugün neler olduğunu daha ayrıntılı anlatmalısın," diyorum ona, sesimdeki hırıltıyı görmezden gelerek.

"Sizce bir şey olmuş olabileceğine dair düşünceniz nereden kaynaklanıyor?"

"Çünkü seni tanıyorum Aubrey. Telefonda ne kadar üzgün olduğunu duydum ve nedenini öğrenmek istiyorum ki sana yardımcı olabileyim."

Göz temasından kaçınarak sopayı kaldırdı. "Pekala."

Eğer Kellen burada olsaydı, onun pozisyonu müdahale ederdi. Ama burada olmadığı için, konuyu uzatmadım. Bunun yerine,

eldivenimi takmaya ve topa son bir kez atış yapmaya odaklandım.

"Bana karşı nazik davranacağına söz vermiştin, Finn," diye sesleniyor ayaklarını açarak.

İlk topu atmadan önce sııttım. Elimden gelen en kolay atışı yaptım, ama o yine de ıskaladı, bir saniye geç vurdu.

"Konuşmaya başlayın, tatlım."

Sopayı indirip kırmızı toprağa saplandığı yere bakıyor. Etrafında, tümsekten hissedebildiğim ağır bir sessizlik var. Yüzünde anlık bir inkâr ifadesi var, ama her geçen saniye bunu bastırıyor. Tam yanına gidip konuşmaya zorlamaya hazırlandığımda konuşuyor, sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısık.

"Hem yetersiz hem de fazla olduğumu hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Derim kemiklerimin üzerinde geriliyor, kulaklarımda nabzım yavaşlıyor.

"Hayatımın çok uzun yıllarını en kötü davranışları sergileyen erkeklerin arasında geçirdim, bu yüzden şimdi birlikte çıktığım erkeklere baktığımda gördüğüm tek şey terk edilme, sadakatsizlik ve ihanet. Her duruma bardağın yarısı boşmuş gibi bakmak istemiyorum. Kişiliğimi suçlayabileceğim korkunç bir çocukluk travmam yok. Bu sadece doğal. Birlikte olunması en kolay kadın değilim ve bunun neden böyle olduğuna dair bahaneler üretmeyeceğim, ama sadece..."

Sözünü kesiyor, öfkeyle yumruklarını sıkıca tutarken parmak boğumları bembeyaz oluyor. "Bunu kaldırabilecek birini bulabileceğimi umuyordum. Kötü tavrımla, kendini yok etme eğilimimle ve güvenme sorunumla birlikte *beni* kaldırabilecek birini. Bugün anladım ki, hayatımın geri kalanında yalnız kalmak istemiyorsam, sadece flört etme sabırsızlığımı değil, kendimi tamamen değiştirmem gerekiyor. Şu anki halimle asla birini bulamayacağım."

Hareket ettiğim anı tam olarak bilmiyorum.

Ama gözyaşlarını gizlemek için gözlerini kırptığında, ben zaten önündeyim, başparmaklarım pembe yanaklarında ve vücudunda gezinerek onu sadece güneşten değil, dünyanın olumsuz etkilerinden de olabildiğince koruyorum.

Aubrey

KONUŞTUĞUMA GÖRE ARTIK DURAMAM. MÜHÜR TAMAMEN YIRTILDI.

Finn'in başparmakları kızarmış yanaklarımı okşuyor, gözlerimden durmadan akan sıcak sıvıyı silmeye çalışıyor. Gözyaşlarıma yetişemiyor ve bu da utancımı daha da artırıyor. Bu korkunç. En iyi arkadaşım olsun ya da olmasın, beni böyle savunmasız ve kırılgan halde görmekten asla hoşlanmadım; oysa ben zamanımın yüzde doksan dokuzunda böyle biri değilim.

Duygularımı göstermek beni korkutmuyor. Acılarımı bir sürü ukala cevap ve umursamaz omuz silkmeye gizlememin sebebi bu değil. Çünkü erkeklerin hala üstün görüldüğü bir dünyada bir kadınam. Vajinam olduğu için, hem iş yerinde hem de iş dışında, bacaklarının arasında sallanan bir et parçası olan birinden her zaman daha aşağıda görüleceğim. Şirketteki pozisyonum için, özellikle Spencer'da, herhangi bir erkekten iki kat daha fazla çalışmak zorundayım ve çevremdeki tek bir kişiye bile, baltayı indirmekten çekinmeyecek, odaklanmış, kariyer odaklı bir kadından daha fazlası olduğumu göstermeme izin verilmiyor. Yönetim kurulu toplantısında bir anlık tereddüt, bana para ödeyen herkesin aklında şüphe uyandırabilir. Onlara kazanmak için gerekenlere sahip olmadığımı gösterebilir.

Not ortalamam, deneyimim, yaşıam veya konumum ne olursa olsun, insanlar beni her zaman hafife alacaklardır. Bu durum

mahkeme salonunda bana avantaj sağlasa da, diğer her yerde bana zarar veriyor.

Elbette, Finn beni hukuk fakültesine kabul edilmemden çok önce tanıyordu, ama ben ondan çok daha uzun zamandır böyleydim. Ortaokulda kendime en gerçekçi olmayan beklentileri yükledim ve sonraki yıllarda bunların yoğunluğunu daha da artırdım. Neredeyse her geceyi yatak odamda veya kütüphanede ders çalışarak geçiriyordum ve Finn beni dışarı çıkarmayı başardığında, aklım bana kaçıp geri dönersem anlayacağını söylediğinde her zaman onunla mücadele ediyordum.

Üniversitedeyken, kendimi tamamen tükenme noktasına kadar çalışmanın başarının bedeli olduğuna ve mezun olup hayalimdeki işi bulduktan sonra nihayet rahatlayabileceğime ikna etmiştim. Bu kısmen doğrudu. O zamandan beri biraz rahatladım, ancak kendimi inandırdığım kadar rahatlamadığımı öğreniyorum.

Hâlâ çok gencim ama duvarların üzerime kapandığını hissedebiliyorum. Parmaklarımın ucundan geçiyorlar artık. Her geçen hafta hava inceliyor ve ben hâlâ buradayım, yalnız olduğum ve bir tür yakınlık özlemi çektiğim bu anın içinde donakalmış haldeyim. Çok çalışmamın karşılığı olarak, ter içinde çarşafıya sarılmış bir gece ya da okyanusa bakan balkonumda gururlu bir adamın sert, güçlü bedeninin bana sarılması, birbirimizin varlığını içimize çekmesi gibi bir şey istiyorum.

Kariyerimde istediğim her şeye çok yaklaştım, ama hayatım hala çok boş geliyor. Sanki karanlık mavi bir denizde yapayalnız sürükleniyorum, etrafta hiçbir fener yok ve titriyorum.

Finn, sesi sert, neredeyse öfkeli bir şekilde, "Kimse için kendini değiştirmene gerek yok, Aubrey," diye belirtti.

"Bir şeylerin değişmesi gerekiyor. İşimi bırakmaya niyetim yok, bu yüzden ya şu anki gibi devam edip bana ilgi gösteren her erkeği itip kakmaya devam edeceğim ya da davranış biçimimi ve düşünce tarzımı değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım. Yalnız olmamın nedenini anlamıyorum Finn. Tam olarak nedenini biliyorum."

Tutuşu daha da sıkılaştı ve çok kısa bir an için, avuçlarını yanaklarıma yapıştırmış olabileceğini düşündüm. "Doğru kişi seni olduğun gibi sevecektir. Kişiliğin sorun değil tatlım. Sorun onlarda.

Seçtiğin erkekler senin için tamamen yanlış. Tercihlerinin ve taviz vermeye hazır olmadığın katı sınırlarının olması suç değil. Başarılısın, koruyucusun, sadıksın ve etrafındakileri her zaman korkutacak şekilde muhteşemsin. Bunların hepsini kaldıramamaları senin suçun değil. Birileri kaldıracaktır."

Boğazım yapış yapış, söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümlenmiş durumda. Finn'in gri-mavi gözlerine bakıyorum ve ağır bir nefes veriyorum, omuzlarım rahatlamayla öne doğru düşüyor. Yine de ellerini çekmiyor. Aksine, daha da yaklaşıyor ve omuzuma bir elini koyarak beni göğsüne doğru çekiyor.

Sıcak hava, ben direnmeden giderken durgunlaşıyor gibiydi; sopayı yere düşüp boğuk bir sesle yere serdim. Yavaşça yüzümü boğazının sütununa bastırdım ve nemli gözlerim kapanırken nefes aldım. Dokunuşu enseme, sonra da omurgama doğru kaydı, gerginliğimin en çok olduğu yere, taytımın kemerinin hemen üstüne kadar ulaştı. Avucunun altındaki deri çıtırdadı ve her statik darbenin göğsüme doğru giderken içimde yankılandığını hissettim. Nabzım normal olamayacak kadar çok atlıyordu.

"Artık sahte randevular veya denemeler yok," diyor kararlı bir şekilde. "Bunlarla işimiz bitti."

Onun sıcaklığına daha da sokuluyorum, hareket etmeden önce sürekli düşünüyorum. Bu şekilde kaldıkça dokunuşu daha da güven verici hale geliyor, ta ki aniden daha da sıkı çekilip tamamen ona yaslanana kadar. Keskin bir nefes alıyorum, aramızdaki sıcaklık kaslarımı eritiyor.

Daha önce binlerce kez kucaklaştık. Belki de daha da fazla.

Bu sıradan bir sarılma değil. En azından... benim için değil. Tıpkı mini golfte yanağımdan öpmesi ya da akvaryumda içimde hissettiğim öfke gibi.

Bende çok ciddi bir sorun var. Olası bir teşhise isim vermekten çok korkuyorum.

"Peki, planın ne?" diye sordum, sözlerim gömleğinin altında biraz boğuk çıkıyordu.

Yutkunmasını duydum. "Senin onaylayacağın birini bulacağım."

"Bunu çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

"Öyle olacak. Birinin sana nasıl flört edileceğini öğretmesi gerektiğini sanıyorsun, ama zaten biliyorsun. Sorun asla sen değildin Bree. Sorun sadece gecelerini boşa harcadığın berbat erkekler. Garanti ederim ki, birlikte vakit geçirmekten keyif alacağın biriyle dışarı çıktığında gerçekten iyi vakit geçireceksin."

Bu düşünce beni heyecanlandırmaktan çok midemi bulandırıyor. Kulağa yeterince kolay geliyor, ama yine de yanlış.

"Aradığım adam nasıl biri?" diye çok aceleyle soruyorum.

Belimin alt kısmındaki el hafifçe gevşedi. Bunu geri çekilmem için kibar bir rica olarak algıladım ama Finn boğazından kısıp bir homurtu çıkarıp başını şakağıma yaslayınca nefesim kesildi. Kolu sırtıma dolanarak beni yerimde tuttu ve ayak parmaklarıma kadar kızardım. İçimde daha karanlık, daha kirli bir yanma kıvılcımı belirdi ve görüşüm bulanıklaştı.

Çok güzel kokuyor. Duman ve baharat karışımı, hafiften daha derin, daha sıcak bir koku. Parmaklarımı tişörtünün arkasına doladım ve hafifçe çektim.

Sözlerini kulağımın arkasına hırıltılı bir şekilde fısıldarken, sıcak nefesi piercinglerimin üzerinden süzüldü. "Senin açık sözlü mizahından alınmayacak ve başarını kendi başarısına karşı bir leke olarak değil, gurur duyulacak bir neden olarak göreceksin. Seni bir ödül olarak gören ve sana layık olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek biri."

"Layık mı?" diye tekrarlıyorum inanmazlıkla. "Herhangi bir insandan bunları beklemek hayal kırıklığından başka bir şeye yol açmaz."

"Kendini böyle görmüyor musun Aubrey? Çünkü öyle olmalı."

Dudaklarım tenine değdiğinde neredeyse kendimden geçiyorum. "Değerimin ne olduğunu biliyorum. Ama başkalarından aynı takdiri beklemek akıllıca değil. Bu sadece hayal kırıklığına yol açar."

"İşte burada yanıyorsun. Eminim sokakta yanından geçen her erkek Aubrey Merrick'in gücünü hissetmiştir. Sadece senin kim olduğunu ve neyi hak ettiğini anlayan, sana bunu verebilecek özgüvene sahip biriyle hiç çıkmadın. İşte ben de bu konuda sana yardımcı olacağım, çünkü bunu hak ediyorsun Bree. Son yirmi yıldır

senin şu anki haline gelmeni izledim ve seninle şok gurur duydum, bu yüzden kendinden şüphe ettiğini duymak beni kahrediyor.”

Gözlerimin ardında yeniden duygular birikiyor. Zoraki bir gülümsemeyle burnumu çekip kendimi onun kollarından kurtarıyorum. Birkaç santim bile uzaklaşmadan beni aşık ve sıcak bakışlarıyla yerime yapıştırıyor. Katman katman, zihnimin işine sızmasına ve kelimelere dökemediğim duygularımı araştırmasına izin veriyorum.

Finn'i hayatıma almak, diğer herkesi kabul etmek kadar korkutucu olmadı hiç. Belki de bunun sebebi uzun zamandır arkadaş olmamız ya da bunca yıllık dostluğumuz boyunca beni nadiren yargılamasıdır. Her iki durumda da, o her zaman bir istisna oldu ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

”İlk kolay atışının telafisini yapmaya şalışıyorsun,” diye mırıldandım ona, bakışlarımı yavaşça kapatarak.

Gz kırpması, spor ayakkabılarımın içindeki ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. ”Beni şok iyi tanıyorsun.”

”Eğer gerçekten bana iyi birini bulabileceğini düşünüyorsan, sana güvenirim. Ama bunu sadece bir kez daha yapıyorum Finn. Sonra sanırım birini işe almam gerekecek. Spencer'ın tekrar ofisime sinsi sinsi gelip sözde erkek arkadaşım hakkında beni drtmesi an meselesi. Ona söyleyebileceğim bir şeye ihtiyacım var.”

Kahrolası Spencer.

Henüz ofisimin kapısını şalmamış ve ”erkek arkadaşım” hakkında beni rahatsız etmemiş olması mucize. Artık işin aslını anlamış olmalı.

”Son bir şans. Eğer başaramazsam, sahte erkek arkadaşının saatlik ücretini bana fatura edebilirsin.”

”Ne kadar cömertsin,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim ve ondan tamamen kurtuldum.

Aramızdaki sadece bir karışlık mesafe, sanki bir uğurum gibi geliyor. Hemen üzerinden atlamak işin can atıyorum ama kendimi tutuyorum, şu an içimde olup biten her neyse ona boyun eğmemem gerektiğini biliyorum.

”Biliyorum. şimdi, şu neşeli kıçını tekrar kale direğine getir de biraz top oynayalım.”

"İkimiz de biliyoruz ki hayatımız pahasına bile gerçek bir oyun oynayamayız. En son ne zaman topa vurmak zorunda kaldınız?"

Bana kaşlarını çattı ama gözlerindeki o hafif mizah parıltısı maskesini düşürdü. "Muhtemelen senin de bir tane atmak zorunda kaldığın zamandı."

"Dokunmak."

Finn, atış tepesine doğru yanımdan geçerken, ben de omuzlarımı silkeleyerek zihnimi temizlemeye çalışıyorum. Ancak etrafımızda bakılacak milyonlarca şey yokmuş gibi, dönüp ona tekrar baktığımda umutlarım yerle bir oluyor ve turuncu alevler yükseliyor. Eğilip sopayı topraktan alıyorum ve dengesiz adımlarla ev plakasına doğru ilerliyorum. Tekrar tekrar göz kırptıktan sonra, sonunda gözlerimi ondan ayırıp kırmızı toprağa dik dik bakıyorum.

"Hadi şu işi bitirelim. Gitmeden önce kaç topu daha kaçırmam gerekiyor?" diye soruyorum, sopayı omzuma kaldırarak.

"On tane yeterli mi?"

Derin bir nefes alıp, başımı sallayarak nefesimi dışarı veriyorum. "İyiyim."

Finn sırttı ve pozisyon aldı. Ben de parmaklarımı sopanın etrafına doladım ve top havada süzülmeden önce kafama vurmaya düşündüm.

Topa vurmaya başardığımda sahanın ortasından bir çatırtı sesi yükseldi. Finn'in sevinç çığlığı gerginliği dağıttı ve sonra aklımdaki ağırlığı hissetmeden gülmeye başladım. Endişe ve korkudan arınmışım ve şu an için buna razıyım.

Şimdilik her şey yeniden normale döndü.

Aubrey

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Bu adam hakkında ne düşünüyorsunuz?

Eklediği FOTOĞRAFTA , uzun boylu, atletik görünümlü, koyu saçlı bir adam, parlak ışıklı bir spor salonunda ağırlık kaldırırken görülüyor. Kalın bacakları simetrik bir şekilde açık dururken, bara öfkeli bir bakışla bakıyor. İlk bakışta evet, yakışıklı. Ama hayatımın bu aşamasında sadece görünüşüne bakarak biriyle çıkmanın doğru olmadığını biliyorum.

Bunu bin kere yaşadım.

Ben: Spor salonunda rastgele erkeklerin fotoğraflarını mı çekiyorsun?

Onun devam eden saçmalıklarına başımı salladım ve bir başka evrakı imzalamadan önce telefonumu geri koydum. Finn'in sahte randevusundan bu yana üç gün geçti ve o zamandan beri birkaç kez mesajlaştık, ancak eve dönmeden önce yarın Teksas'a karşı son bir maçı var. Beyzbol sezonu, oynayan siz olmasanız bile yorucu.

Telefonum, Kellan'ın geçen yıl doğum günümde bana hediye ettiği turkuaz renkli, pırıltılı zımbanın yanında titriyor. Gözlerimi evraklarımdaki minik, siyah harflerden oluşan bulanık görüntüden ayırıp metne odaklanıyorum.

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Kütüphaneye mi yoksa buz hokeyi sahasına mı gitmemi tercih edersiniz? Ve dikkatlice cevap verin. Burada doğru ve yanlış cevap var.

Ben: Biraz sahiplenici mi davranıyorsun Finny?

Cevabı anında geliyor, ardından kameraya dik dik bakan bir kedinin GIF'i paylaşıyor.

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Benim bal çörekimden mi bahsediyorsun? Evet, öyleyim. Senin için hokey oyuncusu yok.

Ben: Keyif kaçırın.

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Dikkatli olun yoksa bölgeselciliği kıskançlığa dönüştürürüm.

Cevap vermeden önce mesajını üç kez okudum, kalbim o kadar hızlandı ki dengemi kaybettim.

Ben: Seni hiç kıskanırken görmediğimi düşünüyorum.

Yutkunmadan önce boğazım düğümleniyor ve telefonumu birkaç kağıdın altına saklıyorum. Cildim ısınıyor, sanki basit, masum mesajlardan dolayı kızarıyorum. Son üç gündür bunu ilk kez hissetmiyorum. Belki de hastayım. Yıllardır grip olmadım ama bağışıklığım da yok.

Evet, belki yarın bir gün izin almalıyım. Rahatlayabilir ve aylardır ilk defa yeni bir dizi izleyebilirim. Eğer bu bile kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmazsa, neyin yardımcı olacağını bilmiyorum.

Ofis kapıma sert ve hızlı bir şekilde vuruldu, aynı anda masamın titrediğini hissettim. Nefesim kesildi. Mesajı görmezden gelip tüm dikkatimi işe verdim. Anında, vücudumdaki rahatsız edici gerginliğin kaybolduğunu hissettim.

"Girin!"

Kapı açılıyor ve o kısa süreli rahatlama anı kayboluyor. Rowena Shaw'ın varlığı ofisimdeki tüm havayı emiyor ve ben de oturduğum

yerden kalkıp masamın arkasında duruyorum. Yeni yüksek topuklu ayakkabımın arkasına sürtünen kabarmış topuğum acıdan kıvranıyor. Bu acıyı kolay bir özgüven maskesinin ardında saklıyorum.

"Günaydın, Aubrey," diyor.

Sesi neredeyse her zaman aynıdır. Pürüzsüz, kuru ve hafif bir yargılama tonuyla. Ama yalnız başımıza olduğumuzda, bu yargılama azalır ve yerini saygıya bırakır. Bu ince değişimi ilk kez duymak, sanki açıkça benimle gurur duyduğunu söylemiş gibi tatmin ediciydi. Onun en büyük takdirini kazanmamı sağlayan davayla ilgili her şeyi hatırlıyorum ve hatta ortak müvekkilimizle çekilmiş fotoğrafımızı odanın karşısındaki duvara astım.

Rowena Shaw gibi bir akıl hocasına sahip olmak az sayıda avukatın şansındır. Hele ki onun samimi ses tonuna, rahat sohbetine maruz kalmak daha da azdır. Örneğin Spencer, bunu asla başaramayacak. *Tam bir pislik*.

Gururumu belli etmeden bastırıp onu ofisime doğru davet ettim. "Günaydın, Rowena. Nasılsın?"

"İyiym. Victor yine Winston davasından bahsediyor ama artık nasıl olduğunu biliyorsunuz. Uykulayan kaybeder."

"Başlangıçta Graham'a teklif götürülmemiş miydi?"

Rowena hafifçe güldü ve beyaz deri kanepeye oturdu. Uzun, beyaz-sarı saçları bugün açıldı ve erik rengi takım ceketinin üzerine dökülüyordu. Ceketini bir omzunun üzerinden attı ve bacaklarını çaprazladı; böylece diz hizasındaki eteğinin altından bronzlaşmış bacaklarının çıplaklığı ve siyah topuklu ayakkabılarının kırmızı tabanları ortaya çıktı.

Gözlerindeki dumanlı makyaj, ofisin karşısındaki bana dik dik bakan açık kahverengi gözlerini daha da belirginleştiriyordu. "Evet, öyleydi. Ancak hepimiz biliyoruz ki Victor, karnı doymadıkça asla tatmin olmayan ağgözlü bir canavar. Hem o hem de o çocuğu yüzünden, eninde sonunda hepimiz onların oburluğunun kurbanı olacağız."

Sırıtmamı gizlemek için dudaklarımı büzdüm ve sonunda ofis sandalyeme yaslandım. Rowena, ten rengi ruj sürülmüş dudaklarının kenarlarını onaylarcasına yukarı kaldırdı.

"Tucker'ın bizzat sizden aldığı son övgülerden memnun olmadığını varsayıyorum, değil mi?"

"Doğru tahmin ettin. O, yukarıdaki ofisinde oturan somurtkan, zavallı bir herif. Eğer ayrıldığımız anda bunu Spencer'ın yüzüne vurmayaacağına güvenseseydim, seni gidip kendin görmek için götürmeyi önerirdim."

Tucker Winston şu anda firmanın en yüksek ücretli müşterilerinden biri. Kısa süre önce BC Pythons CFL takımına transfer olmasına rağmen, son bir yıldır dört yaşındaki kızının annesiyle devam eden bir hukuk mücadelesi veriyor. Vancouver'a taşındığında, davasını üstlenecek yeni bir hukuk firması aradı. Graham onunla görüşen ilk kişiydi, ancak Rowena devreye girer girmez, Tucker onun elinde adeta bir kukla haline geldi ve Victor'un araya girmeye çalışmasına imkan tanımadı.

Şimdi ise onun velayet davasında baş avukat o. Ve tıpkı himayesindeki Spencer gibi, Victor da kin tutmayı çok iyi biliyor.

"Hadi ama. Beni kim sanıyorsun?" diye soruyorum cilveli bir şekilde.

"Bana çok benziyorsun, bu senin iyiliğin için değil."

"En son baktığımda, bu iyi bir şeydi. Beni buraya getirdi, değil mi?"

Başını düşünceli bir şekilde yukarı kaldırdı, beklediğimden daha ciddi bir ifade takındı. "Galayla ilgili bazı söylentiler duydum."

"Sanırım Spencer'ın işi," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum, birlikte tırnaklarımızı boyayan ve çok dedikodu yapan kadınlar değiliz, ama Aubrey, eğer ciddi bir ilişkiniz varsa, bunu bilmek isterim ki iş yükünüzü ona göre azaltabileyim."

Teklif beni şok etti. Bakışlarındaki o alaycı ifadeyi göz önüne alırsak, bunu saklamakta çok başarısız oldum.

Boğazını temizleyip öne eğildi. "Kalpsiz değilim. En azından bu odada değilim. Evde sizi bekleyen biri varken herkesten daha çok çalışıyorsunuz. Bana güvenin."

"Teşekkür ederim, ama iyiyim. İş ve özel hayat dengem her zaman biraz... bozuktur."

"Bunu değiştirmek için henüz çok geç değil. Farkına varmadan kırk üç yaşında olacaksın ve her gece ofisinde bir kadeh şarap

yudumlarken, *tek başına* evraklarla uğraşacaksın. Aubrey, bu fırsat varken değerlendir."

Midem bulanıyor, suçluluk duygusuyla ağırlaşıyorum. Masanın altında bacağımı sallıyorum ve yanağımı ısırıyorum, ona tüm bu olay hakkında gerçeği söyleyip söylememeyi düşünüyorum. Eğer biri bana inanacak ve belki de içsel karmaşamın bir kısmını paylaşacaksa, o da Rowena olurdu, çünkü o bu konuda tecrübe sahibi.

"Burada avukat-müvekkil gizliliğini bir dakikalığına devreye sokabilir miyiz?"

Gözlerini bir kez kırptırdı, bu da şaşkınlığın tek belirtisiydi. "Şimdi avukatınız ben miyim?"

Şimdilik öyle diyelim.

"Peki."

Dirseğimi masaya dayadım ve sert bir nefes verdim. "Sevgilim yok. Yıllardır yok. Spencer'ın sevgilim olduğuna ve galaya birini getireceğime inanmasının tek sebebi, ağzı gevşek, geveze bir tilki olması."

"Ah, Aubrey. Spencer'ın baskısına boyun eğmen için tek bir sebep bile yok. Bu onun yaptığı çok çocukça bir şey ve ben de—"

"Hayır!" diye patladım ayağa kalkarak. "Sen karışamazsın. Ben hallediyorum."

"Bu, durumu *idare etmenin yolu* değil. Burası Vancouver'ın en prestijli hukuk firması ve biz bu saçma planlara kanmayız. Spencer, kendi özgüveniyle değil, akıl hocasının özgüveniyle hareket ediyor," diye ısrar etti, omurgası dimdik, kasları gergin.

"Sorun yok, Rowena. Gerçekten. Kendime bakabilirim."

Koltuktan kalktı ve ellerini eteğinin üzerinden geçirdi. "Bunun gayet farkındayım. Burada benden ve üst katta birlikte kaldığım, baskı altında çökeceğinden endişelenmediğim iki ahmaktan başka tek avukat sensin. Ama bu, Spencer'ın saçmalıklarını senin seviyenin altında görmediğim anlamına gelmiyor. Her galaya tek başıma katıldım ve bu, kendime yarattığım itibarı zedelememiş. Seninkini de zedelemeyecek."

"Bundan daha fazlası," diyorum, göğsüm sıkışırken bakışlarımı kaçırarak. "Küçük bir mesele olsun ya da olmasın, onun beni kandırmasına izin vermeyeceğim. Basit bir ilişki dedikodusu

yüzünden birinin yeteneğimi ve başarıımı göz ardı etmesinden korkmuyorum. Spencer'ın beni alt etme fikri beni tiksindiriyor. Bir geceliğine onu haksız çıkarabileceğim için kazandığını anlamayacak. Onun benden aşığıda olduğunu söylemekte haklısın, ama bunu herkese kanıtlamak istiyorum, sadece ikimize değil. Ve kolumda bir adamla ortaya çıkmak, ağzını birkaç saatliğine kapatmanın en kolay yolu."

"Yani, bu sadece onu yenmek için mi?"

"Evet."

"En kötüsunü bekliyordum," diye itiraf ediyor, masamdaki evraklara ciddi bakışlarını gezdirmeden önce bana içten bir gülümseme sunuyor. "Öyleyse devam edelim. Ford'un vesayet davasıyla ilgili son durumu öğrenmek istiyordum."

Konu değişikliği son derece memnuniyet verici ve ben de hemen konuya giriyorum, Spencer ve onun saçmalıklarının kendi haline bırakılmasına izin veriyorum.

"Duruşma iyi geçti. Rastgele test yapılmasını sağladık ve hakim argümanlarıma olumlu yaklaştı."

Çenesini yukarı kaldırıp masama doğru birkaç adım attı. Soluk pembe tırnağıyla yığın üzerindeki son rapora dokundu. "Yeminli ifadenizi okudum. Özlü ve kapsamlıydı. Tek bir cümle bile gereksiz değildi."

Onun övgüsü içime işlerken göğsümde ağır ve sıcak bir his oluştu. Başka birinden gelseydi önemsemezdim, ama ondan gelince? Evet, çok daha anlamlı.

"Teşekkür ederim, Rowena."

"Gel benimle yürüyüşe çık. Kafein seviyem tehlikeli derecede düşük ve buradaki kahve yukarıdakinden daha sert."

Hiç tereddüt etmiyorum. Ofisten hızla çıkıyoruz ve geçerken asistanıma göz ucuyla bakıyorum.

"Ben yokken kimseyi içeri almayın. Özellikle de şeytanın soyundan gelenleri."

Gülümseyerek başını salladı. "Elbette."

Rowena koluma hafifçe dokundu. Ona baktım, gülmemeye çalışıyordu. "Victor senin ona Şeytan dediğini duyarsa, gerçek avukatın olarak benim devreye girmem gerekecek."

"Seninle karşı karşıya gelmezdi."

"Hayır, sanırım yapmazdı," diye kolayca kabul etti.

Bir grup hukuk asistanının yanından geçerken rahatlatıcı bir sessizliğe bürünüyoruz. Havasız bölmelerin arkasında yükselen yüksek pencerelerden içerisi aydınlık. Mola odasına girmeden önce, yazıcıların sürekli uğultusu ofis boyunca duyuluyor. Rowena doğruca yarı dolu kahve makinesine yöneliyor.

Yalnız başına, alçak ve neredeyse yumuşak bir sesle, "Sizin üzerinde çalıştığınız gibi yüksek çatışmalı davalar, bize verdiklerinden çok daha fazlasını alıyor. Bunu zaten bildiğinizi varsayıyorum." dediğinde onu duyacak kimse yok.

"Evet, öyle," diye onayladım, kadının dolaptan sade beyaz bir kupa çalmasını izlerken.

"Bu davaların yükünü her zaman çoğu kişiden daha ağır taşıdınız."

Neredeyse irkildim. "Üzerinde çalışıyorum..."

"Üzerinde çalışmana gerek yok." Bardağı neredeyse ağzına kadar dolduruyor. "Ona odaklanman ve onu bir silaha dönüştürmen gerekiyor. Bu hassasiyet her zaman seni bu kadar olağanüstü kılan şey oldu, Aubrey. Sadece yokmuş gibi davrandığında zayıflık haline geliyor."

Dilim damağıma yapışmış, sessizce bakakalmış, doğru düzgün bir cevap veremiyordum. Rowena, siyah kahvesinden bir yudum alıp mırıldanırken başka bir kelime söylemedi. Gözleri tekrar bana döndüğünde, içine dalıp özümsemek istediğim bir bilgi duygusuyla dolu, ağır bir his veriyordu.

"Çoğu avukatın asla öğrenemediği şey bu. Stoacılık abartılıyor. Duygular mı? Güç işte orada yatıyor. Bu dünyada başarılı olmak için taştan yapılmış olmanız gerektiğini bir an bile düşünmeyin."

Boğazımı temizleyip onu takip ederek mola odasından çıktım. "Teşekkür ederim."

Yeterli gibi gelmiyor. Hiçbir zaman da yeterli olmadı.

"Fazla düşünme. Söylemek istemediğim şeyleri söylemem." Asansöre bakmadan önce kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun. Sonunda asansörle bir üst kata çıkmaya alışman gerekecek."

Açılan kapılardan içeri adımını atarken hafifçe gülüyorum. Akıl hocam, belki de dostum, bana dönüp yüzünü sertleştiriyor. Ve işte böylece, maskesini takıp aslanın inine geri dönmeye hazırlanıyor.

Kapılar tamamen kapanmadan önce, "Tuzağı iyi kurdun Aubrey. Şimdi tek yapman gereken Kevin'in tuzağa düşmesini beklemek," diyor.

O gözden kaybolmadan ve asansör yükselmeden önce cevap verecek zaman yok. Sözleri beni ofisime ve masama kadar takip ediyor. Oturuyorum ve evrakların arasına gömdüğüm telefonumu çıkarıyorum. Ekrandaki metin, onun tavsiyesinin bir anda yok olup gittiğini gösteriyor.

Geleceğin Şöhretler Salonu Üyesi: Ah, kıskanıyordum.
Sen hiç dikkat etmedin.

Finn

Sezonun üzerinden HENÜZ BİR AY GEÇTİ ama şimdiden çok yoruldum.

Beyzbol benim hayatım ve onu sonsuz bir sevgiyle seviyorum, ancak bu kadar çok uzakta olmak her geçen yıl daha da zorlaşıyor. Yanlış anlamayın, uçakta geçirilen zamana değer. Hayatımda dünyanın en harika sporunu oynamaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok.

Texas'a karşı oynadığımız dört maçın üçünü kazandık ve Roman Vancouver'a dönüş uçuşu boyunca gülümsüyordu, bu yüzden şikayet edecek pek bir şey yok. Takım, onlara karşı son seriyi kaybettikten sonra mutlu ve rahatlamıştı. Dün harika oynadım ve biliyorum ki, kendi yatağımda evde geçireceğim bir gece, vücudumdaki ağrıları herhangi bir esneme hareketinden daha iyi dindirecek.

Yine de bir şeyler hâlâ eksik gibi geliyor.

Havaalanından doğruca eve gidip buz banyosu yapıp, güneş batmadan yatmadan önce en sevdiğim sandviç dükkanından sipariş vermeyeceğim. Bunun yerine, Aubrey'nin bir sonraki randevusunu gizlice dinlemek için Wes'in yepyeni Bentley'sinin ön koltuğunda oturuyorum. Aynı randevuyu bu sabah otel odamdan ayarlamıştım.

Wes, sessizliği bozarak, "Bir konuda dürüst olabilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette, dostum."

"Aubs'ı kendi seçtiğin bir adamla tanıştıracığına dair bir gün göreceğimi hiç düşünmemiştim. Önerdiğimiz adamlarla çıkmasına izin

vermen şaşırtıcıydı, ama bu mu? Gerçekten bu kadar umursamaz mısın?"

Beyaz deri döşemeli koltuğun içinden ona doğru bakıp kaşlarımı çattım. Gülümsemesi cilveli, ama bir yandan da söyleyecek çok daha fazla şeyi olduğunu ima ediyordu. Bu hafta başında Kellan'ın bana tavsiye ettiği restorana giderken ne kadar sessiz olduğunu düşünürsek, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Son otuz dakikadır bunu planlıyordu.

"Yani, sana tekrar deneme fırsatı mı vermeliydim? İsteddiği kişiyle çıkabilir."

"Hayır, bunu kastetmedim. Aslında testislerimin sağlam kalmasından oldukça hoşlanıyorum."

"Peki, ne olmuş yani?" diye ısrar ediyorum.

"Peki, bu size hiç garip gelmiyor mu? Hiç mi? Az da olsa?"

Omzumda biriken laktik asidi ovuşturarak dışarı atıyorum ve geçmeyen ağrıdan dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Neden böyle bir şey olsun ki? Onu biriyle tanıştırdığım ilk sefer değil bu. Sadece bu şekilde bir işe karışmayalı epey zaman oldu."

"Şaka yapmayı bırak, Finn."

"Ben hiçbir şey oynamıyorum. Sende ne var?"

"Ne zamandır birbirimizi tanıyoruz?"

"Yedi yıl."

"Aubrey'i ne zamandır tanıyorum?"

Sesindeki anlamlı tona bakarak gözlerimi kıstım. "Aynı süre, Wes. Bunun ne önemi var?"

"Kulüp binasında yaptığımız ilk konuşmayı hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın yaklaşık üçte ikisini ondan bahsederek geçirdiğinde nasıl da parladığını hatırlıyorum. Söylediklerinin neredeyse tamamı Havoc için oynamaktan ne kadar heyecanlı olduğunla ilgiliydi, ama aynı zamanda en iyi arkadaşın Aubrey'nin de gelip herkesle tanışmak için ne kadar sabırsızlandığından bahsediyordun. Takımın büyük bir hayranıydı ve seni burada ilk kez oynarken izlemek için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetmeyi hiç bırakmamıştı."

"Hatırlıyorum. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, sen ve bizi duyacak kadar yakın olan herkes o zaman bu konuda bana epey sataşmıştı."

Wes, ani bir hareketle restorandan çok uzak olmayan boş bir yere park etti. Arabayı park konumuna aldığı anda, dilini damağına vurarak bir şaklama sesi çıkardı. Koltuğunda döndüğünde ise yüzünde ifadesiz bir ifade belirdi.

"Elbette, öyle. Seni kötülemek istemem ama burada ne işin olduğunu anlamıyorum."

"Oldukça açık bir durum. O bunu istiyor, ben de ona yardım ediyorum. Elbette, gerçekten ilgilendiği ve kendi tanıştığı erkeklerle randevuya çıkmasını tercih ederdim, ama ne olup bittiğini biliyorsunuz. Bunun için pek zaman yok."

İniltisi çok ağır ve savunma mekanizmamı harekete geçiriyor. "Saçmalığı kes. Bahsettiğim şey bu değil."

"Bu zihin oyunlarını bırak Wes. Çok yoruludum."

"Onun bu kadar çok kişiyle çıkmasından hiç mi rahatsız olmuyorsun? Rastgele bir adamla geceyi geçirmesinden sorumlu olmak seni hiç kıskandırmıyor mu?"

"Sanırım onunla geceyi geçirmeyecek," diye çıktım, ağzımı ve göğüs kafesimi birdenbire saran zehirle kendimi şaşırtarak. Boğazımı hafifçe temizleyerek bu tepkiyi bastırdım ve Wes'in sorgulayıcı bakışlarını görmezden gelerek ilerledim. "Bu onun işi için."

İlk tepkim onun gözünden kaçmıyor ve daha kelimeler ağzından çıkmadan ne söyleyeceğini tam olarak biliyorum.

"Ya öyle yapsaydı? Üzülmez miydiniz?"

Ona bakmaktan kaçınarak emniyet kemerimi çözdüm. "Neden olsun ki? O yetişkin bir kadın ve ikimiz de bakire değiliz."

Göğsüme emniyet kemerinin çarptığını hissedip kapıya uzanana kadar ellerimin ne kadar kayganlaştığını fark etmedim. Bilingaltıma sızan bu rahatsızlığa son vermeye çalışırken midem ikiye katlandı. Ama nereden geldiğini bulamıyordum. Giderek birikiyordu—

"Saf olma Finn. Eğer ona ilgi duymuyorsan, duymaman gerektiğini söylemiyorum. Sadece yanıldığımı söyle, ben de konuyu kapatırım. Seni üzmem istemedim. Sadece bu yüzden kendine zarar vermemen için seni düşünüyorum."

Başımı sertçe sallayıp kapıyı iterek açtım. Telefonum ceketimin cebinde titriyordu ama kimin aradığını kontrol etmeye cesaret edemedim. Neyse ki kaldırımı bir bakışla cevapımı buldum.

Aubrey çoktan gelmişti ve restoranın dışındaki kaldırımda gözlerini gezdirmesinden, randevusunu hala beklediği belliydi. Telefonu kulağına yapışıktı ama dudakları kıpırdamıyordu. Cebimdeki titreşim durunca, telefonunu indirdi ve dudağını ısırdı. Dudakları o kadar parlaktı ki, buradan bile parıltısını görebiliyordum.

Göğsümde bir sıkıntı var, ceketimin fermuarını çekiştirip yukarı aşağı hareket ettiriyorum. Ona bir bakışımla bu gece için saatlerce hazırlandığını anlıyorum. Makyajı kusursuz olmakla kalmıyor, uzun siyah saçlarının her telini kıvrımış ve  n kısımlarını örmüş. Siyah elbisesi kalın uyluklarının ortasına kadar uzanıyor ve minik kelebeklerle süslenmiş güzel dantel kolları var. Gözlerim onun imzası olan siyah topuklu ayakkabılarına takılınca dişlerimi sıkıyorum ve bakışlarımı zorla kaçırıyorum.

"Benimle gel dostum. Onun randevusuna refakat etmene gerek yok. Aubrey büyük bir kız ve eminim sana sonrasında her şeyi anlatacaktır," diye yalvardı Wes arabadan.

Gözlerime bakıyorum. G zlerimdeki ifadeyi görünce kaşları seğiriyor. Ona burada kendim için, ondan daha çok bulunduğumu söyleme zahmetine girmiyorum çünkü bunun fazlasıyla farkında olduğunu biliyorum. Belki de benden daha çok farkında.

Onu burada, o halde bırakma düşüncesi beni ıldırıyor. Göğsümde vahşi bir ateş kaynıyor. Bu gece birkaç saatliğine onu başka bir adamla paylaşmak zorunda kalırsam, yapacak bir şey yok. Ama onu eve götürecek olan ben olacağım.

"Yolculuk için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

*****AUBREY*****

"Ağabeyim de aslında avukat."

"Gerçekten mi? Ne tür?" diye soruyorum, martini'nden bir yudum alarak.

"Kurumsal biri. En sıkıcı yolu seçtiği için onunla dalga geçmekten çok zevk alıyoruz," diyor randevumdaki kişi.

Yarım saat önce onu restoranın önündeki kaldırımda aceleyle yürürken gördüğüm an, en kötüsünü bekliyordum. Finn'in dün sosyal mediasından benimle paylaştığı fotoğraf dışında, bu akşam neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

Malik çok, çok yakışıklı ve oldukça iyi bir mizah anlayışına sahip gibi görünüyor. Beni hiç bölmedi veya en ufak bir cinsiyetçilik ya da zehirli erkeklik belirtisi göstermedi. Koyu kahverengi teni, derin çikolata rengi gözleri, mükemmel bakımlı sakalı ve uzun, iri vücuduna kusursuzca oturan takım elbisesiyle, kendisi de tam bir bomba. İlk etapta bir randevuya çıkmakla ilgilendiğine inanmak zor, çünkü kendi randevularını bulmakta hiç zorlanmadığını düşünüyorum.

Finn'in anlattığına göre, o, beyzbol antrenörünün yeğeni ve onunla birkaç kez görüştüğünde kibar ve dürüst biriymiş. Antrenörü de onu övüyor, ki bu da aile oldukları düşünüldüğünde şaşırtıcı değil, ama Finn onu bir seçenek olarak sunduğunda yine de evet dedim. Texas'taki otel spor salonundan bir adamın buraya gelip beni etkilemeye çalışmasını düşünmek dışında benim için pek başka bir seçenek yoktu.

Malik limonlu suyundan bir yudum aldı ve martini bardağını masaya bıraktığımda bana sırtıttı. Masamızdaki enerji rahattı, ama yine de biraz gerginlik vardı; onun yanında kıpır kıpır duruyor, yanlış bir şey söylememeye veya yaptığı her küçük şeye fazla anlam yüklememeye çalışıyordum.

"Kurumsal hayat, kendi başına sıkıcı değil. Ben yapamazdım ama aynı zamanda, ağızımdan laf kaçırırsam, kendini beğenmiş zengin adamlarla dolu bir iş toplantısından atılacak türden bir insanım."

Kahkahasıyla güldü, gözlerinde neşe belirdi. "Aslında bu beni hiç şaşırtmadı."

"Öyle mi, yoksa çok mu geveze görünüyorum?" Hafif bir şaka ama yine de sonrasında biraz irkiliyorum, çünkü bunun yanlış kişiye ne kadar kırıcı gelebileceğini fark ediyorum.

"Ağız bozuk mu? Hayır." Eli masanın üzerinden elime değdi ve bileğindeki altın saate normalden biraz daha uzun süre baktım.

Başparmağıyla parmak boğumlarımı okşadı. "Daha çok... karizmatik. Kimseye pabuç bırakmayan tip."

Temas kötü değil. Elimle geri çekilip kalan içkiyi pahalı takım elbisesinin üzerine dökmeyi düşünmüyorum. Bunun yerine... midemi saran huzursuzluk tamamen farklı bir nedenden kaynaklanıyor. Daha önce içeri girdiğimizde Malik'in sırtıma yol gösterici bir el koyduğunda da aynı şeyi hissetmiştim.

Bakışlarımı Finn'i aramaya çevirdim. Bu gece geç kalmıştı.

Vardığımda onu aradım ama telefonu açmadı. Malik'le tanıştıktan ve masamıza oturduktan sonra, odanın karşısında tanıdık sarı saçlı birini gördüm. Beyzbol şapkası olmadığı için, güneş gözlüğü takılı olsa bile onu tanımak her zamankinden daha kolaydı. Bunun kasıtlı mı yoksa acele edip kılık değiştirme planının yarısını mı unuttuğundan emin değilim.

Dudaklarımda sürdüğüm parlaticının altında kuruluk hissediyorum, dudaklarımı birbirine bastırıp onun bana bakmasını diliyorum. Üç masa ötede oturuyor, bizi görebilecek kadar yakın ama ne dediğimizi duyabilecek kadar değil. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum.

Kıskançtım. Sen sadece hiç fark etmedin.

Sen de öyle mi düşünüyorsun Finn? Yoksa kıskançlık sana benden farklı mı görünüyor ve hissettiriyor? Kahretsin. Bunun ne önemi var ki?

Malik'e gözlerimi kırpıştırarak, "Aslında oldukça haklısın. Ve bunu bir iltifat olarak algılamadığımı sanma." dedim.

"Bunu yapmazsanız hayal kırıklığına uğrarım."

Eli, benimkinin üzerinde ağır bir yük gibiydi. Rahatlamaya çalışarak elini orada tutmasına izin verdim. "Şimdi kardeşinin ne iş yaptığını bildiğime göre, sen de ne iş yaptığını söyleyecek misin?"

"Finn bunu ayarlamadan önce sana söylemedi mi? Riskli bir adam."

"Çok fazla soru sormadım. Önceden belirlenmiş fikirlerle gelmemek için bundan kaçınmayı öğrendim," diye itiraf ediyorum.

"Haklısınız. Ben bir ortopedi cerrahıyım," diyor rahat ve kayıtsız bir şekilde. Sanki bu etkileyici değilmiş gibi.

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Gülerken gözlerinin kenarları kırıştı. "Hayır, Aubrey, yalan söylemiyorum. Bu randevularda sana sık sık yalan söyleniyor mu?"

"Şaşıracaksınız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve omuz silkip geçiyorum. Bu elbisenin dantelli kolları hafifçe rahatsız ediyor, diğer elimi içeceğime götürüp dudaklarıma geri getiriyorum. Malik beni izliyor, tüm dikkati üzerimde. Bu gurur verici ve bu yüzden kızarmalıyım. Kızarmak istiyorum da.

İşte tam da bunu bekliyordum. Sadece beni tanımak ve gelecekte başka bir buluşma olup olamayacağını görmek için burada olmak isteyen bir adam bulmak çok uzun sürdü.

Ben de aynı fikirde olurdum. Yıllardır çıktığım en iyi adam o ve işte buradayım, elimi geri çekip ellerimizle kurduğu o nazik, sıcak bağı koparmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü içimdeki bir ses bunun yanlış olduğunu söylüyor.

Her şey "evet" dese de, keşke yön değiştirseler ve Finn'le birlikte buradan ayrılmak için bir bahane bulsalar diye düşünüyorum.

İçeceğimi bitirip bardağı masanın kenarına koyuyorum. Randevumdaki kişiye gülümserken ve duygularımı kontrol altına almaya çalışırken, içimde kızgın yağ gibi bir hayal kırıklığı yayılıyor.

"Yakınlarda mı oturuyorsunuz?" diye ağzımdan geçiriyorum, sohbet başlatmaya çalışırken. Hemen anlıyorum ki, konuyu karıştırmışım.

Malik'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra şaşkınlığını gizleyip başını salladı. "Aslında değil. Biraz daha batıdayım."

"Doğru. Evet, Coal Harbour'dayım."

"O zaman bana çok uzak değil. Güzel bir bölge. Hem Finn'den hem de amcamdan senin hakkında övgüler duydum ve onlara şüpheyi yaklaştığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni etkiledin, Aubrey."

"Etkilemek için yaşıyorum," diyorum, elimi yavaşça onun elinin altından çekip saçımı düzeltiyormuş gibi yaparken garip bir şekilde gülerek. "Sen de hiç fena değilsin. Sanırım bunu sürekli duyuyorsundur."

Sırıttı ve gerçekten de bunu çok iyi başardı. "Bu oldukça iyimser bir varsayım. Mütevazı kalıp, bunu sadece bir iki kez duyduğumu söyleyeceğim."

Garson yanıma gelip bardağımı kaptı. Gitmeden önce onu yakalayıp bir tane daha sipariş ettim. İş gecelerinde iki içki benim sınırim, ama ikincisi içimdeki bu garip hissi dindirmezse istisna yapmak zorunda kalacağım. En azından içkiyi iyi kaldırabiliyorum.

Malik, içeceğimin yenilenmesini ve yemeğimizin gelmesini beklerken bir sonraki konuyu açıyor. Masanın altında bacağımı sallıyorum ve gülümsemem gerektiğini bildiğim bir şey söylediğinde gülümsüyorum. Zihnim milyonlarca yöne dağılıyor ve bunların hepsi Finn'in adının yazılı olduğu kapalı dosyaya yöneliyor gibi görünüyor.

Birisi martini bardağımın yanına büyük bir bardak su koydu. Garsona merakla baktım, varsayımdan biraz da rahatsız olmuştum, derken oturduğum yerden üç masa ötedeki masadan bir hareket fark ettim. Sarı saçları şimdi karmakarışık, tepesi sanki en son baktığımdan beri defalarca çekştirilmiş gibi dik duruyordu.

Söz konusu saçın sahibi bana doğru döndü ve suya, sonra da sessiz, kaşlarını çatmış bir şekilde bana baktığında donakaldım. İçimdeki ateş yükseldi, hayal kırıklığım öfkeye dönüştü. Masadan uzaklaştım ve tuvalete gitmek için izin isterken Malik'e özür dileyen bir gülümseme sundum.

Restoranın içinde olabildiğince sakın adımlarla ilerleyerek tuvalet tabelasına doğru yöneliyorum. Tenim yanıyor, dokunulduğunda acıyor. Kaşıntılı kollarımın altında kaşınıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. *Nefes alıp veriyorum*. Finn sadece düşünceli davranıyor. Kötü niyetli değildi. Şu anki karmakarışık duygularım böyle konuşuyor.

Yine de, bu uyarıya rağmen, onu hâlâ boğmak istiyorum.

Ve tuvaletin ahşap kapısını iterek açtığım ve kapı arkamdan bir daha kapanmadığı an, fırsatı yakalayacağımı biliyorum.

Aubrey

Aynada onun şaşkın yansımasını GÖRÜYORUM ve hızla arkamı dönüyorum, derin bir nefes alarak ciğerlerim üç katına çıkıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, ses tonundaki alaycı tavır beni kışkırtmaktan başka bir işe yaramıyor.

Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım. "Ah, bilmiyorum. Susuz kalmış gibi görünmüyor muyum acaba?"

"Düşünceli davranıyordum. Bu olağanüstü randevuda ayık olmak istemiyor musun? Hatırlamak isteyeceğini varsaydım."

Bu kasma beklediğimden daha çok canımı yakıyor.

Cevap vermek yerine, topuklarımın üzerinde döndüm ve en uzaktaki lavaboya doğru yürüdüm. Musluktan soğuk su fışkırdı ve ellerimi suyun altına sokarak soğukluğun içime işlemesine izin verdim. Finn izlerken kıpırdamadı, ama bakışları da geri çekilmedi. Aynaya bakarken, ne kadar sinirli olduğumdan nefret ederken, bakışları üzerimde ağır bir şekilde kaldı, beni dürttü ve yokladı.

"Banyoya kadar peşimden gelmene gerek yoktu!" diye çıktım, tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kırptırarak yansımasına dik dik baktım. "Ve su tüketimimi de kontrol etmene gerek yok. İlk randevuda sarhoş olmamak için gereken önlemleri alabilen yetişkin bir kadını. Hele ki bu sefer işler yolunda gidiyorsa."

"İşlerin ne kadar iyi gittiğini bana söylemenize gerek yok. Bunu kendim görebiliyorum."

Parmaklarım yanmaya başlasa bile, buz gibi sudan çıkarmaya cesaret edemiyorum. "Öyleyse neden karışıyorsun? Müdahale etmen için hiçbir işaret vermedim."

"Ben senin en iyi arkadaşınım Aubrey. Sadece senin iyiliğini düşünüyordum!"

Sakinliğini kaybediyor. Bir an için, çenesindeki kasların kasıldığını ve canlı mavi gözlerinin köşelerinin kararıp daraldığını izliyorum. Dilinin bir anlık hareketi dudaklarında beliriyor, sonra tekrar kayboluyor. Kalçalarım kadar sertçe tezgaha yaslanıyorum.

Gözünü kırpıştırarak, sahte bir rahatlık olduğunu bildiğim bir şekilde omuzlarını geriye çekti. Parmak uçları endişeyle saçlarını karıştırdı ve o dağınık tutamlar düştükleri yerden tekrar yukarı kalkarak, daha önce fark ettiğim saç stilini yeniden oluşturdu. Ellerimi lavabodan hızla çekerken birden bire gerçeği anladım.

"Pekala, yeter artık," diye zorla söylüyorum midem bulanırken.

Gülüşü kısa ve mizahsızdır. "Söylemesi kolay, yapması zor."

"Hayır, değil. Bu bir randevu, Finn! Hatta gayet iyi gidiyor. Çok uzun zamandır ilk defa onu kovmadım ya da davranışlarından tiksindenmedim. Bu çok iyi bir şey!"

"Evet, bu harika Aubrey. Ama yine de sana göz kulak olmaya devam edeceğim."

Kollarını kavuşturuyor ve öfkem, gömleğinin gerilmiş kollarına odaklandığımda parmaklarımdaki suyu buhara çevirebilir. Hareketle birlikte pazuları geriliyor ve kahkahamı zamanında yutamıyorum. İçimden patlayarak çıktığında acımasızca oluyor. Başımı geriye atıp benekli tavana bakıyorum. Bacaklarımın arasında biriken nem benimle alay ediyor, kendimden nefret etme duygumu körüklüyor.

"Ne?" Ayakkabıları yerde gıcırdadı. "Ciddi söylüyorum."

Ondan yüzümü çevirip ıslak parmaklarımla kağıt havlu tutacağını çekıştirmeye başladım. "Belki de eve gitmen daha iyi olur."

"Neden?"

"Çocuk bakıcısına ihtiyacım yok. İkimiz de bunun güzel bir buluşma olacağını varsayabiliriz."

Dişlerinin arasından nefesini tuttuğunu duydum. "Peki, ne olmuş yani? Onunla eve gitmeyi planladığın için mi beni burada istemiyorsun?"

Sert bir çekişle bir parça kağıt havlu koparıp yumruğumda buruşturuyorum. Kafamın arkasındaki uyarıcı ses, geri alamayacağım hiçbir şey söylememem gerektiğini söylüyor, ama bu ses gürleyen bir acılıkla gölgeleniyor. Sorusundan dolayı kırılmak istemiyorum, ama kırılıyorum ve bundan nefret ediyorum. Son bir haftadır düşündüklerimin ve hissettiklerimin çoğundan, özellikle de bu geceden nefret ediyorum, çünkü hiçbirini aklımda tutamıyorum.

Bende olup biten her şey sağlıklı değil. Doğru değil. Bu duygular - ya da her neyse- bana ait olmamalı.

Neden burada olduklarını bilmiyorum, birdenbire beni her zaman platonik bir baloncuk içinde tuttuğum adama daha da yaklaştırıyorlar. Sebebi bile önemli değil. Önemli olan, yirmi yıllık dostluğumuzu tehlikeye atacak bir şey yapmadan önce ortadan kaybolmaları gerekiyor. Onu kaybedersem kendimle yaşayamam.

"Belki. Açıkçası sakıncası olmazdı," diye belirtiyorum son derece sakın bir şekilde.

Finn elini ensesine götürerek ovuşturdu ve yapmacık bir şekilde güldü. "Teşekkürünüzü şimdi mi beklemeliyim, yoksa sabah mı?"

"Eve git, Finn."

"Bunu aceleye getirmenize gerek yok," diyor, bir adım daha yaklaşıp banyo kapısını işaret ederek. "Eğer dışarı çıkıp bu randevuyu bitirmek sizi mutlu edecekse, tamam. Ama sadece galaya bir eř bulmanız gerektiği için hiçbir şeye acele etmenize gerek yok. Lütfen onunla eve gitmeyin."

Görünmez bir elin ağırlığı altında boğazım sıkışıyor. Duruşu gevşediğinde ve o somurtkan ifade düz, boş bir çizgiye dönüştüğünde ona neredeyse bakamıyorum. Yumruğumu gevşetip elimdeki kağıt havluyu çöpe attığımda iğrenç geliyor.

Bana bağırmasını tercih ederim. Bana umursamazca bakmaktansa, *sanki ben ona bakıyormuşum gibi bakmaktan başka her şeyi yapmasını tercih ederim.*

Yanakları kızarmıştı ve tekrar doğrulduğunda irkilmemi zorlukla gizledim. "Boş ver. Bunu söylememeliydim. Zaten burada olmak için çok yorgunumdur herhalde. Eve vardığında haber ver de endişelenmeyeyim."

"Teşekkür ederim," diye kekeledim, yutkunarak.

Zoraki bir kahkaha atıyor, bu da beni irkiltti. "Evet, rica ederim."

Karnımdaki sızı şiddetleniyor ve acıyı dindirmek umuduyla elimi karnıma bastırıyorum. İşe yaramıyor. Aksine, baskı acıyı on kat daha kötüleştiriyor. Finn bana bir daha bakmadan kapıyı açıp dışarı çıkıyor.

Bu sefer kapı geriye doğru açıldığında, kafamı sarsan bir gürültüyle kapandı.

" Sizi kapıya kadar götürmemi istemediğinizden emin misiniz? Ya da araba yoluna çıkabilirim? Hava oldukça karanlık."

"Hayır." Bunu düşünmeme bile gerek yok. "İyiym. Yine de beni götürdüğünüz için teşekkür ederim. Sıkıcı bir Uber'den çok daha iyiydi."

Malik bana hafifçe gülümsedi, başını salladı ve elini kolumda gezdirdi; nazik dokunuşu, midemin milyonuncu kez alt üst olmasına yetecek kadar uzun sürdü. Masumdu ve eminim çoğu kadın için romantik bile olurdu. Bir yıl önce, bu gece yaptığı her şey için ben de aynı şeyi hissederdim.

İlk buluşma için, itiraf etmeliyim ki... mükemmeldi.

Sadece ilgili ve nazik olmakla kalmadı, aynı zamanda benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Konuştuğumuz her konu veya paylaştığım her bilgi kırıntısından sonra, inanılmaz derecede duyarlı ve düşünceli bir şekilde araya giriyordu. Ve kısa sessizlik anlarında, sanki benden bir şey söylemem bekleniyormuş gibi hissetmedim hiç. Daha fazla el ele tutuşmamı istemedi veya ikinci martiniyi masada sıcak ve dokunulmamış halde bıraktığımda farklı bir şey sipariş etmemi önermedi.

Bu gece, Malik'le geçirilecek uzun bir geceler listesinin ilk gecesi olabilirdi.

Kolay sohbet ve romantik davranışlara rağmen, her şey yanıltı. Mükemmelliğin bir gölgesiydi ama midemi o kadar çok düğümledi ki görmezden gelemedim.

Onun teklifini kabul etmek yerine eve taksiyle gitmeliydim. Ve restoranın dışında belki tekrar normal hissedebileceğim umuduna kapıldıktan sonra, sorduğunda ona adresimi söylemeliydim.

Olmam gereken son yer Finn'in evi, ama bu, park ettiğimiz karanlık kaldırımın, onun garajından ilk çıktığımda üzerinden geçtiğim kaldırım olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Kapalı garajının önünde park etmiş olan onun SUV'si ve ön bahçesine yayılan karanlığın sorumlusu da onun yanmış veranda lambası.

Onun çoktan yatağa gittiğine inanmayı reddediyorum. Gitmiş olsa bile hiçbir şey değişmezdi zaten. Tartışmamızdan sonra ona söylemem gereken binlerce şeyle kafam çok karışık. Nadiren kavga ederiz, bu yüzden kavga ettiğimizde beni mahvediyor. Sorunlarımız büyüyüp çoğalmadan önce her şeyi düzeltmekten başka bir şey düşünemiyorum.

O her zaman benim için en önemli kişi oldu ve bu hem korkutucu hem de güven verici.

"Eğer eminseniz," diyor Malik elini kucağına götürerek. "Finn'den numaramı alıp almadığınızı sormam çok mu ileri gitmek olur? Almadıysanız, içeri girmeden önce size verebilirim. İlgilenmiyorsanız da sorun değil. Tekrar görüşmeyi çok istesem de, hiçbir baskı yok."

Derin bir nefes alıp onun dostça bakışlarıyla karşılaşıyorum. O uğursuz yanlışlık hissinin kıpırtısı, burada oturduğumuz süre içinde katlanmış gibi görünüyor. Elbisemin dantelli kolunu çekip dudaklarımı aşağı değil yukarı doğru kıvrık tutmaya çalışıyorum.

"Gerçekten harika bir adamsın Malik. Umarım bunun farkındasındır. Son zamanlarda çıktığım tüm randevular arasında, bu açık ara en iyisiydi."

"Bir 'ama' seziyorum." Gülümsüyor, ama bu gece bolca gördüğüm aynı gülümseme değil.

Aklım kalbime hükmediyor ve hiçbir şeyi iyice düşünmeden çok hızlı konuşuyorum. "Ama yok. Numaranı hemen alacağım."

Yüzündeki ani rahatlama ifadesi, suçluluk duygumu en ufak bir şekilde bile hafifletmiyor. Kendinden emin bir şekilde ellerini kullanarak, titreyerek uzattığım telefonumu alıyor. İşini bitirince, telefonu geri alıyorum ve neredeyse arabasından fırlayarak

çıkiyorum. Açık kapının kenarına sıkıca tutunarak eğiliyorum, ta ki ona bakabilene kadar.

"Bu akşam için tekrar teşekkür ederim. Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sen de, Aubrey. İyi geceler."

Üzerimde aç kargalar sürüsü gibi dönüp duran o garip gerilim, kapıyı kapatıp Finn'in evine doğru döndüğüm anda kayboluyor. Şimdi ise bambaşka bir his beni sarıyor. Sinirlerim sırtımda buz gibi bir çizgi çekiyor, kaldırımda ve araba yolundan geçerken dengesiz adımlar atarken titriyorum.

Kalbim kulaklarımda düzensiz bir ritimle gümbür gümbür atıyor ve yaklaştıkça bu gümbürtü daha da artıyor gibi görünüyor. Sevdiğim beyaz tuğlalar, her zamanki kadar davetkar değil. Ön pencereden içeri giren sıcak ışık olmadan, siyah kapının önünde durup altın kapı tokmağına baktığımda veranda soğuk ve ürkütücü geliyor.

İstemsizce hareket ettiriyorum, elimdeki soğuk ağırlığa odaklanıyorum. Tekrar tekrar kapı tokmağını kapıya götürüp gece havasını içime çekiyorum. Ciğerlerim hiçbirini kabul etmiyor, bunun yerine yanmaya devam ediyorum.

"Aubrey?"

Kalbim burkuluyor. Sesini duyunca öne doğru fırlıyor, sonra tam önümde duran bedeni görünce göğüs kafesime çarpıyor. Çıplak, terli göğsüne bakarken acı dolu, keskin bir nefes alışımı gizleyemiyorum. Karnının derin kıvrımları ve geniş, kıvrımlı omuzlarının üzerindeki kaygan, pürüzsüz ten. Seyrek sarı saçlar gözlerimi karın kaslarının arasındaki boşluğa ve ince spor şortunun altında V şeklinde biten ikiz çizgilere doğru yönlendiriyor; şort, sert bir hareketle kayıp düşecekmiş gibi kalçalarından sarkıyor.

Yutkunuyorum ve başımı geriye doğru eğerek bakışlarımı yukarıya çeviriyorum. Beni harekete geçiren şey, o güzel, tanıdık gözlerdeki anlık endişe. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor, sadece onlara yaklaşmak istiyorum. İstesem de başaramam.

Hava durgunlaşıyor ve sonra beni öne doğru yönlendiriyor, ben de elimi göğsüne koyup onu içeri itiyorum. İleri doğru ilerlerken ve dokunuşumu boynuna doğru kaydırırken sendeliyor. Başını aşağı çekiyorum, dudaklarına bakarken, tenimde yayılan boş bir nefese dönüşen kelimeler için dudaklarını aralıyor. Hareketlerinde hiçbir

tereddüt yok. Kalçasını avuçlayıp beklerken hiçbir direnç yok, bedenlerimiz çok, çok yakın...

"Sadece bir kere," diye fısıldadım ikimize de uyarı olarak.

Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor.

İlerlemeye devam ediyorum.

Çenesini hafifçe aşağı indiriyor.

Ve onu öpüyorum.

Finn

NIHAYET .

Aubrey'nin dudaklarının yumuşak, meraklı dokunuşunu hissederken kafamda yankılanan tek düşünce bu. Bir an için kıpırdamıyorum. Zihnim çok meşgul, çok dalgın; ne yapmam gerektiği konusunda bana yol göstermiyor.

İşte burada, bana o kadar yakın ki, heyecandan ama aynı zamanda dehşetten kalbimin göğüs kafesime çarpışını hissedebileceğine eminim. Parfümü beni sarıyor ve burnumdan içeri çekiyorum, hafifçe titriyorum.

Gözleri sıkıca kapalı, ona nasıl baktığımın farkında değil. Ya da belki de ne kadar şaşkın olduğumu hissedebiliyor. Dudaklarımız birbirine yapışık kaldığı her saniye, bilinmezliğin derinliklerine daha da batıyorum. Karanlık su omuzlarımın üzerinden akıyor, beni yüzeyin altına dalmaya ve orada neyin beklediğini görmeye davet ediyor.

Dokunduğu yerlerde sıcaklık dalgalanıyor, parmakları kalçamı ve boynumu yakıyor. Daha da sertleşip bana inanılmaz derecede yaklaştıkça, tenimin derinliklerinde bir zonklama hissediyorum. Göğsü benimkine sürtünüyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Yanaklarındaki pembelik daha da koyulaşıyor, kirpikleri titriyor.

Birdenbire hareket etmeye başladım.

Aubrey'nin dudakları, ince ve dar elbisesinin kumaşını avuçlarımın arasına alıp belini kavradığımda ağzımın kenarına doğru kaydılar. Şaşkın ve hafif bir ses çıkardı ağzından, ben de onu, onun beni öptüğünden

daha sıkı bir şekilde öptüm. Merak duygusu içimi kapladı ve anlık tatminle karışarak, ön kapıyı kapatıp onu kapıya yaslamama neden olan bir şey yarattı.

O kadar yumuşak ki. Sıcak, kadifemsi ve benim seviyemin çok üstünde. Kalçasının kıvrımını hissediyorum ve boğazımda takılı kalan inlemeyi bastırmak için nefes almaya çalışıyorum. Vücudu duvardan uzaklaşıyor ve her santimi bana bastırarak beynimi kısa devre yaptırıyor. Daha fazlasını istiyorum ve kahretsin, istememeliyim. Ona böyle dokunmak, öpmek ve tatmak benim hakkım değil... beni durdurmak için hiçbir şey yapmasa bile.

Hayır, geri çekilmiyor.

Islak saçlarımın arasından geçen parmakları, beni kendine doğru çekerken kıvrılıyor ve çekiştiriyor. Ona izin veriyorum, henüz işim bitmedi. Henüz değil. Sonuçları umursamıyorum.

Parmaklarımın uçları ipeksi yumuşaklıktaki boğazının boyunca yukarı doğru tırmanırken, çenesini kavrayıp başını geriye doğru hafifçe eğiyorum ki öpüşmemizi derinleştirebileyim. Dokunuşlarımın altında bir sıcaklık yükseliyor. Dilimi alt dudağının boyunca gezdiriyorum ve dudak parlaticısının kalıntılarını ilk kez tadıyorum.

Ağzım yapay çileklerle doluyor ve bu tatlılığa karşı gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Çok masumca. Bu, beni parça parça ayırmaya çalışıyormuş gibi öpen, sivri dilli, inatçı kadınla tam bir tezat oluşturuyor.

Başparmağımla çenesinin ortasındaki çukuru takip edip elimi beline doğru yukarı doğru kaydırıyorum. Avucumu öyle bir dolduruyor ki başım dönüyor. Yuvarlak hatları ve ipeksi teniyle bir rüya gibi. Spor kariyeriyle şekillenmiş bedenim ona karşı çok sıkı, ama birlikte... birbirimize uyuyoruz.

Penisimin sertleşmiş ve acıyan bir şekilde şortumun ön kısmına rahatsız edici bir şekilde baskı yaptığını hissediyorum. Ona batmaması için kendimi yeterince geri tutuyorum ama içimden geçen şehvet dinmiyor. Aksine, her şeyin değişmekte olduğunu hatırlatıyor bana. Suçluluk duygusu beni uzaklaştırmaya çalışıyor ama hareket edemiyorum. İleriye doğru gitmekten başka hiçbir yöne gidemiyorum.

Kalçamdaki parmaklar daha da derine, umutsuzca batıyor ve ben inliyorum. Çok yüksek bir ses, ikimiz de duymamış gibi yapamayacak kadar yüksek. Zaten şu an umurumda da değil sanırım. Tek bildiğim, bunu tekrar yapmamı istemem. Ellerin üzerinde kalması, burnumda kokusunun dolması ve sıcaklığının benimkiyle savaşması için neredeyse her şeyi yaparım.

Saçının tepesi duvara değiyor ve ben ona daha da yaklaşıyorum, bedenlerimiz tamamen hizalanıyor. Belimizin sıkı teması beni alev alev yakıyor. Gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar parlıyor ve öne doğru sıçrayarak sertleşmiş uzantımı bacaklarının arasındaki gerilmiş kumaşa bastırıyorum.

Belini bıraktım ve ona gerekenden fazla dokunmadan önce elimi başının yanındaki duvara bastırdım. Dilimi şişmiş alt dudağının üzerinde bir kez daha gezdirirken göğsüm kabardı, sonra geri çekildim. Yutkunmadan önce alçak, hoşnutsuz bir ses çıkardı, gözlerini kapalı tutarken ben ona bakmaya devam ettim.

Bu kadar yakından her şeyi görebiliyorum. Her gözenek ve çil, şakaklarındaki bir türlü evcilleştiremediği ince tüyler ve sol gözündeki diğerlerinden biraz daha açık renkli kirpik kümesi. Alnımı onun alnına yaslayıp zihnindeki bulanıklığı gidermek için derin bir nefes alıyorum.

Ama imkansız. Özellikle de hâlâ yüzü elimde, penisim de vücuduna yaslanmışken. Önceki kafa karışıklığım geçmedi. Aniden ortaya çıkışı yeterince şaşırtıcıydı, ama buna hazır değildim.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye hırıltılı bir sesle sordum, kendi sesimi neredeyse tanıyamıyordum.

Yüzünü buruşturdu, gözlerini eskisinden daha sıkı kapattı. Etrafımızdaki sessizlik beni kemirmeye başladı. Tenim rahatsızlıktan kaşınıyordu. Bastırmaya çalıştığım suçluluk duygusu yeniden ortaya çıktı ve şimdi daha güçsüzdüm. Yaptıklarına daha az güveniyordum.

"Aubrey?"

Parmaklarını saçlarımdan ayırıp elini indiriyor. Eli aramızda kalıyor, gözlerini açıp dokunduğumuz yere bakarken tırnakları göğsüme hafifçe değiyor. Başparmağım ve işaret parmağım arasına çenesini alıp kaldırıyorum, bakışlarını bana dikmeye zorluyorum.

Beni bekleyen o tarifsiz panik beni irkiltti.

O daha bir şey söyleyemeden onu bıraktım ve iki adım geri çekildim. Hala kapıya yapışık duruyordu ve aramızdaki gerilim azalırken, az önce olanların tüm şiddetiyle yüzleştim. Buz gibi su sırtımdan aşağı aktı, kanımı dondurdu.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı, zaten çoktan kendi etrafında dönmeye başlamıştı.

Panik boğazımı düğümleyip tek bir kelimeyi söylememe neden oldu: "Bekle."

Kapı koluna elini koyarak duraksıyor. Kaslarımdaki gerginlik apaçık ortada, ama onun hala ne kadar pembe olduğu da öyle. Başından ayak parmaklarına kadar, az önce hissettiğim şeyin tek taraflı olmadığını görebiliyorum. En azından tamamen değil. Geldiğinde olmayan bir titreme var dizlerinde ve ne kadar yanlış olsa da, rahatladım.

"En azından seni eve bırakmama izin ver."

Omuzları öne doğru düştü. "Lütfen yapmayın. Uber çağıracağım. Bunu daha önce yapmalıydım."

"Daha önce mi?" diye soruyorum, birkaç santimlik bir hareketlenmenin farkında olmadan.

Kıskançlık. Göğsüme öfkeli bir yumruk gibi vuran şey bu.

Onun randevusunu izlerken ve dinlerken hissettiğim duygu aynıydı. Cevaplarındaki gerçek coşku ve sorularındaki merak. Sessizliği doldurmak için sormamıştı bunları ve bu beni derinden etkiledi.

Sonra el ele tutuşma olayı yaşandı.

Dilimi dişlerime bastırıp sert bir nefes verdim. Beni rahatsız etmemeliydi. Onun için Malik'i ben seçmiştim ve bu gece onun için istediğim her şey olmuştu. Yine de, tam bir ahmak olmasını tercih ederdim. O zaman Aubrey benimle eve giderdi ve son iki saati spor salonunda kendimi uyuşturup, ne yapıyor olabileceklerini düşünerek geçirmek zorunda kalmazdım. Kapıyı açıp onu gördüğümde hormon ve adrenalinle dolup taşmazdım.

Şu anda burada olmazdık.

Aubrey nefes nefese, "Daha önce Malik'ten buraya arabayla gelmesini rica etmiştim. Eve gitmek *daha akıllıca* olurdu..." diyor.

"Sağ."

"Onlar gelene kadar araba yolunda bekleyeceğim."

"Uber kullanma Aubrey. Ben araba kullanabilirim," diye ısrarla karşı çıkıyorum.

Kapıyı açarken başını salladı, kısa, gevşek siyah saç tutamları savruldu. "Lütfen, yapmayın. Şu an gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bu, hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil."

Bu korkunç, acınası bir yalan.

"İyi geceler, Finn."

"Ciddi söylüyorum. Sanki hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz," diye aceleyle ve çaresizce söyledim.

Topuklarının üzerinde dönerken yüzü buruştu ve hırıltılı bir sesle, "İşte bunu yapıyorum," dedi.

"Pekala." Başımı salladım, bir adım öne doğru sendeledim. Gözleri hareketi takip etti, mavi gözlerindeki panik yeniden yoğunlaştı. Çok derinden yaraladı. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Hiçbiri olmamalıydı. Ne su olayı, ne de tuvaletteki kavgamız—"

"Lütfen durun. Bu benim hatam. Bütün bunlar. Gitmem gerekiyor."

Bu sefer kapıdan hızla geçip verandadaki basamaklardan aşağı koştu. Ona yer açmaya çalışarak peşinden gittim ama imkansız olduğunu fark ettim. Onun gidişini izlemek her zaman bir şekilde yanlış hissettirdi. O kadar uzun zamandır en iyi arkadaşız ki, hayatımdaki tek sabit unsur haline geldi. Zihnimdeki güven veren ses ve her türlü korkutucu ortamda tanıdık bir dokunuş. Aynı şehirde olsak bile onu özlüyorum ve o benim yanımda kanepede oturup zencefilli biftek yiyip şarap içmek yerine, sadece birkaç dakika uzaklıktaki o şık dairesinde oluyor.

Her vedalaşmamızda içimin bir parçası acıyor ve keşke her gün, bütün gün yanımda kalabilseydi diye düşünüyorum. Çocukluğumuzdan beri böyle.

Ama şu an göğsümde hissettiğim bu kemirici acı farklı. Ham, öfkeli ve çılgınca. Nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum. Ve o benden ne kadar uzaklaşırsa, durum o kadar kötüleşiyor.

Kırık veranda lambası, gölgelerin arasına karışmasına olanak tanıyor; uzun araba yolundan hızla aşağı doğru ilerliyor. Uzanıp

korkuluğu kavradım, parmak boğumlarım yanana kadar sıktım. Omuzumdaki gerginlik zonklıyor, sonra kendimi gevşetmeye zorlayıp, kaldırıma yaklaşırken yavaşlamasını, telefon ekranının etrafındaki geceyi aydınlatmasını izledim.

Yüzünü göremiyor olmaktan nefret ediyorum. Bu hatırlatma göğsümdeki acıyı daha da şiddetlendiriyor. Yine de sessizce izleyerek acıya teslim oluyorum. Dakikalar geçiyor ama en ufak bir kıpırdama bile göstermiyorum. Farlar sokağı aydınlatana kadar, sanki hâlâ burada olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi eve dört kez bakmış oluyor. Yüz ifadesini göremiyorum, benim kadar perişan olup olmadığını ya da korktuğum kadar gerçekten mahvolmuş olup olmadığımı öğrenemiyorum.

O siyah arabanın arka koltuğunu açıp içeri girerken geriye sadece acı ve pişmanlık kaldı. Araba yavaşça uzaklaştı, boş sokakta sessizce ilerledi. Bu gece geri dönmeyeceğini bilerek verandada oyalandım. Yine de bekledim. Belki de gerçekten hissettiğim kadar çaresizdim, çünkü sonunda arkamı dönüp içeri girdiğimde, saate bir bakışım bana bir saattir orada beklediğimi gösterdi.

Altmış dakika süren ağır bir sessizlik ve binlerce yeni cevapsız soru.

Normalde yapmam gerektiği gibi yatağa gitmiyorum. Onun yerine spor salonuna gidiyorum. Ağırlıklarım, o geldiğinde uzandığım sehpanın üzerindeki barda duruyor, bu yüzden oradan başlıyorum.

Tekrar tekrar ağırlık kaldırıyorum ve bu gece burada olanları düşünemeyecek kadar yorgun düşene kadar durmuyorum.

Aubrey

"ZOR BİR HAFTA SONU MU GEÇİRDİN?"

Ofis koltuğuma yaslanıp bacaklarımı çaprazladım ve Spencer'ın mokasen ayakkabılarının altındaki zemine lazer ışınları gibi bakışlar fırlattım. Sesi, Cuma gecesinden sonra geriye kalan son sinirimi de tahriş ediyordu.

"Eğer arkana dönüp beni yalnız bırakmazsan, bugün senin için çok daha zor geçecek."

"Eyvah. Bugün çok sinirlisin," diye ısrar ediyor, tam da istediğimin tersini yaparak.

Akıllıca davranmak yerine, sinsice öne doğru eğildi ve ofisimdeki havayı aşırı pahalı Burberry kolonyasıyla zehirledi. Dudaklarımı büzdüm ve bitkin bir halde sandalyeme yığıldım. Öğleden sonra olmasına rağmen, sanki günlerdir buradaymışım gibi hissediyorum. İş yüküm, geldiğim andan itibaren azalmadı ve ayrıldığımda da azalmayacağının farkındayım. Bütün gün dalgındım, düşüncelerim bin farklı konuya dağılmıştı.

"Ne istiyorsun, Spencer?" diye sordum isteksizce.

"Hiç ısınıyor musun yoksa sürekli donmuş halde mi kalıyorsun?"

Sandalyemi öne doğru iterek kollarımı masaya bıraktım ve klavyemdeki boşluk tuşuna tırnaklarımla vurdum. "Eğer kıcına bir buz sarkıtı sokmamı istersen, sadece söylemen yeterli."

Gözleri yapmacık gülümsememe takıldı ve sertleşti. "Walsh v Walsh davasıyla ilgili son gelişmeleri öğrenmek istiyorum."

"HAYIR."

"Seçeneğin yok. Victor soruyor."

"Eğer bu yalan değilse, Rowena'ya sorabilir. Ben Victor'a hesap vermek zorunda değilim."

"Bütün yönetici ortaklara hesap vermek zorundayız," diye tısladı, kollarını her daim yeşil olan takım elbise ceketinin üzerinde kavuşturarak. "Seçme şansınız yok."

"Bu bilgiyi daha sonra Victor'a ileteceğinizden çok şüphe duyduğumda bunu yaparım. Eğer gerçekten bir güncelleme almakla ilgileniyorsa, bu gece ayrılmadan önce ona bir e-posta göndereceğim."

"Bir şey mi saklıyorsun? Eğer onun bilmesini istediğinden daha fazla şey saklıyorsan, belki de şöyle yapsam daha iyi olur—"

"Kripto para birimlerinin açıklanmasını zorunlu kılacak önerge taslağımı hazırlıyorum," diyerek onu susturdum.

Tepkisini beklemeden, masamın üzerinden uzanıp önünde Walsh V Walsh etiketi basılı sarı klasörü aldım ve açtım. Tekrar yukarı baktığımda, kaşları kalkık, boş boş bana bakıyordu.

"Gerçekten bunu mu yapacaksınız?"

"Açıkça."

Gülüşü alaycı bir tonda. "Hırslısın. Hakimler böylesine saçma sapan soruları sevmez."

"Neyse ki bu bir 'balık avı' değil. Bu, onun beyanındaki beş tutarsızlığa verilen bir yanıt. Bunların arasında Alberta'da kayıtlı bir şirkete yapılan 430.000 dolarlık bir transfer de var."

Gözlerini bir kez kırıyor. Sadece o tek seferlik. Onun bu şaşkınlığının o muhteşem görüntüsünden inanılmaz bir zevk alıyorum.

"Dosyada bunu görmedim."

"Hayır," dedim kibirli bir şekilde. "Yapmadın."

Kollarını indirerek ofisim içine doğru yavaşça ilerledi. Masamın kenarında durup dosya klasörüne baktığında ona baktım.

"Bakın, sadece ihtiyatlı olmanızı öneriyorum çünkü Rowena aşırıya kaçılmasından hoşlanmayacaktır. Kripto para birimi açıklama talepleri karmaşık hale gelebilir."

"Pekâlâ, o halde defol git. Sahte endişene ihtiyacım yok. Müvekkilimizin, ortalama bir yargıçtan daha iyi 'erkek egemen teknoloji'yi anladığını sanarak varlıklarını gizleyebileceğini düşünen bir adam tarafından ezilmesine izin vermeyeceğim," diye çıkıştım.

Ağzını sıkıca kapattı ve neredeyse yüzündeki küçümsemeyi hissedebiliyordum. "Bunu Rowena'ya danıştın mı?"

"Evet," diye ustaca yalan söylüyorum.

Teknik olarak, birkaç saat içinde ona göstereceğim. Ona bunu söyleyip, kazanma şansımı artıracak bir hareket geliştirirken omzumun üzerinden izlemeye çalışmasına izin verecek değilim.

"Pekala. Eğer incelememi istiyorsanız—"

"Hayır, istemiyorum. Şimdi gidebilirsin," diyerek ona yapmacık bir gülümseme sundum.

Gözlerini dik dik dik bakar. "Aubrey—"

"Rowena taslağı okuyup onayladıktan sonra dağıtacağım. Hepsi bu kadarsa, lütfen son kez söylüyorum, ofisimden çıkın."

Dosyayı alıp yerine koyduktan sonra başka bir dosyaya uzanarak onu görevden aldım. Bir an için ofisim yeniden huzurlu bir sessizliğe büründü.

Sonra da her şeyi mahvetti.

"İş yükünüz altında ezilmemeye çalışın. Sizin gibi *potansiyele* sahip birinin tökezlemesi yazık olurdu," diye şarkı söylüyor, sesindeki kendini beğenmişlik pekmez kadar yoğun.

Başımı yana eğip, kısık gözlerle onu süzdüm. "Endişem şu ki, bana ayak uydurmaya çalışırken kendini çok yoracaksın, Spencer." Yavaş yavaş, boş sırtışının kayboluşunu izledim. "Çıkarken kapıyı kapat."

Kapı sertçe kapanıyor ama yine de alıyorum. O gider gitmez bilgisayar faresini kapıp ekranım tekrar açılana kadar sallıyorum. Taslağı açtığımda boş sayfaya bakakalıyorum.

Bütün gün başlatmaya çalıştım ama başaramadım. Spencer'ın ziyareti de işleri hiç kolaylaştırmadı. Beni biraz daha küçük düşürücü bir düşünceyle doldurmaktan başka, başlamaya hiç hevesli değilim. İşimi seviyorum ve bu davayı dilekçemle halledeceğimi biliyorum, yine de işte buradayım, telefonumu almak için bunu bir kez daha göz ardı ediyorum.

Finn'den mesaj gelmemesi çok zor geliyor. Cumartesi günü bütün gün içimi kemirdi ve pazar günü, gönderilmemiş özür mesajları ve sosyal medya yenilemeleriyle utanç verici bir görüntü sergiledim. Evinden sanki duvarlar beni yutacakmış gibi kaçıktan sonra bana biraz alan tanıyor, ama ben bunu istemiyorum.

Yine de, ben de iletişime geçmek için adımlar atmadım. Yazdığım tüm mesajlar, yazmayı bitirdiğim anda siliniyor. Bende bir sorun var ama bunu dile getirmekten çok korkuyorum.

Bu yüzden, randevudan önce bana gönderdiği mesaja bakmaya devam ediyorum ve bir başkasının gelip tüm sorunlarımızı çözmesini diliyorum.

Peki bu ne olabilir ki? Bu durumu düzeltecek ne söyleyebilir ki?

Eğer bana öpüşmeyi sevmediğini söyleseydi, rahatlamış değil, yıkılmış olurum. Ve eğer tekrar yapmak istediğini söyleseydi... Bunun için bir cevabım yok. En azından ona söylemeye hazır olduğum bir cevap yok.

Öpüşmemizin hayatımda yaşadığım en iyi öpüşme olduğunu kendime bile itiraf etmekte zorlanıyorum.

Elimdeki telefon titriyor ve en üstteki isme bakarken midem alt üst oluyor. Bu hafta sonu konuştuğum tek kişi Brielle oldu. Bu akşam için yaptığımız planları unutmuşum.

Brielle: Hala içki içebilir miyiz????? Yeni FAVORİ mekanımda rezervasyonum var. Altı uygun mu? İsterseniz yediye de alabilirim. ❤️ ❤️ ❤️

İçimden bir ah çekiyorum, bunun için heyecanlanmadığıma kızıyorum. Cumartesi gecesi, Mayıs ayında, tek başıma şişeden şarap içerken ve Hallmark Noel filmi izlerken dışarı çıkmak harika bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi, o kadar emin değilim.

Ben: Hangi yer?

Cevabı anında geliyor.

Brielle: Çok güzel bir mekan. Yaletown'da birkaç hafta önce açıldı!

Doğru. Beni lansmana davet etmişti ama Ford davasıyla o kadar meşguldüm ki dışarı çıkıp içki içmeye gidecek halim yoktu. Paylaştığı fotoğraflar çok güzel görünüyordu ve mekanda televizyon olmadığı için, normal bir spor barda olduğu gibi Havoc maçını izlemek zorunda kalmayacaktım. Ya da evde yalnız olsaydım ve her zaman yaptığım gibi, ruh halim ne olursa olsun televizyonu açsaydım da sorun olmazdı.

Ben: Daha erken gitmek ister misin? Yarım gün izin alıyorum.

Ani kararım herhangi bir itirazla karşılaşmadı. Ayağa kalktım, eşyalarımı hızla topladım, çantama attım ve dışarı çıktım. Asistanım masasının arkasındaydı ve Spencer'ın ziyaretini hatırladığımda hemen ağzımdan çıkmak isteyen azarlayıcı sözleri yuttum. Bunun yerine, Rowena'ya ayrıldığımı bildirmesini ve günün geri kalanında programımı değiştirmesini söyledim.

Zaten burada hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kız arkadaşım ile içki içip, içimde beni bu kadar altüst eden her şeyi ona anlatmak daha iyi olur.

"BEKLE, ŞAKA YAPMIYORSUN HERHALDE?" diye sordu Brielle, verdiğim bilgilere karşılık olarak pembe dudakları aralanmıştı.

"Hayır."

"Olay olduktan sonra neden beni aramadın? Bunu günlerdir kendine saklıyorsun!"

Martini'min içinde uçuşan pembe simler, alışmak biraz zaman alsa da, buranın genel havasına fazlasıyla uyuyor. Pembe duvarlardan ve kareli zeminden, her bir uyumlu parıltılı kabinin üzerinde asılı çeşitli tabelalara ve çeşitli kızlara özel bardaklara kadar, burası tam bir Barbie rüyası.

Brielle'in tekila sunrise kokteyli disko topu şeklinde gümüş bir bardakta getirildi ve yemin ederim bir garsonun da süslü püslü

kovboy şapkası şeklinde bir bardak getirdiğini gördüm. Benimkinin sade pembe bir martini bardağında olması beni hayal kırıklığına uğratmalı mı, emin değilim.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda konuşmak istemedim. Çok... zor bir süreçti," diye itiraf ediyorum bardağın kenarından, kokteyli yudumlarken.

"Ama şimdi öyle mi?" Başını salladı, masanın karşısından gözlerime bakarken derin bir iç çekti. "Bir dakika. Bu konuyu konuşmaya devam etmeden önce iyi olup olmadığını sormam gerekiyor. Sen asla işten erken ayrılmazsın."

"Konsantre olamıyordum ve bilgisayar ekranına bakmaya daha fazla dayanamıyordum."

"Bu, sorumu tam olarak yanıtlamadı."

"Ne dememi istiyorsun? Aklımı mı kaçırdığımı mı? Hiç de iyi değilim Elle. Çılgın olmak istiyorum çünkü onu tekrar öpmeyi istememem gerektiğini bilsem de, gerçekten çok istiyorum. Bu çok karmaşık bir durum."

"Peki, neden onu öptün ki?" Bu soruya kaşlarımı çatarak karşılık verdim ve o da başını sallayarak ekledi: "Bunu suçluyu bulma oyununa çevirmeye çalışmıyorum. Sadece... *Belki* ondan hoşlanıyor olabileceğini düşündüm ama kendime hep romantik davrandığımı söyledim. Yani, bir erkekle en iyi arkadaş olmak neredeyse her zaman buna yol açar, değil mi? Onu o şekilde görmediğini bu kadar açıkça dile getirdiğin halde neden onu öptüğünü merak ediyorum."

Martini'mi uzun ve ihtiyaç duyduğum bir yudumda içtikten sonra bardağı yere bıraktım ama bırakmadım. "Hayır, bence tüm kız-erkek arkadaşlıkları birinin duygusal bağ kurmasına yol açmaz. Platonik ruh eşine sahip olmak, bir nedenden dolayı süregelen bir olgudur."

"Yani, sana karşı hisler beslediğini itiraf mı ediyorsun?"

"Brielle, yemin ederim ki—"

Omuzlarım öne doğru düşerken, kahkahası sözümü kesti. Saçlarım ağır ağır yamaçtan aşağı dökülerek masanın üzerine yığıldı. Saçlarımı geriye topladım ve derin bir nefes verdim, itiraf etmemem gereken bir şeyi itiraf etmeden önce bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Ama dürüst olmak gerekirse, beni gerçekten meraklandırdın. Neden onu öptün? Daha önce hiçbir tartışmanın aranızda girmesine izin vermemiştiniz ve ikimiz de biliyoruz ki, eğer oraya gitmeseydin, sabah uyandığında sorun çoktan çözülmüş olurdu. Peki, neden yaptın?"

Bu, cevaplamayı reddettiğim bir soru.

Neden evime gitmek yerine Finn'in evine gittim ki? Orada soğuk bir duş alıp bu günü geride bırakabilirdim.

Brielle bana dik dik bakıyor, merakı açık ama samimi. Bu konuları konuşabileceğim tek kişi o ve Tanrı biliyor ki işleri kolaylaştırmıyorum. Yine de o burada ve her şeyi ona birden anlatmak istiyorum.

"Çünkü bunun kendiliğinden çözülmeyeceğini biliyordum. Bu sefer değil."

Bunu yavaşça kavradı ve bir an sonra başını salladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu... *her neyse* , bu flört olayını içeren her şeyde daha da kötüleştiğini hissediyorum. İlk başta, bu aptal hızlı buluşmaları yaptığımızda oldu. Her birinde beni tam olarak neyin etkilediğini görmek için farklı erkek rollerini oynuyordu, ama sonra rol değiştirdi ve o gece ilk kez, kişiliklerinden birini boğmak istemedim. İlk başta, reddettiğim şeylerin tamamen zıttı biri olmaya çalıştığını düşündüm, ama sanırım kendisiydi. Rol yapmıyordu, sadece başkasıyla yapacağı her şeyi yapıyordu," diye sessizce geveledim, bluzumun boğazımın dibine yapıştığını hissederek. "Bana kelekler uçuşturan ilk şeydi. Sinirsel türden değil, romantik türden. İlgiydi, Brielle. Ve o bir gece her şeyi mahvetti."

"İlk defa mı?" diye sordu, dudaklarının kenarı aşağı doğru kıvrılmıştı. "Gerçekten mi? Bunca yıl sonra hiç böyle hissetmedin mi?"

O geceye kadar onunla hiç böyle bir ilişkisi olmuş muydu?

"Daha önce hissetmiş olsam bile, farkına varmamıştım."

Ve bu doğru. O kadar meşguldüm, işime o kadar odaklanmıştım ki, daha önce beni utandıran veya kendi duygularımı sorgulamama neden olan bir şey yapmış olsa bile, bunu fark edecek kadar dikkat etmemiş olurdum. Bu ilişkiye başlamamızın sebebinin işim olması, beklediğimden çok daha fazlasına açılmamı sağladı.

"Pekala. Şimdi ne yapmak istiyorsun? Aubrey, bu yaşanmamış gibi davranamazsın. Seni bu kadar üzdüyse, yapamazsın."

"Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, her kelimemde korku var.

Masayı geçip elimi tuttu. Gümüş yüzükleri parmaklarıma değdiğinde serinliği hissettim, elimi sıkıca sıktı. "Kim diyor ki sen öyle yapacaksın? O da seni öptü, değil mi?"

"Beni öpmek istemese bile, beni itip uzaklaştıracak kadar iyi bir insan değil."

"Hadi ama. Bilerek saf olmayın."

"Öyle olmaya çalışmıyorum. Ama duygularımı incitmemek için her şeyi yapacağımı da inkar edemezsin."

"Haklısın. Bence ona sadece bir öpücük vermeseydin, devam etmezdi, ki öyle bir durum söz konusu değil gibi görünüyor."

"Öksüzce öpmedim," dedim yüzüm kızararak.

Kesinlikle değil.

"Kesinlikle! Dürüst olmak gerekirse, Aubrey, bu yara bandını bir an önce çekip atmalısın. Ne kadar çabuk atlatırsan o kadar iyi olur."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

Elimi hafifçe vurarak bıraktı ve elindeki içeceği tutarak disko topu şeklindeki bardağı eline aldı. "Ona onu öpmeyi sevdiğini söyle. Böylece ya o da aynı şeyi hissettiğini söyler ya da sen yoluna devam edersin. En kötü ne olabilir ki? İkiniz de bir tesadüf olup olmadığını görmek için tekrar öpüşürsünüz ve sonra ikiniz de bir daha asla yapmak istemediğinize karar verirsiniz?"

"Bu daha çok en iyimser senaryo gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini devirdi. "Şimdi öyle diyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki onun seni öpmeyi ne kadar çok sevdiğini söylemesini istiyorsun."

"Sana hiç 'her şeyi bilen' diyen oldu mu?"

"Aslında birkaç kez."

Kıkırdayarak güldüm ve biraz doğruldum. Omuzlarımdan bir yük kalktı, ama sorunu çözdüğümü düşünmem için yeterli değildi. Keşke haklı olmasaydı, Brielle haklı.

Finn ile konuşmamız gerekiyor.

En kısa zamanda.

Finn

Takımda geçirdiğim ikinci sezondan beri beşinci inning'de oyundan ÇIKARILMADIM .

Genellikle yedi hatta sekiz inning boyunca sahada kalıyorum, sonra oyundan çıkarılıp yerime bir kapatıcı geçiyor. Ben sahada olduğumda, yedek atıcılara olan ihtiyaç giderek azalıyor ve bu başarıdan kazandığım üç lig şampiyonluğundan daha çok gurur duyuyorum. Yeteneğimle sadece bizim ligimizde değil, tüm MLB'de öne çıkıyorum, ama bu gece?

Hata yaptım.

İki home run istatistiklerimi alt üst etti ve oyunu dizlerimin arasına kafamı koyarak terk ettim. Şaşırmadım bile. En kötü yanı bu olsa gerek. Berbat oynayacağımı biliyordum ve aynen öyle yaptım.

Her vuruşta, ev sahamızı dolduran sessizliği dinledim; ardı ardına gelen vuruşlara izin verip, bir gecede geçen sezonumun ilk üç çeyreğinden daha fazla sayı yedim. Yedek kulübesine gittiğimde Roman'ın gözlerindeki endişe, bana kızgın olmasından daha kötüydü. Herkesin ne düşündüğünü biliyordum ve keşke onlara gerçeği söyleyebilseydim.

Bunun yerine, durumu omzuma bağladım ve antrenörlerden birinin omzumu gerekenden çok daha fazla esnetmesine izin verdim.

O maçtan sonra evde yatakta olmalıydım ya da Wes'i gece boyunca benimle birlikte antrenman yapmaya zorlamalıydım. İkimiz de çok yorgunduk ama yine de gelirdi. Bunu, kendime güvenim

geldikten sonra buraya gelmekten başka bir şey yapmayı planlamayacağımı bildiğim kadar iyi biliyordum.

Komşularını uyandırıp uyandırmadığını umursamadan Aubrey'nin kapısına yumruklarımı vuruyorum. Saat on biri çoktan geçti ama uyumadığını biliyorum. Benden daha iyi uyuyor olması imkansız, bu da tam bir rezalet. Geçen geceden sonra ikimiz de bunu hak ettik.

İşte bu yüzden buradayım. Düzeltmek için. Bozduğumuz *her şeyi* düzeltmek için.

Kapı ardına kadar açıldı ve kafam boşaldı, cesaretim tükendi. Dağınık bir halde olan Aubrey, önce şaşkınlıkla bana baktı, sonra ifadesi yumuşadı, yorgunluk savunmasını indirdi. Giydiği ince ipek sabahlık çok kısaydı. Çok, *çok* kısa. Üst uyluklarında toplanıyor ve göğsünün üzerinden sıkıca çekiliyordu. Kumaş, altındaki sivri uçları gizlemeye yetmiyordu. Bağcığını sıkıca bağlamıştı ama biliyordum ki hafif bir çekişle düşecekti.

Yutkunmam o kadar yüksek sesle oldu ki, aksi halde sessiz olan salonda davul sesi gibi yankılandı. Çıplak dudakları dikkatimi çekecek kadar aralandı. Onlara odaklandığımda, o tatlı çilek tadının anısı dilime çarptı. Günlerdir o kaygan dudak parlatıcısını hatırlıyorum ve hatta kaşıntıyı dindirmek için bir paket çilek almak üzere markete gitmeyi bile düşündüm.

Uzanıp kapı çerçevesini kavradım ve öne doğru eğildim, aramızdaki mesafeyi kapatmak için birdenbire çok istekliydim. Elbisesinin ön kısmını parmaklarının arasına alıp büktü. Arkasından yoğun bir oje kokusu geliyordu ve diğer eline baktığımda sol uyluğunun dışını ovuşturduğunu gördüm. Tırnakları, minik elbisesi ve boynuna doğru yükselen kızarıklıkla uyumlu, koyu, parlak kırmızı bir renkteydi.

Saçlarını başının arkasında devasa tokalarından biriyle toplamıştı. Siyah saç tutamları yüzünün yumuşak, yuvarlak hatları boyunca dökülüyordu. Yanaklarında ve gözlerinde bir gram bile makyaj yoktu, sadece ben araya girdiğimde sürmekte olduğu cilt bakım ürününden dolayı alnında bir parlaklık vardı.

Ağırlığımı kaydırıp ayak parmaklarım yerine topuklarımın üzerine bastığımda penisim zonkluyor.

"Burada ne yapıyorsun, Finn?"

Dikkatimi veriyorum, tırnaklarımı ahşap çerçeveye iyice batırıyorum. "Konuşmamız gerekiyor."

"Çok geç."

"Eğer bu sorunu çözmezsek, bütün gece uyuyamayacağım. Sanırım sen de aynı şeyi yapacaksın."

Gözlerinin altındaki mavi ton beni hem endişelendiriyor hem de onun da benimle aynı durumda olduğunu anlamamı sağlıyor. Acı çeken sadece ben değilim. Sadece ilk kırılan ben oldum.

"İçeri girmeme izin verin. Sadece birkaç dakikalığına," diye mırıldandım.

Nefesini dışarı veriyor ve bu ağır ses beni ürpertiyor. Gözleri donuk bir şekilde kenara çekiliyor, içeri girmem için yer açıyor. Kapı arkamdan kapanıyor ve sanki başka kimsenin burada bulunmadığından emin olmak istiyormuş gibi daireyi hızlıca gözden geçiriyorum.

Yanında misafir olduğuna dair hiçbir işaret yok, bunu zaten biliyordum. *Kahretsin*.

Hiçbir şey söylemeden, doğruca buzdolabına gidip iki kutu Dr Pepper almasını izledim. Bana birini uzattığında, ikisini de alıp açtım ve onunkini geri verdim. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı, sonra tekrar aşağı indi, boğazı yutkunmak için çabaladı.

"Bu biraz garip," diye itiraf etti, oturma odasına doğru dönerek.

Kıkırdayarak onu takip ettim. Koltuğa, tam ortadaki mindere oturdu ve aramızda çok fazla mesafe istemediğini bildiğim için rahatlayıp derin bir nefes aldım. Yanına oturup bacağımı onun bacağına bastırdım, aramızda yumuşak bir bağ oluştu ve bu bağı koparıp koparmayacağını görmek için bekledim.

O konuşmayınca ben devam ediyorum. "Bree, konuşmadığımız zamanlardan hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Öyleyse benimle konuş. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle çünkü istemiyorum—"

Döndü. Gözümü kırptım ve karşımda, dizlerinin üzerinde, iki eli omuzlarımda duruyordu. Cümlemin geri kalanını yuttum ve onu korkutmaktan çok korkarak dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. İçimde bir sıcaklık dalgası yayıldı, dokunuşunun altında kıvrılıp dışarı

doğru spiral şeklinde yükseldi. Ellerinin ağırlığı, beni öptüğünden beri hiçbir şeyde hissetmediğim kadar güzel geldi.

"Düzeltilmesi gereken hiçbir şey yapmadın. Seni öpen bendim, Finn. Kendini hiçbir şeyden suçlamana izin yok." Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Bundan nefret edip etmediğini ya da aramızdaki ilişkiyi garipleştirdiğini düşündüğün için keşke yapmasaydım dediysen söylemeni istiyorum."

"Yalan söylemeyeceğim," diye hırıltılı bir sesle, hissettiğim kadar bitkin bir halde konuştum.

"Bunu istemiyorum."

"Öyleyse ne istiyorsunuz?"

Basit gibi görünüyor ama hiç de öyle değil. Soru ağır, henüz kelimelere dökemediğim her şeyle dolu. Ne hissettiğine dair bir ipucu bulmak için yüz ifadesini inceliyorum, ancak sadece saf bir arzu buluyorum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak netleştiriyorum. Ama hayır, hala orada. Gözlerinin derin mavisinde yanan arzu, soğuk bir kayıtsızlıkla yer değiştirmemiş.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ellerimin kucağında ağırlığını hissediyorum, uzanıp onu kollarıma çekmemek için kendimi zorluyorum. O hâlâ beni tutuyor, başparmaklarıyla omuzlarımı yavaş ve temkinli bir şekilde okşuyor. Dilimi ısıriyorum ve kendimi tutarak kaskatı kesiliyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı sonunda. Bakışları yüzümde gezindi, sonra dudaklarıma indi ve orada oyalandı. "İyi bir şey değil."

"Söyle bana."

Gözlerimi, elimi tuttuğu ve yönlendirmeye başladığı yere çevirdim. Elimi karnına götürdü ve nefesimi tuttum, parmaklarım seğirdi ama onu doğru dürüst hissetmeyi ne kadar çok istesem de uzanamadım. İpek sabahlık avucumun altında sıkıştı, elimi hareket ettirmeye devam ettikçe yukarı kalktı.

"Ben... ya şöyle olursa..." Sözünü tamamlamadan dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Göğsünü avuçladığımda kanım kaynamaya başladı, hareketleri durmuştu. Meme ucu pütürlüydü, elbisenin altından belli oluyor ve tenime sürtünüyordu. Kirpiklerinin titremesi boğazımdan umutsuz bir

inilti koparıyordu. Sıkarken onu izliyor, ağır ve yumuşak dokusuna baskı uyguluyordum.

Daha da yaklaşıyorum, "Sen nesen?" diye sorarken ne kadar çaresiz görüldüğümden utanmıyorum.

Elimi çeğiştiriyor ve sonra tekrar hareket ediyor. Göğüslerinin kıvrımları üzerinden ve şimdi omzundan aşağı sarkan sabahlığın açığa çıkardığı çıplak tenine kadar parmaklarımı vücudunda gezdiriyor. Tırnaklarım tüylerin diken diken olduğı yerde geziniyor ve vanilya losyonunun sıcak kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kaldırıp yüz hatlarının gerilip sonra gevşemesini izliyorum.

"Acaba deliriyor muyum?"

"Hayır," diye anında cevap veriyorum.

"Bunun sadece bir kerelik bir olay olup olmadığını bilmem gerekiyor. Sadece bir karışıklık mı yaşadık?"

Suçlamayı hemen reddetmek istiyorum ama yapmıyorum, bunun yerine sessiz kalıyorum. Emin olmak için bunun nasıl gelişeceğini beklemek daha güvenli. Bu, yapılip sonra geri alınabilecek bir şey değil. Tanımadığım birine dokunmayacağım.

Aubrey benim her şeyim. En iyi arkadaşım. Para, şöhret, beyzbol... Hepsinden onun için vazgeçerdim.

Ben de başımı salladım. Kabul ettim ve parmaklarım boğazında dans ederken dilime daha fazla ısırık izi bıraktım. Boğazının dibindeki küçük çukurdan yukarı, yan tarafa doğru, derisinin altında sıcak kanını ve hızlı nabzını hissettim. Başını yana eğip gözlerini kapattı, ben de baş parmağımla zonklayan yere dokunup başımı aşağı indirdim. Ağzım şakaklarına değdi, sıcak nefesim etrafa yayıldı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," diye mırıldandım.

Parmakları bileğimin etrafında seğiriyor. "Beni tekrar öp. O zaman bu konuyu kapatabiliriz. Bu kişi sen olmalısın."

"Ya ben bu konuyu kapatmak istemezsem?"

Duraksıyor, bana sanki bunu gerçekten sorduğuma inanmıyormuş gibi bakıyor. Sanki onu tekrar öpmek istemem fikri mantıklı gelmiyormuş gibi. Neredeyse gülecektim ama vazgeçtim.

"Yaptıklarımızdan hoşlanmadığımdan çok eminmişsin gibi görünüyor, Bree. Ama yanılıyorsun. Bu hafta sonu aklımdan geçen tek şey buydu. Üzüldüğünü bilmek, sezonlardır oynadığım en kötü

oyunu oynamama neden oldu, ama şu anda umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Çünkü tek istediğim seni kucağıma çekip, benden kaçmadan önce yaptığım gibi öpmek."

Siyah kirpiklerinden gelen yumuşak, yavaş kırpmalar bana cevap veriyor. Beklerken midem kasılıyor, düzensiz nefeslerim aramızdaki boşluğu dolduruyor. Daha da yaklaşıp dudaklarımı ıslattıkça saçları çenemi gıdıklıyor.

"Bana tam olarak bunu yapmamamı söyleyin," diye uyarıyorum.

"Yapamam."

Bu sefer ilk öpücüğü ben vereceğim.

Bacaklarının altından kavrayıp onu kucağıma çekiyorum, ağızlarımız birbirine değiyor, dudaklarımız aynı anda aralanıyor. Parmakları saçlarıma saplanıp beni kendine doğru çekerken ben de elimi sırtından yukarı doğru gezdirip saçlarını açıyorum. Tokasını kanepeye fırlatıp buklelerini kökünden kavrayıp, bir tepki alana kadar hafifçe çekiyorum.

Boğuk iniltisi ağızımı dolduruyor ve dilimde tadını alıyorum, bacağındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Ondan böyle bir ses ilk defa duyuyorum. Daha fazlasını istiyorum. Buna ihtiyacım var.

O ağırlığını aşağıya doğru bıraktığında ve karın bölgemiz birbirine değdiğinde kasıklarımdaki baskı artıyor. Şok dalgaları gövdemden yukarı doğru yayılıyor ve beni elektrik çarpıyor gibi hissettiriyor.

"Bu yanlış mı? Durmamız gerektiğini mi hissediyoruz?" diye soruyorum, kendimi tutamıyorum.

Dudaklarımı dişlerinin arasına sıkıştırıp çekiyor, gözleri gözlerime dikilmek için kısa bir süreliğine aralanıyor. "Hayır."

O halde konu burada kapanmıştır.

Bu geceki halimiz bu ve yakın zamanda durmayı planlamıyorum.

Aubrey

BU BİR DENEYDİ. ZATEN ÖYLE OLMASI GEREKIYORDU.

Bu saçma fikrin sorumlusu Brielle'dir.

Finn benim için asla bir deney nesnesi olamaz. En azından şu an ona ihtiyacım olan şekilde olamaz.

Ellerini vücudumda gezdiriyor, sanki vücudumdaki her zevk noktasını biliyormuş gibi. Damarlarımda dolaşan coşku başka hiçbir şeyle gizlenemezdi. Karşılık veremiyorum, avuçlarımın ince tişörtünün altına kaymasını ve kaslı karnının belirgin kıvrımlarına dokunmasını engelleyemiyorum. Her birini saydıktan sonra, keşfimi omuzlarına ve yuvarlak, şişkin pazularına doğru genişletiyorum; bu pazulara, ona hiç itiraf etmeyeceğim kadar çok kez baktığımı fark ettim.

Parmakları uyluklarımın etine saplanıyor ve bunu iyi bir işaret olarak algılıyorum. Söylediği her kelime zihnimde tekrarlanıyor, beni onun da benim kadar bundan hoşlandığına ikna etmeye çalışıyor, ama bunca zamandan sonra... buna inanmak zor. Değişim yeni, ama ani değil. En azından benim için değil.

Brielle, bizimki gibi tüm arkadaşlıkların böyle sonuçlandığını söylediğinde tam olarak haklı değildi, ama belki de ben çok saf, çok kördüm ki, işaretler yanıp sönerken onları göremedim. Ya da kafam karışmış olabilir. Her iki durumda da, ihtiyacımız olan şey bu. Son birkaç aydır, hatta belki de son bir yıldır, her şeyden çok buna ihtiyacım var.

"Bir şey deneyebilir miyim?" diye soruyor, boğuk sesi, söyleyebileceği her şeyden daha çok, bundan ne kadar hoşlandığına beni ikna ediyor.

"Evet."

Kendimi toparlamaya fırsat bulamadan, beni öne doğru çekmek için tutuşunu kullandı. Gövdelerimiz birleşti ve altımda sert ve kalınlaşmış bedenini hissettiğimde dudaklarım kesik kesik bir nefesle aralandı. Gözlerim onun gözlerine kenetlendi ve kalçalarını yukarı doğru hareket ettirdiğinde oluşan baskı değişse bile gözlerimi açık tutmaya zorladım.

"Kahretsin," diye inledi, elini önce başımın arkasına, sonra da enseme götürüp sıktı. "Nasıl?"

Omuzlarından tutarak öne doğru bastırırken kalbim hızla çarpıyor, içime batan çıkıntıya daha fazla baskı uyguluyorum. Bu çocuksu hareket midemde yakıcı bir sıcaklık yaratıyor, karın kaslarım kasılırken aşağı doğru kıvrılıyor. Nefesimi verirken külotum nemli ve yapış yapış oluyor, dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum, aradaki mesafeyi tamamen kapatmadan onu tadabileceğim kadar yakın.

"Söyle bakalım Bree. Bu sana da benim kadar iyi geliyor mu?"

İleri geri sallanarak sabahlığımın vücudumda daha da yukarı çıkmasına neden oluyorum. Kalçalarımda toplanıp ince külotumun içindeki kalçamı ortaya çıkarıyor. Vajinamı örten kumaş, ona nasıl hissettiğimi gizlemiyor ama o da ıslak noktayı ya da kot pantolonuna sinmiş olması gereken sıcaklığı fark etmiyor.

"Belki daha iyidir," diye fısıldıyorum.

Gülüşü boğuk, neredeyse karanlık. "Bundan şüpheliyim."

Ensemi kavrayarak beni kendine daha da yaklaştırıyor ve dudaklarımı sert, umutsuz bir öpüşle ele geçiriyor. Ağzımdan çıkan ses, başka biriyle birlikte olsam utanacağım kadar inlemeye benziyor. Finn'in karşılık olarak çıkardığı inilti, kalçalarımı hareket ettirmekten başka bir şey düşünmemi imkansız hale getiriyor.

Klitorisim şişmiş, neredeyse acı verecek kadar hassaslaşmış durumda, onun üzerinde hareket ederken, altımda oluşan şişkinliğe sürtünüyorum. İçimde genişleyen zevkin peşinden koşuyorum, sonrasında ne olacağını, bu sersemlik dağıldıktan sonra ne olacağını düşünmek için çok fazla onun pençesine düşmüş durumdayım.

Bir sonraki geriye doğru kaymamda, ellerimi aramızda indirip parmağımı kot pantolonunun bel kısmının altına geçirdim ve dudaklarımız ayrıldığında nefesimi tuttum.

"İhtiyacım var... Yapabilir miyim—"

Finn hiç beklemeden "Lütfen" diye yanıtladı.

Düğmeyi açıp fermuarı çekiştiriyorum, parmaklarım neredeyse sinirden titriyor. Sanki ergenlik çağına geri dönmüş ve futbol takımındaki bir çocuğu arabasının arka koltuğunda ilk kez öpüyormuşum gibi. Gözlerimi açıp önümdeki parlak mavi gözlere odaklanırken, midemdeki büyük, çırpınan kanatların etrafında büzülüyor.

"Benimle ne istersen yap, Aubrey. Gerekirse yalvarırım bile. Sadece şimdi durma. Henüz değil."

"Çok ileri gidersek geri dönüş yolunu bulamayız," diye fısıldadım, bir yandan da pantolonunu aşağı doğru çekmeye başlamıştım bile.

"O halde sadece birkaç adım daha atmamız gerekecek."

Bu bana yeterli.

Finn kalçasını koltuktan kaldırıyor ve ben de kot pantolonunu iç çamaşırının biraz üstüne kadar indiriyorum. Altındaki dar, siyah külot, artık bizi derin sulara atlamaktan alıkoyan tek engel. İleri doğru hareket ediyorum, elimi boynunun yanına dolayarak kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum, diğer elimle de omzunu tutuyorum. İki elimi de belinin üzerinde, olması gereken yerde tutuyorum.

Elini bacağımın üzerinden kaydırıp kalçamı kavradı, sonra külotumu yumruğuyla sıkıştırıp vajinama doğru gerdi. Ondan daha önce görmeye alışık olmadığım bir sertlikle, bir sonraki adımı o attı. Aramızda sadece iç çamaşırlarımız varken, beni doğrudan kasıklarının üzerine yerleştirdi.

"Finn," diye uyardım sesim, o kadar nefes nefeseydim ki beni ciddiye alması mümkün değildi.

Dudaklarını benimkine değdirerek beni rahatlatıyor, endişe ve tereddüdü sıcaklık ve mutlulukla uzaklaştırıyor. Göğsüne yaslanıyorum, kaslarımdaki gerginlik azalırken, onun şeklini vajinamda sıkıca hissediyorum. Uzunluğu beni şaşırtmıyor, ama kalınlığı... Etkilenmeli miyim yoksa korkmalı mıyım bilmiyorum. O

kadar ıslakım ki, kendimi onun üzerine sürükleyip en hassas yerime baskı uyguladığımda onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Beni tuttuğu yerlerde parmakları seğiriyor ve hafifçe inleyerek dilimi okşuyor. Cinsel organı zonkluyor ve hissettiğim tüm bu ıslaklığın benden mi yoksa ondan mı kaynaklandığını anlamak mümkün değil.

"Durma," diye sertçe emretti, şimdi beni yönlendiriyor, kalçamdan tutarak istediği yere sürüklüyor. " *Lütfen* ."

Hareketleri o devralmış olsa da nefes nefese kalan benim. Şimdi eli belimde, kalçaları ritme uyarak hareket ederken, o da bu tutuşla tempoyu belirliyor. Bornozum sonunda açılıp, bağcığı tamamen gevşeyince aşağıya bakıyorum. Sütyen takmadığımı daha önce fark etmemiştim, ama şimdi... Şimdi Finn'in tüm göğsümü görebildiği gerçeğinden başka bir şey düşünemiyorum.

Bakışları anında aşağı iniyor, o parıldayan gözler çıplak göğsümü arıyor. Yavaşça elini karnıma, sonra da göğüs kemiğime doğru kaydırırken bile hareket etmeyi bırakmıyoruz. İtiyor ve ben geriye doğru kıvrılıp kolunu kavıyorum. Tırnakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken, önce beni tahrik edip sonra da sabahlığımı sıkıştırıp kolumdan aşağı çektiğinde ürperiyorum. Sabahlık dirseğimde birikiyor ve öne eğilip ağzını göğsümün kıvrımına götürdüğünde ağzımdan kaçmak isteyen iniltiyi bastırmak için dudağımı içeri çekiyorum.

"Çok güzel bir vücudun var, Aubrey," diye mırıldandı, soluk tenini hafifçe emerek.

Gülüyorum ama gülüşüm titrek ve kısık. "Bunu sadece tüm göğsümü ağzına aldığın için söylüyorsun."

"Bunu söylüyorum çünkü doğru."

Dili, meme ucumun hemen üstüne ıslak bir çizgi çiziyor ve ben neredeyse nefes nefese kalacak şekilde ırkiliyorum. Tüm vücudumu tüyler diken diken ediyor, ona duyduğum arzuyu, ona olan yoğun ihtiyacımı ele veriyor. Şu an hissettiğim çekim çok yoğun, sanki şu an duracakmış gibi, yıkılacağım.

Geri çekilirken göğsümde bir sıcaklık dalgası yayıldı, sonra başını daha da aşağı indirdi ve yumuşak dudaklarını sertleşmiş meme ucumun etrafına kapattı. Dilini meme ucunun tepesine bastırdıktan

sonra emmeye başladı, o kadar sertçe emdi ki zevk ta içime kadar yayıldı ve iç çamaşıma sızmana neden oldu. Başının arkasını kavradım, parmaklarım saçlarının arasına dolandı, onu yerinde tutarken kalçalarım kendiliğinden hareket ediyordu.

Yumuşak sesler dudaklarımdan sızıp aramızda yankılanırken ona doğru kıvrılıyorum ve onu kanepeye doğru itiyorum. Diğerine geçene kadar meme ucumu bırakmıyor, önce bornozumu kenara itip sonra ağzına alma hareketlerini tekrarlıyor. Göğsündeki kısık hırıltı, tıpkı dudakları ve dili gibi, hareketlerimi şeytani bir şekilde besliyor.

"Finn—Ben..." Sözümlü kestiğimde, altımda birden doğrulup dikildi ve sözlerimi çaldı.

Saçlarını tırmalıyorum, ona sürtünürken kafa derisini çekiştirip tırmalıyorum, uzun zamandır tatmin olmamış olan o boşalmanın vaadini kovalıyorum. Titreirken kaslarım geriliyor, karnımda genişlediğini hissederken gözlerimi kapatıyorum. Külotunu ıslatıyorum ve onun üzerinde bir iz bırakacağımı bilmek, hissettiğim zevki daha da yoğunlaştırıyor. Bir kelebek gibi ateşe doğru hızla ilerliyorum, her şeyi değıştireceğini bildiğim şeye doğru.

Islak bir sesle meme ucumu bıraktı ve ağzını göğsümden boynuma doğru kaydıldıktan sonra dişlerini çeneme sürttü. "Biliyorum, tatlım. Benim için boşalacaksın ve bunu hissedebileceğim bir yerde yapacaksın. Dudaklarıma karşı inleyeceksin ve beni iyice ıslatacaksın. Zaten olduğundan daha da fazla."

Penisinin zonklatması yeniden başladı, bu sefer daha sertti, ben de ona doğru kıvrılırken klitorisim tam da olması gerektiği gibi sürtünüyordu. Nasırlaşmış parmakları meme ucumu sıkıştırıyor, o büküp çekerken hala ıslak olduğunu fark ediyor. Bu çifte his dayanılmazdı. Ritmimi kaybettim ve o tekrar kontrolü ele aldı, parmakları o kadar derine bastırdı ki tenimde iz bırakabilirdi.

"İşte bu kadar. Beni kullan, Bree. Sanki sana aitmiş gibi penisimi kullan. Çok iyi gidiyorsun. Sanki yıllardır yapıyormuşsun gibi üzerime biniyorsun. Biraz daha."

Onun övgüsü, ateşe benzin dökmek gibi. Öyle parlak ve kontrolden çıkmış alevler içinde yanıyorum ki, bu beni korkutmalı. Bir saniye önce kollarında, kucağındaydım, bir sonraki saniye ise

bambaşka bir yerdeydim. Orgazmımın şiddetiyle duyma yetim kaybolurken, ısı ve zevk birbirine karışıyor.

Bir an sonra bedenime geri düşüyorum, titrerken nefes nefese kalıyorum, parmaklarım hala saçlarının derinliklerinde. Alçak, harap olmuş inlemeler havayı dolduruyor, içimde kıvılcımlar saçan son zevki okşuyor. Finn'in ağzı boğazıma açık ve altımda kasılıyor, iç çamaşırında sıcaklık birikiyor. Tenime ağır ağır nefes alıyor ve umutsuzca sırtıyorum, bunu saçlarının arasına saklıyorum.

"Mutlusun," diye fısıldıyor, beni görmesine gerek kalmadan biliyor.

Cevap vermekte tereddüt ediyorum, pişmanlığın içime işlemesini bekliyorum. Yaptığımız şeyin, aldığımız riskin anlık suçluluk duygusunun beni geri çekilmeye ve saklanmaya itmesini bekliyorum. Ama saniyeler geçiyor ve hissettiğim tek şey... mutluluk. Hatta, hukuk fakültesine başlamadan ve hayatımın mümkün olduğunca uzun süre kariyerim tarafından yönlendirileceğini fark etmeden önceki zamandan beri hissetmediğim bir rahatlama.

Başarılı olmak, kadın olmanın, tanıdığım herhangi bir erkekten üç kat daha fazla çalışmak anlamına geldiğini fark edecek yaşa geldiğimden beri tek istediğim şeydi. Girdiğim her ortamda en korkutucu kişi olmaya çalışıyorum ve bu da bu hedefi gerçekleştirmek için aşk hayatımdan ve yeni arkadaşlıklardan fedakarlık etmek anlamına geliyor.

Ama şu anda... iş aklımdaki son şey. Davalarım ve başarılarım ile ilgilenmiyorum.

Finn burada ve bu *çok güzel*. Sakin, sessiz ve davetkar bir ortam. Korktuğum gibi pişmanlık ya da suçluluk duygusu yok. Aksine, huzur içindeyim.

Elimi başının üzerine bastırıp saçlarının arasına gömerek, "Evet, mutluyum," dedim.

Finn

"O SIRİTİŞİN SEBEBİ NE?"

Kanepede otururken, sertçe kenara itildim ve Kellan ile Beck'le omuz omuza çarpıştım. Sağımda oturan Kellan, beni itip kakmaktan sorumlu, ukala bir şekilde sırtıyordu. Onu geri ittim ve birasını almak için uzandım, birayı sehpanın ortasına, neredeyse ulaşamayacağı bir yere ittim.

Zoraki bir bakışla sordum: "Bu kadar kaba olmak zorunda mısınız?"

"Ash burada olmadığına göre, birinin burada olması gerekiyor."

Beck telefonundan başını kaldırıp, "Aslında gelebilir. Sanırım daha önce onunla sohbet ederken bira içmeye gelmesi için ikna ettim." dedi.

"Ne dedin?" Wes, odanın karşısından ona şaşkınlıkla bakarken, bir internet sitesinden sipariş ettiği devasa yeşil puf koltuğa iyice çöktü. Kaygan kumaşın üzerine çizilmiş çizgi roman karakterleri, fiyatına iki bin dolar daha eklemişti. "Ve bunu şimdi mi söylüyorsun? Bilseydim daha iyi bir bira sipariş ederdim."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Neden o pahalı şeyleri alıyor da biz alamıyoruz?"

"Çünkü onun bunu sizin kadar hızlı bitireceğinden şüpheliyim."

Kellan homurdanarak, "Bodrum katında tam teşekküllü bir oyun salonu olan biri için, inanılmaz derecede cimrisin Wes," dedi.

Beck telefonunu cebine koydu ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Aslında, bingo oynayan yaşlı kadınlar gibi didiştığınızde, bu

huysuz adamın neden bizimle takılmadığı hiç de şaşırtıcı değil."

"Deneyimden mi bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Evet. Annen beni sık sık yanına davet ediyor."

Kellan, birasını benim yerinden alıp uzun bir yudum içmeden önce, "Aman Tanrım," dedi.

"Ne zaman gelmesi gerekiyor?" Wes lüks puf koltuğundan kalkıp kolunu başının üstüne doğru uzattı.

Hepimiz Beck'e bakıyoruz.

"Yakında, eminim," diye mırıldanıyor.

Kellen ilk yanıt veren oldu. "Ne kadar ikna edici."

"Ne? Ondan konumunu benimle paylaşmasını mı isteyeyim?"

"Finn'in telefonu bende. Bu yüzden bu sabah saat 2'ye kadar Aubrey'nin evinde olduğunu biliyorum," diyor Wes, bakışlarımı bana çevirerek.

Onun sırtışı içimde daha önce hiç hissetmediğim, hatta bu adamlardan herhangi birinin yanında hissetmediğim bir öfke ve kızgınlık uyandırıyor. Kellan ve Beck'in arasına dikilip, tenimde dalgalanan koruma içgüdüsünü bastırmaya çalışıyorum ve hepsinin Aubrey'nin nerede yaşadığını unutmasını istiyorum. Sanki bu bilgi sadece bana aitmiş gibi.

"Beni takip etme, sapık," diye mırıldandım.

"Ha, şimdi mi bununla ilgili bir sorun yaşıyorsun? Ne tesadüf! Seni Kellan'ın daha önce sorduğu konuya geri getireyim dostum. Bugün neden bu kadar mutlusun ve bu, bizim güzel avukatımızla gece geç saatteki buluşmanla mı ilgili?"

"O *bizim* hiçbir şeyimiz değil." Bunu yakalayamadan ağzımdan kaçıyor.

İnlemem yüksek ve aleni. Saklamaya çalışmanın bir anlamı olmazdı. Sonrasında yükselen alkışlar da aslında o kadar rahatsız etmiyor.

"İşte benim oğlum!" diye bağırdı Kellan, omuzlarımdan tutup beni sarsarak. "Sonunda! Bin dolar olacak, Beck."

Başımı hızla yana çevirip Beck'in memnuniyetsiz ifadesini inceledim. "Benimle Bree üzerine mi bahis oynadın?"

"Hepimiz öyle yaptık. Teknik olarak Kellan henüz hiçbir şey kazanmadı. Detayları bilmiyoruz," diye açıklıyor Wes.

Suyumu almak için uzanırken, "Ve siz onları alamayacaksınız," dedim.

"Demek detaylar varmış. Dün gece mi oldu?" diye soruyor Kellan, kaşları çatık bir şekilde.

"Doyumsuzsun."

Wes içeceklerimizi kenara itti ve tam önümdeki sehpa oturma. "Bunu yedi yıldır bekliyordum Finn. Sonunda bana ereksiyon yaşattığın için beni hayal kırıklığına uğratma."

"Tamam," diye homurdandım, kendimi ondan uzaklaştırıp kanepeye doğru iterek. "Çok ileri gittin."

Beni görmezden gelerek ellerini birbirine vurdu ve avuç içlerini ovuşturdu. "Garip bir durum yaratma. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Belki de hiçbir şey olmadı," diye öne sürüyor Beck, ancak gözlerindeki ışıltı takdire pek yer bırakmıyor.

Kellan'ın sesi beni hiç bu kadar sinirlendirmemişti. "Haklısın. Belki de oğlumuzu acıdı ve uyurken onu izlemesine izin verdi."

"Ya da ona ayak masajı yapabiliirdi. Brielle, evden asla çıkmadan giydikleri o korkunç topuklu ayakkabıları giydikten sonra ayaklarının ne kadar ağrıdığından sürekli şikayet ediyor. Belki de ona pedikür yapmıştır," diye mırıldandı Wes, arsızca göz kırparak.

"Uyurken onu izlemedim ya da ayaklarına masaj yapmadım." Ama isteseydi ikisini de yapardım, gerçi bunu bu adamlara asla itiraf etmezdim.

Dün gece kucağımda oturduktan sonra, onu biraz daha üzerimde tutmak için yapmayacağım veya söylemeyeceğim hiçbir şey yoktu. Neyse ki, yerinde kalması için yalvarıp yakarmak zorunda kalmadım. Yanağı göğsüme yaslanmış halde uyuyana kadar kendi kendine orada kaldı.

Onu yatağına götürmeye bir türlü cesaret edemediğim için sabah saat ikilere kadar onun evindeydim. Dün gece onu kucağımda tutmak, daha önceki tüm zamanlardan farklıydı. Eskiden kötü bir gün geçirdikten sonra ya da annesinin yeterince vakit geçirmediği için yaptığı suçluluk duygusu yüzünden omzuma yaslanıp ağlardı. Onu kollarıma alıp, en ufak bir şekilde bile canını acıtan her sorununu

çözmeyi teklif etmem, hep ona duyduğum platonik sevgiden kaynaklanırdı.

Ama şimdi...

Dün gece, umarım gelecek birçok gecenin ilkiydi. Onu tekrar kollarımda tutmak, dudaklarını dudaklarıma değdirmek ve nefesini ciğerlerimde hissetmek istiyorum. Vücudunun her santimini, yıllardır yaralarını saran ve midesi bulandığında arabada saçlarını okşayan aynı ellerle keşfetmek istiyorum.

Ona ve onunla yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ve Tanrım, bu yolda devam edersek aramızda neler olabileceğini düşündükçe heyecanlanıyorum.

Eğer benden uzaklaşmazsa tabii. Ve Aubrey'i tanıdığım kadarıyla, bu istediğimden daha büyük bir olasılık.

"Peki, ne yaptınız?" diye soruyor Wes.

"Kendi cinsel hayatınız yok mu?"

Bana homurdanarak ellerini arkasına indirdi ve geriye yaslandı. "Seninki kadar ilgi çekici değil."

Beck, "Onu bu hafta sonu Noah Hutton konserine götürmelisin," diye öneriyor.

Kellan homurdandı ve ben ona şaşkınlıkla baktım. Beni fark edince beyzbol şapkasını düzeltti ve mırıldandı, "Kadınları dahil etmeyeceğimizi sanıyordum."

"Bu sadece Roman'ın önerisiydi. Dinlemeyeceğimizi biliyordu. Ayrıca, Elle'i bu sabah davet ettim," diyor Wes.

"Kız kardeşini mi davet ettin dostum?" Beck başını koltuğa yasladı.

Kalecimiz onun bacağına tekme attı. "Kardeşimin neyi var?"

"Hiçbir şey! Kahretsin—sadece bir soru soruyordum."

"Şey, onu sorma. Roman bize on bilet verdi ve antrenörleri davet etmek istemediğin sürece bizde fazladan bilet var," diye açıklıyor Wes.

Havoc koç ekibiyle bir rock konserinde gece geçirmeyi hayal edince irkiliyorum. İyi vakit geçirmeyeceklerinden değil, ama kariyerime burnunu sokanlardan ziyade geceyi geçirmeyi tercih edeceğim en az birkaç kişi daha var. Madem öyle bir hava yakalamak istiyoruz, Roman'ı da davet edebiliriz.

Düşününce, bu en kötü fikir olmazdı aslında. Antrenör ekibinin herhangi bir üyesinden çok daha fazla sorumluluk taşıyan biri olmasına rağmen, onu aynı zamanda bir arkadaş olarak da görüyorum. Beyzbol söz konusu olduğunda ne kadar sert olsa da.

"Aubrey'e soracağım ama çalışıyor olabilir. Şu anda firmada çok işi var," diyorum.

Wes kazandığını bilerek sırtıttı. "Sen ikna edemezsen Brielle onu ikna eder. Belki ona bir ayak masajı daha yapabilirsin—"

Cümlesinin geri kalanını tamamlayamadan ayağına basıyorum. Acı dolu iniltisi bu sözüne son veriyor.

Kellan omuz silkerek, "Aubrey muhtemelen Asher'ı da getirebilir," diyor.

"Asher'ı nereye getireceğiz?"

Dördümüz de aynı anda döndük. Asher, Wes'in bu odayı ne olarak adlandırdığına bağlı olarak, kemerin altından geçerken homurdanarak dikkatimizi üzerimizden atmadı. İkinci bir yaşam alanı en uygunu gibi görünüyor.

Üzerinde baştan aşağı siyah kıyafetler var, kapüşonunun ipleri boynunda bağlı ve koyu saçları dağınık. Gözlerinin altındaki morluklar her zamanki durumu anlatıyor, ama dikkatimi çeken şey başparmağındaki gümüş yüzüğün endişeyle dönmesi. Sessizliği bozmadan önce içimde endişeye benzer bir his oluşuyor.

"Noah Hutton konseri. Bunlar takım biletleri."

Wes boğazını temizledikten sonra ekledi: "Söylentilere göre bu, bir süreliliğine yapacağı son turne olabilir. Son gösterisini kaçırmak delilik olurdu."

"Ne zaman?" diye soruyor Ash, yavaşça kemerli geçidin yanından geçerken.

Ona dostça bir gülümseme sundum. "Pazar günü. Vancouver'a döndüğümüzde. Özel biletler, sütlerden birinde kalacağız."

Roman'ın bağlantıları beyzbol dünyasının çok ötesine uzanıyor. Bu biletleri ele geçirmesi, hele ki konsere kendisi katılma niyeti olmamasına rağmen, hiç de şaşırtıcı değil. Noah Hutton şu anda rock müzikteki *en* büyük isimlerden biri, hatta belki de en büyüğü, bu yüzden yakın gelecekteki son olası turne durağına gitmemek oldukça çılgınca olurdu. Bu, Bree ve beni tüm konser boyunca hayvanat

bahçesindeki hayvanlar gibi izleyen bu adamlarla uğraşmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile.

Ama sanırım o yanımda olunca bunların hiçbir önemi kalmayacak.

"Sadece biz mi gidiyoruz?" diye soruyor Ash, ellerini kapüşonlu kazağının cebine sokarak.

Başımı salladım. "Dörtümüz artı Aubrey, Brielle ve sen de katılmak istersen. İlla takım kaynaşması amaçlı olmak zorunda değil."

Kellan, sesi yüksek bir şekilde, "Bunu arkadaşlarınızla bir gezinti gibi düşünün," diyor. "Bunlara aşinasınız, değil mi?"

Sıra ona geldi, bacak tekmesi atacak. Wes kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra daha yüksek sesle konuştu: "Hadi gel, Ash."

Yeni takım arkadaşımız, sanki birbirine uymayan yapboz parçalarını bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi bir dakika boyunca bizi süzdü. Başını isteksizce sallayıp onaylayana kadar bacağım titremeye başlamıştı. Biraz sonra rahatladım ve sırtarak elimle bize doğru işaret ettim.

"Otur ve rahatla Ash. Duyduğuma göre o puf *gerçekten çok* rahat," dedim ona, sonra da Wes'e sırttım.

En yakın arkadaşım bana ters ters baktıktan sonra yüz ifadesini değiştirdi ve Asher'a başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi. "Haklı. Tadını çıkar."

Asher kör değil. Wes'i kızdırma girişimimi tamamen görmezden gelerek, sunulan koltuğa oturmadan önce bir süre daha grubumuzu izliyor. Başka bir şeye odaklanmaya çalışmadan önce aynı endişe tekrar aklıma geliyor.

Aubrey ile birkaç kez konuştuğunu biliyorum ve çocuklar bunu beni kızdırmak için kullanmayı seviyor olsalar da, Aubrey'nin sadece Asher'ın kendini ailenin bir parçası gibi hissetmesini sağlamaya çalıştığını biliyorum. Ve Asher hakkında gördüklerimden ve öğrendiklerimden anladığım kadarıyla, buna bizden, hatta Aubrey'den bile daha çok ihtiyacı var.

Gözlerimi kucağıma indirip, Aubrey'den başkası gelmeden önce onu çağırarak için telefonumu cebimden çıkardım. Beck, Asher'a neden bir haftadır uyumamış gibi göründüğünü sormaya başladı ve

ben de bunu kalkmak için bir işaret olarak algıladım. Koridora çıktığımda telefonumdan baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Üçüncü çalışta telefonu açtı ve sesi duyulur duyulmaz duvara yaslanıp aptal gibi sııttım.

Bahse girdikleri parayı adamların her birine ödemeliydim, çünkü bu kadının tamamen esiri oldum ve bu asla değişmeyecek.

Aubrey

Dünkü mahkeme kararı sayesinde Evan Walsh'ın kripto para birimiyle ilgili AÇIKLAMASI , adeta bir kağıt bombası gibi masamın üzerine sağılmış durumda. PDF çıktıları, cüzdan ekran görüntüleri ve borsa geçmişleri, incelemem için önümde serili duruyor.

Son bir saattir, belgelerdeki işlem numaralarıyla hukuk asistanımın hazırladığı elektronik tablo arasındaki eşleşmeyi sağılamaya çalışıyorum, ama bir şeyler ters gidiyor. Hem de çok ters gidiyor.

İşlemler atlanıyor.

Ortada büyük bir veri eksikliğı var ve ikinci, sonra üçüncü kez baktığımda midem alt üst oluyor. Altıncı kez baktığımda ise bir hata olduğından emin oluyorum.

Benimle çalışacak hukuk asistanını seçerken en iyisini setiğıme inanmak isterdim. Ancak her hafta bir şeylerin eksik veya karışık olduğı ortaya çıkıyor. Ve işte bu? Bu tam bir kabus.

Dosyamın gelmesini bekleyen bir adli muhasebecim var, böylece paranın izini sürmeye başlayabilecekler. Ancak şimdi, önce bulmam gereken üç yüz transferlik bir kayıp var. Evan'ın avukatı her şeyi gönderirken söz konusu transferleri "kazara" eklemeyi unuttuğunu varsaymak tamamen gerçekçi olmazdı, ancak içimden bir ses bu sorunun bizim tarafımızdan kaynaklandığını söylüyor.

Spencer, bu dosyalarla ilgili teklifimi öğrendikten sonra a bir köpekbalığı gibi etrafımda dönmeye başladı bile. Eğer ekibimden

birinin dosyaları mahvettiğini duyarsa, benden bir parça koparıp sonra da katil balinaların avlarını dövdüğü gibi beni dövecek.

Rowena planımdan rahatsız olmadı. Öneriyi okumayı bitirir bitirmez hemen onayladı ve bu da onu daha da sinirlendirdi. Bunun bana herhangi bir sorun çıkarmasına izin vermeyeceğim. Çünkü biliyorum ki bunu düzeltebilirim.

Orijinal dosyaların bulunduğu paylaşılan klasörleri açıp, aradığımı bulana kadar her birini tek tek inceliyorum. Dosyaları tekrar yerlerine taşımak ve elektronik tabloyu baştan okumak istediğimden daha uzun sürüyor. Bitirip ikinci kez baştan başlamak ise daha da uzun sürüyor; çünkü Rowena'ya ve muhasebeciye göndermeden önce mükemmel olması gerekiyor.

Kaşlarımin arasında, bu sabah yatağında yalnız ve şaşkın bir halde uyandığımdan beri giderek artan bir gerilim var. Hatırladığım son şey, Finn'in beni göğsüne yasarken tırnaklarını sırtımda yavaşça gezdirmesiydi; uzun süre ikimiz de konuşmadık.

Sanırım o sırada uyuyakaldım ve beni yatak odama *taşıdı* . Tanrım, bunu görmek için bir saniye bile uyanamadı mı acaba? Daha önce hiçbir erkek tarafından bir yere taşınmamıştım, ama işte buradayım, ilk ve muhtemelen tek seferlik bu deneyimi uyuyarak geçiriyorum.

Doğrusu, bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ben kesinlikle ufak tefek bir kadın değilim ve evet, kaslı biri ama ayaklarım ağrıdığında beni kucağına alıp omzuna atmasını isteyeceğim kadar da değil.

Artık daha iyi biliyorum.

Kaşlarımin arasını başparmağımla ovuşturarak gözlerimi kapattım ve öne doğru eğildim. Masanın soğuk kenarı mideme battı ve bu da başımdaki zonklamayı kısa bir süreliğine unutturdu.

Belki de bu baş ağrısı, bu sabah Finn'e mesaj atıp dün gece ne kadar güzel vakit geçirdiğimi söylemediğim için bir karmadır. İşe gitmeden önce mesajı yazmıştım ama gönder tuşuna basamadım. Ona bunu söylemek yanlış geldi, sanki yaptığımız şey herkesle yapabileceğim bir şeymiş gibi.

O öyle sıradan bir ilişki değil. Ve en yakın arkadaşının örtülü penisini gece yarısı boşalana kadar kullanmanın protokolü nedir

bilmiyorum. Basit bir *"Hey, harikaydı, bir ara tekrar yapalım"* demek oldukça iğrenç geliyor.

Telefonum klavyemin yanında titriyor ve gözlerimi açıp kağıt yığınlarının altında ışıklı ekranı arıyorum. Birkaç basılı ekran görüntüsünü sildikten sonra, telefonumda yanağımın üzerine dudaklarını bastırmış gülümseyen Finn'in bir fotoğrafını görüyorum.

Boğazıma takılan yumruyu yuttum ve aldım. "Hey."

"Merhaba güzel çalışan arım. Çok stresli görünüyorsun."

"Basit bir 'hey'den bunu anlayabiliyor musun?" diye sordum, gülümsememi gizleyemeden.

"Bu ciddi bir soru mu?"

Sandalyeme yaslandım ve Finn'in dikkatimi başımdaki ağrıdan uzaklaştırmasına izin verdim. "Sanırım değil."

"Neyse, evet, basit bir 'merhaba'dan bile anlayabiliyorum. Ve beni endişelendiriyorsun. Ne oldu?"

"Wes'in evinde olman gerekmiyor muydu?"

"Evet, öyleyim. Ama bu, seni bir şeyin rahatsız ettiğini bildiğim gerçeğini değiştirmiyor."

Bacaklarımı çaprazlamayı bıraktım ve ikinci ayağımı yere indirerek bileğimi çevirdim. "Dosyalarımın birinde bir sorun buldum. Onu çoktan düzelttim."

"Spencer miydi? İsterseniz gelip ona pantolonunu çekip şaka yapabilirim."

"İçki içiyor musun?" diye sordum, sesimdeki alaycı ton, niyetimden çok daha belirgindi.

Finn asla içki içmez. Bunun bir sebebi de yok zaten. Alkolle hiç ilgilenmedi, ki bu da üniversitede partilere düşkün biri olsaydım benim için büyük bir avantaj olurdu. Hangi üniversite öğrencisi sürekli olarak belirlenmiş bir şoföre sahip olmaktan heyecanlanmaz ki?

"Ha ha. Hayır. Bugün biraz korumacı bir ruh halindeyim sadece," diye açıkça belirtiyor.

"Benden mi?"

"Başka kim olabilir ki? Tek sensin."

Duraksıyorum, kalbim boğazıma kadar geliyor. "Tek kişi ne?"

"Bunu bana söylettirecek misin?" diye soruyor, sesi alçalıyor.

"Evet, öyleyim."

O kıkırdadı, boğuk sesi ayak parmaklarıma kadar ulaştı ve topuklarımda içinde parmaklarımda kıvrılmasına neden oldu. "Evet, işte benim kızım. Bu halimi sadece senin için yaşıyorum, Aubrey."

"Senin kız arkadaşın mı? Bu biraz fazla iddialı bir tahmin."

Hiç istemeden de olsa kendimi anında azarladım.

"Dün gece olanların benim için hiçbir şey ifade etmediğini mi sandın? Seni öyle öpüp, kucağımda kıvrınmana izin vermemin, sana herhangi bir sahip çıkma isteğim olmadan olacağını mı düşündün? Beni daha iyi tanıyorsun."

"Evet, öyleyim. Bunu neden söylediğimden emin değilim," diye aceleyle söylüyorum, hem dün gecenin hatırlatılmasıyla hem de üstelik Finn gibi biriyle böyle bir şey söylemenin utancıyla vücut ısımın yükseldiğini hissediyorum.

O, yanında asla tökezleyemeyeceğim tek kişi.

Her şey zaten çok farklı. Bu benim gibi biri için korkutucu.

"Keşke dün gece burada kalsaydım da bu sabah her şeyi birlikte çözebilseydik. Bunun yerine, bütün gün bunun ne kadar berbat bir karar olduğunu kendi kendine telkin etmene izin verdim, değil mi?"

"Bu da ne böyle?" diye neredeyse fısıldayarak sordum.

"Aubrey, seni düşünmeden duramıyorum."

"Finn—"

"Henüz bitirmemiştin," diye ilan ediyor ve ben dudağımı ısırarak susuyorum. "Seni düşünmeden duramıyorum ve bu *hoşuma gidiyor*. Dün gece yaptığımız şey doğru hissettirdi. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Bunun tam olarak ne olduğundan emin değilim ve senin de henüz buna bir isim koymaya hazır olmadığını biliyorum. Ama yeni bir şey. Ve yaptığımızı tekrar yapmak istediğimden oldukça eminim. Hem de yakında."

Nefesimi tutuyorum. Akciğerlerim yanmaya başlayınca ve ağızımdan zorlukla hava verince bunun farkına varıyorum.

Göğsümde, kaburgalarımda arkasında sıkışmış, hızlı bir zonklama var. Sözlerini kendi kendime tekrarlıyorum, garip bir şekilde analiz ediyorum, sonra dudaklarımı hiçbir şeye dolayamıyorum, konuşamıyorum. Her şey çok güzel geliyor ve hissettiriyor. Sanki

onun açıklamasının ardından gelecek kaçınılmaz "Yakalandın!" anına kendimi hazırlamam gerekiyormuş gibi.

"Sen de benim gibi hissediyorsun, Bree. Bunu biliyorum çünkü *seni* tanıyorum. Bu da demek oluyor ki, burnunu kırıştırdığını ve parmaklarının bacağına vurduğunu görmeden de bir şeyi fazla düşündüğünü anlayabiliyorum. Bu bir mahkeme davası değil ve ben de paramparça etmeye hazırlandığın adamlardan biri değilim. Ben senin en iyi arkadaşınım. Bu durumun dostluğumuzu bozacağından korktuğun için kaçmana izin vermeyeceğim."

Parmaklarımı eteğimin siyah kumaşına geçirip derin bir nefes aldım. "Nasıl korkmuyorsun?"

"Evet," diye itiraf ediyor, hafifçe gülerek. "Ben de senin kadar korkuyorum. Ama aynı zamanda bu korkunun beni istediğimi elde etmekten alıkoymasına izin vermeyecek kadar da inatçıyım."

"Yani o kişi ben miyim?"

Tenim karıncalanıyor ve yanıyor. Giydiğim ipek bluz birden kaşındırıyor ve eteğim bacaklarımın etrafında çok dar, aralarındaki baskıyı hafifletmek için bacaklarımı yeterince açmama engel oluyor. Bunun yerine bacaklarımı birbirine bastırıyorum ama bu durumu daha da kötüleştiriyor. Boğazımdan bir inilti yükseliyor, sonra da onu geri tutuyorum.

"Evet, sensin. Ve ben de inatçı olduğum kadar özgüvenliyim. Bu yüzden, bu hafta sonu benimle bir konsere gel. En iyi arkadaş olarak değil. Benimle birlikte gel. Sonrasında neler olacağını görürüz, tamam mı?"

"Zaten herkesin o konsere gideceğini biliyorum," diyorum nefes nefese.

"Önce dışarı çıkacağız. Ve sen yine benim randevum olacaksın. Maçım öğlen, sonra tamamen seninim." Bir an duraksıyor. "Sadece evet de."

"İşler kötü gitse bile, ya da birbirimizden aniden tiksinsen bile, hiçbir şeyin mahvolmayacağına söz verir misin?"

Gülüşünün sıcaklığını ve yüksek sesini duyduğumda yüzündeki gülümsemeyi gözümde canlandırabiliyorum. "Hayatımda verdiğim en kolay sözdü."

"İşte o özgüven var."

"İkimiz için de fazlasıyla yeterli miktarda var, Bree."

"Ben de seni düşünmeden duramıyorum," diye patladım, sanki bu onun tepkisinden beni koruyacakmış gibi gözlerimi sıkıca kapattım. "Sadece...sadece bilmeni istiyorum. Sadece sen değilsin."

"Bunun sadece benim düşüncem olmadığını biliyordum, ama bunu senden duymak yine de çok güzel bir duygu."

"İyi."

"Daha fazlasını duymaya karşı çıkmazdım."

Dudaklarımı birbirine sürdüm, kuru olduklarını fark ettim. "Nasıl yani?"

"Tam olarak ne düşünüyordunuz?"

"Biliyor musun."

"Hayır, bilmiyorum. Ve gerçekten, gerçekten sizin o muhteşem zihninizde tam olarak ne yaptığımı duymak istiyorum," diye mırıldanıyor, neredeyse kelimeleri mırıldanır gibi.

Bacaklarımı tekrar açmaya çalışıyorum ama onları saran kısıtlayıcı kumaş yüzünden dişlerimi sıkıyorum. İç çekişim çok yüksek, çok sert. *Çok duyulabilir.*

"Ofisinizde misiniz?" diye soruyor, bu sefer daha sert bir tonda.

Elimi uzatıp boğazıma dokunduğumda, nabzımın hızla attığını hissedebiliyorum. "Evet."

"Bana göster."

"Ofisimde çektiğim bir selfie'yi sana göndermemi mi istiyorsun?"

"Senden selfie istemeyi asla reddetmezdim, ama kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp, gözlerimi zaten sıkıca tuttuğum eteğime indirdim. "Erkekler nerede?"

"Yedek odalardan birindeyim," diye yatıştırıyor beni ve bir kilidin yerine oturduğunu gösteren bir ses duyuyorum. "Seninle bir şey denemek istiyorum."

"Wes'in misafir odasında telefonla seks yapmak ister misin?"

"Beni çıldırtıyorsun Aubrey. Aklımdan geçenleri duymak ister misin?"

Yapmamalıyım. Bu, şu an bulunduğumuz yer için çok yeni. Ama bilinmeyen, her zamankinden çok daha davetkar geliyor. Kaçmamı

söylemesi gereken beynimin bir kısmı beni ileriye doğru çağırıyor, bunun Finn olduğunu hatırlatıyor.

Ve kahretsin, bunu istiyorum.

İşte bu yüzden eteğimi yukarı çekip bacaklarımı açmaya başladım, zaten bunu çok istiyordum. Ve telefonu elime aldığım günden beri beni boğan bluzumun üst düğmesini açtım.

Bunu onunla denemek istiyorum. Tam burada, tam şimdi.

"Evet," diye fısıldadım.

Aubrey

CEVABI GECIKTI.

Ofis koltuğumda kıpırdanıyorum ve yeni açığa çıkan uyluklarımın deriye yapışmasıyla yüzümü buruşturuyorum. Klima çalışıyor ama aşırı hassas, sıcak cildimi soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. İçimde, çarpmadan önce kükreyen dalgalar gibi sinirler kabarıyor ve telefonu kapatmadan önce ona bir toplantıya çağrıldığımı söylemeyi düşünüyorum.

En son bu kadar gergin hissettiğim an, ilk kez vekaleten avukatlık görevi için mahkeme salonunun dışında durduğum zamandı. Elbette, bundan önce sayamayacağım kadar çok kez mahkeme salonlarının içinde bulunmuştum, ama hep gözlem yapıyordum. İzlemekle yapmak arasındaki fark, kendimi toparlamadan önce koridorda panik atak geçirme riskini göze almamı sağladı ve bir sürü sahte cesaretle Rowena'ya bana güvenebileceğini, neredeyse hiç tecrübem olmadan bu kadar genç yaşta beni işe almanın riskine değeceğini kanıtladım.

Ondan sonra, bisiklet sürmek gibi oldu.

Şu anda yaşadığım tek gerginlik, müvekkillerimin korkularını bana yansıttıkları duruşma öncesinde oluyor.

Ama Finn bir müşteri değil. Ve bu, bisiklete binmekten çok, bilinmeyen sulara uçurumdan atlamaya benziyor.

"Boşalmak üzereyken çok hafif bir miyavlama sesi çıkardığını biliyor muydun?" diye soruyor, sesi gergin.

"Evet?"

Boğazından kısık bir sesle mırıldandı. "Dün gece seni yatağında bıraktığımdan beri bunu zihnimde bin kere tekrar canlandırımdı. Kendi yatağıma girdiğimde o güzel sestem çok daha fazlasını düşündüm ve uyuyabilmek için kendimi tatmin etmek zorunda kaldım."

Yavaş bir haz dalgası vücudumda yayılıyor, aralanmış bacaklarımın arasında yoğunlaşıyor ve hacmi ikiye katlanıyor. Yavaşça nefes alıyorum, ciğerlerimi genişletmeye zorluyorum.

"Bitirmedin mi? Sormalıydım. Bu... bencilceydi," diye itiraf ettim, yüzüm kızararak.

"Yaptım. Ama eve gelip olanları tekrar tekrar düşündüğümde yeterli olmadığını anladım. Burada bencil olan tek kişi benim, çünkü seni bırakmak istemedim."

"Bu seni bencil yapmaz."

"Hayır mı? Keşke kalsaydım mı diyorsun, sevgilim?"

Yalan söylemenin bir anlamı yok. İstesem bile söyleyemezdım. "Evet. Bu kafa karıştırıcı ve korkutucu gelse bile."

"Uyandığında beni arkanda hissettiğinde şaşırmazdın Aubrey. Kolum beline sarılı, parmaklarım göbekte deliğindeki piercingin etrafında desenler çiziyordu. Ve onları daha aşağıya indirdiğimde, servet harcamayı çok sevdiğin o pahalı külotunun lastiğini okşadığımda, bana doğru kıpırdanır ve uyurken bile seni ne kadar çok istediğimi anlardın."

"Yani gerçek bu mu? Uyurken bile beni istiyorsun, öyle mi?"

"Hiçbir konuda bu kadar dürüst olmamıştım. Şu an çok zor bir dönemden geçiyorum, Aubrey. Ve tüm yaptığım, sesini duyarken sadece seni düşünmek oldu."

Duymuş olabileceğini umursamadan yutkundum. "Göster bana."

"Bir saniye bekleyin," diye mırıldandı.

Telefonumu kulağıma bastırıp sandalyemde tekrar kıpırdanıyorum. Bacaklarımı birbirine bastırdığımda nemli olduklarını hissediyorum ve parmaklarımı boynumdan yukarı, enseye kadar götürüp oradaki tüyleri kıvırıyorum. Hafif bir acı hissiyle gözlerimi kapatıyorum beklerken.

"İşte bu kadar."

Telefonumu yüzümün önüne getirip yeni mesajını açmadan bir saniye önce titreşim geldi. Hoparlörde konuşmadığım için başka bir

şey söyleyip söylemediğini duyamadım. Ağzım kurudu ve dilim damağıma yapıştı, gönderdiği fotoğrafa bakarken, hâlâ kıyafet giymiş olmasına hayıflanmalı mıyım yoksa sinirlenmeli miyim bilemiyorum.

Aşağıdan çekilmiş bu fotoğrafta, dar siyah boxer şortunun içinde kaybolan alt karnındaki derin oluklar görünüyor. Kot pantolonu çözülmüş ve dizlerinde sarkıyor, ama iç çamaşırını çıkarmamış, beni tahrik ediyor. Görebildiğim tek şey, dün gece altımda hissettiğim o kalın çıkıntı.

Beklemem gereken şeydi ama yine de şok oldum.

Görüntü ekranımda yeterince uzun süre kalıyor, bu sırada sesi hoparlörlerden yankılanmaya başlıyor. Telefonu tekrar kulağıma dayıyorum ve masanın kenarını sıkıca kavıyorum.

"Sıra sende, Aubrey."

"Ne görmek istiyorsun?" diye neredeyse inleyerek soruyorum.

"Her şey."

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılıyor. "Sen burada olmadığın sürece bu imkansız."

"Ofis kapınız kilitli mi?"

Gözlerimi masamın üzerinden yukarı doğru çevirdim. Şeytanın soyundan gelenler koridorlarda her zamankinden daha fazla dolaştığı için masayı sürekli kilitliyorum, ama yine de kontrol ediyorum.

"Evet."

"Rahat olduğun şekilde bana göster. Sadece seni görmem gerekiyor."

Kendi kendime başımı salladım. "Göndermeden önce ortadan kaybolmadığın sürece sorun yok."

"Böyle bir şeyin olma ihtimali yok."

Avuçlarım terliyor. Telefonumun tenime sürtünmesini hissediyorum ve tekrar aşağı indirip kamerayı açarken daha sıkı kavıyorum. Bacaklarım arasındaki gerilim açıkça hissediliyor. Şu anda tehlikeli derecede tahrik olmuş durumdayım ve sandalyemi geriye doğru iterken kapıyı bir kez daha kontrol ediyorum.

Bacaklarımı her zamankinden daha fazla açıp eteğimi yukarı kaldırırken fotoğrafın açısıyla bir an boğuşuyorum. Bana aldığım için dalga geçtiği külot, yüksek kaliteli dantelden yapılmış ve ön ve arka bantlarında aynı yumuşak mavi tonunda zarif bir fiyonk var. Sadece

ağ kısmı artık aynı renkte değil. Daha koyu, tahrikim o kadar belirgin ki fotoğraf çekerken yanaklarım kızarıyor.

Onun fotoğrafına benzer şekilde, benimkinde de hayal gücüne pek yer yok. Nemli kumaş vajinama yapışmış, bu şekilde paylaşacağımı düşündüğümünden çok daha fazlasını ortaya çıkarıyor. Yine de fotoğrafı ekleyip gönderiyorum, sonra telefonu kulağıma götürüp bekliyorum.

Onun konuşmacıdan uzaklaştığını duyabiliyorum ve midem boğazıma kadar geliyor. Parmaklarım uyluğumdan aşağı doğru iniyor ve o nemli kumaş parçasına çok yakın olan yumuşak iç kısma doğru uzanıyor.

"Aman Tanrım," diye inledi Finn, sanki hâlâ hoparlöründen çok uzaktaymış gibi.

Dişlerimi alt dudağıma saplayıp, ağızmdan çıkacak hafif bir sesi bastırmak için derine indim. Elimle kaydırıp parmağımı külotumun üzerinde gezdirdim, ne kadar kayganlaştığını hissettim.

"Seni bu kadar ıslatanın ben olduğumu söyle bana. Bunu ağzından duymam lazım."

"Senmişsin," diye fısıldıyorum, aynı hareketi bu sefer daha sert bir şekilde tekrarlayarak. "Daha fazlasını görmek istiyorum, Finn."

"Penisimi görmek ister misin, bebeğim?"

Başımı sandalyenin arkasına yaslayıp anlamsızca sallıyorum. "Evet. Dün gece de istedim."

"Külotunu kenara çek benim için. Ben sana ne yaptığımı gösterirken o güzelim amına dokun."

Sormasına gerek yoktu. Onları çoktan kenara itmiş ve parmağımı yarığımdan, şişmiş olan yere kadar sürmüştüm ve—

"Öyleyim," diye sızlanıyorum, klitorisime hafifçe dokunarak.

"Aferin kızım. Durma."

Zorlu nefes alışverişinin sesi kayboluyor ve ben de tam olarak nedenini hayal ederek hızlanıyorum. Kulağımı dolduran kaba, alçak ses beni bir girdaba sürüklüyor. Avucumu vajinamın üzerine bastırıp bir kez ovuyorum. Bir parmağımı içime sokup titreyerek hoparlöre inliyorum.

Kulağımda bir vızıltı var ve hızla hareket edip mesajı açıyorum. Bu resimde alaycı hiçbir şey yok. Finn'in yumruğu penisinin etrafını

sıkıca kavramış, beklediğim kadar kalın olduğunu doğruluyor. Baş kızıgın kırmızı renkte ve meniyle ıslak. Uzun ve damarlı, hafif bir kıvrımı var ki, bunun G noktamı çok az çabayla tetikleyeceğini biliyorum.

Parmaklarımı sıkarken avucumu tekrar klitorisime bastırıyorum. Kalçalarımın ani hareketi, kulağımdaki hırıltılı nefeslerden dikkatimi dağıtmıyor.

"Benimle konuş," diye emrediyor, sert ama sıcak bir ses tonuyla.

"Evet, konsere seninle geleceğim."

Gölüşü müstehcen. Ben de karşılık olarak ırkiliyorum ve ilk parmağımın yanına ikinci bir parmağımı sokarak kendimi geriyorum. Karın bölgemdeki gerginlik artıyor, telefonumu indirip bu şekilde açılmış halimin fotoğrafını çekerken neredeyse acı verici bir hal alıyor.

Ona ne kadar derinden güvendiğimin bir kanıtı bu; ona bu kadar hassas bir şeyi göndermek konusunda hiç tereddüt etmiyorum.

Konuşurken nefes nefese kalıyorum ve kalçalarımı parmaklarımın ritmine göre sallıyorum.

"Seni istiyorum," diye itiraf ettim nefesimi tutarak. "Çok ateşlisin Finn. Her yerinle. Her şeyinle. Sadece cinsel organınla değil."

"Ama benim bu yanımlı seviyorsun, değil mi? O ıslak vajinanın içinde hayal edebiliyor musun, tatlım? İki parmağın yetmez. Beni sana hazırlamak için yetmez. Daha fazlasına ihtiyacın var. Benim için üçüncü bir parmak daha ekle."

Boğazım düğümleniyor. "Bu çok fazla."

"Komodininizin içine baktım. Üç parmaktan fazlasını alabiliyorsunuz."

Bir sızlanmayla üçüncüsünü diğerlerinin yanına yerleştiriyorum. "Ş—işte orada."

"Tamamdır. Yavaşla. Benim hızımı yakala."

Tükürme sesi çıkarıyor ve neredeyse çift görüyorum. Yumruğunun ıslak hareket sesini duyduğumda, ofisime gelip beni masamın üzerinde alması için yalvarmaktan başka bir şey yapamıyorum. Islak ses yavaş ama sert, güçlü. Parmaklarımı aynı tempoda hareket ettirmeye zorluyorum kendimi, ne kadar çok ısladığımı duyabileceğini çok iyi biliyorum.

"Daha hızlı lazım," diyorum çaresizce.

“Ne kadar hızlı?”

Telefonu hoparlöre alıp masama bırakıyorum ve hızımı artırarak ne kadar hızlı gittiğimi duymasını sağlıyorum.

“Şu anda benim penisimin içinde olduğunu mu düşünüyorsun? Ofisine gizlice girip seni o sandalyeden çekip masanın üzerine eğmek çok kolay olurdu. Hatta o güzel külotunu bile üzerinde bırakırdım ki, seni benimle doldurduktan sonra menimi tutabilsin. Bunu mu istiyorsun Aubrey? Söyle bana.”

“Ya ben...” Parmaklarımı kıvrıp daha da hızlanırken nefesim kesildi. “Ya sana prezervatif taktırsaydım?”

Yumruğu benimle aynı hızda. Telefonun diğer ucundan tükürerek söylediği sözler, ne kadar yakın olduğunu ele veriyor. “Bunu mu istiyordun?”

“Hayır. Seninle olmaz.”

“ *Kahretsin* . Kendini tatmin et. Ben uzun süre dayanamayacağım.”

Başımı geriye doğru eğip ağzımı açık bırakarak giderek daha da yaklaşıyorum— “Finn!”

Çok gürültülü. İş yerindeyim. Biri beni yakalasa, o utancı asla atlatamazdım.

Ama durmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Çok yakınım. Finn nefes nefese telefonda konuşuyor ve ben oraya gitmekten çok onun boşalmasını duymayı istiyorum. Biri içeri girse bile, yine de aramayı sonlandırmazdım. Ta ki sonrasına kadar.

“Gel,” diye homurdandı, ardından boğazının arkasından sert, neredeyse öfkeli bir ses çıkardı. “Kahretsin. Benimle gel, Aubrey. *Tanrım* . Sesini duymak istiyorum.”

Onun zevki benimkini de körüklüyor. Klitorisime bastırıyorum ve orgazm olurken yıldızlar görüyorum, kalçalarım parmaklarıma sürtünüyor. Zaman tamamen yavaşlıyor, bu durum uzayıp gidiyor, sonra nefes nefese kalıp masamın üzerine kıvrılıyorum. Nefesimi yavaşlatmaya çalışırken, parmaklarımı yavaşça serbest bırakmaya çalışırken, kenar göğüslerime batıyor.

Finn hâlâ telefonda, ama daha sessiz. Savunma mekanizmam yeniden devreye girmeye çalışırken, onun varlığının, hatta sadece telefonda bile olsa, beni rahatlatmasına izin veriyorum. Etrafıma

bakındıkça, nerede olduğumu acımasızca hatırladıkça, suçluluk duygusu içime işliyor. Ancak kapı kilitli kalıyor, oda klimanın sürekli tıkırtısı dışında sessiz.

"Benimle misin?" diye soruyor usulca.

Doğrulup masamın çekmecesini açarak bir mendil aldım.
"Seninleyim."

"Pişman olduğunuz bir şey var mı?"

"Hiç pişman değilim, Finn."

"Öyleyse, pazar günü görüşürüz, değil mi?"

Gülümseyerek telefonu tekrar elime aldım ve hoparlörden çıkardım. "Bana bir zaman mesajı at."

"Ve yer. Seni ilk önce saf dışı bırakmak konusunda ciddiydim."

"Randevuda." Bu bir soru değil.

"Randevudayız sevgilim. Ve söz veriyorum, mini golf oynamayacağız."

"Tanrıya şükür."

"İşten eve geldiğinde bana haber ver," diyor ve yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Tamam, söyle. Arkadaşlara benden selam söyle."

"Asher burada."

Kaşlarım seğirdi. "Gerçekten mi? Birisi ona rüşvet mi verdi?"

"Bildiğim kadarıyla değil. Ama Beck, onu buraya nasıl getirdiği konusunda oldukça sessiz kaldı."

Masamın altındaki çöp kutusuna mendili atıp gülüyorum. Garip olanın ortadan kalkması... rahatlatıcı. Yaptığımız şeyin hiçbir şeyi değiştirmediyi bilmek, suçluluk duygumu sıkı bir yumruğa alıp toz haline gelene kadar eziyor.

Hâlâ en iyi arkadaşız.

Hatta şimdi bile.

Finn

ONU BURAYA GETİRMEK RISKLIYDI.

İlk randevumuz olduğu ve ne kadar iyi giderse son randevumuz da olabileceği düşünöldüğünde, bu çok büyük bir randevu. Yıllardır Aubrey'nin flörtlerini uzaktan izlemek işimi kolaylaştırmalıydı. Üstelik son birkaç haftadır dünyanın en berbat flört koçu olmam ve onun tercihleri hakkında daha önce hiç fark etmediğim şeyleri öğrenmem de cabası.

Yine de, nedense, onun için planladıklarımđan hala yüzde bin emin değilim ve bu beni çok endişelendiriyor.

Arabanın kapısını açıp ona yardım etmek için elimi uzattığımda tek kelime etmiyor. Parmaklarımı kavrayıp uzun, deri kaplı bacaklarıyla sessiz otoparkta ayağa kalktıktan sonra bile, şeftali gibi parlak dudaklarını sıkıca kapalı tutuyor. Daha önce taktığım saten göz bandının altındaki kirpikleri kıpırdıyor, merakını ele veriyor.

Yeni boyattığı mavi tırnakları, parmaklarımız birbirine kenetlenirken elimin üzerinde yuvarlak bir şekilde geziniyor. Kapıyı arkasından kapatıp sinirlerimi yutuyorum, onları bir kutuya hapsediyorum. Karşısında durduğumda, onun göremeyeceğini bildiğim bir gülümsemeyele duruyorum.

"Aç mısın?"

Sonunda konuşarak, "Ben her zaman açım," diye yanıtlıyor.

Sesini duymak, kendime olan güvenimi artıran tekrarlayan düşüncelerimden daha çok içimi rahatlatıyor. "Öyleyse gidelim."

"Biliyorsunuz, ne yaptığımızı sormamak konusunda gerçekten çok iyi bir iş çıkardım."

Kıkırdadım, başımı sallayarak elini hafifçe çektim ve onu yavaşça تنها otoparktan geçirdim. "Başardın ve seninle çok, çok gurur duyuyorum."

"Peki, göz bağını ne zaman çıkaracaksın?"

"Oraya vardığımızda. Şimdi çıkarırsam sürprizi bozarsınız."

"Daha önce birlikte gittiğimiz bir yer mi?"

"Aubrey," diye hafifçe azarladım.

"Lütfen bana en azından uygun şekilde giyindiğimi söyleyin."

Neredeyse inleyecektim.

Sinir veya hayal kırıklığından değil, onu almaya geldiğimden beri bastırdığım ilkel bir açlıktan kaynaklanıyordu bu. Kendime kaç kez sadece bu akşamki konser yüzünden böyle giyindiğini söylesem de, yine de belki de, sadece *belki de*, randevumuzun bu kararında bir rol oynamış olabileceğini merak ediyordum.

Bacaklarını ikinci bir deri gibi saran düz paçalı deri pantolon, arabada defalarca ateşli bakışlarımın kurbanı olmuştu ve şimdi, kendime bir kez daha bakma izni verirken, ona ne kadar çok beğendiğimi söylememek için yanağımın içini ısıyorum.

Kalçaları geniş ve hâlâ o kadar kavranmaya müsait ki avuçlarım karıncalanıyor. Gözlerimi kaldırdığımda, düz siyah bir straplez üstün üzerine giydiği uzun kollu, parıldayan, şeffaf kumaşla karşılaşıyorum. Siyah saçları, şeffaf kumaşın üzerinden gevşek dalgalar halinde dökülüyor, beline kadar iniyor ve bileklerindeki siyah tüy halkasına değiyor.

"Mükemmel görünüyorsun," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, daha fazla bir şey söylememek için kendimi zorlayarak. Fazla zorladım.

"Sadece birlikte olduğumuz için mi böyle söylüyorsun?"

Parmaklarım titreyerek göz bağını kaldırmak istiyor, böylece ne kadar ciddi olduğumu görebilsin.

"Hayır, Aubrey. Ciddi söylüyorum. Muhteşem görünüyorsun. Kimse senin benimle burada olduğuna inanmayacak."

Bu onu güldürüyor. Gülüşü etrafımızdaki sessizliğin içinde bir parıltı gibi belirliyor ve onun gerçekten burada olduğunu hatırlatmak

için parmaklarını sıkıyorum.

"Yine mi kılık değiştirdin?"

"Bu seni rahatsız eder mi?" Çünkü eğer o böyle gülmeye devam edecekse, gözlüklerimi ve şapkamı çıkarırdım.

"Hayır. Ama eğer öyle değilsen, kimsenin benim burada seninle olduğuma inanmadığı konusunda haklı olduğunu sanmıyorum. Eminim ki durum tam tersi olacaktır."

"Eğer göz bağını çıkarmam için bana yaranmaya çalışıyorsan, işe yarıyor."

Elini uzatıp göğsüme hafifçe vurdu. "Ben öyle bir şey yapmıyordum."

"Neyse, neredeyse vardık. İki dakika daha seni öldürmez," diye takıldım sesimi alçaltarak.

"Sen öyle düşünüyorsun."

"Buna değecek." Umarım.

Durmadan ellerimizi dudaklarıma götürüp parmak boğumlarını öptüm ve bir dakika boyunca öylece bıraktım. Hiçbir şey söylemedi ama nefesindeki hafif titremeyi ve yumuşak gülümsemesinin kıpırtısını fark ettim. Göremiyor olmasına rağmen attığımız her adım kendinden emin ve mükemmel bir zamanlamayla gerçekleşti. Beni bilinmeyen bir yere götürürken beden dilinde en ufak bir tereddüt belirtisi yoktu.

Bana güveniyor.

Bir grup küçük işletmenin arkasından geçiyoruz ve sonra alan açılıyor, gerçek konumumuzu ortaya çıkarıyor. Güneş henüz batmamış, bu da farklı yemek kamyonlarının arasına gerilmiş ışık zincirlerinin yanmadığı anlamına geliyor, ama önemli değil. Yıllar içinde sayamayacağım kadar çok kez buraya geldik, bu da onun ay ışığında devasa otoparkın ne kadar güzel görüldüğünü zaten gördüğü anlamına geliyor.

Umarım bunu bana karşı kullanmaz.

"Sosisli sandviç gibi kokuyor," diyor.

Kıkırdarak güldüm ve elini bırakmadan önce onu önüme doğru yönlendirdim. Parmaklarımı omuzlarına götürüp orada biraz bekletirken, beklentiyle karnına dokundu. Teninin sıcaklığı giydiği ince üstten bile yayılıyordu ve kendimi zorlayarak devam ettim.

Yavaşça saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım ve göğsüme yaslanmasına neden olan titremeyi hissettim.

"Hazır mısın?" diye sordum, burnumu saçlarına yaklaştırıp vanilya kokulu parfümünün yumuşak kokusunu içime çekerken.

Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak mırıldanıyor.

Omuzlarımı dikleştirerek, göz bağının arkasındaki bağcığı yavaşça çözdüm ve dikkatlice, gözlerinin üzerinden çekmemeye özen göstererek çıkardım. Gözleri alışırken yaptığı hızlı göz kırpmalarını yakaladım ve daha fazlasını görebilmek için arkasından yanına geçtim. Beni fark edince başını bana doğru çevirdi, gözlerinin koyu mavisi, sanırım onaylayıcı bir bakışla parıldıyordu.

"Haklısın. Bu gizliliğe değdi. Tekrar açıldıklarını bilmiyordum," diye coşkuyla anlatıyor, ardından yanakları hafifçe pembeleşirken kamyonları inceliyor.

"Su birkaç gün önce temizlendi. Şanslıyım."

Son üç haftadır bu blokta birkaç su borusu patlaması yaşanıyor ve otopark su altında kalmıştı. Neyse ki yeniden açıldılar. Ona gerçek bir randevuya çıkmayı teklif ettiğimde aklıma gelen ilk yer burasıydı.

Elimi belinin alt kısmına bastırarak başımı eğdim ve mırıldandım, "Çok gösterişli bir yer değil. Ama sıkıcı restoranlardan bıktığını ve rahat bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Hayır, mükemmel. Tam olarak istediğim şey bu," diye şiddetle karşı çıkıyor.

Onun açık bakışlarının berrak sularında kaybolmamak imkansız. Tanıdık ama aynı zamanda tamamen yeni. Tıpkı burası gibi, ona bakmak bana yabancı değil. Ama teni kızarmış ve dudakları birbirine kıvrılmış bir şekilde bakışlarımı tutma şekli tamamen keşfedilmemiş bir bölge. Ve o güzel mavi gözleri dudaklarıma inip sonra tekrar yukarı kalktığında, kirpikleri titrerken, kendimi kaybettiğimi biliyorum.

Yeni olsun ya da olmasın, bildiğim tek şey bu yeni dinamiği nasıl yöneteceğimi öğrenmek istediğim. Bunun ters gitmesi durumunda neler olabileceğine dair süregelen korku, elimi omurgası boyunca kaydırıp parmak boğumumu çenesinin altına sokarak onu daha da yukarı kaldırmamı engelleyemiyor. Aynı şekilde, eğilip o kaygan dudak parlaticısını tatmanın bu an için en iyi hareket tarzı olmadığına da beni ikna etmiyor.

Nefesi dudaklarımın üzerinden süzülürken, ben de dudaklarımı onunkilere bastırıp günlerdir ilk kez onun tadına bakıyorum.

Wes'in evindeki telefon görüşmemiz, o zamandan beri yaptığımız birçok görüşmeden sadece biriydi. Minnesota'daki zamanım, son yedi yılda yaptığım tüm yolculuklardan daha zordu ve nedenini bilmediğimi iddia etmeyeceğim. Vancouver'dan ayrılmak—ondan ayrılmak—bu sefer farklıydı.

Eve döneli henüz iki saat oldu ama bu gece burada olmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Gönderdiğimiz her muhtaç mesaj ve masum telefon görüşmesi, her gece kendimi otelin ortak banyosuna kilitleyip elimde penisimle baş başa kalmama yol açtı ve hepsi buna neden oldu.

"Nereden başlamak istersin?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Küçük parmaklarıyla yanımda desenler çizerken, göz kırparak bana bakıyor. "Seçim senin."

Burnumu onun burnuna bastırıp çenesini sıkıca kavradıktan sonra isteksizce bırakıyorum. Ancak onun kokusundan arınmış bir hava soluduğumda düzgün düşünebiliyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip sonra da sırtına bastırduğimde kafam berraklaşıyor.

"O zaman sosisli sandviç," diye düşündüm.

"Çok iyi başladınız. Dikkatli olmazsanız, ikinci kamyonu varmadan önce tüm kartlarınızı görebilirim."

"Benim elimde koz olduğunu nereden çıkardın?"

"Her şeyi sadece sen bildiğini mi sanıyorsun? Muhteşem buluşma yeri zevkinle hava atıyor olabilirsin ama seni yine de bir kitap gibi okuyabiliyorum." Göz kırptıktan sonra, çatısında Hot Mess Dogs yazan ışıklı tabelası olan soluk pembe ve mavi yemek kamyonuna doğru büyük adımlarla ilerledi.

Burası, mini donut kamyonu ile onu bir sonraki limonata içmeye götüreceğim kamyonun arasına sıkışmış durumda. Piknik masalarının bolluğu, kamyonların iki tarafı arasındaki kaldırıma yayılmış, herkesin yemek yiyebileceği bir koridor oluşturuyor. Buraya geldiğimiz tüm zamanlarda hep aynı masada oturuyorduk ve boş masalara bakarken, bizimkinin boş olduğunu fark ettiğimde göğsümde sıcak bir kıvılcım çakıyor. Bu akşam insanların az olması, birden fazla yönden lehime işliyor.

Aubrey'i takip ettikten sonra kamyonun penceresinin önünde yanına oturdum. Güneş gözlüğüm ve şapkam son derece zayıf bir kamuflajdı ve bu kamyonun sahibinin tam olarak kim olduğumu bilmesine rağmen bunu hiç söylememiş olması beni şaşırtmazdı. Eğer durum böyleyse, ona çok şey borçluyum.

"İki tane bol peynirli poutine sosisli. Hem de bolca. Gerçekten bolca koy, dostum. Peynirleri iyice erimiş olsun istiyorum," dedim ona. Aubrey'nin çıkardığı hırıltılı ses, kaşlarımı çatarak ona doğru dönmeme neden oldu. "Ne?"

Başını sallıyor, dolgun alt dudağı dişlerinin arasında. Sonra, bana doğru yaklaşırken elinin kürek kemiklerimin arasına yerleştiğini hissediyorum; telefonumu banka kartı makinesine dokundurup ödeme yaparken beni izliyor.

Öndeki adam sosislerimizi hazırlamaya başlar başlamaz, Aubrey ağzı çeneme değene kadar yaklaştı. Derim çıtırdadı, nabzım hızlandı.

"Senin benim için ödeme yapmanı izlemekten hoşlanıyorum."

Boğazım titriyor. "Senin için her zaman ben öderim."

"Bu farklı."

"Her zaman böyle olacak," diyorum, aşçının duyma ihtimali olmasın diye sesimi alçaltarak. "Biliyorum, sana bakacak kimseye ihtiyacın yok, ama benim tek istediğim bu."

"Belki arada bir yapmana izin verebilirim. Yeter ki karşılığında sosisli sandviç ve limonata alayım."

Hafifçe gülümsedim ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Listemde sırada limonata olduğunu nereden bildin?"

"Buna bir sezgi diyelim."

"Hile yapıyorsun."

"Aslında bu sensin. Burayı sevdiğimi bildiğin halde beni buraya getirmen, sadece mekan bile olsa, beni buraya getiren diğer herkesten fersah fersah önde olman demek."

Bizi pencereden uzaklaştırıp, yiyeceklerin konulduğu rafın altında bulunan daha büyük pencereye doğru kaydırıyorum. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"En sevdiğim yerlerin hepsini biliyor musun?"

"Evet, ve senin hakkında zaten çok şey biliyorum."

Bunu bir dakika boyunca kafasında tarttı. "Sanmıyorum. Seni de aynı derecede iyi tanıdığım gerçeği seni rahatsız mı ediyor?"

"Hiç de bile."

"Belki ilk başta endişelenmiştim. Seni öptüğümde. Ondan önce bile," diye itiraf ediyor, sözleri şimdi biraz daha gergin çıkıyor. "Ama... çiftler uzun süre birlikte olduktan sonra, birbirleri hakkında bizim kadar çok şey bilmeleri normal. Artık öğrenecek bir şeyleri kalmadığı için ayrılmıyorlar. Tek fark, önce arkadaş olarak başlamış olmamız."

"İki tane sosisli poutine!" diye seslendi adam kamyonundan.

Şöyle bir baktım, yemeğimiz rafta bekliyordu. İki sosisli sandviçi de almak için uzanırken ona sordum: "Aubrey, bizi böyle mi görüyorsun? Bir çift olarak mı?"

"Ne?" Yanakları şimdi daha da kızardı. "Yani , *eğer* öyle olduysa, işler yeterince iyi gittiyse demek istedim."

Gülümsememi gizlemeye çalışırken kalbim gümbür gümbür atıyor. Kamyonun yanına, çeşitli soslarla dolu beyaz plastik bir masa kurulmuştu ama hepsini es geçip sadece birkaç peçete aldıktan sonra ona döndüm. Yüzündeki kızarıklığın bir kısmı azalmıştı ama hâlâ utangaç bir şekilde, mahcup bir halde bana bakıyordu.

"Peki içgüdüleriniz size ne söylüyor? Aramızdaki ilişkiler o yöne doğru gidiyor gibi mi görünüyor?"

"Henüz bir şey söylemek için çok erken," diye mırıldanıyor, sosisli sandviçini uzattığımda alırken, mavi ojeli tırnakları sade karton kutunun üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyor.

"Hayır, buna inanmıyorum. İçgüdülerin hep yalan söylüyor."

Limonata arabasına doğru giderken gülüyor. "Sanki beni yargılayıcı biriymişim gibi gösteriyorsun."

"Bu illa kötü bir şey değil."

"Finn, randevuna onun yargılayıcı olduğunu söylemek görgü kurallarına aykırı."

"İyi ki ben söylemedim o zaman. Sen söyledin," diyorum göz kırparak.

Gözlerini devirerek sosisli sandviçine bakıyor, sonra parmaklarının arasına sıkıştırıp ağzına götürüyor. Isırırken dudak parlatıcısı ekmeği lekeliyor ve bir damla sos kabın içine damlıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Ne bana bakıp burnunu kırıştırarak beni durdurmaya

alışırken, ne de sosisli sandviçi çekip dudaklarını yalarken, yanakları sincap gibi şişmişken.

Gözlerindeki ışık neredeyse gözümü kamaştırıyor. Boğazım düğümleniyor, sonunda kendimi zorlayarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Dikkatli olmazsam, çok hızlı ve sert davranıp onu korkutacağım.

Biliyorum ki flört geçmişim oldukça sınırlı, kısa süreli ilişkilerle ve geleceğimi birlikte görmediğim kadınlarla dolu. Yine de evlenmeye hiçbir zaman karşı olmadım. Bu fikir beni korkutmuyor. Aksine, hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim birini bulmak beni heyecanlandırıyor.

İyi bir koca olacağımı ve bir gün, eninde sonunda, sevgi dolu bir baba olacağımı biliyorum. Bağlılık benim düşmanım değil; sadece kendimi bu unvanları taşıırken gördüğüm bir ilişkide hiç bulunmadım.

Belki de sadece kördüm.

Ya ben bir şey arıyor olsaydım—ya da her zaman gözümün önünde olan birini arıyor olsaydım?

Bu düşünce beni bir tren gibi çarptı, kanım biraz daha hızlı akmaya başladı.

Mahvoldum resmen.

Aubrey

Elimdeki DEV LİMONATA, Finn'in içine sıktığı mavi ahududu şurubunun rengine bürünmüş. Pipetten o kadar çok yudum aldım ki dudaklarımın şeftali renginden maviye döndüğünden eminim, ama bu onun her fırsatta beni öpmesine ve aynı renge bürünmesine engel olmadı.

Güldüğümde mi? Bir öpücük. Söylediği bir şeye sırtıttığımda mı? Bir öpücük. En sevdiğim tatlıcıda bir yabancı bana churro ısmarlamayı teklif ettiğinde kıskanç olduğunu söylediğimde mi? Bir öpücük. Gerçi bu daha çok sahiplenme amaçlıydı, romantik değil.

Daha önce hiçbir erkek tarafından bu kadar *arzulandığımı* hissetmemiştim. Sanki son yirmi yıldır tam da bu yerde benimle vakit geçirmesine rağmen, benden asla bıkmıyor.

Bu çekimi hisseden sadece o değil. Tıpkı onu o kadınla sahte bir randevuya çıkardığını izlediğim zamanki gibi, ona uzun süre baktığı her seferinde sinirleniyorum. Bu kıskançlık, hiç şüphe yok. Ve bu sinir bozucu yeşil gözlü canavar tarafından kontrol edilmekten asla hoşlanmadığımı düşünürsek, endişe verici olsa da, kendi bölgemi işaretleme isteğimi durduramıyorum.

Bugün öğleden sonra, tüm hayatım boyunca olduğundan daha fazla kadın bakışlarımın kurbanı oldu ve daha önce hiç kimseyi gözlerimle korkutmaktan çekinmemiştim. Anlaşılan Finn söz konusu olduğunda kendimi tutamıyorum. Artık değil.

Geçmişte sorun olarak görmediğim ve sorun olmayan her şey birdenbire sorun haline *geldi* . Daha önce istemediğim veya hiç düşünmediğim şeyleri istiyorum. Ellerinin üzerimde olmasını ve sesinin kulağımda olmasını delilik derecesinde özlüyorum. İş yerinde dikkatim dağılıyor, ki bu da tüm bunların en korkunç yanı.

Mahkeme salonunda dava kazanmaktansa, Finn'in beyzbol maçları için seyahat ettiği takım uçağında onunla birlikte olmayı, bilim kurgu filmlerini izlemeyi ve takımla UNO oynamayı tercih ederim. Evrak işlerim birikti ve e-postalarım cevap vermekte geri kaldım çünkü o mesaj attığı veya aradığı anda telefonuma uzanıyorum.

Bu duruma kızmam gerekirdi. Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve hayalini kurduğum gibi isminizin duvara yazılmasını istiyorsanız dikkat dağıtıcı şeylere zaman yok. Ama bu hatırlatmalar hiçbir şeyi değiştirmede.

"Araba kullanmak istemediğinden emin misin? Konser daha sonra başlayacakken ayaklarının ağrmasını istemem," diyor, elini kolumda gezdirerek.

Avucunun sıcaklığı, kemiklerime kadar işleyen bir sıcaklık dalgası yaratıyor içimde. Kolunu daha sıkı tutuyorum ve endişesine karşı gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Ona son yudum limonatayı uzatırken, pipeti ağzına götürmek için eğilmesini izliyorum.

"Biraz inanın. Topuklu ayakkabılar beni rahatsız etmiyor."

"Ta ki konserden çıkıp benden seni arabaya taşımamı isteyene kadar."

"Madem bu çok zahmetli olacak, eminim takım arkadaşlarınızdan biri bana yardımcı olmaktan memnuniyet duyar."

Dudaklarımı büzüp umursamaz bir tavır takındığımda, başını hızla çevirip bana bakıyor ve boş bardağımı yakındaki bir çöp kutusuna atıyor. Parlak mavi gözlerinin renkli güneş gözlüklerinin ardında yüzüme saplanması beni korkutmalıydı ama bundan zevk alıyorum, çünkü ondan bu tepkiyi ben aldığımı biliyorum.

"Sana şunu garanti edebilirim ki, ekibimden hiç kimse seni hiçbir yere taşımayacak, Aubrey."

Başımı yana eğerek sordum, "Neden olmasın? Güzel olurdu—"

Sözümü bitiremeden önümde belirdi, güneşi engelledi ve beni kollarına aldı. Bacaklarım altımdan kayıp kollarının üzerinden sarkınca tiz bir çığlık attım. Sırtımdaki güçlü tutuş, ince tişörtümden sızan göğsünün sıcaklığıyla kıyaslanamaz bile.

Yürümeye başlarken kollarımı boynuna doluyorum ve gözlerine bakıyorum; gözlerindeki yakıcı kıskançlık yüzünden yüzüm kızarıyor. Dudaklarım aralanıyor ve o da onları izleyip sertçe nefes veriyor. Nefesimi tutarken ve konuşmasını beklerken ağızımdaki tüm nem kayboluyor.

"Eğer taşınmak istiyorsan, benim kollarıma tırmanacaksın. İstisna yok."

"Bu oldukça iddialı bir ifade gibi görünüyor."

Çenesi seğiriyor ve nadir bir an için, sürekli mutlu, tatlı Finn'in seksi ve sahiplenici bir şekilde sinirlendiğine şahit oluyorum. "Çünkü öyle. Eğer arkadaşlarımızın önünde sana sahip çıkmam gerekiyorsa, tam olarak bunu yapacağım."

"Bunun benim için sorun olup olmadığını soracak mısınız?" diye mırıldanıyorum, onu kıskırttığının tamamen farkındayım.

"Aubrey."

Sesindeki hırıltı karşısında göğsüne yaslanıp titredim, bacaklarımın arasında artan gerginliği hissettim. "Evet?"

"Beni zorlamaya devam edersen, bu gece seni kimseyle paylaşmak yerine kendime saklayacağım."

"Sence ben bunu istemiyor muyum?"

Başını kaldırıp benden uzaklaştı, boğazı düğümlendi. Bir an için, çok ileri gittiğimden endişelendim ve özür dilemeyi düşündüm, ama sonra kaldırımdan ayrılıp gölgeli bir otoparka girdik. Sokak daralırken ve kızarmış yiyecek kokusu uzaklaşmaya başlarken, omzunun üzerinden onu izledim.

Öne doğru döndüğümde arabası görüldü ve midem alt üst oldu. Finn, adımlarını sakın ve dengeli tutarken hiçbir şey söylemedi, ama yutkunmalarının şiddetiyle Adem elmasının nasıl hareket ettiğine ve parmaklarının belime nasıl saplandığına, sanki tenime parmak izi bırakmaya çalışıyormuş gibi bakışlarımı ondan alamadım.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, sesim tizleşmiş bir şekilde.

"Bunu herkesin bizi izlediğini hissetmeden yapabileceğim bir yer."

"Birinin fotoğrafınızı çekmesinden endişeleniyor musunuz?"

Eğer öyle olsa beni rahatsız etmezdi. Biri onu tanır tanımaz, beni böyle kucağında taşıdığı bir fotoğrafımızı çeker ve internete yüklerse, ikimizin de henüz üzerinde anlaşmadığı bir şey olur. İnternette hakkımda paylaşım yapılması ilk defa olmazdı, ama bu diğerlerinden farklı olurdu.

Bu bizi romantik olarak birbirimize bağlardı. Ve bu, kolayca geçiştirebileceğimiz bir söylenti olmazdı.

Finn'in yüz ifadesi biraz ciddileşti. "Hayır. Seni hiçbir zaman halktan saklamadım, Bree. Şimdi de saklamak istemiyorum."

"Ama bu sefer ne diyeceklerini bilmelisin. Beni kelimenin tam anlamıyla gelin gibi kucağında sokakta taşıyorsun."

"Bırakın konuşsunlar," diyor, sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Ciddi söylüyorum."

Arabası birkaç adım ötede iken aniden durdu, kaşları çatıldı. "Kimsenin bilmesini istemiyor musun?"

"Daha çok erken. Resmi olarak birlikte bile değiliz. Bu bizim ilk randevumuz."

Sözleri ağzımdan döktüğüm anda kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki hiçbir anlam ifade etmeyen bir bahane uyduruyormuşum gibi.

"Aubrey, en çok neden korkuyorsun?" diye soruyor, sesini yumuşatarak.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Evet, öylesin. Ve sana yardımcı olabilmek için ne olduğunu bilmek istiyorum."

Birdenbire çok yakınlaştık ve ben çok savunmasız kaldım. Boynundan kurtulup kıpırdandım, o da isteksizce de olsa beni yere indirdi. Elleri vücudumda oyalandı, tişörtümü düzeltti ve saçlarımı omuzlarıma doğru çekti. Bu şefkatli hareketler, içimde yakıcı bir suçluluk duygusunun oluşmasına neden oldu.

"Aceleci davranmamız gerektiğinden emin değilim," diye açıklıyorum.

"Kim acele etmekten bahsetti ki? Instagram'da öpüşürken bir fotoğrafımızı paylaşalım ve biyografilerimize birbirimizin baş harflerini yazalım diye bir şey önermiyorum. Sadece insanların bizi görmesinde

ve ne düşünmek istiyorlarsa onu düşünmelerinde bir sakınca olmadığını kastettim. Seni hiç kimseden saklamadım ve bunun değişmesini de istemiyorum. Gerçekten rahatsız olacağın bir şey olmadığı sürece. Zaten kişisel hayatımıza burnunu sokan Havoc hayranları tarafından tanınıyorsun. Bunun sebebi en iyi arkadaş olmamız ya da daha fazlası olması fark etmez, bu gerçeği değiştirmeyecek.”

O bana yaklaşp büyük ellerini kollarım boyunca aşağı doğru kaydırırken dudağımı ısırdım. Tenimde oluşan ani tüyler ürpertici his çok belirgindi ve bunu fark ettiği anı anladım. Güneş gözlüklerini çıkarıp şapkasının kenarına koydu ve gözlerindeki parlayan bağlılığı bana sınırsızca gösterdi.

“Senin hızına göre ilerleriz. Tekrar dışarı çıkmak için beklemek istersen, sabırla oturup senin bana gelmeni beklerim. Ama arabama binip iki genç gibi öpüşmek istersen, hayatının en iyi öpüşme seansını yaşamayı sağlayacağım. Hatta, tek ihtiyacın olan benim burada durup söylediklerime güvenene kadar kollarını okşamaksa, avuçlarım kanayana kadar devam ederim. Benden neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter,” diye yalvarıyor, asla geri adım atmadan.

Başımı sallarken dudaklarımda inanmaz bir gülümseme beliriyor. Ellerini ellerimle örtüp sabitledikten sonra boynuma, oradan da yanaklarıma doğru yönlendiriyorum. Başparmaklarıyla dudaklarımdan üzerinden bir kez hafifçe geçiyor.

“On altı yaşındayken, seni arabanın arka koltuğunda Kat Lee ile öpüşürken yakalamıştım. Camlar o kadar buğulanmıştı ki yüzünü göremiyordum, ama sosyal bilgiler dersinden onunla birlikte çıktığını görmüştüm, bu yüzden olayı anladım.”

Gülüşü kekeliyor. “Ne?”

“Evet. İçeride neler olup bittiğini sadece tahmin edebiliyorum, ama sen beni sapık gibi yakalarken okula geri koştum. Seninle ne hakkında konuşmak istediğimi bile hatırlamıyorum. Eminim ki her neyse hafızamdan silindi.”

“Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?”

“Arabanın arka koltuğunda öpüşmekten bahsettiğin için, başka bir kıza, en azından senin ilgilendiğin bir kıza ilk kez kıskançlık duydum.” Derin bir nefes aldım ve uzun zamandır özlediğim gibi avucuna

yaslandım. "Geçmişte sadece birkaç kez böyle hissetmişim. Bunu, hayatındaki tek kadın olmak istememden kaynaklandığını düşünmek kolaydı, ama sanırım durum bundan ibaret değildi."

"Eğer bana lisede benden hoşlandığını söylüyorsan, korkarım ki senin şöhretini gölgede bırakacağım."

"Ne?"

"Benim, hormonların etkisi altındaki bir ergen erkek çocuğu olarak, sana bakıp, seninle vakit geçirip, sana dokunurken uzaktan yakından ilgilenmem mümkün müydü gerçekten? Sana bir haberim var tatlım: En az iki yıl boyunca sana karşı bir şeyler hissettim, ta ki kendimi bu duygudan kurtarmaya zorlayana kadar."

Öne doğru eğilip, iki elimle gömleğinin ön kısmını kavrayarak onu kendime doğru çekip öperken göğsüm sonuna kadar açıldı.

O, hevesle karşılık verirken tutuşunu sıkılaştırıyor ve sırtım arabaya dayanana kadar bizi döndürüyor. Soğuk metal tişörtümü delip geçtiğinde nefesim kesiliyor ve onun yerine ona doğru kıvrılıyorum. Bir eli kalçama iniyor ve beni öne doğru iterek, kapıyla temas ettiğim tek nokta omuzlarım olana kadar çekiyor.

"Yani, öpüşmeye evet mi diyorsun?" diye soruyor, dudaklarımın üzerinde sırıtarak.

Bacağımı dizinin arkasına kıvrıp, dilimi alt dudağının üzerinde gezdirip limonatanın tadını alabileceğim kadar geriye çekildim. Parfümünün kokusunu içime çekerken, kısık iniltisinin sıcak parmaklarını vücudumda gezdirmesine izin verdim.

"Ancak camları buğulandıracağınıza söz verirsiniz."

Finn

Gruptan arenaya en son ulaşan BİZ OLDUK .

Aubrey'i önüme alırken, onu bırakmaya henüz hazır olmadığım için elimi belinde sıkıca tutuyorum. Son bir saati arabamda, vücudu benimkinin üzerinde, dudaklarımız birbirine değip acıyıp şişene kadar geçirdikten sonra bile, daha fazlasını istiyorum. En yakın arkadaşlarımızın gelişimiz fark edip bizi sorularla kuşatmasına bir dakika kala burada olmak bile, penisimin yumuşaması için yeterli değil.

Süitin girişinde biraz duraksayan Aubrey, omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. Dudakları büzülmüş halde, sevimli bir şekilde gergin görünüyordu. Onu daha sıkı tutarak göğsüme yaslanmasını istedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandım.

Onlara söylemek ister misin?

Sahnedeki yükselen müzikle birlikte kalbim de coşkuyla doluyor, açılış sanatçısı zaten sahneye çıkmış durumda. "Hangi bölümü mü? Gölgeden çıktığımız anda fark edeceklerinden oldukça eminim."

"Brielle biliyor. Randevu hakkında," diye açıklıyor, sanki kızacağımı bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde bana bakarak.

"Wes de öyle düşünüyor."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Pekala. Gerisi?"

"Wes henüz ağzından kaçırmadıysa, siz öyle istiyorsanız bunu kendimize saklayabiliriz."

"Hiçbir şey saklamak istemiyorum," diye fısıldadı, elini kaldırıp gömleğimin yakasını okşayarak. "Arkadaşlarımızdan saklamak istemiyorum. Onlar ailemiz."

Eğilip alnımı onun alnına yasladım ve boğuk bir nefes aldım. "Bunu söylediğini duymayı çok seviyorum."

"Bu doğru. Kan bağı olan akrabalarımınla yakın bir ilişkim yok. Onlar benim için her şeyden daha değerli."

"Takım arkadaşlarımı kışkırtma beni, sevgilim."

"Sana hiç muhtaç olduğumu söyleyen oldu mu? Bu tek çocuk olmanın bir özelliği mi?" diye takıldı, dudaklarını benimkine hafifçe değdirerek.

Dudaklarına doğru sıırttım, sonra bir dişimi dişlerimin arasına alıp sertçe bıraktım. "Bu, 'En yakın arkadaşına takıntılıyım ve o da benim seviyemin çok çok üstünde' özelliği, bunu sen de biliyorsun."

Elini yanıma doğru uzatırken yuvarlak tırnaklarını yakamın altına sokup altındaki deriyi kaşıyor. Kendinden emin dokunuşunun verdiği zevk kasıklarımın bir girdap gibi dönerken neredeyse mırıldanıyorum. Penisimin daha da sertleşmesi ve her zamankinden daha büyük görünmesiyle fermuarımın sağlamlığını test ediyorum.

Nefesindeki hafif takılma, ısrarımı hissettiğini gösteriyor. "İki yüz bin takipçinizin bu düşüncenize katılacağından emin değilim."

"Ve yanılıyor olurlardı," diye düşünüyorum, avuçlarım kıvrıkcık saçlarının arasında dolaşırken başının arkasını okşuyorum. "Üstelik kıskanç ve yalancı olurlar."

Şu anda sahnede kimin olduğunu bilmiyorum ama arenanın dört bir yanına yayılan parlak ışıklar yanaklarına yansıyor. Mavi renk beyaza dönüşüyor ve siyah saçlarının üzerinde, vücudunun uzunluğu boyunca dans ederek onu bir meleğe benzeten bir parıltıyla kaplıyor. Ve ben de bir şekilde bu meleğe sahip oldum.

Göz kapaklarını yarıya kadar indiriyor ve yanıma daha sıkı kavrayarak, yıllarca emek vererek oluşturduğum kas kütlelerimi yokluyor. Yüzümü incelerken nefesi ağzıma sıcak bir şekilde çarpıyor ve her santimini inceleyene kadar durmuyor.

"Şunu da belirtmek isterim ki, senin seviyenin üstünde olduğumu düşünmüyorum," diyor, gözleri mavi ve beyaz ışıklarla parıldarken. Avucunun sertçe kaburgalarımın üzerine basması dizlerime çarpıyor.

"Mükemmel bir uyum içindeyiz. Bu yüzden bunca zamandır en iyi arkadaşız."

"Beni parmağının ucunda oynatıyorsun."

Hafifçe kıkırdıyor. Kokusunu içime çekiyorum ve ipeksi saç tellerini parmaklarımın arasında okşayarak başını geriye doğru eğiyorum. Kendimi tutamayıp çenesini, sonra da nabzını öpüyorum, sıcak tenini dişlerimle hafifçe okşadıktan sonra emiyorum. Tadı da kokusu kadar güzel ve etrafımızda çalan şarkının melodileri arasında onun yumuşak nefes verişini duyarak biraz kendimi kaybediyorum.

"Finn."

"Adımı tekrar söyle," diye yalvardım, dilimi kulağına doğru götürerek, izimi saklamak zorunda kalmayacağı yerden daha sertçe emdim.

Başını yana düşürerek beni kendine daha da yaklaştırdı, göğsü benimkine yapıştı. "Finn."

"Bu gece senden nasıl uzak duracağım bilmiyorum."

"Öyleyse yapma."

Duyularımı alt üst eden, dikkatimi dağıtmaya çalışan bir his var içimde. "Beni kızdırma."

"Eğer bunu yapacaksak, doğru düzgün yapmak istiyorum. Zaten her şeyi riske atıyoruz," diye fısıldıyor, sözleri benim hissettiğim benzer bir yoğunlukla dolu.

"İhtiyaç duyduğunuz her an duraklatmamı söyleyebilirsiniz."

"Biliyorum."

"Bundan sonra benim evime gel."

Kahretsin. Onu dikkatle izliyorum, bir anlık irkilme, pişmanlık veya panik belirtisi arıyorum. Ama davul ritmi hızlandıkça ve ışıklar koyu pembe bir renge büründükçe, aldığım tek tepki dudaklarında hafif bir kıvrılma oluyor.

Yavaşça başını kaldırıp parmaklarıyla ensemini kavrayarak beni boğazından uzaklaştırdı. "Nazikçe rica et."

Penisim seçiriyor. "Lütfen bu gece benimle eve gel, Aubrey."

"Bunu yapabileceğimi düşünüyorum."

Başımı sertçe sallayarak onu son bir öpücük için kendime çekiyorum, ama bu öpücüğün çok uzun sürmesine izin veriyorum. Dudakları benimkilerle buluştuğu an, kendimi kaybediyorum, tadına

ve dokunuşumuz anında üzerime çöken o ani doğru hissin içinde boğuluyorum. Bunu ne kadar uzun süre yaşamadığım neredeyse acınası bir durum; onu kucağıma çekmek için her uzandığımda ya da bir maça tribünde onu aradığımda bunun sadece arkadaşlıktan kaynaklandığına kendimi inandırmıştım.

Bunun her zaman böyle olduğuna inanmıyorum, ama bunca yıl sonra, hayatımdaki rolü ne olursa olsun, sonsuza dek hayatımda olacağı bilgisiyle bu duygularımı gömdüğüme eminim. O yanımda olduğu sürece, bunun bir önemi yoktu.

Şimdi, onun başka bir adamla tekrar buluşma düşüncesi beni çıldırtıyor. Onu daha sert öpüyorum ve o da aynı coşkuyla karşılık veriyor, bedenlerimiz karanlık bir örtünün altında, sanki evren bile şu anda benimle aynı fikirde ve ayrılmamızı istemiyor gibi.

Tanrım, bu çok klişe.

"Ah! Aman Tanrım. Şey—" Brielle'in sesi zihnimdeki bulanıklığı dağıttı. "Evet, geldiler! Onlara biraz zaman verin!" diye eklediğinde sesi kısıldı.

Ayrıldığımızda gerildim, Aubrey'nin fikrini değiştirip beni itmesi düşüncesi midemi alt üst etti. Ama bunun yerine, burunlarımızın uçlarını birbirine değdirdi ve elini göğsüme sürerek bu korkuyu benden aldı. Dokunuşu vücudumda hâlâ sıkı, neredeyse sahiplenici bir şekilde duruyor, ta ki yanıma gelip Brielle'e dönene kadar.

"Merhaba Elle. Geç kaldığımız için özür dileriz."

"SORUN DEĞİL. Yani, en azından iyi bir sebepten dolayı oldu," diyor ve sesindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyorum.

Birkaç saniye daha sırtımı onlara dönerek nefesimi düzenledim, sonra arkamı döndüm. Aubrey'nin eli kemerimin halkasına indi ve parmağını içinden geçirdi.

"En azından bizi aramaya giden senin kardeşin değildi."

"Haklısın. Telefonunu çıkarıp kayda başlardı. Aslında ikiniz de bana teşekkür etmelisiniz," diye imalı bir şekilde öneriyor Brielle.

Aubrey homurdandı. "Kendini fazla kaptırma."

"Neyse, artık benimsin. Kusura bakma Finny. En yakın arkadaşım ile dans etmek için çok uzun süre bekledim."

Brielle'in pembe parıltılar ve kızıl saçlar bulutu içinde Aubrey'i benden uzaklaştırıp götürmesinden önce tepki verme şansım olmadı. Kız arkadaşım omzunun üzerinden bana bir öpücük gönderip sonra bir duvarın arkasında kaybolursa bile, kaşlarımı hemen çattım. Onun görünmesinin ardından gelen alkışlar, sahnedeki sanatçının üzerinden kolayca geçti.

İç çekerek saklandığım yerden çıktım. En yakın arkadaşlarımla Aubrey'i kucaklamak için birbirlerine pasladığını görünce, Brielle'in yarattığı tüm sinir bozucu hisler eridi. Asher bile küçük bardaki taburesinden kalkıp onu kollarına aldığı anda gülümsememek imkansızdı. Dostça kucaklaşmanın ardından gelen vahşi kıskançlık kıpırtısına rağmen, Aubrey ona karşılık verdiğinde araya girmek için hiçbir hareket yapmadım.

Olay çabucak bitiyor ve sonra Wes'in ona söylediği bir şeye gözlerini devirip kulağını çekiştiriyor. Ben onlara doğru gelmeye başlayınca Wes uzanıp onu itiyor. Gelişimi ilk fark eden Kellan oluyor ve tokalaşmadan ve sarılmadan önce bana elini uzatıyor.

"Sonunda!" diye bağırdı kulağıma çok yaklaşarak. "Arama ekibi göndermeyi tartışıyorduk."

"Peki o kimdi?" diye soruyorum ayrılırken.

"Elbette, Wes."

Beck, deri koltukların bulunduğu bir gruba çıkan merdivenlerden yukarı çıkarken sırtıma vuruyor. Süitin geri kalanını inceliyorum ve deri taburelerin her yerinde ve koyu renkli duvarlara asılmış sanat eserlerinde tipik Vancouver Warriors logosunu görüyorum. Havoc'un stadyumumuzda kullandığı marka kimliği de aynı türden. Hokey takımının oynadığı yerle bizim oynadığımız yer arasındaki en büyük farklardan biri, bizimkinin çok daha küçük olması ve daha az insan alması.

Evet, kendimle gurur duyuyorum.

Yanına gidip başının tepesinden tutup hafifçe salladığımda, Wes'in epey içki içmiş olduğunu anlamam sadece yarım nefesim sürdü. İniltisi ortalığı doldurdu, ardından göğsüme sert bir itme geldi.

"Üzerine kusmamı ister misin?"

"Sakin bana şimdiden hasta olduğunu söyleme," diye mırıldandım, yüzünü incelemek için hafifçe eğilerek.

Dilini çıkararak alaycı bir ses çıkarır. "Hasta değilim. Açlıktan ölüyorum ve Roma henüz bize yemek getirmemize izin vermiyor."

Kaşlarım çatılıyor. Her zamanki ikramların olmadığı boş tezgahı hızlıca gözden geçiriyorum. "O burada mı?"

"Evet, şaşırtıcı, değil mi? Bizi buraya kadar sürüklemesine ne sebep oldu bilmiyorum ama şu anda orada oturuyor. Görünüşe göre sahnedeki kişiyi beğeniyor." Beck, Wes'in başının üzerinden merdivenleri işaret ediyor.

"Kim o?"

"Nereden bileyim ki?" diye omuz silkti Beck, kristal bardağını geriye doğru eğerek içtiği şeyi bitirdi.

Wes başını salladı ve Roman'ın nerede oturduğunu görmek için başını çevirdi. "Aslında, kız kardeşime çok kaba davrandı ve sonra da kendini ceza sandalyesine oturttu."

"Brielle'e mi? Bu kadar duyarsız olduğumu düşünmemiştim," diyor Beck.

"Evet, haklısın. Ve bir hatırlatma olarak, kız kardeşim hepiniz için yasak bölge! Evet, sana bakıyorum Asher. Onu kazanmak için o 'kötü çocuk' tavrını kullanmayı aklından bile geçirme. Çok fazla kaybedenle çıktı zaten."

Wes'in Brielle'in kirli çamaşırlarını herkesin duyabileceği şekilde ortaya dökmesine içten içe irkiliyorum. Süitin diğer tarafına baktığımda, Aubrey'nin arkadaşının sarhoş kardeşini dövüp perişan etmesini engellemek için beline kolunu doladığını görüyorum. Bunun yerine ben de kafasına bir tokat atıyorum ve kadınlardan onaylayan bir baş sallama alıyorum.

"Aptal olma Wes!" diye bağırdı Brielle, çıplak dudağını geriye doğru bükerek.

"Hayır, değilim! Seni korumaya çalışıyorum. O diğer adamın adı neydi? Rob mu?" Wes parmağını ağzına sokarak öğürme sesi çıkarır. " *Evime* geldi ve bir kutu formayı imzalamamı istedi! Yani, seni seviyorum Elle, ama hadi ama. Artık işaretleri görebilmelisin."

"Demek hayranıymış. Kullanıldığımı yeterince çabuk anlayamadığım için beni suçlayın. Şimdiye kadar bu konuda profesyonel olmam gerekirdi. Özür dilerim, Kral Wes," diye tısladı ve Aubrey onu kendi bedenine çekti.

O Wes'e dik dik bakarken ben de ona bakıyorum. Arkadaşı adına Wes'i azarlamaya firs bulamadan başka biri konuşuyor.

"Yemek harika bir fikir. Gel, sipariş vermeme yardım et, Wesley."

Herkes, Roman'ın merdivenlerin tepesinde durduğu yere bakıyor. Yüz ifadesi sakın, ama ben insanları okumakta çok iyiyim, çenesindeki gerginliği fark etmemek imkansız. Kendini toparlamadan önce çenesi bir an seğiriyor ve siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyrıyor. Dövmeler, anlamlarını hiç sormayı düşünmediğim, karmakarışık girdaplar ve renklerden oluşuyor. Menajerimiz olabilir, ama açık bir kitap değil. Ne takımdaki bizlere ne de yeğeni dışında kimseye karşı açık değil.

Evie, Roman'ı beyzbolun ötesinde herhangi bir şey hakkında konuşturabilen tek kişi ve sanırım bunun tek sebebi, birkaç yıl önce annesi vefat ettikten sonra Roman'la birlikte yaşıyor olması. Yirmi bir yaşında olmasına rağmen, Roman, kendisi onun gölgesi olmak için orada olmadığı sürece soyunma odasına girmemesi konusunda çok ısrarcı. Bize güvenmediğinden, ona aşırı ilgi göstermeyeceğimizden şüpheleniyor. Aşırı bir durum ama Roman işte. Koruyuculuğuyla bir anne ayıyı bile korkutabilir.

Wes'i sorgulayıcı bakışlarının altında tutuyor ve ben bile rahatsızlıktan yutkunuyorum. Alkolün etkisine rağmen Wes doğruluyor, hızla göz kırpmıyor. Açılış gösterisi sona eriyor ve arena ışıkları yükselerek salonu aydınlatıyor, alkışlar kopuyor.

Wes, taburesinden kalkmadan önce "Anladım," diye mırıldandı.

Roman, Wes'in kendisine doğru attığı her adımı dikkatle izliyor. Wes, odasına götürülen yaramaz bir çocuk gibi surat asıyor ama sendelemiyor ya da yalpalamıyor. Demek ki vücudunda çok fazla alkol yok. Zaten gevşek olan diline kız kardeşinin özel işlerini paylaşma cesaretini verecek kadar alkol almış.

Müdürümüz, Wes'in bir adım uzaklaşmasını bekledikten sonra süiti şöyle bir gözden geçiriyor ve hepimize sessiz bir uyarı veriyor. Benim buna ihtiyacım yok ama ona bunu söylemek en akıllıca hareketim olmazdı.

"Bana öyle bakma. Bu kardeşimin hatasıydı. Ve buraya gelmeyi sen seçtin. Eğer yatma saatin geçtiyse, belki eve gidip uyumalısın."

Aubrey nefesini içine çekti ve iri gözlerinin köşelerinden Brielle'i izledi. Wes'in göğsünden gelen bir inilti süiti doldurdu, ardından sessizlik çöktü. Elimle saçlarımı düzelttim ve dikkatimi tekrar Roman'a çevirdim.

"Herkes aynı gözle bakıyorum. Nerede olursak olalım, bu takıma gözler çevrilmiş durumda. Şu anda diğer katılımcıların kameralarının da bize doğrultulmuş, daha sonra paylaşacak bir şeyler arayan kişiler olduğunu düşünmüyor musun? Wesley bu gece kendini sarhoş edene kadar içmek istiyorsa, buyursun içsin. Kusmuğunu sen de yakalayabilirsin, Brielle."

Uzun ve hüzünlü bir an boyunca kimse konuşmuyor.

Ortam gergin ve Aubrey'ye bir bakış, bir şey söyleyip söylememek konusunda içsel bir tartışma yaşadığını anlamak için yeterli. Gözlerimi onun içine dikiyorum ve bakışlarımı hissetmesini bekledikten sonra bir kez başımı sallıyorum. Burun delikleri genişliyor ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor.

Öte yandan Brielle, Roman'ın son sözü söylemesine izin verecek gibi görünmüyor. Son yedi yılda onun tavrının karşısında birçok kez bulundum, ama takıma ilk katıldığım zamanki haliyle şimdiki hali arasında çok büyük bir fark var. Aubrey onunla bir tartışmada başa çıkabilir, ama kolay bir zafer olmazdı. Ve bu korkutucu bir düşünce.

Pembe eteklerinin, ışıltılı makyajının ve parlak kırmızı saçlarının altında, kendini nasıl savunacağını öğretebilecek bir kadın yatıyor.

"Tavsiyelerin için teşekkürler *baba* . Profesyonel bir sporcu olan bir ağabeyimle büyüdüm, bu yüzden dış görünüme oldukça aşinayım. Ama—"

Roman'ın gözleri Brielle'e dik dik bakmaya başlayınca Aubrey suskunluğunu bozdu; söylenmemiş sözler adeta lazer ışınları gibi ona doğru yöneldi.

"Neyse!" diye sözünü kesti Brielle'in elini tutarak. "Şu şampanya şişelerinden birini kim açmak ister? Bir de yemekten bahsettin, açlıktan ölüyorum. Konser yakında başlayacak."

Açlıktan ölmek üzere olduğu konusunda yalan söylediğini anlıyorum ama başımı sallayarak onaylıyorum ve odanın diğer ucuna geçiyorum. "Peki ya pizza?"

"Pizza harika olur. Şunu açayım," diye önerdi Beck, mutfak adasındaki kovadan ilk soğutulmuş şampanya şişesini alırken. Kellan da ona katıldı, ağzını sıkıca kapalı tuttu.

"Jett'in bu akşam neden burada olmadığını bilen var mı? Bakıcı yok mu?" diye sordum.

Back, şişeyi küçük bar lavabosuna doğru yöneltip, etrafa sıçratmamaya özen göstererek dikkatlice açıyor. "Aubrey sayesinde, bakıcısını işten çıkardı."

"Bu benim hatam değil. O çok kötüydü ve Sara'ya düzgün bakacak kadar çocuk yetiştirme konusunda hiç deneyimi yoktu," diye savunuyor.

Ona tekrar dokunma ihtiyacıyla yaklaşıyorum. Beni fark ettiği anda, rahatsızlığı hafifliyor ve dudaklarımı yukarı çeken bir sıcaklığa dönüşüyor. Çok güzel kokuyor. Kolumu arkasına kaydırıp onu kendime çekiyorum, böylece yüzümü boynuna götürüp parfümünün en yoğun olduğu yumuşak tenini öpebiliyorum.

"Tanrım. Bütün bunları yapmadan önce bize bir uyarı bile vermeyecek misiniz?" diye soruyor Beck.

Aubrey'nin nabızı dudaklarıma değiyor, ben de parmaklarımı kalın saç tutamlarının arasına gömüp saçlarını karıştırıyorum. "Kıskanma Beck," diyor ona.

"Finn'in bana yapışmasından mı bahsediyorsun? Hayır, o tamamen senin, Aubs."

Brielle boğazını temizleyerek, "Eşeklik etme," diye mırıldandı. "Bir bardak alabilir miyim lütfen?"

"Anladım."

Roman'ın derin sesi, "O zaman pizza," derken hâlâ keskin bir tona sahip.

"İşte, aşk kuşları."

Aubrey yanıma tutuyor ve hafifçe sıkıyor. Geri çekilip Beck'e ve uzattığı iki kadeh şampanyaya bakıyorum. İkisini de alıp Wes ve Roman'ın olduğu bara bakıyorum. Gitmişler, yani aşağıda, birlikte oturuyorlar. Bu ya çok iyi ya da çok kötü sonuçlanabilir.

Aubrey'e bardağını verdikten ve kendi bardağımdan bir yudum aldıktan sonra, dağıttığım saçlarının arkasındaki tutamı düzelttim. "Roman'ı dürtmenin bir sebebi var mı, Elle?"

"Bunu hak etti," diye yanıtlıyor kadın bıkkın bir şekilde.

Aubrey bana doğru eğildi ama dikkatini arkadaşından ayırmadı. "Öyle mi? Daha önce hiçbir konuda ona bu kadar sert davrandığını görmemiştim."

"Bunun bir önemi var mı ki? Boş ver gitsin."

"Sadece bizi düşünüyor. Sanırım bu yüzden biz dışarı çıktığımızda o hiçbir yere gelmiyor," diyorum, Brielle'in omuzlarının hâlâ dik durmasına neden olan gerginliği biraz olsun hafifletmeyi umarak. "Wes'i önemsiyor."

"Artık bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?" diye çıkıştı, Beck'in şampanya kadehini elinden alıp kendi ağzına boşalttı. Kadeh boşalınca tezgahın üzerine koydu. "Gösteriyi bekleyelim. Buraya bunun için geldik."

Aubrey başını salladı, kolunu ovuşturduktan sonra elini indirdi. "Evet, Elle. Anladım."

Brielle, yanımızdan geçip en uzaktaki bar taburesinin üzerindeki pembe çantaya doğru yürümeden önce ona zayıf bir gülümseme sundu, sırtını bize döndü ve konuşmayı hemen sonlandırdı. Aubrey'ye baktım ve parmağımla çenesinin altına dokunarak başını bana doğru yönlendirdim. Endişesi yavaş yavaş kayboldu.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Bunu bana bu akşam zaten söylemiştin," diye mırıldandı.

"Ve henüz işim bitmedi."

Tam tersine.

Aubrey

Konsere gitmeyeli yıllar OLDU .

Müzik zevkim çok geniş. Country, tekno, pop, alternatif rock, rap. Dinlediğim müzik konusunda seçici değilim, bu Finn için söylenemez. Son konsere gittiğimde, arkamda Brielle vardı, kollarını havaya kaldırmış, kulağıma detone bir şekilde şarkı söylüyordu. Birlikte sallanıp birbirimize tutunarak, en üst sıralardan yüksek sesli kalabalığa şarkı sözlerini haykırdık, sonra da sahnenin en ön kısmına geçtik.

Bir sanatçıya bu kadar yakından bakıp ince taytındaki çizgileri ve gövdesindeki ter damlacıklarını ilk kez o zaman görmüştüm. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, radyoda müziğini duyduğumda o anı hâlâ net bir şekilde hatırlayabildiğimi söyleyebilirim.

Bu gece bir yandan benzer, bir yandan da çok farklı.

Merdivenlerin dibindeki cam duvara tutunuyorum, sahne önünde değilim. Yine de sahneye yeterince yakınım, bu yüzden sahnenin iki yanındaki ekranlara ihtiyaç duymadan Noah Hutton'ın siyah kot pantolonundaki yırtıkları ve alnındaki teri görebiliyorum.

Arkamda Brielle yok, kulağımda onun sesi de yok, burnumda onun parfümü de yok. Kalçalarıma yerleştirilmiş eller güçlü ve damarlı, Finn'in alçak sesli uğultusu kulaklarımın çok ötesine ulaşıyor. Söylediği sözlerin damarlarımda dolaştığını ve bacaklarımda arasında baskı yaptığını hissediyorum.

Arena, yanıp sönen ve koltuklara yayılan ışıklardan dolayı kıpkırmızı olmuştu. Duman, sahnenin kenarından süzölerek kalabalığın arasına damlıyor, zıplayanların ve ellerini havada sallayanların ayaklarını okşuyordu. Ayaklarımda davulların ritmini hissedebiliyor, Finn'in alçak sesle söylediği sözlerin üzerinden mikrofondaki hırıltılı sesi duyabiliyordum.

Nuh'un durduğu yerin arkasında, gözlerinden alevler fışkıran devasa bir şeytan kafası var. Grubu da arkasında yayılmış durumda, davulcusu kafanın tepesindeki bir platformda ve boynuzlarının arasında duruyor. Üyelerin çoğunu internette ara sıra gördüklerimden başka tanımıyorum, ancak oldukça büyük bir hayran kitlesine sahip oldukları anlaşılıyor.

Ekranlara yansıyan kamera, alt sıralardaki hayranları gösterdikten sonra, yerde duran ve okudukça gözlerimi faltaşı gibi açan pankartlar tutan birkaç kadına odaklanıyor. Pankartların çoğu grup üyeleri için yazılmış, ancak Nuh'un karısı olsaydım tüylerim diken diken olurdu diye düşündüren birkaç pankart da var.

Bu düşünceyle, Finn'in kalçalarımdaki ellerini örtüp daha yukarı kaydırıyorum. Ellerimi yerinde bırakıp göğsüne bastırđıđımda kaburgalarımı ısıtıyorlar ve onu arkamda bir duvar gibi hissediyorum. Burnunu kulağımın kenarına sürtüyor ve bir şarkı sözü dizisi söylemeye devam ediyor.

Gözlerimi kapatıp kalçalarımı yavaşça hareket ettiriyorum, kalbimin hızla çarpmasının tadını çıkarırken gülümsüyorum ve bu anı olduğu gibi yaşıyorum. Yaşıyorum.

Ekibin geri kalanı önümde ve Finn'in arkasında, bizi çevreleyerek müziğe eşlik edip bağırıyor ve dans ediyor. Bulunduğumuz yerde, müziğin en büyük isimlerinden birinin, belki de yıllar sonra son kez sahneye çıkışına tanık olurken, başka hiçbir şeyle dikkatinizi dağıtmak zor.

Oysa ben öyleyim.

Finn'in güçlü bedeni benimkine yapışmış, elleri vücudumda dolaşırken, kendimi bir anda daha önceki anlarda buldum. Bir ilişkide seks yapmak için uygun zamanın ne olduğu konusunda hiç fazla düşünmedim. O adımı ne zaman atacağımı planlamam ya da çaresiz

bir adam tarafından uydurulmuş rastgele üç randevu kuralına uymam.

Geçmiş ilişkilerimde verdiğim her karar tamamen içgüdüye dayanıyordu. Çoğu zaman içgüdülerimi yol gösterici olarak kullanıyorum ve şu anda içgüdülerim bana dönüp en yakın arkadaşımı öpmemi söylüyor.

Tek bir öpücükle ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu kesin olarak anlayacağım. *Bu sefer gerçekten.*

Boğuk bas sesi yavaş yavaş azalırken, ışıklar seyirciler yerine sahneyi aydınlatacak kadar kısılıyor. Yavaş ve sakin bir davul ritmi arka planda devam ederken Noah Hutton sahnenin kenarına doğru kolunu kaldırıp parmağını büküyor. Tanıdığım, hatta karısı olduğunu bildiğim bir kadın, kucağında kalın kulak üstü kulaklıklar takmış küçük bir kız çocuğuyla ona doğru yürürken, koltuklardan alkışlar yükseliyor.

Başımı Finn'in omzuna yasladım ve onun şakağımdan öptüğünü hissettim.

"Bu akşamki gösterime geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Noah, gözlerini sadece karısına ve kızına dikmiş bir şekilde. Sesindeki karanlık ton, yüzünden okunan tam bağlılığa rağmen neredeyse korkutucu. "Buraya benim konuşmamı dinlemek için gelmediniz ve dikkatinizi gereğinden uzun süre bir konuşmayla çekmeye çalışmak da istemiyorum."

Kalabalık sessizleşiyor, onun her sözünü dikkatle dinliyor.

Eşi ve profesyonel boksör Tinsley şimdi yanına geliyor. Kızına doğru uzanıp onu kollarına alıyor. Kız minik parmaklarıyla uzanıp alnına bağlı bandanayı çekiştiriyor, saçlarını geriye doğru tutuyor. Onu çekip almıyor, sadece başını ona doğru eğiyor, bu sırada karısı da sırtını okşuyor. Kızının ona dokunduğu anda gözlerinin ona çevrilmesi, benim dikkatimi de Finn'e kaydırıyor.

Parmaklarını sıkıyorum ve beni boğmakla tehdit eden ani duygu selini yutuyorum.

"Hakkımda bir sürü söylenti dolaşıyor. Çoğu doğru. Bu gece değineceğim şey ise, evet, bu benim son gösterim olacak. Sonsuza dek değil. Ama uzun bir süre için."

Çığlıklar kulaklarımı tırmalıyor. Havada sallanan pankartlar daha da sertleşiyor, daha yükseğe kaldırılıyor. Nuh'un mikrofonu nasıl daha sıkı kavradığını ve kızı kollarında kıpırdandığında gözlerinin nasıl parladığını izliyorum.

"Burada istediğimi yaptım. Artık odağımı aileme çevirmem gerekiyor." Tinsley'nin elini alıp ağzına götürüyor ve konuşurken de orada tutuyor. "Turne belgeselim gelecek yıl çıkıyor. Rica ederim."

Mikrofondan uzaklaşarak karısını sahneye getiriyor ve uzun süren, acımasız ve sahiplenici bir öpücük veriyor; sanki özel bir şeye şahit oluyormuşum gibi hissediyorum. Kadın onu sırtarak itene kadar bırakmıyor ve ailesini sahneden uzaklaştırıyor.

Sahne ışıklarının arenanın karşısındaki localardan birine doğru parlamasını hiç kaçırmadım. Çığlıklar şiddetlendi ve yemin ederim Havoc oyuncularından birinin, Pythons oyuncusu ve Noah'ın kuzeni Jamieson Bateman'ın burada olduğunu bağırdığını duydum.

Noah'ın davulcusu çalmaya devam ediyor, grubun geri kalanı da katılınca sesi daha da yükseliyor ve tanıdık bir şarkıya geçiyorlar. Ondan ilk kez bu şarkıyı duyuyordum ve aynı zamanda Beck'in sahneye çıkış şarkısıydı. Adamın kendisi de bize sırtarak dönüp şarkının sözlerini haykırmaya başlıyor, kollarını iki fil hortumu gibi havada sallıyor.

Müziğin gürültüsünden duyamadığım için gülüyorum. Finn'in başparmağı, etrafımızdaki ritme göre çok yavaş gelen bir tempoda kaburgalarımı okşuyor, ama ben kendimi ona bırakıyorum, tüm duyularım parmağının altında patlayan binlerce kıvılcıma odaklanıyor. Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Geriye uzanıp parmaklarımı boğazının kenarından geçiriyorum, sonra ensesini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum.

Müziğin gürültüsü arasında "Beyzbolu sonsuza kadar oynayacağını düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Yapabildiğim sürece devam edeceğim. Ama sonsuza kadar mı? Hayır."

"Bundan sonra ne yapacaksınız?"

"Aklıma birkaç şey geliyor."

Aklım karışıyor, bununla ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Acaba ben onun gelecek planlarında bir yer miyim? Ya

da vücudu kaçınılmaz olarak yavaşlamasını söyleyip emekli olduğunda?

Olmak istiyorum. Kahretsin, *gerçekten* olmak istiyorum.

Saçlarımı kenara çekip kulağımın altını öpüyor, dudakları aralanıyor, dikkatimi dağıtıyor. Dilinin ıslak dokunuşu göğsümden bir inilti yükselmesine neden oluyor. O da karşılık olarak inliyor, sanki beni işaretlemeyi kendine görev edinmiş gibi nemli tenimi emiyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp, parmaklarını tişörtümün kenarının altına sokup karnımı okşadığında daha da baskı uyguluyorum. Giydiğim deri pantolon daha öncekinden daha dar geliyor ve kemeri tenimin sıcaklığına yapışarak beni ona doğru kıpırdanmaya itiyor. Sert bir çıkıntı vücuduma bastırınca gözlerim yukarı kayıyor ve şehvetim daha da yoğunlaşıyor.

Işıklar arena koltuklarında dans ediyor ve süiti şehvetle dolduruyor. Şimdi titriyorum, nefes nefese kalmış bir halde tırnaklarımı Finn'in ensesine saplıyorum ve onu kendime doğru bastırarak boğazımın tadını çıkarıyorum. Vücutlarımızın her hareketi, penisinin kalçalarımına daha sert sürtünmesine neden oluyor, ta ki ihtiyaçtan inleyene kadar.

Yanaklarım yanacak kadar kızardı. Hava boğucu, aldığım her nefes onunla kirlenmiş. Her yerde o var. Tenimde, ciğerlerimde, bacaklarımın arasında görünmez parmaklarıyla beni tahrik ediyor ve iç çamaşırımı ıslatan, durmak bilmeyen sürekli uyarılma damlasını karşılıyor. Onu istiyorum ve bedenim bana bunu haykırırken bunu inkar etmenin hiçbir yolu yok.

Bu, sadece bir çekimden çok daha öte. Bu... aşk ile romantik ilgi arasında gidip gelen, yeni yeni kabullenmeye başladığım bir şey. Beni korkutuyor ama aynı zamanda ona daha da yaklaştırıyor. Geçmişimiz bana ileriye doğru bir itici güç veriyor, onun benim için kim olduğunu ve her zaman kim olacağını hatırlatıyor.

Yerimde kalmaya kendimi ikna edemedim arkamı dönüyorum.

Gözleri benimkine indi ve ben de ona tutunarak dengemi sağladım. Ayak parmaklarım ayakkabılarıma kıvrıldı, ona yaslanıp onu kendime doğru çektim, nefesini tadarken kalbimin göğsümden ne kadar hızlı attığını hissetmesini sağladım. Etrafımızda bir baloncuk oluştu, bedenlerimizle arkadaşlarımızın durduğu yer arasında bir sınır

yarattı. Müzik yavaşladı ve ben gülümsedim, aradaki mesafeyi kapatmasını bekleyerek havada asılı kaldım.

"Gitmek mi istiyorsun?" diye soruyor, sözleri acı verici.

Beklentiyle karın kaslarım kasılıyor. "Sen de öyle mi?"

"Buraya geldiğimizden beri buradan ayrılmak istiyordum."

"yleyse sabırlı davrandınız."

Omuz kemiğime doğru hafifçe kıkırdadı. "yle diyebilirsiniz."

"Sence biri fark eder mi?"

"Evet. Ama umurumda değil."

Dudakları sert ve çaresizce dudaklarımı öpüyor. Gözlerimi kapatıp saçlarını çekiştiriyorum, içimdeki arzu kıvılcımını daha da alevlenene kadar besliyorum. Sıcaklık dikkatimi dağıtıyor ve acıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sürtüyorum.

Finn elini kalçama koyup sıktıktan sonra avucunu yavaş ve geniş daireler çizerek ovuşturdu. "Hadi gidelim."

Onu çekiştirip nden gidiyorum.

Finn

"İÇECEK BİR ŞEY İSTER MİSİN?" DIYE SORUYOR AUBREY USULCA.

Mutfak adasının ucunda oyalanıyorum ve onun mutfakta hareketlerini izliyorum. Ellerim ceplerimde, olabildiğince derine gömülü, böylece onu tezgâhın üzerine eğmek için kullanmıyorum.

"HAYIR."

"Evet," diye mırıldandı.

Bana bakmadan, buzdolabından yarı dolu bir şarap şişesi alıp üstüne sardığı streç filmi çekti. Şişeyi dudaklarına götürüp direkt şişeden içmeye başladığında dudaklarım seğirdi. Boğazı, her biri bir öncekinden daha ağır olan derin yutkunmalarla hareket ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Şişeyi hafif bir sesle bırakıp parlak dudaklarını yaladı. "Daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekiyor."

"Pekala." Gergin parmaklarımı ceplerimden çıkarıp şelalenin kenarına, adaya doğru indirdim. "Gergin görünüyorsun."

"Öyle değil misin?" Blöfümü ortaya çıkarıyor.

"Ben öyle demedim."

"Bilmecelerle konuşma, Finn."

Öne eğilip kollarımı açtığımda dirseklerim düzleşiyor. "Bunu yapmamıza gerek yok. Hazır değilsen, kanepede uyurum. Ya da eve gidebilirim. Hangi kararı vermen gerekiyorsa onu yap, Bree."

"Bunu yapmak istemediğimi mi düşünüyorsun?"

Boş şarap şişesine bakıyorum. "Önümdeki kanıtlara dayanarak bir tahminde bulunuyorum. Çok korkmuş görünüyorsunuz."

"Korkmuyorum," diyor kahkaha atarak.

Başını sallayarak şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı ve saçlarını geriye çekti. Göğsünden kulaklarına kadar her yeri kıpkırmızı olmuştu ve başka nerelerinin kızardığını merak ediyordum. O daracık deri pantolon, vücudunun çok büyük bir kısmını benden saklıyordu. Arkasındaki bıçak bloğunda duran taşlarla süslü makasla o pantolonu kesip atmak istiyordum.

"Öyleyse nasıl hissettiğini anlat," diye teşvik ediyorum boğazımı temizlemeden önce, sesimin ne kadar kaba çıktığını duyuyorum.

"Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz, Finn," diye başlıyor sesi alçalarak. Parmakları incecik bluzunun etek ucuna doğru hareket edip yavaşça karnından yukarı doğru çekmeye başladığında onlara bakıyorum. "Nasıl oluyor da azdığımı anlayamıyorsun?"

Penisimin fermuarıma sürtünerek, iç çamaşırlarımın içinde gerilip zonkladığını hissediyorum. "Sen misin?"

"Nasıl fark etmezsiniz?"

Kumaşı başından geçirip tezgâhın üzerine koydu. Saçları omuzlarından aşağı dökülüp kollarından ve göğsünden aşağı aktı. Göğüslerini sıkıca saran siyah straplez bluz, parmaklarımı onu bir an önce yırtıp atmak isteğiyle kıvrandırdı. Nefes alışması dar kumaşı gerdi ve gözlerim, altındaki meme uçlarının sertleşip sertleşmediğini görmek için zorlandığı.

"Çok uzaktasın," diyorum neredeyse inleyerek.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Çenesini kendinden emin bir şekilde yukarı kaldırarak tırnaklarını mutfak adasının kenarına sürdü ve kalçalarını sallayarak bana doğru gelmeye başladı. Kendimi tutmaya çalıştım ama mermerin parçalanacağından korktuğum kadar sıkı tuttuğum için parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Nefes alışverişimin çok sık olmasından ciğerlerimde bir yanma hissettim, onu korkutmaktan çok korkuyordum.

Ona bu kadar yakın olmanın verdiği zevkle mest oluyorum. Göbek deliğinin üzerindeki minik mavi taş, mutfağın loş ışığında parıltıyor ve çıplak karnı, siyah bluzunun üzerinden taşan göğüslerinin kıvrımlarıyla mükemmel bir uyum içinde. Bakışlarımı göbek

piercinginin üzerinden aşıya, pantolonunun beline doğru kaydırıyorum ve ona dik dik bakıyorum. O kıvrımların ellerimin altında olmadığı bir yerde saklı kalması suç.

"Böyle daha iyi mi?" diye soruyor nefes nefese, o kadar yakınımda ki parfümünün kokusunu alabiliyorum.

"HAYIR."

Bir adım öne attım ve kolumu arkasına kaydırdım. Çekerek onu göğsüme, sonra da kollarımın arasına aldım. Onu mutfak adasına oturttum, dizlerini kavradım ve iyice açtım. Aralanmış dudaklarından keskin bir nefes aldı.

"İşte böyle daha iyi," diye hırıltılı bir sesle mırıldandım, sonra avuçlarımın arasına alıp onu kendime doğru çektim.

Daha da yaklaştı ve gömleğimin kenarını sıkıca kavradı. Gözleri kocaman açılmıştı, göz bebekleri genişleyerek, "Seni istiyorum. Beni sana vermek istiyorum Finn. Tüm benliğimi." dedi.

"Sen zaten benimsin."

Dudaklarım acıyana kadar onu öpüyorum. İnliyor ve ben de onu yutuyorum, inlemenin içimde yankılanmasına izin veriyorum. Dokunuşu sert, umutsuz; tişörtümü göğsüme doğru itmeye ve altındaki çıplak tene dokunmaya başlıyor. Saçlarını kavrayıp onu geriye doğru yönlendirmek için yeterince çekiyorum, böylece daha fazla hareket alanı yaratıyorum.

Ağızımdan bir tıslama sesi çıkıyor. Tırnaklarının karın kaslarımın arasında çıkardığı ses, penisime yıldırım gibi bir çakıyor ve saçlarını parmak boğumlarımın etrafına doluyorum. "Çok şiddetlisin, bebeğim."

Derin bir nefes verip dudağımı dişlerinin arasına aldı, sonra da ağızına çekti. Parmak boğumlarımı omuzlarından aşağı, göğüslerinin dolgunluğuna doğru indirdim, şeklini takip ederek aralarındaki yarığa kadar ilerledim. Dokunuşumun altında tüylerim diken diken oldu ve dudağımı daha sert, neredeyse cezalandırıcı bir şekilde emdi.

Üstündeki kumaşı sıkıştırıp aşağı çekmek çok kolay. Altında hiçbir şey yok. Kumaş kenara çekilince göğüsleri ortaya çıkıyor ve ben sol göğsünü avuçlayıp okşuyorum. Meme ucunun tenime sertçe baskı yapması dikkatimden kaçmıyor ama bir süre daha görmezden geliyorum. Dudaklarımı ağızından çekip yerine dilimi koyuyorum.

Dokunuşuma doğru kıvrılıyor, hafifçe inliyor. "Finn."

Elimi sıktım, parmaklarım yumuşak tenine daha da derine bastırdıktan sonra gevşetip başparmağımla meme ucunu okşadım. Tepki olarak irkildi, ağzı açıldı. Bakışlarımı aşağı indirerek hareketi tekrarlardım ve meme ucu daha da sertleşerek kasıldı.

"Hassas mı?" diye mırıldanıyorum, başını yana doğru eğerek. Alnımı boğazına yaslayıp dokunuşumu izlemeye devam ediyorum.

"Evet."

"İyi."

Meme ucunu sıkıştırıp parmaklarımın arasında yavaşça yuvarlamaya başladığımda başı kendiliğinden geriye düşüyor. Nefes alışverişi hızlanıyor, telaşlanıyor. Başımı aşağı indirip dilimi koyu kırmızı tepeciğin üzerinde gezdirdiğimde göğsüm kasıklarım kadar kasılıyor. Sanki durmayı planlıyormuşum gibi beni yerimde tutuyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, kendini dudaklarıma doğru bastırarak.

Dudaklarımın arasına alıp meme ucunu emiyorum, dilimle birkaç vuruşta bir yalıyorum. Saçlarını bırakıp diğer memesini kavrayıp sırayla ağzımı dokunulmamış tenine götürüyorum. Bacakları daha da açılıyor, sonra bir dizi sırtıma dolanıp beni kendine çekmeye çalışıyor.

"Ne istediğini söyle. Neyi sevdiğini söyle," diye sertçe emerek talep ediyorum.

Yutkunarak, başını omuzlarının arkasına doğru eğmiş bir halde, elini tezgaha dayayarak dengesini sağlamaya çalıştı. "Gömleğini çıkar."

"Bana bile bakmıyorsun, sevgilim."

"Sana dokunmak için buna gerek yok," diye karşılık verdi, gözlerini yüzümde gezdirerek.

Geri çekilerek başımın arkasına uzanıp tişörtümü çıkarıyorum. Tişört yere düşerken aynı anda dişlerimi göğsünün üst kısmına geçiriyorum. Yumuşak, tahrik edici bir öpücük ama boğazından alçak, ihtiyaç dolu bir inilti çıkmasına neden oluyor.

Onu bırakmadan pantolonunun düğmesini açıyorum. Nefes alırken karnı içeri doğru çöküyor ve başını kaldırıp fermuarı indirdiğim yere bakıyor. Gözlerimi vücudunda gezdirip, derin mavi gözlerinde durmamı isteyip istemediğine dair herhangi bir işaret arıyorum.

Ne yaptığımı anlıyor ve başıyla onaylayarak bana ihtiyacım olanı veriyor.

Pantolonunu çözdüğüm anda, kalçalarından aşağı doğru indirmeye başladı. Ellerini tuttum ve arkasına götürdüm, bir elimi göğüs kemiğine koyup sırt üstü uzanmasını sağladım. Yanağını emdi ve sessiz komuta uyararak mermerin üzerine uzandı.

Ellerini bırakıp onun yerine geçtiğimde, kalçalarını kaldırıyor ki deri kayışı tamamen aşağı kaydırabileyim. Parmağımı ayağının kemeri boyunca gezdiriyorum, nefesindeki tıkanmayı dinliyorum. Ellerimi kaval kemiklerine ve dizlerine doğru kaydırduğımda nefes alışverişi daha da telaşlı hale geliyor. Çok yumuşak, teni pürüzsüz ve tüysüz. İç uyluklarındaki hafif girintiler, dokunduğumda gözlerimi çekiyor. Neredeyse gümüş rengine çizgiler bunlar, özellikle aramadığınız sürece görünmezler.

"Güzelsin."

Boğazının yutkunur gibi kasıldığını duydum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hım. Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey. Her yerde."

Dudaklarımı bacağının üzerinde gezdirip o izlere yumuşak öpücükler bırakıyorum. Dudaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben başımı sallayıp onları açıyorum ve dizlerini göğsüne doğru yaklaşıtıyorum. Onu kendime yaklaştırmak çok kolay, askılı bluzunun kabarık kumaşı mermer zeminde kaymasına yardımcı oluyor.

"Devam etmek istiyor musun?" diye mırıldanıyorum, yüzümü yukarı kaldırarak.

Kokusu beni ona doğru çekiyor, ta ki vajinasından yayılan sıcaklığı hissedene kadar. Duraksıyorum, sözlerini bekliyorum, bir yandan da parmaklarım kalçasındaki külotunun yumuşak dantelini okşuyor.

"Evet," diye fısıldadı.

Başımı çevirip ağzımı ıslak kumaşa bastırdım. Emerek ilk tadına baktım ve koyu bir iniltiyle külotunu avuçladım. Dilim vücudunun şeklini aldı ve yukarı aşağı kaydırdım.

Bacaklarını düzeltmeye çalışıyor ve ağzıma doğru bastırıyor. "Daha fazla."

Onu görmezden gelmek için çok güçsüzüm. Onunla alay edip yalvartmak da olmaz. Ben böyle biri değilim ve Aubrey ile de böyle

olmam gerekmiyor. Eğer isterse, onun için yalvarırım. Dizlerim üzerinde ya da ellerim arkadan bağılyken. Ne gerekiyorsa yaparım.

Hiç düşünmeden elimi kaydırıp külotunu kenara çektim, onu çıplak bıraktım. Ağzım çok yakındı—bir saniye bile kaybetmedim. Dilim dudaklarını araladı ve ıslaklığının içinden kaydıkdan sonra ona bakmak için kendime bir an verdim. Bunu daha sonra yapabilirim. Onu orgazma ulaştırdıktan ve her damlasını içtikten sonra.

"Bok!"

Aubrey adanın üzerinde mastürbasyon yapmaya çalışıyor ama ben başımı sallayıp dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Bir bacağını düzleştirip uyluğunu yanağıma bastırarak beni kendine çekmeye çalışıyor. İmkansız ama denemesine izin veriyorum, yakın zamanda geri çekilmeyi planlamıyorum.

Açım. Çok açım ve beni ayakta tutacak tek şey bu parıldayan am.

"İsa," diye mırıldanıyorum, daha da derine inerek dilimi onun dar açıklığına sokup kıpırdatıyorum.

Onun inlemeleri mutfağı dolduruyor, zihnimde sonsuza dek kazınacak izler bırakıyor. Elimle vücudunda yukarı doğru ilerleyip meme ucunu sıkıştırıyorum, şişmiş klitorisini emerken onu yuvarlıyorum. Tatlılığı çeneme ve mermere damlıyor, bu da onun üzerinde sırtımama neden oluyor.

"Aubrey, beni tam burada kaç kez istedin?" diye soruyorum alçak sesle, kelimelerin titreşimini hissedebildiğinden emin olarak.

"Çok fazla. Ben... Beklediğimden daha iyi."

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirip onaylayarak mırıldanıyorum. Parmağımı içine sokmak çok kolay. İsteyerek bacaklarını etrafıma açıyor, o kadar ıslak ki kısa süre sonra ikinci parmağımı da ekleyebiliyorum. İnlerken ve parmak boğumlarımı sıkıca kavrarırken göğsü yukarı doğru kalkıyor.

"Yüzüme boşalacaksın bebeğim. Seni odana götürüp becermeden önce göğsüme damlamanı istiyorum," diye inledim ve parmaklarımı içeri dışarı hareket ettirmeye başladım.

Yaptığı bu karışıklık kasıklarımındaki rahatsızlığı hafifletmeye yardımcı olmuyor. Kasıklarım zonklıyor ve meniyle ıslanmış durumda, bu da külotumun üzerime yapışmasına neden oluyor.

Daha hızlı hareket ediyorum, dikkatimi onun vajinasının tadıyla dağıtıyorum. Bir elini mutfak adasına vuruyor, diğerini saçlarıma götürüyor ve parmaklarını saçlarımin arasına sokuyor. Parmaklarımı kıvrarak üst duvarına dokunuyorum ve klitorisini yalayarak, giderek yükselen doruk noktasına onu daha da yaklaşıtıyorum. Nefes nefese kalmış nefeslerinin ardından, giderek telaşlı ve umutsuz hale gelen yumuşak inlemeler geliyor.

"İşte bu kadar," diye hırıltılı bir sesle, hareketlerimde ısrarcı bir şekilde konuştum. "Bunu sana vereyim. Bunu hak ediyorsun. Benim için çok iyisin. Senin boşalmanı çok istiyorum, Aubrey. *Lütfen ... Lütfen* benim için boşal."

Onun beni sıkıca kavradığını hissettiğimde zevkten gözlerim kapanıyor, ama onun boşalmasını izleyebilmek için onları zorla açıyorum. Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve şişkin dudakları aralık bir şekilde, yumuşak zevk seslerinin arasında kaybolan kelimelerle bana bakıyor. Onu orgazma ulaştırmaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz. Şu anda tek istediğim bu.

Ve adaya doğru geri çekildiğinde ve başımı bacaklarının arasına sıkıştırdığında, onu bana veriyor.

"Kahretsin, Finn!" diye bağılıyor.

Saçlarımı o kadar sert çekiyor ki kafa derim yanıyor ama bunu görmezden gelip, o çok hassaslaşana kadar orgazmına ulaşmasını sağlıyorum. Parmaklarımı yavaşça çıkarıp temizlerken vajinasının titremesi parmaklarımı takip ediyor. Ağzım sırlıklam ama silmeye üşeniyorum, önce vücuduna doğru ilerleyip onu öpüyorum.

Kendi tadına baktığı umurunda değil. Dudakları benimkine öyle bir aceleyle değişiyor ki, henüz işinin bitmediğini anlıyorum ve bir saniye bile kaybetmeden onu kollarımın arasına alıp apartmanın içinde taşıyorum.

Daha yeni başladık.

Aubrey

FINN BENİ YATAĞA BIRAKIYOR VE BEN DE GERİYE DOĞRU SÜRÜNEREK ONA YER açıyorum. İpek çarşafı ve bulabildiğim en ağır yorganla donatılmış kral yatak. Bu alanın lüks hissettirmesini istememin sebebi, maaşımın çok büyük bir kısmını tasarımcı iç çamaşırlarına ve kolları dantelli sabahlıklara harcamamla aynı. Hayatımın bazı yönlerini kendime saklamayı seviyorum. Benim gibi, bu dünyaya gelmiş en acınası erkeklerden bazılarıyla etkileşim kurmak zorunda kaldığım bir meslekte, asla görmeyecekleri şeylerle kendimi şımartmaktan zevk alıyorum.

Ofisimdeki bilgisayardan daha pahalı olan uyumlu sütyenler, külotlar ve çarşaf; yıllardır kimseye göstermediğim için sadece kendim için aldığım şeyler. Ama bu durum hızla değişti. Birdenbire Finn külotlarıma bakıyor ve çarşafıma dokunuyor ve bu değişim beni heyecanlandırıyor.

Yarın uyandığımda, yumuşacık yastıklarımın onun kolonyası gibi kokmasını istiyorum; bu daireden çıkıp işe giderken her defasında zırh gibi giydiğim iç çamaşırlarımı benden çıkaranın o olduğunu bilmek istiyorum.

Saçlarımın tepesi yatak başlığına değiyor. Derin bir nefes alarak kendimi dengeledim. Yatağın ucunda tereddüt etti, belki de oyalanıyordu. Titreyen ellerimle nemli saçlarımı yüzümden çekerken, birdenbire terlemeye başladım ve gözlerimi vücudunun üzerinden üç kez geçirdim.

Hâlâ kayganım, hassasım; ayak parmaklarımı havada kıvrıp topuklarımı yorgana bastırıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Cinsel deneyimlerimin çoğunu ben yönlendirdim çünkü zevkimi bir erkeğin ellerine bırakmaya güvenmiyorum. İstediyimi elde etmezsem ve ihtiyacım olanı almazsam, onu elde edemem. Benimle birlikte olan kişi, başarısız olmasına rağmen, zevkini aldıktan ve gururunu tazeledikten sonra, ben kullanılmış ve bir kenara atılmış olurum.

Ama bu gece durum böyle değildi.

Tam tersi oldu. Ve ondan devam etmesi için yalvarmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Finn'in kot pantolonundaki çıkıntı görmezden gelinemez. Her zamankinden daha iri görünüyor, omuzları geriye doğru çekilmiş ve dağınık saçlarını eliyle düzeltiyor. Karın kasları istemsizce kasılıyor ve kalçasındaki V şeklinden yanlarındaki kalın çıkıntılara kadar her birini yalamak için içimde bir istek uyanıyor. Gözlerini benden ayırmadan, avucunu yüzüne indiriyor ve parmaklarını ağzına sokup hafifçe emiyor.

Menimin kalıntılarını tattığını fark ettiğimde gözlerim karardı.

"Durmak ister misin?" diye fısıldıyorum.

Üzerimdeki kumaşı çıkarmam gerektiği için külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp kenara attım. Tahrik edici sıvının vajinamdan aşağı, yatağa doğru aktığını hissedebiliyordum.

Parmaklarını çekip izi takip ediyor, dudaklarını yalıyor. "Hayır. Sen ister misin?"

"Lütfen yapmayın."

Pantolonunu ve boxer şortunu tek bir telaşlı hareketle çıkardığında inledim. Parmaklarını çıplak penisinin etrafına sarıp iki kez okşadıktan sonra kendini durdurmaya zorlamasında, çenesini sıkmasında hiçbir gerginlik yoktu. Çıplak bedenine ilk kez baktığımda midem acıdan kıvranıyordu, hepsi benim içindi. Sadece benim için.

Onun penisi çok büyük, bunu zaten birbirimizle paylaştığımız fotoğraflardan biliyordum. Ama böyle görmek farklı. Gerçek. Gerçekten de o kadar kalın ve uzun, ama fotoğraflarda göremediğim şekilde parıldayan kızgın kırmızı bir başlığı var. Alt tarafında yukarı doğru uzanan uzun damar yeni ve dilimle onu takip etmeye karar verdiğimde ağzım sulanıyor.

Finn, ben ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkarken aynı anda dizini yatağa sapladı. Göz bebekleri büyüdü, mavi-gri gözleri yutarcasına bana doğru sürünürken beni izledi. Başımı geriye doğru eğip kirpiklerimin arasından yukarı baktığımda nefesini tuttu.

"Ne yapıyorsun?"

Gerginliğimi yuttum ve elimi penisinin etrafına sarıp hafifçe dokundum. Parmaklarım neredeyse birbirine değmiyordu, onu ağzıma doğru yönlendirip kapalı dudaklarımın üzerinden geçirdim. Menisi ağzımı lekeledi ve kirpiklerim titrerken dilimi çıkarıp yaladım.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye mırıldanıyorum, ucunu ağzıma atmadan önce.

Onun tadı zihnimi dolduruyor ve gözlerimi kapatıp emmeye devam ediyorum, daha fazlasını içime alıyorum. Dilimi yarık üzerinde gezdirip düzleştirdikten sonra penisini boyunca yönlendiriyorum, titrediğinde inliyorum, meni damlıyor. Parmaklarını saçlarıma daldırıp avuçlarında topluyor, sonra kafa derime masaj yapıyor ve kalçalarını hareket ettiriyor. Çok hafif bir hareket ama ne istediğini biliyorum.

Geri çekilip başını yüksek sesle emdikten sonra tekrar aşağı kaydırduğımda dilimde salya birikiyor. Daha fazla destek almak için arkasına uzanıp uyluğunun arkasını kavriyorum, sonra daha da iterek onu boğazımın arkasına kadar getiriyorum. Öğürerek geri çekilip hareketi tekrarlıyorum. Keşke hepsini alabilseydim.

"Çok güzelsin," diye övüyor sesi titreyerek. "Bu çok iyi hissettiriyor bebeğim. Durma. Amımı aynen böyle em... *kahretsin* , Bree."

Sözleri beni devam etmeye teşvik ediyor. Hareket ederken tırnaklarım bacağına derinlemesine saplanıyor, başım daha hızlı sallanıyor, aralanmış dudaklarımın kenarlarından salya sızıyor. Yanaklarımdaki acı beni yavaşlatmıyor. Şimdi bacaklarımı birbirine sürtüyorum, içimdeki sonsuz boşluğu dindiremiyorum. Tahrikim tenimi kaplıyor, zonkluyor ve acıyor ama durmuyorum.

"Yeter artık, ağzına boşalmak istemiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi Finn, beni kendinden uzaklaştırıp sırt üstü yatırmadan önce.

Elimle ağzımı kuruladım ve nefes nefese beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Tadı ağzımda kaldı, beni kışkırtıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına eğildiği anda ona uzandım. Beni hevesle

öptü, dili dudağımın üzerinden geçti ve içeri dalıp benim dilimle iç içe geçti.

Islak penisi, tükürüğümle hala kaygan halde karnıma bastırıyor. Elimle omurgasından aşağı, kalçasının üzerindeki gamzelerden birine doğru inip, o ağzını boğazıma indirip emmeye başlarken orayı okşuyorum. Boynumu geriye doğru bükerek inliyorum ve başını avuçlayıp saçlarını çekiştiriyorum.

"İçime gir," diye yalvardım, kalçalarım onun altında yukarı kalkarken. "Artık daha fazla bekleyemem."

Başını salladı, dudakları aralıktı, kendini kavrayıp penisinin ucunu vajinamın içine soktu. "Prezervatif lazım."

Klitorisime çarpıyor ve başımı sallayarak çığlık atıyorum. Hareketi tekrarlıyor, kaygan sıvımı ihtiyaç duyan vajinamın üzerinde gezdiriyor. Gözlerim geriye doğru dönüyor, inliyorum ve saçlarını daha sıkı tutuyorum, ona zarar vermediğimi umuyorum ama bırakamıyorum. Penisi girişimi açıyor ve neredeyse bir santim kadar içeri giriyor, sonra geri çekilip tekrar klitorisimin üzerinde hareket ediyor.

"Hayır, olmaz," diye sızlandım, bacağımı kalçasının etrafına dolayarak. "Son zamanlarda biriyle birlikte olmadıysan olmaz."

Midem alt üst oldu. Öyle mi? Bu konuda konuşmadık. Birkaç aydır kimseden bahsetmedi ama belki de—

"Hayır, denemedim. Ve sınıandım. Başka kimse yok." Gözleri gözlerime değdiğinde çok karanlık ama yine de sıcak, yine de o. "Benim için asla başka kimse olmayacak."

Gözlerim doldu. "Risk aldım. Ve... benim için başka kimse yok."

"Sen benimsin," diye fısıldıyor, sesi o kadar kısık ki duyamıyorum.

Başımı salladım ve yanağını avuçlayıp dudaklarını tekrar aşağı indirdim. Dudaklarımız hafif bir öpüşmeyle birleşti, nefeslerimiz birbirine karıştı, o da kıpırdandı. Penisi girişime yerleşip içeri ittiğinde ikimiz de birbirimizden gözlerimizi ayırmaya cesaret edemedik. Yüzüm gerilmeden buruştu, nefesimi tutarken gözlerim kapanmak üzereydi.

"Beni izle. Gözlerini kaçırma. Seni ilk kez becerdiğimde gözlerini benden ayırma, Aubrey. Bunu benim için yapabilirsin," diyor sert ve gergin bir sesle. "Aferin kızım. Kahretsin, çok sıkıydın. Seni... seni esnetmem gerek."

"Evet—evet, Finn. Aman Tanrım..." Burun deliklerinin genişlediğini izliyorum ve nefesini tamamen içeri ittiğinde, dibe vurduğunda nefes verişinin şiddetini hissediyorum.

"Hareket edebildiğimi söyle," diye nefes nefese sordu, dudaklarını bir kez daha benimkine bastırdıktan sonra geri çekildi. "İyi misin?"

Yutkunup başımı salladım, aniden gelen doluluk hissiyle kasıldım. "Harekete geç. Sana ihtiyacım var."

Elini kaldırıp arkamdaki yatak başlığını diğer eliyle kavradığında pazuları dalgalanıyor. Bakışlarının yüzümdeki ağırlığı, yavaşça geri çekilip tekrar içeri doğru hareket etmeye başladığında içimde yanan zevki yoğunlaştırıyor. Birkaç hareketten sonra gerilmenin acısı hafifliyor ve ardından gelen mutluluğa yer açıyor. Ben onun altında gevşeyip kalçalarını kavradığımda, ondan daha fazlasını hissetmeye ihtiyaç duyduğumda hızlanıyor.

"Kendimi çok iyi hissediyorum," diye homurdanıyor, göğsü terden parıltıyor. "Sırılsıklamsın. Hepsi benim için."

O kadar derinlere inmiş ki, varlığından haberdar olmadığım yerleri keşfediyor. Kalçalarının her hareketi beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Konuşamıyorum, nefes almakta bile zorlanıyorum, çünkü o saf bir ihtiyaçla yönlendirilmiş bir özgüvenle hareket ediyor. Ellerim vücudunda geziniyor, göğüs kaslarını avuçluyor ve kollarını kavriyorum. Tırnaklarımı yanlarından aşağı, sıkı ve yuvarlak kalçalarına sürüyorum. Ona dokunmayı bırakamıyorum, içini öğrendiğim ve ustalaştığım gibi dışını da keşfediyorum.

Onun itişleri hızlanıyor, ben de kendimi tutamayıp klitorisimi ovmaya başlayınca daha da sertleşiyor. Devam etmesi için yalvarırcasına mırıldanıyorum ve gözlerimi açık tutmak için çabalarken, görüşüm bulanıklaşacak kadar derin bir yere ulaşıyor. Ciğerlerim daralıyor ve havayı kabul etmeyi reddediyor, doruk noktam hiç beklemediğim bir anda geliyor ve beni sert bir şekilde vuruyor.

Çıglık attım ve iki bacağımı da beline dolayarak devam etmesi için onu teşvik ettim.

"İçine girebilir miyim?" diye soruyor, sesi çok uzaktan geliyor. Daha yüksek sesle inliyorum, kaslarım daha da geriliyor. "Aubrey—

Aubrey, kahretsin! İçine girmemi istemiyorsan geri çekilmemi söyle...
lütfen ."

Bacaklarımı beline sıkıca doladım ve onu içimde tutarken, kelimeleri oluşturamayacak kadar kendimden geçmiş bir halde başımı salladım. Alçak ve kirli bir inilti çıkardı ve başını geriye attı. Kalçalarını daha öncekinden daha sertçe hareket ettirdiğini hissettiğimde boğazı kasıldı ve sonra durdu, kasıldı. Penisini zonkladığında içimde bir sıcaklık yükseldi ve boşaldığında aptalca gülümsedim.

Ellerim yavaşça sırtından yukarı, omuzlarından geçerek yüzünü buldu ve yanaklarını kavradı. Başını çevirip avucumu öptü. Kaslarım gevşedikçe uyluklarım ağırmaya başlayınca bacaklarımı belinden aşağı indirdim ve yatakta kıpırdandım.

"Bu... fena değıldi? Yine de geri çekilmeli miydim?" Sesi elimde yankılanırken, iki elimi de alıp göğsüne yasladı ve göğüs kemiğine sürttü.

Boğazımı temizlemek için yutkundum. "Mkemmeldi."

"Mükemmeli mi? Bu çok büyük bir övgü, bebeğim."

"Katılmıyor musun?" Başını eğıp burnumu öptüğünde kaşımı kaldırdım.

"Ah, katılıyorum. Ama kibirli görünmek istemedim."

Yüzündeki alayı gülümseme aksini söylüyor. Bu, Finn dışında herhangi bir erkekte olsa onu yataktan kovmama yetecek, "Yatakta harika olduğumu biliyorum" diyen seksi bir bakış. Ama onda bu bakış, nedense beni etrafında kıpır kıpır ediyor, bitmek bilmez bir haldeyim.

Dudakları yukarı doğıru kıvrıldı. "Ribaund yeteneğıme çok fazla güveniyorsun."

"Ah, zr dilerim. Hâlâ kaya gibi sert olduğına göre, tekrar denemeye hazır olduğunu düşündüm, ama yanılmışsam—"

O, yataktan kayıp beni yüzüstü çevirdiğinde kahaaham boğazımdan döküldü. Kolunu altıma kaydırıp beni dizlerimin üzerine kaldırdığında yatağı doğıru sırtıyordum. Sırtıma doğıru eğılip saçlarımı nazikçe omuzlarımin üzerinden geçirip yumruğnn etrafına doladığında göğsüm çatladı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Haklıydın," diyor boğazıma doğıru.

Başımı geriye doğru çekip tek bir hareketle penisini içime soktuğunda kafa derimde karıncalanma hissettim. Doluluk hissi sesimi kesti, nefes nefese kaldım ve bir yay kirişi gibi gerildim.

"Henüz işimiz bitmedi, Aubrey."

Aubrey

UYANDIĞIMDA AĞZIM KUPKURU, BOYNUM DA TUTULMUŞTU.

Yüzümü altımdaki yumuşak yastığa sürtüp esniyorum. Sırtıma vuran serin hava beni yatağın diğer tarafına uzanmaya, birlikte uyuduğum sıcak bedeni aramaya itiyor; ancak kısa süre sonra yüzüstü, kollarım ve bacaklarım açık bir şekilde uzanmış olduğumu fark ediyorum.

Ben de yalnızım.

Kaşlarımı çatıyorum. Finn gitti mi? Hayır, bunu yapmazdı.

Sırt üstü uzanıp yatağın boş yarısına baktım. Yorgan muhtemelen benim tarafımdan kenara itilmişti ve yanımda duran yastık hala onun kokusunu taşıyordu. Gözlerimi ovuşturup komodinin üzerindeki saate baktım. Saate bakılırsa, uzun zamandır ayakta değildi. O da benim kadar erken kalkmaktan nefret ediyordu.

Ön kapının gürültüyle kapanmasıyla durakladım, elim yorgun gözlerimin üzerinde kaldı. "Finn?"

Ardından fısıltıyla söylenen bir küfür geliyor, sonra da kaba bir şekilde "Benim!" deniyor.

Kahkaha attım ve yataktan kalktım, odamın köşesindeki sandalyeden açık mavi sabahlığımı alıp üzerime geçirdim. Göğüslerimin altından bağlayarak kapatırken, boynumdan yukarı doğru fermuarın çekilmesinin acısıyla inledim.

Hayatım boyunca huzursuz bir uyku düzenim oldu ve açıkçası, Finn yanımda olduğunda da bu değişmiyor. Masajlara yatırım

yapmaya başlamalıyım ama hiç randevu alacak vaktim olmadı. İş yüküm ve ofiste olmadığım zamanlarda görüştüğüm arkadaşlarım arasında, günde yirmi dört saatten fazlasına ihtiyacım var.

Kendimi temizlemek için banyoya girdikten sonra, koridora ve tuvalet kabinine çıktım. Finn, mutfak tezgahımın üzerinde, yarı çıplak, saçları dağınık ve gözleri parıldayan bir halde, beyaz bir paket yemekten yiyecek çıkarıyordu. Yanındaki karton tepside üç içecek vardı. Umarım vanilyalı soğuk kahve olan birini gördüm ve midem guruldadı.

"Bu, Beck'in takıntılı olduğu kahve dükkanından mı?"

Finn soruyu duyunca irkildi, başını hızla bana çevirdi. Birkaç kez göz kırptıktan sonra sırtıttı. "Onun sevdiği yer burası değil, kahvesini her zaman yapan sahibi, ama evet. Sakıncası yok mu?"

"Bu duruma bağlı. Vanilyalı soğuk kahve mi?" Susamış gözlerimle şeffaf plastik bardağa bakıyorum.

Başka ne olabilirdi ki?

Bardağı tutacağından alıp bana getirdiğinde kalbim hızlandı. Bardağı alıyorum, bardağın üzerindeki çiğ damlaları dikkatimi dağıtırken o da yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öpüyor. Gözlerimi kapatıp ayak parmaklarımin ucuna yükselirken kirpiklerim titriyor, onun kokusunu içime çekiyorum.

"Günaydın güzelim," diye mırıldandı geri çekilirken. "Aç mısın?"

O arkasını dönüp adaya doğru ilerlerken bir dakika boyunca olduğum yerde donakaldım. Dün gece sıradan bir şeymiş gibi ve ilk kez birlikte olduğumuz bir gece değilmiş gibi, yiyecekleri hazırlamaya devam ederken tamamen rahat görünüyordu.

Elbette, birbirimizin evinde binlerce kez gece geçirdik, ama dün gece sıradan bir gece değildi. Tamamen farklı bir şeydi... Ama ayrıntıları bilmeseniz asla anlayamazsınız.

Boğazımı temizleyip öne doğru bir adım atıyorum. Saat sabah altı, bazılarına göre çok erken değil. Ama bana göre sanki dün geceymiş gibi. İşe hazırlanmak için güneşle birlikte uyandığım günlerin sayısı ne olursa olsun, asla kolaylaşmıyor. Erken kalkanlar düpedüz psikopat.

"Aslında açlıktan ölüyorum," diye yanıtlıyorum sonunda.

Onu incelememek imkansız, bu yüzden inceliyorum. Yan tarafında birkaç yeni çizik izi var ve gözlerimi kaçırmadan önce yanaklarım yanıyor. Eşofmanının düşük kesimi de benim için pek kolay değil. Keşke burada tuttuğu yedek kıyafetlerini pencereden dışarı atsaydım da çöp poşeti giymek zorunda kalsaydı daha güvenli olurdu.

"Böyle mi giyinip dışarı çıktın?" diye soruyorum gerekenden biraz daha sert bir tonda.

Kaşını kaldırarak bana baktı. "Neden? Eğer öyle yapsaydım kıskanır mıydın?"

"Kıskançlık duymam."

"Dün gece şakalarını ağzından kaçırmadığımı görmek beni sevindirdi, Bree," diye mırıldandı göz kırparak.

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum. Sonra bir yudum daha. O bana gülmeye başlayıp krem rengi, yüksek sırtlı bar taburelerinden birini benim için çekene kadar durmuyorum. Gözlerimi devirip, o yanımda duran tabureye oturmadan önce ben de kendi tabureme oturuyorum.

Önüme paketlenmiş iki eşya konuldu ve onlara bakarken kendi kendime mırıldandım: "Bu sabah sokaklarda yarı çıplak dolaştığınızı görmek zorunda kalan zavallı Vancouver vatandaşları için endişelendim sadece."

"Hım, hepsi bu mu? O halde belediyeye herhangi bir şikayet geleceğini sanmıyorum."

"Bu sihirli kafede ne aldın?" Onun kışkırtmalarını görmezden geliyorum.

"Şey, pantolonumu çıkarmam için bana yüz dolar teklif ettiler, ama tabii ki ilk teklifi kabul etmeyecektim, bu yüzden—"

Meme ucunu büküp sıkıştırıyorum. Acıdan inlemesi kaşlarımı çatmamı engellemiyor. Daha sert büküp çekmeye başlıyorum, o da elimi itip kahkahayı tutamıyor.

"Çok şiddet uyguluyorsun bebeğim. Vücuduma kötü davranmayı bırakana kadar senin yanında tişörtümü çıkarmayacağım. Önce penisime, şimdi de meme ucuma."

"Finn!" diye inledim, ilk buruşuk ambalajı yırtarak açarken. "Bana sadece tişört giydiğini söyle yeter."

Eli bacağıma indi ve şakağıma bir öpücük kondururken sıkıldı. Dokunduğı yere baktım ve sinirimin eridiğini hissettim. Sabahlığım bacaklarımin üst kısmına kadar sıyrılmıştı ama düzeltmek için hiçbir hareket yapmadım.

"Elbette tişört giydim Aubrey. Eve döndüğümde çıkardım."

Rahatlayarak başımı salladım. Önümdeki yaban mersinli simit ikiye kesilmişti ve ortasına kalın bir çilekli krem peynir sürülmüştü. Karnım tekrar guruldadı ve o kıkırdadı.

"Sizin için yemek yapacaktım ama buzdolabınız oldukça boş," diyor.

Uzun parmakları ambalajı açıyor ve içinde akışkan bir yumurta ve iki kalın dilim Kanada pastırması bulunan sade bir simit ortaya çıkıyor. Yumurtanın kenardan sızıp ambalaja bulaşmasını görünce midem bulanıyor.

"Alışverişe gitmeye vaktim olmadı."

"O zaman ne yiyorsun? Kahve kapsülü bile yok, biliyorum ki sen kahvesiz ofise gelmiyorsun."

"Şimdi sen benim babam mısın?"

Bu soru yanlış kişiye kaba ve kırıcı gelebilir, ama Finn başparmağıyla bacağıma okşamaya başlayınca, bunu bir saldırı olarak algılamadığını biliyorum.

"Aslında sevgilin. Ama eğer uslu bir kız olup kahvaltını yersen, seni yatağına geri götürdükten sonra bana 'baba' demene izin vereceğim."

"Seks senin için sağlıklı mı bilmiyorum. Seni kibirli yapıyor." Simidimden bir ısırık alıp gülümsedim ve bacağıma onun bacağına daha da yaklaştırdım.

Smoothie'sinin pipetini dudaklarına götürüyor ve orada tutuyor. "Katılmıyorum. Şu an olduğumdan daha iyi hissettiğim bir an hiç olmadı."

"Bunu sadece benimle dalga geçerek kaybettiğin puanları geri kazanmak için söylüyorsun."

"Bunu yapmak için yalan söylememe gerek olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bana karşı herhangi bir şeyi uzun süre kin olarak tutmayacak kadar beni çok seviyorsun."

"Rüyalarında bile olmaz."

"Rüyalarımı nasıl bildiğimi nereden bildin?"

Dudaklarımı ağızma çekip dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Bunu söylediğinde göğsümde tuhaf bir sıkıntı hissediyorum. Sanki şu anda gerçekte şakayı ayırt edemiyorum.

Dün geceden dolayı. Bu taburede kıpırdadığımda hâlâ penisini içimde hissedebiliyorum ve eli bacağımda olduğu için yanıyorum. Bu sabahlığın altında hiçbir şey giymiyorum ve meme uçlarım sertleşmiş, ipeğe sürtünüyor.

Her şey şimdi daha karmaşık, bu beni şaşırtmıyor. Böyle olacağını biliyordum. *Ama o iyi görünüyor.*

"Bugün kendini garip hissetmiyor musun?" diye birden ağızımdan kaçırdım.

Finn, simit sandviçinden aldığı ısırığı yutarak duraksadı. "Nerede tuhaf?"

"Sanki dün gece hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

"Bu sizi üzüyor mu?"

"Hayır." Nefesimi verirken, bacağımdaki elinin ağırlığını görmezden geldim. "Ben duramazken senin bunu nasıl düşünmediğini merak ediyorum sadece."

Yemeğini bırakıp bana doğru döndüğünde, tenimin altında sinirlerim karıncalanıyor. İkinci eli diğer bacağıma yapışıp beni sıkıca tutuyor. Beni nefesimi tutmaya iten şey, yüzündeki o ciddi ifade.

"Bunu düşünüyorum. Senin yatağında, başın göğsümde, bacağın kalçalarımın üzerinde uyandım ve ikimizi de döndürüp, sıcak vajinanın içine geri dönüp bütün gün orada kalmak istedim. Ama yapmadım, çünkü uyandığında aç olacağını biliyordum ve işe gitmeden önce senin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak istedim. Henüz erken, ama hazırlanman gerekmeden önce seninle geçireceğim çok az zamanım olduğunun farkındayım. Veda etmek zorunda kaldığımızda çok üzüleceğim."

Omuzlarım öne doğru düştü ve o, sözünü bitirmeden parmak boğumlarıyla yanağımın üzerinden geçti.

"Dün gece düşündüğümünden çok daha fazlasıydı. Umursamaz gibi görünüyorsam, bunun sebebi seni kucağıma alıp duşa götürmemek ve saçını yıkamak için yalvarmamak için çok çaba sarf etmem. Bu kadar yeni bir şey için seni bunaltmak istemiyorum. Bu yüzden

kendime bu sabah yavaş davranacağıma ve sana ne kadar çok şey sevdiğimi hala anlayabileceğine dair söz verdim. Bunu başaramadım ve özür dilerim."

Bu beni acımasızca vuruyor. Suçluluk duygusu içime işliyor, bacağımdaki eline uzanıp parmaklarımızı birbirine geçirirken kaşlarımı çatıyorum. Gözleri tekrar parlıyor, en sevdiğim mavi-gri tonuna bürünüyor.

"Bunun için özür dileme. Sadece benim duygularımı düşündüğünü anlamalıydım. Bencil davranıyorum." Derin bir nefes alıp dudaklarımı büküyorum. "Ve beni korkutup kaçıramazsın. Duygularımı belli etme konusunda çok açık sözlü olmadığımı biliyorum, ama ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Şimdi aramızda çok bir fark olmamalı. Her zaman en iyi arkadaş olduk. Şimdi tek fark, çıplakken nasıl görüldüğünü biliyor olmam."

Gülüşü kaba ama canlı. "Bunun yanı sıra birkaç şey daha."

"Bana neyi kaybettiğimi hatırlatabilirsin," dedim, aniden gelen bir utangaçlık sesimdeki özgüveni çaldı.

Ocağın üzerindeki saate baktı, sonra tekrar bana döndü. "Vaktin var mı?"

"Zaman ayırabilirim."

Yemeğimiz yarım kalmış ve soğumaya başlamış halde bırakılıyor. Ayağa kalkıp beni tabureden çekiyor, gevşek bornozumun bağcığını çekiştirip açılınca inliyor. Ateşli bakışları sertleşmiş meme uçlarıma değdiğinde beni yakacakmış gibi geliyor. Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor, bir adım geri çekiliyorum. O da bir adım ileri atıyor, beni bir avcı gibi takip ediyor.

"Ne bekliyorsun?" diye takıldım, geri çekilmeye devam ederken.

Aniden bir kol uzanıp belimden yakaladı. Kahkaha attım ve beni dairenin içinden yatak odama kadar taşımasına izin verdim. Yatağı es geçip doğrudan banyoya yöneldi.

Sonra da verdiği sözü tutarak saçımı yıkıyor.

Aubrey

DUDAKLARIM HÂLÂ ÖNCEKİ AKŞAMDAN KALMA KARINCALANMA HISSİYLE SAAT ON birdeki toplantımda oturuyorum ve bir saat sonra Finn ile öğle yemeğinde buluşacağım ana kadar dakikaları saymaya başladım bile.

Suyun soğuyacak kadar uzun süren duştan sonra, yatağıma oturdu ve işe hazırlanmamı izledi. Ve kelimenin tam anlamıyla izledi. Telefonuna bakmadı ya da yatağımın karşısındaki duvara asılı televizyonda bir şey açmadı, hatta izin vermeme rağmen. Bunun yerine, aldığım her makyaj malzemesini, nasıl kullandığımı inceledi ve sonra ulaşmakta zorlandığım birkaç tutam saçımı başımın arkasında kıvırmama yardım etmeyi teklif etti.

Eğer daha önce ona aşık olmamış olsaydım, bundan sonra olurum.

Olan bitenin bu olduğu inkar edilemez. Eğer ona henüz aşık değilsem bile, bu durumun değişmesi uzun sürmeyecek. Bunu daha detaylı anlatabilirdim ama yapmamayı tercih ediyorum. Şu anki ilişkimiz çok yeni, bu yüzden bu şekilde zorlamak doğru değil.

Victor'ın cilalı, sert sesi odanın ortasındaki şık konferans masasının üzerinden yankılanıyor, ancak Rowena ile tartışmakla o kadar meşgul ki, şu ana kadar söylediklerine pek dikkat etmediğimi fark etmiyor. Kripto para birimiyle ilgili açıklama talebim ve gönderilmeden önce neden kendisine danışılmadığı konusunda Rowena'yı sürekli sıkıştırıyor.

Ona önceden haber vermememiz benim hatam. Buraya ilk başladığımdan beri Victor'la doğrudan çalışmadım ve sanırım müşterilerimizle ilgili olarak sadece Rowena ile yazışmaya alıştım. O da onun kadar kontrol sahibi, ama sürekli ağzını şeytana açan bir iblis yavrusu tarafından takip edilmiyor. Yani, Victor'un sağında çenesini yukarı kaldırmış, bu toplantının asıl sebebi olduğunu bana anlatan aynı pislik.

Victor, ellerini konferans masasında kavuşturmuş bir şekilde, "Beni endişelendiren şey, bilgim dışında bir bilgi edinme talebinin sunulmuş olması," diyor.

Bileğindeki pırıl pırıl saat kesinlikle arabamdan daha pahalı. İşte böyle gösterişli bir adam. Başarısını tüm dünyaya duyurmak isteyen ve sadece kariyer başarılarıyla yetinmeyen bir tip. *İlerlemiş* yaşına rağmen, saygın bir hukuk firmasının kapısında adı yazılıyken bile, internete yüklü miktarda para saydığı videolar yükleyen, yükselişte olan bir Soundcloud rapçisi gibi özgüvene sahip.

Rowena yanımda gözünü bile kırpmıyor. Bacaklarını masanın altında çaprazlamış, ellerini de kucağında tutuyor. "Ama onay alınmadan dosyalanmadı. Her şeyden haberdardım. Bu davada kenarda durmayı seçtiğiniz halde, sizin bilginizin benimkinden daha önemli olmasının nedenini anlamıyorum."

Bu sadece küçük bir yalan.

Dilekçeyi sunma işlemini tamamladıktan sonra o da durumdan haberdar oldu.

"Bu durum, şirketi aşırı agresif olarak algılanma riskine maruz bıraktı," diye karşılık veriyor ve kadının argümanının geri kalanına değinmiyor.

Karşımda oturan Spencer yerinde kıpırdanıyor. Sinsi bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, ağır ve istenmeyen bir bakış. Sadece konuştuğunda ona bakıyorum, neredeyse dişlerimi gösteriyorum.

Sayın Rowena, tüm saygımla söylüyorum, bu tür dilekçelerin dosyalanmadan önce davanın tüm yönetici ortaklarından geçmesi gerekir. Özellikle de spekülatif varlıklara dayanıyorsa.

Spekülatif?

Sandalyemde kaskatı kesildim, dudaklarımı yaladım ve kısılmış gözlerimin altında onu süzdüm. Bu sabah işe gelirkenki iyi ruh halimi

bozdu ve bu, saçma tartışmasından daha çok sinirimi bozuyor. Rowena'nın dikkatinin kısa bir an bana kaydığını, sonra kaybolduğunu hissedebiliyorum.

Finn'in sesi zihnimde yankılanıyor ve ben de dikkatimi o sesin istikrarlı sıcaklığına odaklıyorum, sonra tekrar odaya dalıyorum.

"Aubrey tutarsızlıkları tespit etti. Bana getirdi, ben de inceledim. Sonra harekete geçtik. Olay bu kadar," diye anlatıyor Spencer'a, bir yandan da masanın üzerinden uzanıp ona tokat atmaktan kendini zor tutuyor.

Victor derin bir nefes verdi. "Ve beni dışladınız."

Hayır. Gereksiz bir kesintiden sizi kurtardık, çünkü biz bunu kendi başımıza mükemmel bir şekilde hallettik.

Spencer öne eğilerek, "Yine de bu, firmanın avukatlarının hassas konularda bağımsız hareket etmesine izin verdiği izlenimini yaratıyor," diyor.

Kendimi tutamadan sesim odada yankılandı: "Buradaki tek ortak *sensin* . Ve senin, maaş seviyenin çok üstündeki bir kadına bu şekilde aşağılayıcı bir şekilde konuşma yetkisine sahip olduğunu hatırlamıyorum."

Rowena boğazını temizledi ve ben de sıcaktan ağzımı kapattım. Spencer'ın masada parmaklarını kıvrması beni daha da sinirlendirdi. Bileğindeki saat onun için çok pahalıydı, bu da demek oluyor ki bu saat, beni hiçbir sebep yokken azarlamak için bu toplantıyı düzenleyen aynı adamdan bir hediye olmalıydı.

Güçlü bir adamın, iki başarılı kadının yüzüne cinsel organını sallamasını görünce şaşırdığımı söylesem yalan olurdu.

Victor'ın koyu renkli gözleri bana dikildi. Diz çökmeyi reddederek gözlerine baktım. "Gizlilik sağlandığına dair hiçbir şüpheniz olmadığına inanıyor muydunuz?"

"Evet," diye anında cevap veriyorum.

"Bu kadar mı kendinden eminsin?"

"Eğer öyle olmasaydım, ilerlemeye devam edemezdim."

Üzerimize ağır bir sessizlik çöker. Victor'un bana rahatsız edici derecede uzun süre bakmasıyla sessizlik uzar gider. Elli yaşına yaklaşmış biri için yakışıklı olabilir, ama kesinlikle benim tipim değil. Çok zengin ve çok başarılı olsa bile.

Her geçen saniyede ve gözleri yüzümdeki deriyi soymaya çalışırcasına üzerimde kalırken, gerçekten huzursuzlanıyorum. Masanın altında bacaklarımı açarken boynumda bir tedirginlik hissediyorum, sonra tekrar aprazlıyorum. İçine atıldığım yazılı olmayan savaşı kaybettiğimde dişlerimi sıkıyorum.

Sonunda başını salladı ve bakışlarını benden ayırıp Rowena'ya döndü. "Mvekkillerimizin korunmasına itirazım yok. Beni etkilemeyen süreç."

"İletişim protokollerini daha sonra tekrar ele alabiliriz. Ancak müvekkil varlıkları risk altındayken hareket eden *kıdemli olmayan bir ortağı* cezalandırmayacağım."

Telefonum cılalı masanın üzerinde titriyor. Aşağıya bakıp ismi okuyorum.

"Bunu almam gerek," diye titrek bir sesle ayağa kalkarak söyledim.

Rowena bir kez başını salladı. "Git."

Spencer'ın sinsi bakışları, kariyerimde bana rehberlik edecek doğru kişiye seçtiğimi hatırlatarak odadan aceleyle çıkarken beni takip etti. Rowena beni veya kendisi için önemli gördüğü herhangi birini asla yarı yolda bırakmazdı, ancak beni bu kadar şiddetle korumasına da gerek yoktu.

Bunu bana inandığı için yaptı ve bu, ona asla anlatamayacağım kadar çok şey ifade ediyor.

"İYİ MİSİNİZ? İÇERİ GELİN," diyorum, denetim merkezinden gelen telefon görüşmesinden bir saat sonra Lydia ve Nathan'ı odama alırken sesimi titretmemeye çalışarak.

Lydia, yeğenin başının arkasına elini koyarak onu kanepeye doğru yönlendirirken titriyordu. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı, yanaklarında hala taze gözyaşları akıyordu. ocuk, sırt çantasını daha sıkı tutarken ve odayı incelerken bana bile bakmadı. Rahatsızlığı

apaçık ortadaydı, tıpkı daha önce yaşananlardan sonra burada olmaktan duyduğu huzursuzluk gibi.

Aramızda biraz mesafe bırakmak, onlara biraz daha nefes alma ve olabildiğince rahatlama imkanı sağlamak için perdeleri kapatıyorum.

"Buraya geldiğim için özür dilerim. Eve gidebilirdik... ama onun orada olup olmayacağını bilmiyordum," diye fısıldadı gözlerini silerken.

"Özür dileme. Otur, konuşabiliriz. İşte." Kapının yanındaki raftan bir kutu Kleenex alıp ona uzattım. Telefonum masamda üçüncü kez titredi ve Finn'in nerede olduğumu sorduğunu bildiğim için nefret ederek yine görmezden geldim. "Zaten amirle konuştum ve olanlar hakkında bilgilendirildim."

Bir mendil alıp yanaklarını siliyor, burnunu çekiyor. Ben de onların önündeki sehpanın kenarına oturup dizlerimin üzerine eğiliyorum, ne kadar huzursuz olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. Adrenalin vücudumda o kadar hızlı akıyor ki, onu reddetmem mümkün değil. Atılması gereken her bir sonraki adımı şimdiden düşünüyorum.

"Daha önce hiçbir ziyarete böyle gelmemişti. Bu kadar öfkeli, bu kadar tutarsız. Koridorda sesini duyduğum anda sarhoş olduğunu anladım ama onu o halde görmek, Aubrey, çok korkutucuydu," diye açıklıyor Aubrey, kolunu Nathan'ın etrafına sarıp onu sıkıca yanına çekerken.

"Üzgünüm Lydia. Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum." Kapalı gözlerle bana bakan Nathan'a bakarak dudağımın içini ısırdım, sonra ayağa kalkıp masamın üst çekmecesini açtım. İhtiyacım olanı aldıktan sonra önceki yerime döndüm. "Hangisini daha çok seversin Nathan? Şahsen ben Smarties hayranıyım, ama Reese's Pieces'in da beni cezbeden bir yanı var."

Elimde tuttuğum iki çikolata seçeneğine gözlerini kırptırdıktan sonra, "Ben de Reese's'i daha çok seviyorum," dedi.

Gülümsedim ve ona turuncu-sarı poşeti uzattım. Poşeti aldıktan sonra Smarties şekerlerini yanıma bıraktım ve Lydia'ya odaklandım. Yüzündeki sulu, minnettar gülümseme beni biraz rahatlattı. Ardından mini buzdolabından çıkardığım su şişelerini uzattım.

O Nathan'ın şişesinin kapağını açarken ben konuşmaya başladım. "Bugün yaptığın hiçbir şey yanlış değildi Lydia. İkiniz de onun

yaptıklarından sorumlu değilsiniz."

"Bana bağıırıyordu," diye fısıldıyor Nathan, parmaklarının arasında bir parça çikolatayı sıkıştırırken. "Ve çok kötü kokuyordu."

Göğsüm acıdan kıvranıyor. "Biliyorum. Ve yapman gereken her şeyi yaptın, Nathan."

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Lydia, saçlarını okşayarak.

"Onun geldiği andan, gözetmenlerin onu dışarı çıkardığı ana kadar olan her şeyi bana anlatmanızı istiyorum."

Defterim ağır bir şey, onu masadan alıp kucağıma getiriyorum. Kalemimi tıklatıp Lydia'ya başlaması için işaret ediyorum. O da bir kez başını sallayıp boğazını temizliyor ve konuşmaya başlıyor.

Her şeyi not alıyorum. Zamanları, hareketleri, onun söylediği sözleri hatırladığı kadarıyla. Bunun onun suçu olduğunu ve onu tuzağa düşürdüğünü söylerken ona nasıl sinsi sinsi baktığını. Onu korkutmak için benim adımları kullanarak çıkardığı hırçın sesini. Kevin dikkatini ona çevirip olaya ortak olmakla suçladığında Nathan'ın irkilmesini. Ne kadar direndiği için onu denetim merkezinden çıkarmak için üç gözetmenin gerekmesini.

Merkezdeki davayla ilgilenen kadınla yaptığım görüşmeden, kanındaki alkol seviyesi ve dışarı çıkarılırken kullandığı dil de dahil olmak üzere, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrendim. Tam rapor geldiğinde her detayı bileceğim.

O halde hakim karar verecektir.

Lydia, işini bitirdikten sonra defterimi kapatarak, "İşte olacaklar bunlar," dedim. "Kevin'in görüşme hakkı, bir hakimin karşısına çıkana kadar resmen donduruldu. Tüm ziyaretlerin askıya alınması da dahil olmak üzere daha katı şartlar talep edeceğim."

Bunun onu köşeye sıkıştırmaya yeteceğine dair umudumu dile getirmiyorum. Alkol bağımlılığı ve şimdi de oğluna korku salması, ideal bir dünyada bu davayı kazanmamız için yeterli olmalı. Ama bunu ona henüz söylemeyeceğim. Rowena ile görüşüp, tüm evrakları hazırlatıp, bir sonraki duruşma tarihimizi öne alana kadar. Kevin'in avukatının da her an uzun bir mazeret listesiyle benimle iletişime geçmesini bekliyorum.

Lydia yutkunarak, "Çok sinirlenecek," dedi.

"Bırakın onu. Sizi korkutup boyun eğdirmeye zorlayamaz."

"Onu bir daha görmek istemiyorum," diyor Nathan, neredeyse yalvarırcasına bana bakarak. "Teyzemle mutluyum."

Burnum yanıyor. Doğrulup duygularımı, böyle zamanlarda sakladığım çekmeceye tıkıyorum. Kevin'i bulup arabamla ezmek istememle dikkatimin dağılmasının bana hiçbir faydası olmayacak.

Kendimi zorlayarak Lydia'ya bakıyorum. "Kevin seninle iletişime geçerse, cevap verme. Her şeyi bana ilet. Ciddi söylüyorum."

Zoraki bir şekilde başını salladı ve dizini kavradı.

"Seni koruyorum Lydia," diye söz veriyorum.

Finn

ASHER, YENİDEN KULLANILABİLİR YEMEK KAPLARIYLA DOLU BİR ÇANTAYI ARKA KOLTUĞUMA FIRLATTI ve sonra da arabaya bindi.

Evde oynadığımız her haftanın sonunda yaptığı şey bu. Ona hazırladığım yemekleri bitirdikten sonra kaplarını bana geri veriyor ve ben de onları yeniden dolduruyorum. Ona bakma alışkanlığımı kimseden saklamıyorum; sadece bunu herkese duyurmuyoruz. O inanılmaz derecede içine kapanık ve şimdi bile, hayatındaki sürekli varlığımı kabul etmeye başladıktan sonra bile, çoğu zaman benden hoşlanıp hoşlanmadığını hala bilmiyorum.

Ona yemek pişirmeyi teklif ettiğimde, beni kenara çekip takımda özel aşçı kullanan birini tanıyıp tanımadığımı sormuştu. Maçlardan sonra veya izin günlerinde neden kendine yemek pişirecek kadar evde olmadığını tam olarak açıklamadı, ama bir süredir annesiyle kaldığını ve formda kalmak istiyorsa dışarıdan yemek sipariş etmeye devam edemeyeceğini öğrendim.

Yemek hazırlamaya çok önem verdiğimi belirtmiştim ve onun için zaten hazırladığım yemeklere birkaç porsiyon daha eklemeyi teklif etmiştim. Bunu altı aydır yapıyorum ve artık bir alışkanlık haline geldi.

Direksiyonun başına geçtikten sonra, "Teşekkürler, Finn," diye mırıldandı.

"Endişelenme." Bu sabahtan beri bininci kez telefonumu kontrol ediyorum ve Aubrey'den arama veya yanıt gelmemesine kaşlarımı

çatıyorum. "Bree'den bugün haber aldın mı?"

"Hayır. Neden?"

Arabayı vitesle takıp otoparktan çıkarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Öğle yemeği planımız vardı ama gelmedi. Ona bir türlü ulaşamadım."

"Hiçbir mesajı kaçırmadın mı?"

"Hayır. Baktım."

Koltukta doğruldu ve telefonunu çıkardı. Arabanın diğer tarafına baktım ve bir mesaj zincirini açtığını gördüm. Yazmaya başlayınca tekrar ön cama baktım.

"Ofisi aradınız mı?"

"Henüz o kadar ileri gitmek istemedim," diye itiraf ediyorum.

"Neden?"

Zoraki bir kahkaha attım. "Onu oraya çağırmak, şu koşullar altında biraz aşırıya kaçmak gibiydi..."

"Seni mi beceriyorsun?"

"Tam olarak sebep bu değil ama evet. Sanırım öyle. Bundan daha karmaşık bir durum." Avuçlarımı direksiyon simidinin üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım yine de aramalıyım."

İlk endişelenmeye başladığımda aramamı engelleyen şey, çaresiz görünme korkusuydu. Maçı izlerken tüm öğleden sonra kendimi bir aptal gibi hissettim. Geçirdiğimiz muhteşem sabahın ardından, onu çok fazla zorlayarak hiçbir şeyi mahvetmek istemedim. Mesajlarıma cevap veremeyecek veya beni geri arayamayacak kadar iş yoğunluğu yaşadığı ilk sefer değil bu, ama belki de aramızda olanları bugünün farklı olduğuna dair bir işaret olarak almalıyım.

Ya bir sorun çıkarsa ve ben de sorunu çözmek yerine endişelenerek günümü boşa harcamış olursam?

Asher gergin bir şekilde, "Arayabilirim," diye yanıtlıyor.

Dilimi damağıma vurarak saate baktım. "Hayır. Artık çok geç. Asistanı gitmiş olacak. Eğer Aubrey hâlâ oradaysa ve telefonuna cevap vermiyorsa, kendim gitmek istiyorum. Senin evine giderken uğrasak sakıncası olur mu?"

"Nerede olduğunu öğrenene kadar bu konuyu bırakamayacağım."

Sinyal lambasını yakmadan aniden dönüş şeridine girerken, "Size bir şey sormam gerekiyor," dedim.

"Göreyim seni."

"Ona olan ilgin romantik değil, değil mi?"

Tepkisizliği dikkatimi çekiyor. Çenesindeki seğirme de beni pek rahatlatmıyor.

"Hayır." Cevap kesin ve net.

Bunu anlıyorum. "Bana neden diğerlerimizden çok daha rahat bir şekilde onun yanında bulunduğunu söylemedi. Sonunda söyleyeceğini tahmin etmiştim."

Elini kaldırıp boğazını kaşıyor. Ondan yayılan gerginlik endişe verici. Sessiz kalıyorum, bana açılmak isteyip istemediğine veya benden uzak durmamı isteyip istemediğine karar vermesi için ona alan tanıyorum.

"Bir süre önce beni hastanede otururken gördü. Aynı sebeple oradaydık. Sanırım her şeyi birkaç dakika kendime saklamak istemedim ve ona gerekenden fazlasını anlattım."

"Büyükannesi yüzünden," diyorum, kafamda dönüp duran soruyu yanıtlayarak.

Aubrey, hastanenin onkoloji servisinde, ikinci evre kolon kanseri için kemoterapi gören büyükannesinin yanında saatlerce vakit geçirdi. Tümör başarılı bir şekilde alındı ve o zamandan beri remisyonda, ancak ben her birkaç haftada bir, büyükannesini eğlendirmek için yeni bir Monopoly oyunuyla ikisinin yanına arabayla gittiğimi hatırlıyorum.

"Beklerken birkaç kez birlikte oturduk. Ondan sana hiçbir şey söylememesini rica ettim," diye itiraf ediyor.

"Üzgünüm, Asher."

Omuz silkip parmaklarıyla cama vurdu. "Hayat böyle işte. Annem şimdi daha iyi."

"Onu sık sık görüyor musunuz?"

"Buraya transfer olmadan önce Chicago'da çok uzun süre kaldım. Yurtdışında oynadığım sırada bana söylemek istemediği için, o birkaç ay önce teşhis konmuştu. Taşınacağımı duyunca, onu çocukluğumun geçtiği Hamilton'daki evi satmaya zorladım ve ona burada bir yer aldım ki onu yanımda tutabileyim. Sevdiğiniz birinin hayat mücadelesini izlediğinizde her şey daha farklı bir bakış açısı kazanıyor."

Aubrey'nin ofisine giden sokağa sapıyorum. "Burada olmana sevindim dostum. Havoc bir aile, bu yüzden bunu diğerlerine söyleyen de söylemesen de, sana sahip çıkacağız. Annen de, eğer ihtiyacın olursa."

"Evet. Teşekkürler."

Boğazını temizlemeden ve pencereden dışarı bakmadan önce bile sesindeki duygu apaçık ortada. Çok ileri gitmeden ve onu benden kaçmak için hareket halindeki arabadan atlamaya zorlamadan önce ağzımı kapalı tutuyorum ve konuşmanın kapanmasına izin veriyorum. Söylediklerimin ciddi olduğunu biliyor ve bu benim için yeterli.

Ben asansörle Aubrey'nin katına çıkıp loş koridordan ofisine doğru ilerlerken ASHER ARABADA BEKLİYOR .

Yıllardır bu binada bulunduğum için beni tanıyan alt kattaki güvenlik görevlisi, henüz gece için binadan çıkmadığını teyit etmeden bana ikinci bir bakış bile atmadı ve ofisine girmem için bir ziyaretçi kartı verdi. Rahatlamam uzun sürmedi. Eğer hâlâ buradaysa ve telefonuna bakmayı aklına getirmemişse, bu işine çok dalmış olduğu anlamına gelir.

Bu sık sık olmaz ama olduğunda endişelenirim. O her zaman işine balıklama dalan bir tip olmuştur, ancak görev listesinde kaybolabilir ve her şeyi tamamlayana kadar nefes almak için durabilir. Bu onun karakteri ve bunu kabul ediyorum, ama bu, elimden geldiğince yüzeye çıkmasına yardım etmeye çalışmayacağım anlamına gelmiyor.

Boş ofislerin ve kapalı kapıların önünden geçiyorum. Burası her zaman olduğu gibi, mesai saatleri bittikten sonra bile, evrak ve yanmış kahve kokuyor. Yerden tavana uzanan pencerelerin diğer tarafında Vancouver şehir merkezi ışıltıyor ve güneşin neredeyse battığını hatırlatıyor.

Maçı beş dört kazandık ve Beck'in evinde kutlama davetini reddettim. Muhteşem bir maç çıkardı ve diğer arkadaşlarımla bunu

ona hissettireceğinden eminim. Yarın maçım var ama şu anda dinlenmek istediğim son şey.

Aubrey'nin kapısına vardığımda kapalıydı. Perdeler de kapalıydı, onu göremiyordum. Kapıya parmaklarımla vurup bekledim, ama birkaç nefes sonra hiçbir şey olmadı. Kolu çevirdiğimde kolayca açılınca kapıyı iterek açtım. Bilgisayar monitörü parlak bir şekilde ışık saçarak karanlık odayı aydınlattı ve Aubrey'nin kamburlaşmış bedenine bir parıltı düşürdü.

Görünmez bir el kalbimi sarıp sıkıyor. Başı bir kağıt yığınının üzerinde, hareketsiz parmaklarının arasında bir kalem var. Düzenli nefes alışverişinin yumuşak sesi mideme sert bir darbe indiriyor, dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Hiç düşünmeden odanın diğer ucuna geçiyorum.

Ben ağır çantasını yerden alıp masanın diğer tarafına koyarken o hiç kıpırdamadı. Topuklu ayakkabıları masanın altında yan yatmış, ayakları soğuk zeminde çıplak kalmıştı. Onları alıp çantasına koyduktan sonra banyo kapısının yanındaki küçük dolabı açıp içindeki terliklerini aldım.

Bilgisayar monitörünün arkasındaki düğmeye uzanıp kapatmaya çalışıyorum ama e-postanın hala açık olduğunu görünce duraksıyorum. Rowena'dan yaklaşan gala ile ilgili bir hatırlatma. Hâlâ bir tarih belirlemediği gala. Ya da sanırım belirlemiş de olabilir.

Ben .

Henüz bu konuda konuşmamış olsak da, onun beni götürmesini istediğimi biliyorum. Başka birini götürme düşüncesi bile gözlerimi ekrana dikmeme neden oluyor. Düğmeye basıyorum ve ekranın kararmasını izliyorum.

Onu uyandırmadan önce telefonumu çıkarıp Asher'a onu bulduğumu ve arabamı onun evine götürebileceğini, böylece ben de onun arabasını eve götürebileceğimi bildiren bir mesaj gönderdim. Anında cevap verdi.

Yarın görüşürüz, Finn.

Telefonumu cebime geri koyup Aubrey'e baktım. Saçları masasının üzerine dağılmış, sonsuz kağıt yığınlarının üzerine dökülmüş mürekkep gibi görünüyordu. Saç tutamlarını avucumun içine alıp sırtına doğru ittim, yumuşak yanaklarını ve aralık

dudaklarını ortaya çıkardım. Burnu garip bir şekilde kalkıktı ve bu kadar masum görünmesine içten içe kıkırdadım. Sanki zamanda geriye gitmişiz ve onu sıkıcı bir sosyal bilgiler filmi izlerken uyuklarken yakalamışım gibi.

Yavaşça elimi onun kıvrımlı omurgası boyunca gezdirdim ve tekrar yukarı çıkardıktan sonra fısıldadım: "Aubrey. Burada uyuyamazsın bebeğim. Eve gitme vakti geldi."

Dili ağzından dışarı çıkıp alt dudağının üzerinden geçiyor. Uyanıp inlerken sırtını okşamaya devam ediyorum, hemen boynuna uzanıyor.

"Finn?"

"Beni çok endişelendirdin, Bree."

Ani bir hareketle doğruldu, elimi düşürmeme neden oldu. Hâlâ yarı uykulu bir halde sandalyesini çevirdi ve donuk gözlerle bana baktı. "Kahretsin! Öğle yemeği. Seni ektim ve aramadım bile. Aramayı planlamıştım. Lydia gidince arayacaktım, sonra Rowena geldi ve yeminli ifadeye başladık—"

"Hey, sorun yok," diye onu rahatlattım, eğilip çenesini okşadım. "Sadece bir şey olmuş olabileceğinden endişelenmişim."

"Kevin, cenaze törenine sarhoş geldi. Bugün evrak işleri ve telefon görüşmeleriyle tam bir karmaşaydı. Mesaj bile gönderemediğim için çok üzgünüm. Her şeye böyle başlamak istemezdim."

Başımı sallayarak elimi beline koydum ve sandalyesinden kalkmasına yardım ettim. Sırtını masaya yaslayıp bana bakmaya başladı, alt dudağı titriyordu. Bu, iyi bir günde bile beni mahvetmeye yeterdi, hele ki duygularım doruktayken ve onu gördüğüme çok sevinmişken.

"Benden özür dileme. Tek istediğim seni eve götürmek ve karnının doyduğundan emin olmak. Bu sana uygun mu?"

"Tanrım, evet." Başını salladı ve hafifçe nefes verdi. Topuklu ayakkabılarını çıkardığı için ondan birkaç santim daha uzundum, bu yüzden beni öpmeye kalktığında aradaki mesafeyi kapatmak için başımı eğdim.

Dudakları nazikçe, temkinli bir şekilde dudaklarımla buluştu. Bu yeterli değildi. Parmaklarımı düğümlü saçlarının arasına geçirdim ve öpüşmeyi derinleştirirken başını geriye doğru eğdim, onu daha

derinden tattım. Onu bütün gün özledikten sonra, tam da buna ihtiyacım vardı.

"Senden haber alamayınca seni buraya çağırmalıydım," diye mırıldandım, bol bluzunun üzerinden beline dokunarak.

"Bir dahaki sefere yapacaksın."

Finn

VURUCU BENDEN BİR VURUŞ DAHA YAPTI VE TOP SOL SAHADA YAKALANMADAN önce yüksekten uçtu.

Boynumu küttledtim ve omuzlarımı oynattım. Derin bir nefes alarak sahaya baktım ve bu maçı mahvetmeden önce kendimi toparlamaya odaklandım. Aubrey burada ve şu anda benim rezil oluşumu izliyor.

Onun önünde bir sürü berbat oyun oynadım ama bu, onun kız arkadaşım olarak burada olduğu ilk sefer. Sırtındaki numara her zaman giydiğiyle aynı, ama bugün daha büyük bir anlam taşıyor. Onun benim olduğunu işaret ediyor.

Wes'in atış çağrısı gelmeden önce sahaya geri dönüp doğru pozisyonumu aldığım da midem kasılıyor. İkimiz de berbat oynuyoruz ve ona başımı sallayarak, katılmadığım çağrıyı reddettiğimde, bunun yakın zamanda değişmeyeceğini biliyorum.

Bunun yerine, sıradaki vurucuyu gözlemliyorum ve pozisyon alıyorum. Kaydırma vuruşumla ünlü değilim ama yine de onu seçiyorum. Sol alt köşeye odaklanarak topu bırakıyorum ve sopanın ıskaladığı anda nefesimi tutuyorum. Avucumu uyluğuma silerken derin bir nefes veriyorum.

Üzerimdeki on binlerce göz normalde oyunumda bir rol oynamaz. Onları görmezden gelebilirim çünkü hayatım boyunca bunu yapıyorum, ama yine de bu oyun farklı. Nedense, dikkatlerinin ağırlığını hissedebiliyorum ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Güneşin açıkta kalan ön kollarıma vurduğu bir ortamda, pozisyonumu almadan önce birkaç kez derin nefes alıp veriyorum. Wes'in çağrısı geldiğinde, geri çevirmiyorum. Sıraya girip, elimdeki topun ağırlığına odaklanıyorum ve topu sol üst köşeye doğru fırlatıyorum. Top çok uzağa gidiyor ve neredeyse vurucunun koluna çarpıyor. Vurucu, topun çarpmasından kaçınmak için birkaç adım geriye sendeliyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime.

Ensemde ter birikiyor, silerken zaten ıslak olan elimle nemi daha da yayıyorum. Wes, kafesinin arkasından yüzüme dik dik bakıyor ve onun endişesini reddetmek için başımı sallayacak gücüm yok. Kendi kendimi yok ettiğimi düşünürsek, endişesi yerinde.

Daha önce ikinci kaleye geçmesine izin verdiğim oyuncu onun dikkatini çekiyor, ama arkama bakıp yüzündeki o kibirli sırıtışı görmeyi reddediyorum. Bunun yerine, Wes ayağa kalkıp hakemle konuşurken izlemek zorunda kalıyorum. Yaşlı adam iki kez başını salladıktan sonra en iyi arkadaşım bana doğru geliyor.

Herkes onun beni içine düştüğüm uçurumdan kurtarmaya gelmesini izliyor ve bu çok utanç verici.

Elleri omuzlarımı kavradı ve beni bir kez sarstı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. *Kahretsin* . Bilmiyorum."

"Bu sabah Aubrey ile birlikteydin. Orada her şey yolunda mıydı?"

Bir anlığına gerildim, bir küfür daha yutkundum. "Hayır."

Çok daha iyi olabilirdi. Son birkaç gündür yaşadığım mutlak mutluluğun ardından, dün gece bilgisayarında gala e-postasını gördüğümünden beri görmezden geldiğim aynı çatlağa takılıp yüzüstü yere düştüm. O zamandan beri, kendi kendine kaybolacağını umarak üzerinden atlıyordum. Ama bu sabah dolabında asılı duran kırmızı elbiseye o kadar dalmıştım ki, henüz benimle birlikte gitmemi istemediği gerçeğinden başka bir şey düşünemedim.

Onun zaten bir elbisesi olacağını hiç tahmin etmemiştim, ama işte oradaydı. Çok sevdiği, ıslık ıslık aydınlatılmış giyinme odasında, fiyat etiketi hala üzerinde olan, kumaş bir tasarımcı çantasının içinde asılı buldum. Önünde de uyumlu bir çift topuklu ayakkabı duruyordu; parlak, zengin bir kiraz kırmızısı tonu, eşofmanımın içinde penisimi çelik gibi sertleştirdi.

O hâlâ duştayken fermuarı aşağı çektim ve parıldayan kumaşı, derin dekolteyi ve yüksek yırtmacı görünce nefesim kesildi. Tek düşüncem, onu giyerken yanında olmam gerektiği idi. Ona ilkel bir hak iddia etmek için değil, sadece bencilce, bir şekilde onun koluna takmayı seçtiği şanslı herif olduğumu hatırlamak için.

Bu sabah ne elbiseden ne de galadan bahsetmedim.

Duşun kapandığını duyar duymaz çantayı fermuarla kapattım ve dolaptan sessizce çıktım. O hazırlanmayı bitirdikten kısa bir süre sonra ayrıldım, yine bu konudan bahsetmemesi beni hâlâ huzursuz ediyordu.

Onun yanına rastgele bir adam bulmayı planlayıp planlamadığını bilmemek beni bütün gün sinirlendirdi. Malik'e sordu mu acaba? Onunla iyi vakit geçirdiğini biliyorum ama o tek buluşmalarından beri ben de onun hakkında bir şey sormadım. Belki de aramızda olanlardan sonra onu çoktan gözden çıkardığını varsaydım, ama ya yanılıyorsam?

"Ne olup bitiyorsa stadyumun dışında kalmalı. Bunu biliyorsun Finn. Aklını oyuna vermen gerekiyor. Daha beşinci inning," diyerek beni düşüncelerimden uyandırdı Wes.

Yutkunmakta güçlük çekiyorum. "Deniyorum."

"Şey, oyundan çıkarılıp yerine başkası getirilmeden önce daha çok çalış. İşimiz bittiğinde bir şeye vurman gerekirse, seni kendim spor salonuna götürürüm ve istediğin kadar yumruk atmana izin veririm. Ama şu anda aklını başına toplamam gerekiyor."

"Evet. Evet, Wes. Buradayım." Başımı sertçe salladım, avucumu tekrar uyluğuma sildim. "İyiyim."

Kahverengi gözleri gözlerime dikildi, söylediklerimin arkasında durmamı sağladı. "Pekala. O zaman top oynayalım."

Sırtıma hafifçe vuruyor ve ben de aynı hareketi tekrarlıyorum, ardından tekrar ev plakasının arkasına geçiyor. Kalabalık, oyuna geri döndüğümüzü fark edince tezahürat yapıyor ve ben de bu gürültünün içime işlemesine izin veriyorum. Kalabalığın içinde Aubrey'i aramak istesem de, dikkatimi dağıtacak bu şeye izin vermiyorum.

Şu an onu aklımdan çıkarmam gerekiyor. Eğer çıkaramazsam, başka bir iş bulmam gerekebilir çünkü bir daha asla konsantre

olamayacağım. Bu, oynadığım diğer oyunlardan farklı değil.

Her şey sonraya, zaferi garantiledikten sonraya kadar bekleyebilir.

Dışarı adımımı attığımda KELLAN, YENİ EVİNİ İNŞA EDERKEN TAKTIRDIĞI DAHİLİ HOPARLÖRLERDEN DUTCH MELROSE'UN "ANGEL" ŞARKISINI SON SESLE ÇALİYORDU . Hızlı ritim, açık pencerelerden ve veranda kapısından içeri girerek beni arka bahçesine kadar takip etti. Güneş çoktan batmıştı, gökyüzünü aydınlatan ay kalmıştı. Başımı geriye atıp parlayan çembere baktım ve Havoc'un geri kalanının içinde bulunduğu o harika ruh halinde olmayı diledim.

Havuzu neon ışıklarla parlıyor, bu da kullandığı siyah boyanın aksi takdirde görüldüğü kadar korkutucu olmamasını sağlıyor. Kimsenin neden siyah bir havuz isteyeceğini hiç anlamadım, ama konu ona gelince artık bu tür şeyleri sormuyorum. O neyi seviyorsa onu seviyor ve benim onu sorgulama hakkım yok.

Elimdeki birayı daha sıkı tutuyorum ama içmiyorum. Soğuk cam şişe tenimde iyi hissettiriyor, bu da birkaç dakika önce Beck'ten almamın tek sebebi. Alkolle ilgilenmiyorum. Hiçbir zaman da ilgilenmedim, nedenini de tam olarak bilmiyorum.

İlk denediğimde o kadar çok öksürdüm ki neredeyse kusacaktım. Fireball harika bir seçim değildi ama Aubrey onu içmeyi seviyordu, o yüzden denedim. O zamandan beri gazlı içecekleri tercih ediyorum. Daha güvenli bir seçenek ve zihnimin kontrol altında kalmasını sağlıyor, böylece düşüncelerimin bulanıklaşmasına izin vermiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi karanlıkta bir parıltı, beni içeriye geri yönlendiren bir ışık gibiydi.

Ayaklarımı yere sağlam basıyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Maçtan dolayı hala üzgün müsün? Kazandın Finny. Arada bir kötü başlangıç yapmak normal."

Onun sıcaklığı koluma yayılıyor. Parfümünü içime çekiyorum ve biramı diğer elime alıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Bu oyunun kendisi değil, Bree."

"Öyleyse, seni rahatsız eden şeyi söyle bakalım. Burada çok uzun süredir bulunmuyorsun, değil mi? Brielle sonunda ininden kaçmama izin verdikten sonra seni bulamadım."

"İyi mi?" diye mırıldandım sonunda, ona bakmama izin vererek.

Siyah saçları tepede kabarık, geriye doğru iki örgü halinde toplanmış ama son birkaç saat içinde gevşemiş. Giydiği Avery marka tişörtün düğmeleri açık, altındaki sade beyaz atlet görünüyor. Göğsü pembe, çilleri ise havalanın ısınmasıyla birlikte bronzlaşmaya başlamış. Dudak parlaticısını tuttuğu pembe Solo bardağın kenarına sürdüğü için dudaklarının ne kadar çıplak göründüğünü fark ediyorum. Yumuşak, soluk pembe rengi, onu her zamankinden daha çok öpmek istememe neden oluyor.

"Elle'nin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Partileri çok sever. Artık ona ayak uyduramıyorum. Bu beni yaşlı mı yapıyor?"

Parmak boğumlarına baş parmağımla dokunarak kıkırdadım. "Bizden sadece iki yaş küçük."

"Ama tek bir kadeh şaraptan sonra baş ağrısıyla uyanan tek kişi benim. Bu gecedен sonra ne kadar acı çekeceğimi bilmek bile istemiyorum."

"Bu partiler bana üniversite yıllarımı hatırlatıyor," diye itiraf ediyorum.

"Gördünüz mü? Bu endişe verici olmalı. Yirmi yedi yaşındayız, bir ev partisine katılıyoruz. Mutfakta bira pong oynuyorlar."

Gülümseyerek şakağına hafif bir öpücük kondurdum. "Kellan'ın kalbi genç."

"Sen de öylesin Finn. İyi vakit geçirmek için alkole ihtiyacın yok."

"Belki de. Her sabah omzumda bir ağrıyla uyandığımda ya da üç saat daha uyuyabilseydim diye düşündüğümde kendimi daha yaşlı hissediyorum. Yirmiden çok otuza daha yakıyım, Bree. Sanırım bu beni korkutuyor."

"Bu yüzden mi bu gece bu kadar sessizdin?" diye mırıldandı, vücudunu bana doğru çevirerek.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi sırtına yaslıyorum, aramızdaki mesafeyi açarak yanıma yaslanmasına izin veriyorum. Nefesi

tişörtümün üzerinden geçiyor, beni ürpertiyor. Başını geriye doğru eğiyor ve bana bakıyor, derin mavi gözlerinin tüm güzelliğini gözler önüne seriyor.

"Belki de sebeplerden biri bu. Son zamanlarda gelecek hakkında çok düşünüyorum."

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu.

"Ve gördüğüm tek iki değişmez şey beyzbol ve sensin. Ama beyzbol bu kategoriye girmemeli. Sonsuza kadar oynamayacağım. Her an beni oyundan atabilir. Bir atış sırasında omzumu yanlış bir şekilde burkabilirim veya markette takılıp dizimi yırtabilirim. Ya da mucizevi bir şekilde beni oyundan atacak olan bir sakatlık olmazsa, yaşım olur. Faydalı olamayacak kadar yaşlanacağım ve sonra takımımın bensiz oynamasını izlemek zorunda kalacağım. Şanslıysam, antrenörlük işi bulabilirim, ama bu da oynamak kadar garanti değil."

"Öyleyse geriye sen kaldın Aubrey. Sen benim tek ve gerçek değişmezimsin. Bu seni korkutuyor mu? Bu fırsatı elinden almadan önce kuyruğunu kıvrıp kaçmak istemene neden oluyor mu?"

Kaşları çatıldı, yüzünde endişe belirdi. "Bunu neden soruyorsun? Koşmak istemiyorum Finn. Ve beyzbol oynayamamaktan endişelenecek kadar küçüksün. Elbette bunlar mümkün, ama daha önce hiç bunun seni etkilemesine izin vermedin. Ne değişti?"

"Biz. *Değiştik* . Ve şimdi değiştiğimize göre, birçok şeyi eskiden olduğundan çok farklı görüyorum. Seni kaybetmekten hep korkmuştum, ama şimdi çok daha kötü. Aylar önce aklımın ucundan bile geçirmeyi reddettiğim bir şekilde benimsin, çünkü biliyordum ki eskisi gibi asla olamazdım. Bu kapıyı açtığımızdan beri, tek odak noktam sen oldun. Ve bunun çılgınca ve aşırı geldiğini biliyorum, ama sana yalan söylemeyeceğim."

Konuşmaya devam ederken elini bırakıp yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum ve ona uzaklaşma şansı vermiyorum.

"Neden beni galaya seninle gelmeye davet etmedin?"

Nefes alışması yavaş ve zorlu. "Çünkü herkes seni zaten tanıyor. Seninle gelip de Spencer'ın şirketteki herkesin önünde blöfümü ortaya çıkarmasına izin veremem."

"Ama bu bir blöf olmazdı. Ben senin erkek arkadaşınım, Aubrey."

"Bunun bir önemi yok. Etkinlik bittikten sonra tüm dünyaya çıktığımızı söyleyeceğim, ama Spencer'ın burada herhangi bir avantaj elde etmesine izin vermeyeceğim. Eğer seninle birlikte ortaya çıkarsam, yalancı gibi görüneceğim çünkü eğer başından beri erkek arkadaşım olsaydın, ilişkimizi saklamak için hiçbir neden olmazdı. Şu an itibariyle, bir süredir biriyle çıktığımı düşünüyor ve o kişi sen değilsin."

Dudaklarımı ıslattım, ani tepkimi bastırmaya çalışarak, dilimde hayal kırıklığının tadını hissettim. "Yani, beklemek zorunda kalacağım mı? Sadece bir aptalın bir şey söylemesini istemediğin için bu sahte erkek arkadaşından ayrılana kadar mı?"

"Anlamıyorsun Finn," diye mırıldandı, gözlerinin ardındaki duvarlar aniden kapandı.

"Öyleyse bana açıklayın. Sizi herkese göstermek için beklemek istemiyorum. Sürekli ofisinizdeyim. Bu, kimsenin önünde size dokunamayacağım anlamına mı geliyor? Dışarıda olduğumuzda, ofisinizden kimsenin etrafta olmadığından emin olmak için odayı taramam mı gerekiyor? Zaten birlikte dışarı çıktık, Aubrey. Konserde yakalanma riski vardı ya da dudaklarınız limonatadan maviye boyanmış halde sizi sokakta taşıdığımda. Şimdi neden önemli de o zaman değil?"

"Çünkü farklıydı!" Bir adım geri çekildi ve ben de ellerimi yanlarıma indirdim, sonra da ona tekrar uzanmamak için parmaklarımı kıvırdım. "Bu *işimle* ilgili. Seninle birlikte galaya gitmek, bütün gece seninle dans etmek, öpüşmek ve herkesin senin benim olduğunu bilmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak, profesyonel düzeyde yüzüme vurulabilecek bir risk değil. Bu şekilde daha kolay. Bunu seninle gitmek istemediğim için yapmadığımı anlamaya çalışamaz mısın?"

"Anlıyorum," dedim sesimi sertleştirerek. "Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. Ya da başka biriyle katılmana razı olduğum anlamına da gelmiyor. Kimi götüreceksin? Malik'i mi? Daha önce çıktığın diğer kişilerden birini mi? Benimle yapman gereken tüm o şeyleri onlardan biriyle yapacak olman umurumda olmayacak mı sanıyorsun?"

"Galaya başka birini götürmek en başından beri planımızda vardı. Bunu haftalar önce kararlaştırmıştık."

"Evet, işler değişmeden önce. Sana aşık olmadan ve senin benden başkasıyla birlikte olmana katlanamayacağımı anlamadan önce!"

Dönerek beyzbol şapkamı çıkarıyorum ve telaşla parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu sefer ters takıp Aubrey'e değil, havuza bakıyorum.

"Yapmak zorundayım," diye yanıtlıyor, sesi dengesiz geliyor, sanki benim kadar zorlanıyor olabilir.

Ama fikrini değiştirmiyor ve bu da bana onun değişmediğini gösteriyor.

"O zaman ne diyeceğimi bilmiyorum. Kabul ettiğim ve etmediğim şeyler konusunda fikrimi değiştirmeyeceğim. Başkasıyla gidersen, ben..."

Nefes alışsı keskin ve korkulu. "Ne? Bunu bitirecek misin? Çekip gidecek misin?"

"Bunu mu yapmamı istiyorsunuz?"

"Hayır! Tabii ki istediğim bu değil. Bu yüzden bana kızma Finn. İşimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Benden daha mı fazla?"

Kahretsin. Bunu neden sorduğumu bilmiyorum.

Bu bencilce ve haksızca. Karşılaştırma en ufak bir eşitlik içermiyor, yine de sözlerimi geri almıyorum. Belki de onun cevabını düşündüğümünden daha çok önemsiyorum. Baştan beri sormamam gerekse bile, cevap basit olmalı değil mi?

"Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım," diye fısıldıyor.

"Ve seninle gurur duyuyorum. Her zaman seninle çok, çok gurur duydum."

"Ama" deme."

Başımı sallayıp ona baktım, birkaç dakika önce gözlerinde gördüğüm tüm mutluluğu yiyip bitiren yıkımı içime sindirdim. Bu, neredeyse her şeyi geri alıp, söylediğim her kelimeyi kilitli bir çekmeceye tıkıp bir daha asla açmamak istememe yetecek kadar kötüydü.

"Yapmayacağım," dedim, ses tonumu donuk ve ifadesiz tutarak.
"Seni eve götüreceğ birini bulurum."

Parmaklarını askılı tişörtünün yakasına sokup sıkıca kavradı.
"Yapmayacak mısın?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Bana birkaç dakika verin."

"Eğer bunu istiyorsan."

İstediğim şeye hiç benzemiyor, ama yine de kendimi zorlayıp oradan uzaklaşıyorum.

Aubrey

BRIELLE BİLEĞİNİ HAFİFÇE SALLAYIP HOMURDANARAK KOLTUK ALTIMDAN AĞDA bandını çekiyor.

"Bunun için neden artık bir uzmana gitmeyi bıraktığını bana tekrar söyler misin?" diye sordu, ben de tuttuğum nefesi bıraktım.

Acı azalmaya başlıyor ve onun alev alev yanan cildime daha fazla balmumu sürmesine hazırlanıyorum. Kolumu biraz daha geriye çekip pazı kasımı yanağıma bastırıyorum.

"Çünkü vaktim olmadı. Tıraş olmaya ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun."

Kol altıma sürdüğü bir sonraki balmumu parçası sadece bir saniyeliğine sıcak kalıyor, sonra soğumaya başlıyor ve dondurma çubuğunu tezgahın üzerine koyuyor.

"Yani, gür bir kasık kılın var?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Ben de senin gibi lazer tedavisi görüyorum."

"Hiç pişman oldun mu? Bazen, bir çalının üzerinde sallanmanın, eve götürdüğüm erkeklerden hangilerinin enerjime geçtiğini anlamama yardımcı olup olmayacağını merak ediyorum."

"Onun sizinle konuşmasını mı bekliyorsunuz?"

"Hayır. Ama şunu öğrendim ki, o küçük penisli eziklerin hiçbiri bir kadının kasık kıllarından hoşlanmıyor. Şahsen, eğer onların orada bir ormanı varsa, bizim de olabilmemiz gerektiğini düşünüyorum. O

bölgedeki kıllardan kurtulmak, düşündükçe oldukça anti-feminist geliyor bana."

O mumu sökmeden önce gülmekten boğuluyorum ve bunun yerine tıslamaya başlıyorum.

"Tamam, o kol bitti. Şimdi kolumu değiştirin."

Hassas cildim yeterince yanıyor, bu yüzden diğer tarafımı ona göstermek için kolumu biraz daha yukarıda tutuyorum. Uzun tüylere ikinci kez bakmadan yeni bir çubukla daha fazla ağda sarıyor.

"Sizinle aynı fikirdeyim," diyorum, onun çalışmasını izlerken. "Erkekler her zaman bizim bedenlerimizi kendi bedenlerinden daha yüksek bir standartta değerlendirirler. Biz de sürekli olarak onların beğenisi için kendimizi süsleriz."

"En iyisi birbirimizle evlenelim. Sen benimkini yargılamadığın sürece ben de seninkini yargılamam."

"Herkesin bunu satın alacağını düşünüyor musunuz?"

Soğuyan mumun önünde elini sallayarak bana sırtıttı. "Kesinlikle. İkimiz de çok çekiciyiz ve her eşcinsel çift de öyledir. Kuralları ben koymuyorum."

"Bu gerçekten de dahiyane bir düşünce."

"Evet, biliyorum. Peki, hâlâ bekar mısın, yoksa Finn seni benden *resmen* mi çaldı?"

Gülümsemem kayboluyor. Birdenbire, sessizce oturmak öğleden sonramı geçirmek için çok daha ilgi çekici bir yol gibi geliyor.

Brielle ağda bandını çekiyor ve bu sefer kıllar koptuğunda çığlık atıyorum. "Özür dilerim. Bunu konuşmaya başlamanız için bir teşvik olarak kabul edin."

"Şu anda bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum çekinerek.

Kusursuzca şekillendirdiği kaşlarını kaldırırken, makyaj masasının üzerindeki eritme kabından daha fazla balmumu almakta tereddüt ediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum demek oluyor."

"Eyvah. Bunu hiç ummuyordum."

Birkaç saniye gözlerimi kapatıp, yüzümden bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Brielle hâlâ bana

bakıyordu, ama bu sefer yargılayıcı bakışlar yoktu. İlk kolumu indirip, makyaj masası taburesinin kenarını kavradım.

"Sanırım işleri berbat ettim," diye mırıldandım, aynadaki yansımama bakarken.

"Ne oldu?"

Bu harika bir soru. Tam olarak hangi anda kendi ayağımı boğazıma kadar soktuğumu bulmaya çalışıyordum.

Son üç gündür deri tadı alıyorum ama seçebileceğim çok fazla dikkatsiz kelime ve ifade var.

Finn, Salı gecesi kavga ettikten sonra eve sağ salım varıp varmadığımı sorduğundan beri bana mesaj atmadı. Haftanın geri kalanını kendi halimde geçirdim, ona randevuma çıkamayacağını söyledikten sonra gözlerindeki ihaneti unutamadım. O zamandan beri defalarca keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşündüm.

Hayatımda birçok kez işimle başka bir şey veya başka bir kişi arasında seçim yapmak zorunda kaldığım durumlar yaşadım. Yanlış seçim yaparsam bencil oluyordum, doğru seçim yaparsam da ne kadar geride kalacağım konusunda endişelenerek zamanımı harcıyordum. Bu, işe girdikten hemen sonra annemin yeterince mesaj atmadığım ve aramadığım için beni suçlamasının travmasından kaynaklanıyordu, ama aynı zamanda korku da vardı. Basit ve net.

Çünkü biliyorum ki, işimi ne kadar çok sevsem de, Finn için işimden vazgeçerdim ve bu sadece korkutucu bir düşünce değil. Felç edici bir durum.

O, benim başka hiç kimse için, hatta kan akrabalarım için bile yapamayacağım bir şeyi yapabilir. Üzerimdeki gücü her geçen gün artıyor gibi görünüyor. Buna karşı koymaya çalışmak enerji kaybı olurdu.

"Bu akşam onunla birlikte bu saçma galaya neden gitmediğimi hiç merak etmedin mi?" diye soruyorum, boğazım kurumuş.

Brielle, koltuk altımdan onun yerleştirdiğini hissetmediğim balmumu şeridini çekip diğerlerinin yanına çöpe attı. "Evet, ama senin bu konuda kendi başına benimle konuşup konuşmayacağını görmek için bekliyordum."

"Bunu yapmayacaktım."

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı, yosun yeşili gözlerini devirerek. "Peki, kiminle gidiyorsun?"

"Asher."

Bana bakarken ifadesi tamamen donuktu, sanki blöfümü ortaya çıkarmak istiyormuş gibi. Tuzağa düşmeyince, yaklaştı ve homurdandı. "Neden?"

"Çünkü ben bir pisliğim."

"Hayır, değilsin."

"Şu anda tam olarak böyleyim. Finn benimle gelmek istedi ama ona bunun işleri karmaşıklştıracağını ve Spencer'ın büyük bir olay çıkaracağını söyledim. Haftalar önce, en başından beri parçası olmak bile istemediğim bir savaşı kazanmak için bu aptalca yalanı uydurdum ve bu bana en iyi arkadaşşıma mal olmuş olabilir."

"Erkek arkadaş meselesinden bahsediyoruz, değil mi? O saçma sapan randevulara çıkmanızın sebebi buydu?" diye soruyor, ikinci kolumu yavaşça indirip kalçasını banyo tezgahına yaslayarak. "Ama Finn'le çıkmaya başlamanızın sebebi de buydu diye düşünmüştüm. Pişman olmamalısın. O adam hiçbir yere gitmiyor, Bree. Sana takıntılı."

Başımı sallıyorum, bu konuda konuşmak zorunda olmamdan nefret ediyorum. "Ve bu, yaptığım şeyi çok daha kötü hale getiriyor. O kadar inatçıyım ki, onu arayıp yanlış yaptığımı itiraf edemedim, böylece benimle gelmesi gereken kişi o olurdu."

"Neden affetmedin? Seni affederdi. Herkes ilişkisindeyken, özellikle de yeni bir ilişkideyken, söylemek istemediği aptalca şeyler söyler."

Belki de yeni çıkmaya başladık ama ilişkimiz yeni değil , demek istiyorum. Ama bu sözleri yutuyorum.

"Çünkü eğer öyle yapsaydım, aramızdaki tüm gücün onda olduğunu ona itiraf etmiş olurdu. Eğer bana onunla birlikte olmakla işimi kaybetmemek arasında seçim yapmam gerektiğini söyleseydi, onu seçerdim. Annemin yaptığının aynısını yapmış olurdu ve tıpkı annemin hayatım boyunca babamdan nefret ettiğini izlediğim gibi, ona karşı da aynı şekilde kin beslemeye başlardım."

İtiraf yakıyor içimi. Göğsümden gözlerimin arkasına doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Netlik acımasız bir şey ve ben onun içinde

boğuluyorum.

"Hey, sorun yok tatlım. Bundan utanmana gerek yok. Bu dünyanın sonu değil. Endişelenmeye ve kendi korkularına sahip olmaya hakkın var," diye fısıldadı Brielle, tekrar önümde, kollarını bedenime sararak. "Fark şu ki, Finn seni asla böyle bir duruma sokmazdı. Ona güç veriyorsun, evet, ama ikimiz de biliyoruz ki o da senin için aynısını yapardı. İkiniz de birbirinizi asla seçim yapmaya zorlamazdınız. Bağımsız insanlarsınız, sevdiğiniz kariyerleriniz var, ama birbirinizi daha çok seviyorsunuz."

Brielle yumuşak elleriyle yanaklarımı kurulayana kadar yanaklarımın ıslak olduğunu fark etmedim ve gülmekten boğuldum. "Aman Tanrım. Ben ağlamam."

"Benimle birlikte yapabilirsin," diye mırıldandı, hafifçe gülümseyerek.

"İşleri gerçekten berbat ettim."

"Ve onları temizlemek için bolca zamanınız var, ister bu gece ister bir hafta sonra. Ama önce, şişkinliğinizi gidermemiz gerekiyor. Sonuçta bir galaya gidiyorsunuz."

"Şimdi de benim peri annem mi oldun?" diye homurdandım, şımartılmaya hiç niyetim yoktu.

"Aaa, bunu beğendim." 1.65 boyundaki kadın doğrulup kızıl saçlarını omuzlarının üzerinden savurdu. "Hadi ama. Burada buz rulosu veya göz maskesi var mı?"

"Dondurucuda bir rulo var."

Geçen yıl Noel'de bana hediye ettiği şey olduğundan oldukça eminim. Nasıl çalıştığından emin olmadığım için hiç kullanmadım. Sanırım şimdi öğreneceğim.

"Sanırım bir yerlerde duymuştum, eğer birini meme uçlarınıza sürerseniz küçülürlermiş," diyor banyodan çıkmadan önce. Ardından duyduğum şey, dondurucu çekmecesini açması. "Ya da belki başka bir şeydi. Hatırlamıyorum."

"Deney mankeni olmayı reddediyorum."

"Senin kaybın. Ama sanırım Finn onları oldukları gibi seviyor olmalı. Şimdilik hiçbir şeyi değiştirmemek en iyisi."

"Vücutlarımızı erkekler için değiştirmememiz gerektiğinden bahseden sen değil miydin?"

Çekmece kapanmadan önce kısa bir sessizlik. "Haklısın. Boş ver onu. Eminim meme uçların oldukları gibi mükemmeldir."

Kucağıma yaslanıp başımı sallarken kahkaham oldukça yüksek çıkıyor.

ÜÇ SAAT SONRA, dairemde yalnızım ve telefonum Finn'in rehberinde açık. Baş parmağımı arama tuşuna basmam gereken yere getiriyorum ama tereddüt ediyorum.

Oturma odasında, kırmızı elbisem kanepenin üzerine serilmiş ve ayaklarım da aynı renkteki topuklu ayakkabılarıma girmiş halde rahat bir şekilde oturuyorum. Elbisenin göğüs kısmını düzeltirken ve derin V yakalı dekolteme bakarken, pahalı kumaş tenimde zımpara kağıdı gibi hissettiriyor. Güzel bir elbise ve ödediğim paraya göre de öyle olmalı. Gözleri üzerine çekecek ve Spencer bana ilk yaklaştığında onu tam bir aptal gibi gösterecek bir şey giymek istemiştim, ama şimdi, ihtiyacım olmayan ağır bir yük gibi geliyor.

Brielle, saçlarımla tek başına bir saat geçirdi; küçük tutamları kıvrıp, ensem dibinde şık bir topuz yaptı. Elmas küpelerim, bu sabah mücevher kutumun dibinde saklı bulduğum ve kaybetme korkusuyla hiç takmadığım kolyeyle mükemmel bir uyum sağlıyor. Finn'den mezuniyet hediyesiydi ve ilk firmamda ortak olana kadar takmayacağıma yemin etmiştim.

O zamanlar ilk işimin umarım son işim olacağını ve yirmi yedi yaşında zaten kıdemli olmayan bir ortak olacağımı bilmiyordum.

Bu gece onu neden taktığımı bilmiyorum ama kendimi mahrum bırakamayacak kadar yorgundum. Küçük pırlantaların kıvrımlarına parmağımla dokunup tekrar telefonuma bakıyorum, onu aramak için kendimi zorluyorum. Kapiya gelen bir tıkırtı beni irkiltti.

Hemen ayağa kalkıp cevap vermeye koşuyorum, bunun doğru olabileceğine dair çok fazla umut beslememeye çalışıyorum—

Asher.

Bu Asher.

Kravatını düzelten dev orta saha oyuncusu, iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Boğazını sertçe temizledikten sonra ellerini indirip siyah pantolonunun ceplerine sokuyor. Zoraki bir gülümsemeyle şöyle bir göz gezdiriyorum ve istediğim gibi smokin giydiğini fark ediyorum. Onu ilk defa bu kadar şık giyinmiş görüyorum.

"Hey," diyorum.

"Merhaba. Geç kalmadım, değil mi?"

"Hayır." Kapıyı iterek açtım ve içeri girmesi için kenara çekildim.

"Tam zamanında geldin."

Midem bulanıyor, neden kusacak gibi hissediyorum?

Asher kapı eşiğinde tereddüt ediyor, tekrar bana bakmaktan kaçınıyor. Bu elbiseyle yanlış bir seçim yapmış olabileceğimden endişelenmeye başlayınca midem daha da bulanıyor. Eğer o beğenmezse, Finn de nefret eder mi?

Başındaki siyah saçları kısaltılmış ve jöleyle geriye doğru taranmış, hatta yüzünü bile tıraş etmiş, böylece keskin hatlı çenesinin üzerinde sadece koyu bir gölge kalmış. Ne kadar yakışıklı olduğunu, arkadaşlığını ve bu etkinliğe benimle gelmeyi kabul etmesini ne kadar takdir etsem de, onunla gidemeyeceğimi fark ettiğimde vicdan azabı çekiyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp sonra ayırdım. "Finn'i görmeye gitmem gerek."

Aubrey

Asher'ı buralarda oyalamaya ZORLAMİYORUM .

Arabasıyla Finn'in evine kadar arkamdan geldi ve ancak gitmesinin sorun olmayacağına dair söz verdikten sonra nihayet uzaklaştı. Hâlâ suçluluk duygusundan kurtulamadım, ama Finn'i görmeye yaklaştıkça artan gerginlik bu duyguları bastırmaya zorladı.

Şimdi, evinin ön verandasına birkaç adım kala dururken, çimenlerin üzerinde bayılsam daha iyi olur diye düşünüyorum.

Konuşma metni hazırlamak için sadece birkaç dakikam vardı, ama ne kadar ezberlemeye çalışsam da, ona biraz daha yaklaştığım anda her kelimesini unutacağımdan eminim. Dizlerimi kilitleyen sadece reddedilme korkusu değil. Ne kadar sinirli ve kırgın olursa olsun bana karşı nazik olacağını biliyorum ve bu beni hiç rahatlatmıyor. Aksine, durumu daha da kötüleştiriyor.

Hayatımda en az bir düzine kez onun için yeterince iyi olmadığım korkusunu yaşadım, ama hiçbirisi bunun gibi hissettirmedi.

O, benim dobra, bazen acımasız kişiliğimin olumsuz bir şey olduğunu bana asla hissettirmedi. Tanıştığımız andan itibaren, elimi tutmasına ve beni alay eden yedi yaşındaki erkek çocuklarından oluşan grubun arasından çekip almasına izin verdiğim andan itibaren onu bu yüzden sevdim. Bana yaptıkları alay yüzünden pembe, ısıltılı babetlerimi yutmayı hak ediyorlardı, ama Finn elimi tutup onlardan daha iyi olduğumu söylediği anda, benim için önemli olan tek kişi o oldu.

Geleceğimiz için seçtiklerimizle, hayata bakış açılarımız ve ilişkilere yaklaşımımızla ne kadar zıt olduğumuzu her zaman biliyordum. Ben olayları siyah beyaz görürken, o gizli renk zerreciklerini ortaya çıkarıyor. Ben kötü bir durumla başa çıkmak için bir şişe şarap içip yakıcı bir duş alırken, o bardağıma sim döküyor ve ayaklarımı ovmayı teklif ediyor, oysa biliyorum ki gizlice ayak parmaklarından nefret ediyor. Kötü bir maç geçirdiğinde hayal kırıklığını görüyorum ve kapısına bir kasa Dr Pepper ve yeni bir otobiyografiyle gidiyorum, o da bana okuyor, ta ki sıkıntıdan bayılana kadar.

Finn beni daha iyi bir insan olmaya itiyor ve bu baskı, itiraf etmek istediğimden daha sık kendimi bir çıkmazın içine sokmama neden oluyor. Bu gece, içinden çıkabileceğimi bilmediğim bir çıkmazın içine gömülmeye başladım. Ama Asher'ı kapımda görmek, eğer toprağın beni boğmasına izin verirsem, bu sefer ruh eşimi kaybedeceğimi hatırlatmak için fazlasıyla yeterliydi. Hâlâ aklımdan çıkaramadığım, iliklerime kadar işlemiş bir farkındalıktı bu.

Birbirimize bu kadar zıtken nasıl anlaştığımızı ya da çocukken hiç kimseye bu kadar kapılmamışken o gün neden ona bu kadar çekildiğimi asla bilemeyeceğim, ama belki de bu cevapları bilmemem gerekiyor.

Hayatımda ilk defa bir duruma hazırlıksız girmek umurumda değil.

Kaçınılmaz olanı bir an bile ertelemeye izin vermeden kaldırımda yürüyorum. Hava karanlık ama çimenler yeni biçilmiş gibi kokuyor, sanki o da bugün benim kadar üzgündü ve bahçe işleriyle meşgul olmuştu. Bu düşüncenin ardından gelen zihinsel imge beni en güzel şekilde etkiliyor.

Üzerinde tişörtü olmayan, şapkası ters takılmış ve şortu kalçalarına kadar sarkmış Finn, çim biçme makinesini iterken sert karın kaslarından ter damlıyor. Eminim omuzları da nemlidir, çünkü o kalın kaslar harcadığı çabayla kasılıp dalgalanıyor.

Tanrıya şükür ki, mülkünün etrafını saran yüksek çalılıklar var, çünkü eğer başkaları onu bunu yaparken görseydi... Evet, şu anda bunu düşünecek kadar zihinsel olarak iyi durumda değilim. O görüntüyü aklımdan atmadan önce içim zonkluyor. Yanaklarımda

kalan sıcaklık, ince topuklu ayakkabılarımla üç basamaklı verandayı tırmanıp kapısını çalmamı engelleyemiyor.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve istediğim gibi kaymadığını görünce hemen ruj yerine dudak parlaticısı sürmüş olmayı diliyorum. Derimin altında sinirlerim titriyor. Kapıda onun bir işaretini beklerken kalbimin attığını hissedebiliyorum. Etrafımdaki sessizlik, ayakta kalmak için kullanmaya çalıştığım kırılgan özgüvenimi yavaş yavaş yok ediyor.

Buraya gelirken aklımdan geçirdiğim tüm senaryolarda, eğer evde değilse ne yapacağıma dair bir çözüm bulamadım.

Arkamı dönüp ince elbise askısını çektişirdim ve paniklemeye başladım. Burada yedek plan yok. Eğer Finn'le galaya gitmezsem, yalnız gideceğim. Ve yalnız gidersem, korkarım ki bir hapisane hücresinde uyanacağım, akşamdan kalma olacağım ve Spencer'ı dövdüğüm için ellerim kan içinde kalacak.

Göğsümde bir gariplik var. Sanki kalbimin sinirsel titremesi için birdenbire çok küçük kalmış gibi. Spencer bana üstünlük sağlayamayacak. Asla. Onun gibi bir adamın hayatımı ve ilişkilerimi dikte etmesine izin vermeyecek kadar yol kat ettim. Burnunu kırarsam Rowena arkamda duracak. En azından öyle umuyorum.

"Aubrey?"

Geriye doğru attığım adımın etkisiyle ayak bileklerim neredeyse büküldü.

Başımı hızla öne eğdim, midem kelebeklerle dolup taşacak gibiydi. Titrek bir şekilde nefes alırken duyulan tek ses buydu; sanki Finn'in bir halüsinasyon gibi ortadan kaybolmasını bekliyordum, hızla göz kırpyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye birden sordum.

Yoksa neden smokin giysin ki? Ya da saçlarını, üç yıl önce Londra'daki kuzeninin düğününe gittiğimizden beri görmediğim bir şekilde kestirip şekillendirsin?

Titreyen ellerimi uzanıp boynundaki papyonu çektişirip gerçek olup olmadığını kontrol etmekten kendimi zor tutuyorum. Saçlarını karıştırıp hafifçe dağıtmak istiyorum ama kendime engel oluyorum. Şu an karşımda duran kişi dergiden fırlamış gibi.

Siyah takım pantolonunun paçaları tam yerinde ve bacaklarını neredeyse kirli bir şekilde sarıyor. Ceketinin yakaları, göğüs cebindeki kırmızı renkle uyumlu kadifeden. O kumaş parçasına şaşkınlıkla bakıyorum. Eğer onu şimdi çıkarıp elbiseme tutsam, kusursuz bir şekilde karışır.

Ceketinin altındaki beyaz düğmeli gömleğin üst kısmı açık bırakılmamış ve ön kolları gizlenmiş, bileklerindeki manşetler gümüş zincirlerle bir arada tutulmuş. Giyiniş tarzının her yönü alıştığımın tam tersi ve bu beni o kadar şaşırtıyor ki, üst dudağındaki bıyık eksikliğini neredeyse fark etmiyorum bile.

Şu an ona bakarken tek bir sakal bile görünmüyor; parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakın, ama vücut ısını hissedemeyecek kadar uzaktayım. Aramızdaki mesafe göğsümü acıtıyor, ama kıpırdamıyorum. Bekliyorum.

"Asher bana kıyafet kuralının smokin olduğunu söyledi. Başka bir şey mi giymeliydim?" diye soruyor, sesi boğuk, sanki birkaç saattir konuşmamış gibi.

Başımı sağa sola sallayarak bir yanıt oluşturmaya çalıştım. "Hayır. Mükemmelsin. Sadece böyle giyinmeni beklemiyordum. Geleceğimi biliyor muydun?"

"Eğer öyle yapsaydım, seni böyle görmeye kendimi hazırlardım."

Sözleri üzerine, kapıda belirlediğinden beri ilk kez gözlerinin içine bakmama izin veriyorum. Gözlerindeki tarifsiz hayranlık ve inanmazlık nefesimi kesiyor.

"Birinin bu kadar güzel olabileceğini düşünmemiştim, Aubrey. Ama tüm beklentilerimi yerle bir edecek kişinin sen olacağını bilmeliydim. Mümkün olduğunu düşündüğüm ve sadece bir rüyada mümkün olması gereken şeyleri değiştireceksin." Yüz hatları titriyor, ellerini yanlarında yumruk yaparken neredeyse acı verici bir şekilde buruşuyor. "Neden buradasın?"

"Çünkü—" Hazırladığım açıklamayı tamamlayamadım ve bakışlarımı kaçırdım. Avuçlarım sırlıslam olmuştu, birini karnıma bastırdım. "Özür dilerim."

Bakışlarımı zorla ona çevirerek gözlerine bakıyorum ve hissettiğim kadar güçsüz görünmemek için omuzlarımı geriye doğru itmeye çalışıyorum.

"Asher'la gitmek istemedim. Bu gece yanımda olmasını istediğim tek kişi sensin ve bu olasılığı mahvettiğimi düşündüğüm anda her yerim ağrımaya başladı. Başım, göğsüm, hatta kaslarım bile sızlamaya başladı. Uyuyamıyorum da. Sanki sana bağımlıyım ve son birkaç gündür yoksunluk belirtileri yaşıyorum."

"Keşke en başından beri seni benimle gelmeye davet etmeseydim. O saçma sapan ilişki koçluğu anlaşılmamızın en başından beri, benimle gelecek kişinin sen olacağını kabul etmeliydim. Tanıdığım ve tanıyacağım herkes arasında, yanımda olmana ihtiyacım olan kişi *sensin* . Eskiden bunun en iyi arkadaşım olarak mı yoksa daha fazlası olarak mı olacağının önemi olmadığını düşünürdüm, ama şimdi doğru olanın hangisi olduğunu biliyorum."

Yüzünde acı dolu bir ifade var, sanki sözlerim iyilikten çok zarar veriyor gibi, ama bu beni durdurmuyor. Şimdi geri adım atarsam onu kaybetme riskim var ve bu benim için kabul edilemez bir durum.

Ne kadar titrediğimi umursamadan elimi uzatıp onun elini tuttum ve sanki gücünü çalmaya çalışıyormuş gibi sıktım.

"Ben her zaman bağımsız oldum. Sanırım başarıımı ve özgüvenimi bunun sonucu olarak görüyordum, çünkü başkasına pay biçmek bana bunu hak etmediğimi hissettiriyor. Eğer kendi başıma kazanmadıysam, o zaman gerçekten bana ait değil. Eskiden kariyerimin başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünürdüm. Bu, ne kadar çok çalıştığımı görmenin ve bunu başardığımı hatırlamanın bir yoluydu. Hedeflediğim şeyi başardım ve yakın zamanda durmak istemiyorum. Ama eğer daha büyük ve daha iyi olmaya aşırı odaklandığım için sevdiğim adamla paylaşamazsam, başarının ne anlamı var? Hayatımın her yüksek anında her zaman bir sabit unsur oldu, Finn. İster hayalimdeki okula kabul edilmek, ister o okuldan mezun olmak, isterse kariyerimin geri kalanını geçirebileceğim bir firmada pozisyon bulmak olsun, bu kazanımlara baktığımda *seni* görüyorum."

"Ve oraya ulaşmamda bana sen yardımcı oldun. Her şeyi kendi başıma yapmadım. Evet, bilgim ve eğitilmiş yeteneklerimle davalar kazanıyorum, ama mahkeme salonunda mücadele edebilecek noktaya senin sayende geldim. Çünkü bana isteyebileceğimden çok daha fazlasını veren ve sadece istesem her şeyi vereceğini bildiğim

en iyi bir arkadaşım var. Sevilmesi kolay biri olmadım hiç, Finn. Ama sen hala seviyorsun, değil mi? İnatçı, gergin veya tamamen saf olup seni hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim, tüm kalbimle sevdiğim adam olarak gösterme fırsatını geri çevirdiğim zamanlarda bile.”

Kirpiklerime yapışan nem ve göz altımdaki makyajın dağılması beni endişelendirmiyor. Elini o kadar sıkı tutuyorum ki kan dolaşımını kesiyor olabilirim ya da henüz bana uzanmamış olması umurumda değil. Gözlerim onun gözlerine yapışmış, ondan duymayı çok istediğim duyguları arıyor.

Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Düşüncelerim ve duygularım onun ayaklarının dibinde, kalbim göğsümde acı içinde kıvrılırken, konuşmasını bekliyorum, içimden sessizce bana duymam gerekenleri söylemesi için yalvarıyorum.

Sözlerle cevap vermiyor.

Bunun yerine, beni bir arada tutan son bağı koparan, yanağımdaki o sakın eli ve beni kendine doğru yönlendirmesidir. Sırtıma dolanmış kolunun hissi, düşmeyeceğimi bilerek dağılmama olanak tanır.

Ve beni yeniden bir araya getiren, onun dudaklarının benimkilerle buluşması oldu.

Finn

Bu sefer Aubrey'i ÖPTÜĞÜMDE , onun benim olduğundan en ufak bir şüphem olmayacak.

Dudakları, aylar önce hayal etmeye bile cesaret edemediğim ama şimdi beş dakika bile düşünmeden duramadığım bir geleceğin vaadi gibi geliyor. Sözleriyle aramızda neyin kilidini açtığının farkında değil. Bu sabah uyandığımdan beri saplantım on katına çıktı ve duracak gibi de görünmüyor. Aşk dolu sözleri ve nemli kirpikleriyle olsun ya da olmasın, sonsuza dek beni ele geçirecek.

Başparmaklarımla gözlerinin altındaki dağılmış siyah makyajı silerken, avuç içlerimle geri kalanını silmemeye çalışıyorum. Bu gece inanılmaz güzel görünüyor. Kapımı açıp onu, sanki beni mahvetmek için gönderilmiş bir melek gibi verandamda dururken gördüğümde hissettiğim hayranlığı asla unutmayacağım.

Dolabında bulduğum elbise, onu giydiğı anda bir sanat eserine dönüştü. Teninde parıldıyor, her santimi kıvrımlarını sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi sarıyor. Askıları ince başlayıp derin V yakasında kalınlaşıyor, göğüslerinin dolgunluğunu ve tadına bakmak istediğim dekolteyi vurguluyor. Belinin içe doğru kıvrımına mı yoksa kalçalarının ve bacaklarının kıvrımına mı bakmalıyım bilmiyorum. Ya da belki de elimi uyluğundaki yırtmaçtan yukarı, üst uyluğundaki yumuşak gamzeye kadar götürmeliyim, oraya bir ısırık izi bırakmak için can atıyorum.

Kalın bukleleri başının arkasında bir topuzda toplanmış. Her bir tokasını çekip saçlarının dökülmesini izlemekten başka bir şey istemiyorum. Dudak parlaticısı sürmemiş ve son birkaç gündür o tanıdık çilek tadını özlediğim için, ona sınırsız miktarda alıp burada saklamaya karar verdim, böylece bağımlılığımı beslemekten başka seçeneği kalmayacak. Bir de evimin onunla dolu olmasını istiyorum. Zaten olduğundan daha fazla.

Bluzları ve tasarım ayakkabıları istiyorum. O da düzenlemeye çalıştığı ama asla tam olarak halledemediği evrak işlerini istiyor. Banyomdaki tüm çekmeceleri onun cilt bakım ürünleri için boşaltırım ya da daha fazla alana ihtiyacı varsa ona tamamen yeni bir banyo yaparım. Şarap mahzeni isterse onu da yaparım.

Bu kadına inanılmaz derecede kapılmış durumdayım. Ama eğer bu, onu bir daha asla görmeyeceğim, bir daha asla hissedemeyeceğim anlamına geliyorsa, seve seve boğulurum.

"Bir şey söylemelisin," diye hırıltılı bir sesle, derin bir nefes alarak söyledi. "Lütfen."

"Seni seviyorum."

Nefesi boğuk, neredeyse inanmaz bir halde çıktı. "Bunu kastetmedim."

"Eh, alacağın bu. Gerçek bu. Konuşmamı istiyorsan, bununla başlayacağım." Alnımı onun alnına yaslayıp çenesini yukarı kaldırıyorum, gözlerini benimkine dikiyorum. "Haftalar önce bu galaya seninle birlikte geleceğime karar vermiştim Aubrey. Bana aksini söylemeden çok önce ve son birkaç gündür sana biraz alan tanıdım. Başka erkeklerle, hatta ailem gibi sevdiğim erkeklerle bile çıkma zamanın çoktan geçti. O gelecek, evime gelip beni öptüğün gece sona erdi. Belki de çok daha öncesinde."

"Seni on yıllardır seviyorum. Başlangıçta, şimdi olduğu gibi, seni soyup en yakın yüzeye kadar ilişkiye girmek isteğiyle sürekli mücadele ettiğim bir şekilde değildi, ama sanırım böyle olması gerekiyordu. Birlikte büyümek için yirmi yılımız oldu. Birbirimiz hakkında bilmemiz gereken her şeyi öğrendik ve hem kusurlarımızı hem de her gün bana senin benim seviyemin çok üstünde olduğunu hatırlatan güçlü yönlerimizi tanıdık. Bu bilgi olmadan, şu an bulunduğumuz yerde olacağımızı söyleyemem. Ve birlikte hayatımızın

bu yeni bölümüne adım atmaya çok hazırım. Tek yapman gereken, bunu benim kadar çok istediğini söylemek."

"Ya ben daha çok istediğimi söylersem?"

Gülümsemem yanaklarımı kızartıyor. "Blöfünü ortaya çıkarırım."

"Öyleyse ara artık. Çünkü ben de seni seviyorum ve sensiz olmak çok acı verirken kimseye ihtiyacım yokmuş gibi davranmaktan bıktım."

Damarlarımda kanım sıcak ve yoğun bir şekilde akıyor. "Artık seni elde etmemi engelleyecek hiçbir şey yok, Aubrey. Artık yok."

"Söz?"

"Söz veriyorum."

Geriye kalan tek şey, bir öpücükle mühürlemek. En azından başlangıç için. Çünkü dizlerimi büküp onu yerden kaldırdığımda, aklımdan geçen son şey orada durmak olacak.

Kıkırdaması giriş holünü doldururken kollarını boynuma doladı ve beni içeri taşımasına izin verdi. Her istediğini elde etmiş bir adamın tutkusuyla onu öptüm ve kapıyı kapatırken çıplak sırtını avuçladım.

Gitmeden önce onu mahvetmemeye dikkat etmeliyim, ama onu kollarımda tutabildiğim sürece şikayet edecek bir şeyim yok.

Rowena, balo salonunda bizi görür görmez , "AUBREY, MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN," diye iltifat etti.

Kızımın akıl hocası, gümüş elbisesinin etek ucunu yerden kaldırıp bize doğru gelirken bana ikinci bir bakış bile atmadı. Ağır kahverengi gözleri Aubrey'e odaklandı ve ondan ayrılmadı; bu da hem bana hem de etrafımızdakilere onu bu gece görmekten ne kadar mutlu olduğunu gösterdi. Kırklı yaşlarının başlarında olmasına rağmen, bizden çok daha yaşlı görünmüyordu. Yaşını, özgüveni kadar zarafetle taşıyordu.

"Sen de öyle. Sana gümüşü çok yakıştırıyorum."

Kolumu bırakan Aubrey, boş şampanya kadehini bana uzatmak ve Rowena'ya sarılmak için kısa bir süreliğine yanımdan ayrılıyor. Diğer

elimde tuttuğum siyah çanta, sırtının alt kısmına parmağımla dokunduğumda elbisesi kadar yumuşak. Dolu bir tepsiyle yanımızdan geçen bir garsonu görünce boş kadehi dolu bir kadehle değiştiriyorum.

Buraya geleli on dakikadan fazla olmadı ama şimdiden daha önce hiç görmediğim bir düzine meslektaşıyla tanıştırıldım; aralarında iki genç hukuk asistanından, firmanın üçüncü ortağı Graham Clarke'a kadar. Nedense, şimdiye kadar onunla hiç tanışmamıştım. Söylentilere göre, bu tür partilerden olabildiğince uzak duruyormuş. Onu suçlamıyorum.

Yine de, benden çok daha üstün seviyedeki insanlarla tatlı dille konuşmaya alışkınım. Aubrey'ye aşık olmak, onu övmeyi kolaylaştırıyor. Söyleyebileceğim ve gönülden katılmadığım hiçbir şey yok.

İki kadın birbirinden ayrıldığında onlara göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattım ve kız arkadaşım yanıma geri düştü. Kolu benim koluma takıldı.

"Seni tekrar görmek güzel, Finn. İyi misin?" diye soruyor Rowena, beklentiyle bana bakarak.

Aubrey onların şirketinde çalışmaya başladığından beri sadece birkaç kez konuştuk, ama bana asla kaba davranmadı. Aksine, en yakın arkadaşıma ne kadar derinden değer verdiğimi görmekten hoşlandığını düşünüyorum.

"Aynı şekilde. Bree ile buradayım, o yüzden şikayet edemem. Ya sen?"

"Gala şu ana kadar başarılı geçti," diye yanıtlıyor.

Dobra, hesapçı, ama bir şekilde yine de biraz sıcakkanlı olan Rowena Shaw, eğer onun hakkında daha önce herhangi birinden bir şey duymuş olsaydınız, tam olarak beklediğiniz kişi. Aubrey'nin onun rehberliğinde neden bu kadar yükseldiği aşikar. Bu kadın kimseden laf yemez ve istediğini elde etmek için köpekbalıklarıyla yüzmekten korkmaz. Bir zaferi kutlamak için yanağını ısırp bir köpekbalığının onu ısırmasına izin vereceğinden hiç şüphem yok.

Aubrey'e yenilenmiş şampanya kadehini uzattım ve o da şaşkınlıkla kadehi eline aldığı anda göz kırptım. Bir yudum aldıktan

sonra dudakları kadehte kırmızı bir leke bıraktı ve kalabalık balo salonunu gözleriyle süzmeye başladı.

Rowena, kendisine yöneltilmeyen soruya şu şekilde yanıt veriyor: "En son gördüğümde Spencer, Graham'ın eski müşterilerinden biriyle samimi olmaya çalışıyordu."

Aubrey gözlerini kırptırdı. "Öyle miydi?"

"Hım. Victor'un ona bu özel görevi vermiş olması ihtimalini göz ardı etmem."

Aralarında sessiz bir bakışma yaşanıyor ve ben de merakımı bastırmaya çalışıyorum.

Aubrey diğer elini de koluma uzatarak ne kadar nemli olduğunu hissetmemi sağladı. "Öyleyse gidip merhaba diyelim."

"Gösterişli bir durumdan kaçınmaya çalışın."

"Ben mi? Ben ne zaman böyle bir şey yaptım ki?"

Rowena ona boş gözlerle bakıyor, hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan onu eleştiriyor. Ben ise tam tersine, hiç öyle bir şey yapmıyorum. Hafifçe gülüyorum ve yanağından öpüyorum.

"Asla, bebeğim. Sen değil," diye mırıldandım. Rowena'nın ağzının kenarı seğirdi.

Aubrey gözlerini devirdi. "Eğer öyleyse, bunun sebebi ona bağırdığım her şeyi hak etmiş olmasıdır. Kafasında o kadar çok boş laf var ki, argümanlarıma tek bir karşı argüman bile bulabilmesi mucize."

"Öyleyse seni yalnız bırakıyorum. Daha sonra yanıma gel ve Victor'un himayesindeki adamı işten attırmak için ondan aldığım iyiliği kullanmam gerekirse bana haber ver," diyor Rowena, Aubrey'nin omzunu okşarken sesi alçak bir tonda.

"Bunu Spencer üzerinde kullanmana asla izin vermezdim, ama düşüncen için teşekkür ederim. Görüşürüz."

Rowena bunu kabullenip omuzları dik, başı dik bir şekilde üç adamdan oluşan gruba doğru ilerlemeye başlayınca, Aubrey bana doğru biraz gevşedi. Gözlerimi kaçırdım ve kaşlarımı çatarak onu anlamaya çalıştım.

"Hâlâ gidebiliriz. Burada görüldünüz, bu yüzden kimse gelmediniz diyemez."

"Hayır. Öyle bir şey olmayacak. O herif beni rahatsız etmeye karar verdiği için benden uzaklaşmıyor," diye belirtti, burnunu kırıstırarak.

Başımı salladım ve ona doğru döndüm. Parmak uçlarımla elmacık kemiğini okşadım. "Bana henüz planı anlatmadın."

"Aslında öyle bir şey yok. Ona haddini bildireceğim, sonra da sinir krizi geçirdiğinde onu görmezden geleceğim. Eğer kötü bir ilişki geçmişimi kullanarak itibarımı zedelemeye çalışıyorsa, kıskanç bir pislik gibi görünmenin tadını çıkarabilir diye düşündüm. Müvekkillerim nasıl bir avukat olduğumu biliyor ve şimdiye kadar yaptıklarımın onların görüşlerini doğrulamaya yeteceğini umuyorum."

"Seninle gurur duyuyorum tatlım," diye mırıldandım, parmaklarımı çenesinin altına yerleştirerek. "Ve seninle burada olmaktan mutluyum."

Gözleri sıcak, yumuşak bir mavi tonuna büründü. "Burada benimle olduğun için mutluyum. Bir yabancıyı buraya getirmenin nasıl sorun olmayacağını düşünmüştüm bilmiyorum. Kolunu tutmam gereken tek kişi sensin."

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyorum, bu gece benimle burada ne kadar vakit geçirmek konusunda rahat olduğunu merak ederek.

Evimden ayrılmadan önce oyun planı hakkında pek konuşmadık ve ben de konuyu uzatmadım. Özellikle de paylaştığımız sözlerin coşkusundan henüz kurtulamamışken.

"Eğer beni öpmek istiyorsan Finn, söyle," diye fısıldadı, dilini dolgun alt dudağının üzerinde gezdirerek.

Pantolonumun içinde penisim sertleşiyor. Parfümünün kokusu açıkta kalan tenine sinmiş ve ona zaferi vermeye hazır olmadan önce beni kendine çekiyor. Başımı hafifçe eğerek önce kulağının ucunu öpüyorum, kendimi zor tutuyorum.

"Hâlâ tadını alabiliyorum, Aubrey. Menimin külotuna sızdığını hissedebiliyor musun?"

Çeneme doğru inleyerek parmaklarını ceketimin içine geçirdi. "Evet."

" *Kahretsin* ."

Bu ters tepti. En son istediğim şey, kızımı üzebileceğini sanan bir herifle konuşmak. İhtiyacım olan şey, onu terk edilmiş bir odaya götürmek ve ayrılmadan önce yaptığım gibi elbisesinin altına girmek.

Onu tadabileceğim konusunda yalan söylemiyordum. Hızlı olmalıydık, ama bu onu kanepeme yatırıp zamanımızın çoğunu dilimi vajinasında geçirmeme engel olmadı. Onu gördüğüm andan itibaren boşalmaya hazırdım, bu yüzden içine girmeye gelince, hızlı oldu.

"Aubrey ve onun... sevgilisi değil mi bunlar? Bu gece taktığı şapka bu mu acaba?"

Arkamdan Spencer'ın sesini duyduğumda gerildim. Ancak sözlerindeki küstahlık Aubrey'i benden daha çok kızdırdı. Bunu, omurgasında yükselen gerginlikte ve boğazımdan geçen nefeslerin daralmasında hissedebiliyordum.

Şu an kontrol onda, bu yüzden kollarımın arasından çıktığı anda onu bırakıyorum. Ama yanında, ona doğru döndüğümde elimi belinin alt kısmında tutmaya devam ediyorum.

"Ne istiyorsun Spencer?" diye soruyor, onun varlığından bile bitkin düşmüş bir ses tonuyla.

Ona dikkatlice, baştan aşağı bir bakış attıktan sonra, onun onun yanında olmasına duyduğum tepkiyi gizledim. Koruyucu tavrım sadece yeni ilişkimize özgü değil. Aslında, ona karşı duyduğum en uzun süreli duygu olabilir. Tanıştığımız andan itibaren, onun hem mutlu hem de güvende olduğundan emin olmak için onun arkasında bir gölge gibiydim. Otuz yaşına yaklaşmış olmak bunu değiştirmede, hatta kendisini koruyabileceğini ve savunabileceğini çok iyi bilmeme rağmen.

"Erkek arkadaşınla tanışmak istiyordum ama işin komik tarafı, onu zaten tanıyorum. Eminim şirketteki herkes tanıyor," diye sitem etti, kollarını ceketinin üzerinde kavuşturarak.

"Evet, bu çok komik. Başka bir şey var mı, yoksa şimdi gidip dans edebilir miyim?"

Elimle elbisesinin arkasından yukarı doğru kayarak tırnaklarımın çıplak sırtında gezinmesini sağladım. Spencer kaşlarını çatarak bana acı acı baktı.

"Yalan söylemek senin uzmanlık alanının ötesinde değil mi Aubrey?" diye alaycı bir şekilde sordu, bu tek taraflı kavgada onun ilgisiz kalmasından rahatsız olmuştu. "Dürüst olmak gerekirse, bekar olduğumu açıkça söyleyememen biraz acınası. Eminim ki bunun utanılacak bir şey olmadığını biliyorsundur."

"Bu sizi hiç ilgilendirmez ama bekar değilim. Bunu istediğiniz gibi yorumlayıp gidebilirsiniz."

Gülüşü yapmacık. "Güzel deneme. Belli ki tüm çevrimiçi tanışma profillerini kullanıp suistimal ettiğin halde seninle yatmak ve senin gibi sürtüklere katlanmak isteyen bir adam bulamadığını örtbas etmeye çalışıyorsun."

Cümlesinin geri kalanı boğazında takılı kaldı, ben de iki adım öne atıp boynundaki mavi kravattan çekerek onu kendime doğru çektim. Göğsü benimkine çarptıktan sonra omzumu tuttu ve kendini geri itmeye çalıştı. Daha sertçe çektim ve izleyenlerden etkilenmemiş gibi, yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. Spencer'ın bağırıp çağırmak istediğini ne kadar bilsem de, bunu yapmadı; çünkü bulunduğumuz yerin farkındaydı, tıpkı benim gibi.

Sesimi alçaltarak, "Ona bir daha 'sürtük' dersen, en alt kademede kalmanı sağlayacağım. Kıskançlıktan adeta havalara uçuyorsun ve Aubrey'nin ne kadar üstün olduğunu, ondan bu kadar tehdit altında hissetmen daha çok gösteriyor diye korkuyorum. Sana başka seçenek bırakmadan ve işe karışmadan önce bunu bırakmanı şiddetle tavsiye ederim. Sporculardan bu firmanın cebine ne kadar para aktığını ve patronunun, *asistanının* işini etkilemesinden ne kadar hoşlanmayacağını hafife alıyorsun, özellikle de ben onun müşterilerini aramaya başladığımda." dedim.

Ve aralarında bu şehre yeni taşınmış ve yerel medyada defalarca yer alan bir boşanma sürecinden geçen çok yerel bir futbol oyuncusu da dahil olmak üzere birkaçını tanıyorum. Tucker Winston'ın bu hukuk firmasını kullandığını bana Aubrey'nin söylemesine gerek kalmadı. Kazanmak isteyen birinin, hizmetlerini karşılayabilecek durumda olması halinde kullanacağı tek firma bu olurdu diye düşünüyorum.

Spencer cevap veremedi Aubrey, "Gel benimle dans et," diye mırıldanarak durumu anında yatıştırdı.

Dokunuşu sırtımdan yukarı doğru tırmanıp kürek kemiklerime yaslandı. Ondan yüzümü çevirip ona başımla onay verdim, iyi olup olmadığını teyit etmek istedim. Dudaklarını hafifçe kıvrıp gülümsediğinde cevabımı aldım.

Dokunuşu yakıyormuş gibi onu bırakıyorum ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye çalışarak kravatını düzeltmesini izliyorum. Neredeyse komik.

Ne ben ne de Aubrey gülüyoruz. Ellerim serbest kalınca, onun ellerini tutuyorum ve onu açık dans pistine doğru yönlendiriyorum. Dedikodularına devam eden ya da bize göz atan kadın ve erkeklerin arasından geçiyoruz. Bakışları uzun sürmüyor, zaten şu an sürseler de umurumda olmazdı.

Birlikte olmamıza bakıp bakmamaları umurumda değil. Beni onun en iyi arkadaşı olarak gördükleri için kafaları karışsa da, avukat olamayacağımı anladıklarında kim olduğumu merak etseler de umurumda değil. Hiçbir şekilde avukat değilim.

Ben neysem, o da *O'nundur* .

O beni istediği sürece.

SON SÖZ

Aubrey

"BURADAKİ HER ERKEĞİN BENİM YERİMDE OLMAK İSTEDİĞİNDEN EMİNİM ."

Sahnedeki müzisyen grubunun çaldığı yavaş müziğe eşlik ederken Finn'in çenesine doğru gülümsüyorum. Dans pistinde o kadar uzun zamandır bulunuyoruz ki, geldiğimizden beri katılımcı sayısının en az yarı yarıya azaldığını düşünüyorum. O bizi döndürürken ve kendinden emin bir şekilde yönlendirirken ona daha sıkı sarılıyorum. Elleri kalçalarımın alt kısmında sabit kalıyor, beni kendine yakın tutuyor.

"Eğer beni daha önce olanlardan uzaklaştırmaya çalışıyorsan, işe yarıyor," diye mırıldanıyorum.

"Zaten dikkatin dağılmış durumda bebeğim. Sadece dürüst oluyorum. Sen bir rüya gibisin ve seni bir şekilde kollarımın arasına aldım."

"Henüz açıkça belirtmediysem de, sadece bu takımlarda olmak istiyorum."

Finn kahkaha attıktan sonra sustu. "Spencer'ın söylediklerinin doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hangi kısım?"

"Sen bir cadı değilsin. Ve randevuya çıkmanın da hiçbir sakıncası yok. Sana karşı duyduğu öfke, kendi güvensizliklerinden kaynaklanıyor."

Elimle sırtını okşadım, ona inanılmaz derecede yaklaştım. "Biliyorum. Başarılı bir kadınla nasıl başa çıkılacağını bilmeyen ilk erkek değil o."

Ve o sonuncu olmayacak. Kesinlikle değil.

Gözlerimi gezdirdiğimde, sahnenin yanındaki altın kaplamalı masaların, konukların kalkıp paltolarını toplamasıyla boşaldığını görüyorum. Victor şu anda tanımadığı bir adamla tokalaşıyor ve binlerce kez gördüğüm o sırtışı sergiliyor. Bu onun satış gülümsemesi, banka hesabına yüklü bir miktar para yatırılacağını bildiğı zamanlar için sakladığı türden bir gülümseme.

Graham birkaç adım ötede, boş masalardan birinde yarı dolu bardağından bir yudum alıyor. Koyu lacivert ceket, arkasına yaslanmış bir şekilde balo salonunda dolaşan müşterileri incelerken sandalyesinin arkasına asılı duruyor. Rowena'yı gördüğünde bakışları bir süre orada kalıyor, sonra yoluna devam ediyor.

Patronum bütün gece odanın içinde adeta bir görev peşinde koşan bir kadın gibi dolaştı. Birkaç saniyeden fazla biriyle sohbet ederken bile onu hiç görmedim, hemen kalkıp başka bir hedef buluyordu. Tam olarak olmak istediğim kadın tipi o. Çocukken hayran olduğum ve gençlik yıllarımda olmayı hayal ettiğim kadın. Çalışma ahlakı, kendi çalışma ahlakımı temel aldığım bir ahlak. Onu gururlandırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ve öyle de.

Bu hatırlatma, tüm gece boyunca beni onun yolunu izlemeye teşvik eden içimdeki o rahatsız edici sesi susturmama yardımcı oldu. Kendimi tanıtmak ve firmanın müşterileriyle kaynaşmak, böylece gece bittikten çok sonra bile sadece patronumun değil, benim de adımları hatırlamalarını sağlamak yanlış geliyor.

Son dokuz yılını tamamen kariyerine odaklanarak geçiren biri için, tüm bunları bir kenara bırakıp kendimi yeniden konumlandırmak göründüğünden daha zor. Sonra, aynı süre içinde beklediğimden çok daha yükseğe çıktığımı hatırlıyorum. Ofisimde kapalı kaldığım saatler ve hukuk büroları arasında paylaşılan mahkeme zaferleri, bu gece yapabileceğim her türlü tatlı dilli konuşmadan çok daha fazlasını ifade ediyor.

Bu gece iş ağımlı genişletmek ve müşteri tabanımı büyütmek için planlanmıştı, ancak Finn'den ayrılmaya bir türlü kendimi ikna edemiyorum. En azından şimdilik. Şimdilik, sahte gülümsemeler ve *"nasılsın"lar* bekleyebilir. Zengin, başarılı erkeklerle dolu bir ortamda

bulunmadan da kendime bir isim yapabilirim; biliyorum ki, birazcık bile takdir kazanmak için kendimi kanıtlamam gerekecek.

Beni tanımayanların dedikodu yapması ve yargılayıcı mırıldanmaları şu an beni rahatsız etmiyor.

Finn, dudakları kulağımın ucuna hafifçe değerek, "Bence bu kadar özgüvenli olman çok seksi," diye itiraf etti.

"Çünkü sen diğerlerinden farklısın. Sen eşsizsin."

"Farklı," diye tekrarlıyor ve gülümsemesinin yanağıma değdiğini hissedebiliyorum.

"Benden çekinmiyorsun çünkü kendine güveniyorsun. Benim zaferlerimi kendi kayıpların olarak görmüyorsun. Sevdiğim bir kariyere sahip olmam seni gururlandırıyor, seni değil onu seçeceğim endişesini uyandırmıyor. Ve sanırım bunun için sana hiç teşekkür etmedim. Bu yüzden... teşekkür ederim."

Parmakları yumuşaklığıma daha da derinden bastırarak beni sakinleştirdi. "Seninle çok gurur duyuyorum, Bree. Ve her zaman en büyük destekçin olacağım."

"Umarım senin de seninle gurur duyduğumu biliyorsundur. Her zaman maçlarında olup, bir strikeout yaptığında senin için bağırmaya ya da sana olan sevgimi göstermek için formanı giymeye gelemiyorum, ama keşke gelebilseydim diye hep düşünüyorum. Benimle seyahat etmem veya daha fazla ev maçına katılmak için daha fazla izin almam konusunda bana hiç baskı yapmadın, ama eğer bunu istiyorsan, deneyebilirim."

Başını bir kez salladı ve sıcak avucunu elbisemin sırtının altından yukarı, çıplak tenime doğru kaydırды. Üşüdüm. "Bunu söyleme. Beni düşündüğünü ya da oyunumla gurur duyduğunu bilmek için tribünde oturmana gerek yok. Evet, seni formamla görmek hoşuma gidiyor, ama onu evde giymeni tercih ederim, böylece eve geldiğimde üzerinden çıkarabilirim."

Dudaklarımı çenesine bastırırken boğazımdan yukarı doğru bir sıcaklık yükseliyor. Karnımda arzu kabarıyor. Onun bir maçtan eve geldiğinde, üzerinde sadece onun forması ve cilveli bir gülümsemeyle beni beklediğini hayal ediyorum...

"Deplasman maçlarıma giderken buna ihtiyacım yok. Yatağıma sıcak tutabilirsin, tamam mı? Yastıklarında şampuanının,

çarşaflarımda losyonunun kokusunu istiyorum ki eve döndüğüm her gece seni koklayabileyim. Ben yokken sesini duymama izin verdiğin sürece, her şey yolunda olacak."

"Her şeye nasıl doğru cevap verebiliyorsunuz?"

"Çünkü sen benimsin," diyor basitçe.

Ve ben ona inanıyorum.

"YA elbisemin her yerine sos bulaşırsa?" diye soruyorum.

Bu gece, sosisli sandviç kamyonunun önünden sarkan ışıklı zincirler yanıyordu. Finn, kaplarımızı pencereden alıp benimkini ona uzattı. Galadan ayrıldığımızdan beri midem susmadı. Finn, kadın sığınma evine yaptığı bağış konusunda hiç cimri davranmamıştı ve Spencer'ın bunu duyduğunda bize dik dik bakan küçük, boncuk gibi gözlerini hâlâ hatırlıyorum.

Onun bizi evime dönmeden önce buraya getireceğini beklemiyordum, ama en iyi arkadaşımın burada olmaktan daha mükemmel bir gece sonu düşünemiyorum.

"O zaman kuru temizlemeye veririz. Tartışma bebeğim. Peyniri erimiş haldeyken sosisini ye."

Dayanamıyorum ve masamıza doğru giderken büyük bir lokma alıyorum. Bu akşam burası oldukça sessiz, yani Finn'in şapkasını veya güneş gözlüğünü takması konusunda endişelenmeden yemeğimizi yiyebiliriz. İlk randevumuzun aksine, beni sürekli izleyen o sıcak bakışların önünde hiçbir engel yok.

Sos çiğnerken dilimi biraz yakıyor ama bu, dudaklarımı kapatıp yanaklarımı hafifçe şişirerek gülümsememe engel olmuyor. Finn de sırtınca yanakları şişiyor ve uzanıp başparmağıyla dudaklarımın kenarını siliyor.

"Bu kıyafetlerden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Bu papyon beni boğuyor," diyor ve masanın üzerine çıkmam için bana elini uzatıyor.

Topuklu ayakkabılarım parmaklarımı sıkıştırıyor. Bu gece giymeden önce onları tam olarak alıştırmaya vaktim olmadı, bu yüzden masaya oturup ayaklarımı indirdiğim anda rahatlamadan neredeyse inledim. Finn yanıma oturuyor, omuzlarımız birbirine değiyor.

Sosisli sandviç kabımı dizimin yanına koydum ve kravatını çözmeye başlamak için döndüm. Şaşırtıcı derecede sakın parmaklarımla kravatını çözerken tek kelime etmedi. Parmak boğumlarım boğazına ve ensesine değdiğinde teni sıcaktı.

"Klipsli bir tane kullanacağını tahmin ediyordum," diye takıldım.

"Hiç şansı yok. Seni etkilemek istedim."

Boynundan başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım ve dudaklarımı kıvırdım. "Evet, yaptın. Hem de çok."

Parmakları omurgamda yukarı doğru tırmanıp kafatasımın dibini buluyor ve derine bastırıyor. Dokunuşunun altında nabız gibi atan gerilim, topuzumdan kaynaklanıyor ve nazik masajının altında hissettiğim rahatlama anında gerçekleşiyor. Gözlerimi kapatıyorum, her bir tokasını çekmeye başladığında ağırlıksızlık hissi artıyor. Buklelerim tek tek dökülüyor, çıplak sırtıma doğru uzanıyor.

"Bu daha iyi," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi.

Başımı öne doğru eğiyorum, ona daha fazla çalışma alanı veriyorum. Saçlarım açılır açılmaz, parmaklarını kıvrıcık saçlarımın arasına daldırıp kafa derimdeki her türlü ağrıyı ve sızıyı gidermeye başlıyor. Cennet gibi bir şey ve gözlerimi kapatarak hafifçe inliyorum.

Sesi üzerime öyle yumuşak bir şekilde süzülüyor ki, neredeyse uyuyakalabilirim. "Mezuniyet balosundan sonra da bunu yaptığımızı hatırlıyorum. Sadece sen en az yüz tane daha fazla tel toka kullanmıştın. Ve saçların daha kısaydı."

"Çok şey hatırlıyorsunuz."

"Elimden geldiğince. Unutmak istediğim hiçbir şey yok."

"Mezuniyet balosundaki partnerim de dahil mi?" Gözlerim ağırlaşmış olsa da olabildiğince geniş bir şekilde gülümsüyorum.

"Hım, belki de değil. Onun yerine seni benimle gelmeye davet etmeliydim."

"Bana bu çiçeği sen getirdin, yani bir bakıma senin randevu arkadaşın oldum."

Onun kıkırdaması kollarımın üzerinden süzülürken, serin rüzgar da esmeye başladı ve tüylerim diken diken oldu. Sıcaklık değişiminden ürperdim ve eli saçlarımdan çekildi.

"Kaşlarını çatma. Sadece ceketimi çıkarıyorum," diyor.

Gözlerimi araladığımda, takım elbisesinin ceketini omuzlarından çıkarırken kendinden emin bir şekilde sırttığını gördüm. Çıkardıktan sonra ceketini omuzlarıma attı ve yerinde kalması için ilk düğmesini ilikledi.

"Teşekkür ederim."

Ellerini tekrar saçlarıma götürdü, bu sefer saçlarıma gevşek bir yumruk şeklinde yukarı kaldırıp parmaklarını buklelerin altına kaydırды. "Rica ederim. Hadi sen de benim için yemek yiyelim de eve gidelim?"

"Artık aç değilim," diye yalan söylüyorum. Başım ağırlaşıyor, başımı omzuna yaslayıp gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Sadece bir dakika burada uzanmak istiyorum."

Uzun ve derin bir nefes aldı. "Pekala, tatlım."

"Bu gece beni buraya getirdiğin için çok memnunum."

"Evet?"

"Evet. Işıkları seninle böyle görmek istiyordum. Aynı ama farklı."

Boğazından kısık bir sesle mırıldanırken, hâlâ saç derime masaj yapıyor. "İstersen seni her gece buraya getiririm."

Kulağa rüya gibi geliyor. Çok basit görünen ama içimi kanat çırpışlarıyla dolduran türden bir rüya. Sosisli sandviçlerden ve ucuz ışıklardan sıkılırdım ama Finn?

Onunla birlikte olmak, asla bıkmayacağım bir şey.

UZATILMIŞ SON SÖZ

Finn

BİR AY SONRA

"Aubrey'e, tanıdığım tek kadın ki bir erkeği sadece bakışıyla alt edebiliyor!" diye tezahürat yaptı Beck, birasını havaya kaldırırken.

Grubumuzun geri kalanı "Aubrey'e!" diye bağıyor.

Pretty Little Pour'daki sıcak pembe ışıklarla aydınlatılan gecenin yıldızı, disko topu şeklindeki bardağını geriye doğru eğip içkisini bitiriyor. Ona sevgi yağdırırken sırtmamaya çalışıyor. Bunu fazlasıyla hak ediyor ve o da bunun farkında.

Son birkaç hafta inanılmaz derecede stresli geçtikten sonra, o ve Lydia, Nathan'ın babasına karşı davayı kazandılar. Ayrıntıları bilmiyorum ve onu rahatsız bir duruma sokmak istemediğim için sormadım. Bunun yerine, yorgunluğu doruk noktasına ulaştığında onu yatakta biraz daha sıkı tuttum ve geceleri masasının arkasında hapsoldüğü zamanlarda onu ziyaret etmek için ofisine daha sık gittim. Yolda olduğum günler oldu ve tek iletişimimiz sabah işe gitmeden önce ve gece yatağa girdikten sonra telefonda konuşmaktan ibaretti. En zor dönemler bunlardı.

Sonunda davayı kazandıklarını ve Kevin'in velayet hakkını kaybettiğini söylediğinde, ona o kadar çok çiçek buketi almıştım ki, vazoları ofisteki herkese vermek zorunda kalmıştı. Kredi kartımla üniversite yıllarımda olduğundan daha fazla yemek siparişi vermiştim

ve onun için stadyumda her zamanki gibi bilet aldığım yerler artık tanımadığım insanlara gitmişti.

Ama yarın orada olacak. Ve ben de onun için bu sezonki en iyi oyunumu oynamayı şimdiden planlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor herkese.

Onu ait olduğu yere, kucağıma geri çektiğimde, küçük siyah elbisesi uyluklarına kadar yukarı kayıyor. Bana bakıyor ve bu gece çok parlak olan koyu renkli gözlerini deviriyor. Sırıttıktan sonra eğilip yanağına sulu bir öpücük konduruyorum.

Brielle, sandalyemin yanından geçip bara doğru ilerlerken, "Sanırım bir içki daha içmen gerekiyor," dedi.

Aubrey bir an onun arkasından bakıp durduktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Dağınık saçlarımı geriye itti ve burnuma dokundu. Yanaklarındaki kızarıklık, bu Barbie harikalar diyarındaki ışıklar sayesinde daha da belirginleşmişti.

Kutlama için gitmek istediği tek yer burasıydı ve ben de itiraz edecek durumda değildim. Benim zevkime göre biraz fazla pembe ve parıltılı olsa da, buradaki yemekler ve içecekler inanılmazdı. Gece boyunca barın tamamını kiraladım ki, kimsenin bizi fotoğraflama riskini almadan tamamen rahat edebilsin ve kollarımın arasına rahatladığında doğru kararı verdiğimi anladım.

"Müziğin zevki nasıl?" diye takılıyor.

"Neden beni öpüp öğrenmiyorsun?"

Bakışlarını aşağı indirerek tırnağıyla alt dudağıma okşadı. "Dr Pepper'ın tadının nasıl olduğunu zaten biliyorum."

"Belki de tadı değişmiştir," diye itiraz ediyorum, yüzümdeki sırıtış çarpık bir hal alıyor.

Gülerek öne eğildi. "Çok saçmasın."

Kesinlikle. "Belki."

"Sanırım bir deneme yapabilirim o zaman."

Elimi karnına koydum, parmaklarım yumuşak kıvrımların üzerinde dans ediyordu. Çenesini içeri çekti, avucunu boynumun arkasına koydu ve dudaklarını benimkine bastırdı. Öpüşme yumuşaktı, sadece arkadaşlarımızla masada sıkışıp kalmışken ona duyduğum çaresizliği hafifletmek içindi.

"İşte bu kadar. Öpüşmeden önce bir saat kadar dayanabildiler," diye yakınıyor Wes.

Öpüşmeyi kesmeden orta parmağımı kaldırıp masanın karşısında oturan kişiye doğru gösterdim. Yanında Jett kıkırdadı. Bir el sırtıma vurdu ve sonunda geriye yaslandım, hala çilekli dudak parlaticısının tadı ağızımdaydı.

Beni ondan uzaklaştıran Beck'in eliydi, bu yüzden elini tuttum ve onu irkilttirene kadar sıkıca sıktım.

"İçinizden birinin kendine kız arkadaş bulup vakit geçireceği günü sabırsızlıkla bekliyorum," diyerek onu serbest bıraktım.

Brielle neşeyle masaya geri döndü ve Aubrey'nin önüne birer bardak daha içecek koydu. "Ya da erkek arkadaşları."

Başımı onaylayarak yukarı kaldırdım. "Evet, ya da erkek arkadaşlar. Önümüzdeki on yıl içinde birinizin aşık olmasıyla dalga geçme fırsatı bulursam, mutlu olurum."

"Peki ya sen, Brielle? O da sayılmıyor mu?" diye soruyor Beck.

Wes masanın üzerinden uzanıp adamın göğsüne yumruk attı. "Kardeşimin ilişki durumunu sorma sakın. Ne yani, ona mı aşık oldun yoksa?"

Brielle, Aubrey'nin diğer tarafına otururken, "Aman Tanrım, Wes," diye çıkıştı. "Çok sinir bozucu birisin."

"Rahatsız mı oldun? Sadece senin iyiliğini düşünüyorum."

"Potansiyel talipleri korkutarak mı?" diye sırttı Aubrey, pipetinin arkasından.

Wes parmağını ona doğru uzattı, sonra yardım için bana baktı. Omuz silktim ve kızımı daha sıkı tutarak, parıldayan vücut losyonunun kokusunu içime çektim.

Çaresiz kalan adam, isteksizce de olsa razı olur. "Pekala. Ama Bay Çok Seks Yapan senin kalbini kırdığında, bana ağlayarak gelme. Evime girip kollarımda ağlayamaman için kilitlerimi değiştireceğim."

Jett, "Sen çok kötü bir yalancısın. Onun *senin haklı olduğunu* söylemesini çok isteyeceğini biliyoruz," diyerek onu azarlıyor.

Arkama yaslanıp Beck'in göğsünü kabartmasını izledim. "Ve ben çok fazla seks yapmıyorum."

"Evet, onun bir baristayı takip etmekle çok meşgul olduğunu bilmiyor musun?" diye soruyorum.

Beck hemen bana dik dik baktı. Aubrey ise göğsüme yaslanıp sessizce güldü.

"Ben de ilgilenmiyorum," diyor Brielle. Bu sözü hepimizin dikkatini çekiyor. Pembe bardağını masanın üzerinden Beck'e doğru çekmeden önce ona özür dileyen bir bakış atıyor. "Üzgünüm. Sen benim tipim değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?" Neredeyse gücenmiş gibi konuşuyor.

Ona bakarken geri kalanımızı tamamen görmezden geliyor, kayıtsız bir tavırla. "Tam olarak duyduğum gibi. Ben yaşlı erkekleri tercih ederim."

"Vay canına, tamam. Ne zamandan beri?" diye sordu Wes, yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Bana sanki az önce seksen yaşında biriyle evlenmek istediğimi söylemişim gibi bakmayın."

"Elle, arıza yapmadan önce durumu açıklığa kavuştursan iyi olur," diye öneriyor Aubrey, başını omzuma yaslayarak.

Brielle, yeni boyattığı sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken dramatik bir şekilde homurdandı. "Demek istediğim, deneyimli erkeklerden hoşlanıyorum. Emeklilik tasarruf planının ne olduğunu bilen ve bir cinin çıkıp çıkmayacağını anlamaya çalışır gibi vajinanın dış dudağını ovuşturmanın bizi orgazma ulaştırmayacağını bilen türden erkeklerden."

Kellan kahkahalara boğulurken Wes'in yüzü tiksintiyle buruştu. O sırada tavana baktım ve Aubrey'nin kokteyli içerken boğulduğunu duydum.

"Elle, sert seks konusunda epey tecrüben var, değil mi? Beck'i neden reddettiğin şimdi daha anlaşılır oldu," diye mırıldandı Kellan.

Havoc'un yıldız kapatıcısı hücumda homurdanıyor: "Neden başboş birini yakalıyorum? Aptal herif, klitorisin nerede olduğunu biliyorum."

Jett, "Pekala, Wes'in kafası patlamadan önce başka bir konuya geçsek iyi olur belki," diye öneriyor.

"Katılıyorum." Wes, masasına yaslanıp Jack Daniel's ve kola karışımından bir yudum aldı.

"Bakın, Asher!" diye duyurdu Beck, daha fazla utançtan kaçınmak için çaresizce. Masanın etrafından dolaşmak için kabinden indi.

Geç kalmış olsa bile, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Aubrey arkadaşını aramak için başını yana çevirdi ve ben de onu tutuşumu gevşettim.

Islak saçlarını silkeleyen Asher, boş masaların arasından bize doğru ilerliyor. Beck onu beceriksiz bir el sıkışma ve sırtına vurmaya karşılıyor.

"Hey dostum," diye mırıldandı Wes, yüzü hala solgundu.

Brielle, Asher'a kısa bir bakış attı, ıslak kapüşonlu kazağını ve saçlarını inceledi. "Hala yağmur mu yağıyor?"

"Yarın durması beklenmiyor," diye yanıtlıyorum.

Asher hava durumuyla ilgili konuşmaları duymazdan gelip Aubrey'ye baktı ve dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi yüzünde. "Tebrikler, Aubrey."

"Teşekkür ederim, Ash."

"Endişelenme."

Masanın ucundaki Brielle'in yanındaki boş sandalyeyi işaret ettiğimde, adam garip bir şekilde kıpırdandı. Hareketimi anladı ve oturdu. İki kadın bir süre daha ona baktılar, sanki kafasının içine bir bakış atmaya çalışıyorlarmış gibi, ama sonunda vazgeçtiler.

Bu gece bizimle buraya gelmiş olması önemli değil. Gelerek Aubrey'i mutlu etti ve onu böyle görmek benim için her şeyden önemli. Biliyorum ki Aubrey, onu daha sık grubumuza katılmaya ikna etmek için ne kadar çok çabalayacağını şimdiden düşünüyor. O, Aubrey'nin arkadaşı oldu ve artık onu kaybetme şansı yok.

İşte Aubrey'nin hali bu.

Dudaklarımı şakağına götürüp saçlarına yasladım, şampuanının kokusunu içime çektim. Grup daha güvenli bir konu bulup konuşmaya başladı ve ben de henüz sohbete katılmayarak onların konuşmasının geçip gitmesine izin verdim.

Sadece Aubrey'nin duyabileceği şekilde sesimi alçaltarak, "İyi bir gece geçiriyor musun?" diye sordum.

"En iyisi. Tam da ihtiyacım olan şey buydu."

"Bunu hak ediyorsun."

Başını boynuma yaslayıp, boğazımı bir kez öptü. "Yarınki maçına gelmek için çok heyecanlıyım. Sanki çok fazla maçını kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Hangi formayı giyeceksin?"

"Jett'inkini düşünüyordum ama belki Wes yeterince kibarca rica ederse onunkini giyerim," diye mırıldanıyor, tenime o kadar geniş bir şekilde gülümsüyor ki sesini duyabiliyorum.

"Gitmek istiyorsan, bana söyleyebilirsin tatlım. Beni kışkırtmana gerek yok."

"Ama böyle daha eğlenceli."

"Şımarık kız," diye homurdandım, elimi uzatıp uyluğunu kavradım ve onu kucağıma daha yukarı çektim. "Üzerinde başkasının değil, benimkinin forması var."

"Hiç yapmadım Finn. Şimdi başlamayı da planlamıyordum, senin beni bunun için cezalandırman ne kadar eğlenceli olsa da."

Arkasına yaslanarak gözlerini bana gösteriyor. Gözlerindeki mutluluk beni mahvediyor. Göğsümü paramparça ediyor ve onun içeri girmesi için daha fazla yer açıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, kendimi tutamıyorum.

Çenemi avuçlarıyla kavradı, sözleri hayatımın geri kalanında duymak istediğim bir vaat gibiydi.

"Ben de seni seviyorum."

Crossed Signals'ı okuduğunuz için teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te yorum bırakın.

Umarım bu yeni serinin başlangıcından keyif almışsınızdır! Bu karakterler için daha çok şey gelecek. Serinin 2. kitabı, Brielle ve Roman'ın yaş farkı olan aşkıyla yaz başlarında geliyor.

[Ön sipariş için buraya tıklayın!](#)

Daha fazlasını beklerken, Noah Hutton'ın " *His Greatest Muse*" (rock yıldızı x boksör, en iyi arkadaşlardan aşıklara, ahlaki açıdan belirsiz kahraman) adlı kitabına dalabilir veya " *Show Me How*" (cesur dersler, kaçak gelin, küçük kasaba) ile Alberta'daki küçük Oak Point kasabasına bir yolculuk yapabilirsiniz.

Cherry Peak serimi artık Amazon, Kindle Unlimited ve Audible'da bulabilirsiniz!

Strung Along – Brody + Anna (Metin arkadaşları, country şarkıcısı x şehre yeni gelen kız)

Kıvılcımlar Yakalamak – Poppy + Garrison (Arkadaşlık ve Cinsel İlişki, Tek Gecelik İlişki, Milyarder)

Eve Dönüş – Johnny + Rory (Johnny için ilk görüşte aşk, Golden Retriever x Siyah Kedi)

Güneş Işığını Çalmak – Bryce + Daisy (Gizli aşk, sahte ilişki, ev arkadaşlığı)

Sonsuza Kadar Birlikte Olmak – Darren + Delaney (İkinci şans, bekar baba, kızının öğretmeni)

Yeni yayınlarımdan haberdar olmak için web sitemi ziyaret edin!

www.hannahcowanaauthor.com

[Hemen bültenime abone olun!](#)

Acknowledgements

Bu kitap ÇOK EĞLENCELİYDİ!!!!

Beyzbol benim için tamamen yeni bir tutku deĐil, ama bu, eĐimin Blue Jays ve MLB hakkındaki uzun uzun dűŐűncelerini dinlemek istediĐim ilk sefer. Hokey ve futbol sevgimizle her zaman baĐ kurduk, ancak geçen yıl beyzbola gerçekten aŐık oldum.Őűphesiz ki, en sevdiĐim sporlar arasında hokeyle aynı seviyede. Bu yűzden, bu kitap ve bu yeni seri beni çok heyecanlandırdı.

"Aile kurma" teması kitaplarımda her zaman yer alır, ancak bu seri, őimdiye kadarki eserlerim arasında bu temanın en yoĐun őekilde iŐlendiĐi seri olacak gibi gűrűnűyor. Bu aileyi geniŐletmek ve her bir űyesini yakından tanımak için çok heyecanlıyım.

Őimdilik, Aubrey ve Finn'i ve onların duygusal kűűk aŐık hikayesini sevdiĐinizi umuyorum.

Her zaman olduĐu gibi, bu kitapların oluŐturulmasında bana perde arkasında yardımcı olan tűm muhteŐem, inanılmaz insanlara çok bűyűk bir teŐekkűr borçluyum.

Sevgili kız kardeŐim Nicole, sana ne kadar minnettar olduĐumu bilmeni çok isterdim. Bana verdiklerin için, bana desteĐini gűstermenin ne kadar kolay olduĐu için kelimeler yetmez. Seni sonsuzca seviyorum.

Sierra ve Courtney'e, kitaplarımı her zaman gűnűlden desteklediĐiniz ve kontrol etmeyi hayal bile edemediĐim hayatımın bazı kısımlarını yűnetmeme yardımcı olduĐunuz için teŐekkűr ederim. İkinizi de çok seviyorum.

Sevgili Lauren-Brooke, umarım artık benim için ne kadar űnemli olduĐunu biliyorsundur, ama yine de őkűleyeyim, sen benim reĐelimin fıstık ezmesisin ve seni çok seviyorum. YaptıĐın her őey için

ve bana her zaman sunduğun destek için teŖekkr ederim. Seni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok zlyorum.

Cassie'ye, seni bana kimin gönderdiğini bilmiyorum ama kim gönderdiyse alnından bir milyon öpücüğü hak ediyor. Çok saf bir kalbin var ve bu yolculukta senin yanımda olman benim için inanılmaz bir Ŗans. Seni çok seviyorum tatlım, canım sevgilim, muhteŖem bebeğim.

Hayatımı neŖeyle dolduran, en tatlı sevgilim Esther'e. Bu konuda bana fikirlerini ödünç verdiğin için teŖekkr ederim!

Yaratıcı dehalardan oluŖan ekibime, Sandra, Julie, Mary, Jenny, Riley, Sam'e. Benim için yaptığınız binlerce Ŗey için teŖekkr ederim. Bu güzel kitap kapakları, tasarımlar ve sosyal medya paylaŖımlarının hepsi sizin sayenizde. Söz veriyorum, bu yayınlardan birinde, rezervasyon yaptırmayı unuttuğum için beni affetmenizi dileyen telaŖlı bir e-posta veya mesaj gndermeyeceğim, LOL.

Ve influencer ekibime, n okuma okuyucularıma ve kitaplarımı öven her bir okuyucuma çok teŖekkr ederim. Sizler sayesinde dünyam dönmeye devam ediyor.

About The Author

Hannah, Kanada'dan Amazon'un en çok satan 40 yazarı arasında yer alıyor. Büyüleyici romantik hikayelere olan tutkusuyla, okuyucuyu kahkahalara boğacak ve en utanç verici şekilde güldürecek öyküler yazmaya karar verdi. Umarım hikayeleri tam olarak bunu başarmıştır!

Hannah okuyucularından haber almaktan çok mutlu olur ve kendisine sosyal medya hesaplarından herhangi biri aracılığıyla ulaşılabilir.

Instagram: Hannahcowanauthor
Facebook: Hannah Cowan Yazar
Facebook Grubu: Hannah'nın Güzelleri
Web sitesi: www.hannahcowanauthor.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM